

Giới thiệu Final X

Họ là con người ? Nếu không phải thì sao ?

Họ đều trung thực ? Nếu không phải thì sao ?

Họ rất hoàn hảo ? Nếu không phải thì sao ?

Họ là người tốt ? Nếu không phải thì sao ?

Họ là kẻ xấu ? Nếu không phải thì sao ?

Những câu hỏi được đặt ra trong Final X

VẬY, HỌ LÀ AI ?

Nhìn xem :

Đó là một chàng trai được biết đến là hoàn hảo , 16 tuổi với số tài sản lên đến hàng triệu đô kiếm được bằng chính năng lực và trí thông minh của mình . Anh có đôi mắt cuốn hút và sâu thẳm như không phản chiếu ánh sáng . Anh có đôi mắt biết nói , một đôi mắt chứa đầy ma lực . Sở hữu trí thông minh tuyệt đỉnh mà bất kì ai cũng muốn , có năng lực và gương mặt khiến bao người ganh tị .

Hay là... :

Một đứa trẻ mồ côi , 16 tuổi từng trải qua một cú sốc tinh thần vào 7 năm trước . Luôn mỉm cười , lạc quan và vui vẻ , luôn cố gắng làm mọi thứ bằng cả trái tim và không bao giờ bỏ cuộc . Nó có nụ cười tươi sáng tựa ánh ban mai , đôi mắt mở to lanh lợi và gai góc như loài xương rồng giữa sa mạc .

Cũng có thể... :

Đó là một đại thiếu gia , 16 tuổi có được vị trí mà ai cũng khao khát , cậu là người kế thừa tập đoàn lớn mạnh bậc nhất châu Á . Sinh ra trong dòng tộc quyền lực và bí ẩn nhất thế giới , dù gánh nặng đè trên vai nhưng lúc nào cũng mỉm cười .

Vậy, nếu tất cả đều gặp nhau , chuyện gì sẽ xảy ra ?

Tôi sẽ nói cho bạn một nguyên nhân ...

Khi những tiếng hét thất thanh vang lên , giọt máu tràn qua chiếc ly sinh tử , cả bức tranh hóa một màu tang tóc thì cũng là lúc những cuộc truy đuổi gieo rắc bao tai ương bắt đầu . Kẻ chạy trốn , người đi săn . Kẻ mỉm cười , người than khóc . Kẻ phá hủy , người kích hoạt .

Tất cả đều vì đó mà hội tụ !

Tôi sẽ kể cho bạn một câu chuyện ...

Câu chuyện về thứ được mệnh danh là “ Ác mộng của những ác mộng ” hay cũng có thể gọi đó là “ Đứa con cưng của thần chết ” .

Câu chuyện về một gia tộc quyền lực và bí ẩn nhất thế gian .

Trên hết, đây là câu chuyện về những con người không hoàn hảo.

Đọc truyện thuộc thể loại ngôn tình của tác Sammy Yau để hiểu rõ hơn các bạn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1

TẠI : CÔ NHI VIỆN NAM THÀNH (ĐÀ NẴNG) .

Bầu trời không gợn tí mây , gió nhẹ nhàng thổi xào xạc và xuyên qua những tán lá , tia nắng mặt trời chiếu soi ấm áp .

Đứa trẻ đó chạy ulla ra sân , mắt con nào con nấy cũng như nhắm tịt lại vì nắng , thế mà cũng cầm đầu để chạy đến chỗ mái che đằng kia .

“Chị San, chị San !!!” – Thăng nhóc thờ hì hục, mặt đỏ bừng.

“Chuyện gì chuyện gì ???” – Cô bé cột tóc hai chùm hốt hoảng nói, đôi mắt mở to hết cỡ.

“Anh... anh... Minh... đến rồi! Bác Ánh với anh Minh đến đem nhiều quà lắm. Anh hỏi chị ở đâu. Em mới chạy đến đây nói chị nèeeeeee” – Thăng nhóc tuôn một tràng, nói lú cả lưỡi.

Trời ơi, hai mẹ con họ đến mà nhóc làm như động đất không bằng, làm cả San San cũng phải hốt hoảng theo.

Bác Ánh là một thương nhân khá giả, có nụ cười hiền và nói chuyện rất hài hước. Mỗi lần bác ấy kể chuyện là lũ nhỏ ở cô nhi viện này cứ lết mông rần rần lại ngồi nghe như đi xem hội. Bác ấy hiền lành thế nên may mắn sinh ra được thằng con hòa đồng, hiền lành mà cũng xinh trai lắm.

Đó là Minh, người mà tụi nhỏ ở đây thường xem như thần tượng. Thế nhưng đứa con gái nào thần tượng thằng nhóc đó bao nhiêu thì lại thất vọng bấy nhiêu khi lúc nào đến đây, y như rằng người nhóc đó kiếm đầu tiên cũng là San San.

Bằng tuổi nhau nên chắc do vậy mà nói chuyện rất hợp gu, nhưng không phải vì thế mà họ thân thiết với nhau đến vậy. Sở dĩ Minh quý San như thế là vì cu cậu trong một lần bị bắt nạt trên đường đi học về, vào lúc tuyệt vọng nhất thì nữ anh hùng xuất hiện đánh tan tành mấy thằng chuyên lấy thịt đè người. Không phải vì nó có võ mà chỉ là giờ ra mấy chiêu đánh loạn xạ với tiếng hét chói tai của nó khiến địch thủ bị sốc tâm lý và hoảng sợ. Còn nhỏ thì tụi nó biết gì mà đánh với chả đấm, gặp ai đã được vài cú là tin ngay cao thủ võ thuật. Thế là San đã cứu Minh như thế, màn đôi vai quá ngoạn mục.

À há, phải nói là ấn tượng đầu của Minh về San rất mạnh mẽ, rất quyết liệt và trên hết, thú thật thì cậu ta không nghĩ nó là con gái tí nào ^^!

“San San, có quà cho cậu nè.” – Minh vừa thấy San từ xa là đã cười tươi rồi, tay quẫy quẫy San về phía cậu.

“Đâu đâu ??” – Nó hớn hờ chưa kìa. Không ngờ cậu ta hôm nay còn có quà cho nó, kệ mấy đứa con gái trong cô nhi viện làm nhảm cái gì, lấy quà trước đã.

“Nè!” – Đôi mắt Minh cười híp ríp không thấy mặt trời, tay giơ ra trước mặt San con búp bê Barbie mới tậu.

“Plè, cậu đem về nhà tự chơi đi.” – San đẩy con búp bê về phía Minh, nó lè lưỡi thấy rõ. Đã được tặng quà mà còn đòi hỏi, aizz, cô bé này thật là đòi hỏi người ta quá đi mất.

Minh nhìn San, bỗng nhiên cậu nhóc cười to đến mức khiến mọi người phải nhìn bằng ánh mắt khó hiểu huống chi San. Bộ mới nói mấy câu mà bị điên rồi sao?

San đưa tay lên trán Minh như đo nhiệt độ, mặt tỉnh nghịch.

“Xùy, bỏ tay thôi cậu ra.”

“Tớ đo nhiệt độ mà!”

“Đẹp đi bà nội, quà này ghẹo đó. Giờ là quà thiệt nè.” – Minh cười tươi, cậu giơ mấy tấm thẻ màu vàng ra.

“A!” – San giựt lấy, hớn hờ chưa từng thấy: “Cho thật đấy à?”

“Uh.” – Minh gật đầu mỉm cười. Nói thế chứ nhóc con cũng tiếc lắm, phải cho mấy tấm hình rô bốt mà mình lâu nay cực khổ sưu tầm thì tiếc chết đi được nhưng đã hứa với San San thì phải thực hiện. Vì ngày đầu tiên gặp mặt mà mình đã trở thành kẻ hèn nhất, nhóc yếu ớt trong mắt con bé thì giờ ít nhất cũng phải giữ lời cho ra dáng ta đây cũng là nam nhi. Không thì sau này lớn lên, cứ bị ghẹo hoài thì cái mặt hồ nào đào nổi để giấu chứ.

Như thường lệ, tụi nhỏ lại tụ tập về để nghe bác Ánh kể chuyện. Mấy nhóc ngoan ngoãn ngồi xuống nghe câu chuyện, lắm lúc cười rần lên rồi lại hờ hờ ngồi nghe tiếp, đôi khi vẫn có tiếng nói lí nhí.

Không cần biết ai làm gì ai, San San vẫn ngồi đó mân mê mấy tấm hình mà Minh cho nó, cầm chặt trong tay như sợ ai lấy của mình mất, dù thật chất thì cũng chả có ai dám giành của nó.

Bác Ánh và Minh ở lại ăn trưa cùng cô nhi viện, như thường lệ, Minh được rất nhiều bé nhường thịt cho, còn cá thì để mấy bé ăn. Con nít là ghét cá nhất, ăn mớ xương vào họng một cái là nản lắm.

“Ăn thịt nhiều ngu đó.” – San nói trong khi miệng còn nhai ngồm ngoàm thức ăn.

“Muốn thịt chứ gì? Đây đâu có ngu.” – Minh nói, trông bình tĩnh lắm nhưng San biết là trong lòng tên này đang dậy sóng dữ dội, chỉ bày đặt làm bộ ra vẻ ta đây không sợ mà thôi.

“Hồng tin hỏi mẹ cậu, hỏi sơ đi. Ăn cá mới thông minh. Cậu là con của thương gia nên ăn cá thì tốt hơn. Ăn cá mà biết bỏ xương càng thông minh hơn. Tớ ăn cá được nè.” – San giơ tờ nó lên, mặt tỉnh như nước hồ thu.

“Thì ăn đi, ai thèm.” – Minh quay phắt mặt đi, không thèm nói với San nữa mà nói thật là nếu nói nữa chắc cậu sẽ tin nó sái cổ mất.

“ Xi , con trai mà có con cá cũng không ăn được . ” – Bùn , đánh trúng tâm lí .

Mình quay phắt ra sau , gương mặt oán hận nhìn San khiến nó hơi hoảng vì “ Tui có làm gì đâu . ” , cậu nhanh chóng gấp miếng cá trong tô nó , đổi lại đưa toàn bộ phần thịt trong tô mình cho San .

Thế là San đã có phần thịt như nó muốn . Là lá , thịt là vua , ăn cá lừa xương mệt mỏi lắm .

Thế là bữa trưa cứ thế mà kết thúc . Đến chiều cũng là lúc Minh cùng mẹ ra về .

Tụi nhỏ cứ đứng đầy ra cổng cô nhi viện , khi chiếc xe hơi màu đen sang trọng đến cũng là lúc tụi nó hí hửng và nháo nhào cả lên .

“ Bye bye , hai tuần sau gặp lại . ” – Minh cười tươi rồi với San San , dù hay chiến tranh kiểu con nít nhưng cậu thực sự rất quý San.

“ Uh bye bye . ” – San cũng cười , nó cũng rất quý cậu .

Mình leo lên chiếc xe đen , đầu ló qua cửa kính nhìn về hướng lũ trẻ nhưng lần này là phía San San . Nó giống như lần đầu cậu đến đây vậy và cũng không hiểu vì sao Minh lại có cảm giác lần họ gặp lại sẽ rất lâu , rất lâu sau này .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Màn đêm buông xuống , tiếng ve kêu râm ran cả một khung trời . Những đứa trẻ đang say nồng trong giấc ngủ . Có đứa thì tè dầm ra cả quần , có đứa thì nước miếng chảy ròng ròng như nước mưa , có đứa thì vừa ngủ vừa mồm lỏ rốn như một thói quen , có khi thậm chí chân của nhóc này đè lên đầu nhóc kia mà tụi nó vẫn ngủ say không biết trời trăng gì .

San mở mắt thao láo nhìn lên trần nhà , hôm nay nó không ngủ được . Trần trọc , quay sang phải rồi lại quay sang trái , đã hơn 4 tiếng trôi qua mà nó chẳng ngủ được gì . Có gì đó rất kì lạ , nó cảm thấy gì đó rất bồn chồn .

Thôi mệt , không ngủ nữa . San quyết định đi ra ngoài uống nước rồi sẽ quay lại , nó nghĩ sau đó nó sẽ ngủ được .

San bước ra ngoài sân , eo ọi sợ ma quá . Bầu trời tối thui không có trăng cũng không có sao . Nói thật là bây giờ nếu bị ai hù một cái chắc nó tè ra quần luôn .

“ Ơc ... Ơc . ” – Uống chậm chậm vì giờ nó thấy sợ hơn thấy khát nước . Trẻ con nào mà chẳng sợ ma , huống chi giờ ở ngoài sân nó chỉ có một mình .

Xoạt ...!!!

Có ai nghe gì không ...?

Xoạt ...!!!

Rõ ràng là có tiếng gì đó mà T~T .

“ *Húúúúúúú !!!!!!* ” – Con Bùn rú lên , ặc , nó chưa ngủ cơ à , giống chị nó thế . Ô nhưng con Bùn này có bao giờ rú lên như thế đâu , hôm nay nó bị gì thế nhỉ ?

San San đi lại gần chuồng chó gần đó , nó thấy con Bùn nhìn nó chằm chằm .

“ Sao chưa ngủ ? ” – Nó hỏi nhưng con Bùn vẫn nhìn nó chằm chằm .

Xoạt ...!!!

San giật mình khi nghe tiếng động đó một cách rõ ràng nhất ngay sau lưng nó . San né sang phải . Ôi không , con Bùn vẫn không đổi hướng nhìn . Vậy là San biết rồi , khi này con Bùn không phải nhìn nó , khi này , con Bùn nhìn thứ gì sau lưng nó kia .

Khoan đã , San nhớ là buổi tối thì cô nhi viện đâu mở cửa thế thì làm quái nào nó đi ra được cái sân để uống nước ngon lành thế kia ???

Vậy là sao trời ! Chỉ cần nghĩ đến đó thôi thì San dường như muốn đi ra quần ngay và luôn . Lúc mà nó còn bận suy nghĩ , còn bận sợ hãi thì tự nhiên con Bùn nhào ngay ra cổng sau khi nhìn thấy thứ gì màu đen xoẹt qua .

Ặc , cổng mở ! Thế là saoooo ????

“ Bùn , đứng lại !!!! ” – Thế là San cũng chạy nhào ra cổng để bắt con Bùn lại . Mọi thứ kì quặc quá !

“ Bùn ! ” – San đứng cách cổng khoảng 1.5m không ngừng tìm kiếm con Bùn .

PHỤC ...!!!!

San giật mình quay lại , tất cả dường như sụp đổ trước mặt cô bé .

Cô nhi viện đang bốc cháy !!!!

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2

Cô nhi viện đang bốc cháy !!!!

“...” – San San đứng yên, chân như lún xuống mặt đất không thể nhấc lên được. Đứa bé 9 tuổi này đang nhìn thấy điều kinh hoàng mà không đứa trẻ nào bằng tuổi nó nên nhìn.

“KHÔNG !!!!!!!!!!!” Đến lúc này nó mới gào thét, nước mắt chảy ra giàn giụa, San chạy nhanh vào cô nhi viện.

Lửa cháy khắp nơi và như ăn mòn mọi thứ ở mọi nơi mà nó lan ra. San chạy hỗn loạn trong đêm tối, nó thét gào kêu tên mọi người nhưng xung quanh chỉ toàn một màu đỏ rực và tỏa ra hơi nóng như ăn sâu vào da thịt. Nó chẳng thấy ai, chẳng thấy một ai cả.

“San San...” – Tiếng gọi nhỏ phát ra dưới chân, là sơ Thúy Hạnh!

“Sơ !!!”

San ngồi xuống, tay nó nắm lấy bàn tay đầy những vết nhọ đen. Bà ấy nằm sấp, có vẻ như đã phải rất cố gắng để ra đến được nơi này.

San cứ khóc, nó chẳng biết làm gì cả. Tâm lý của một đứa trẻ không bao giờ bằng người lớn, nhất là trước những việc kinh khủng như thế này.

Sơ Thúy Hạnh đưa tay vào trong cổ áo lấy ra sợi dây chuyền hình thánh giá tuyệt đẹp đưa cho nó.

“Hãy giữ lấy, con phải cứu lấy mọi người. Phải... phải cố sống thật tốt, phải mạnh mẽ, đừng bao giờ từ bỏ, buông xuôi. Người sẽ luôn chờ che con.” – Bà ấy nói trong nước mắt, tiếng nấc nhiều như lệ rơi.

“Đi đi! Đi đi!!!”

Sơ nói lớn bằng những sức lực còn lại của mình. San San vẫn khóc, nó bị hoảng và nó không biết làm gì.

Rắc ...rắc ... RẦM !!!!!!!!!

Khúc gỗ trên trần rơi xuống ngay chỗ nó đứng. Nhanh quá, San chẳng thấy gì cả.

Nó thấy âm và thấy nước rơi xuống mặt. O đây là...

“Sơ ơi!!!!!!” – San gào thét khi nhận ra sơ Thúy Hạnh đã đỡ cho nó. Bà ấy ngất đi, mắt nhắm nghiền.

Việc này như thức tỉnh San, nó nhận ra điều nó cần làm nhất vào ngay lúc này.

San chui ra, nó nhìn sơ mà nuốt nước mắt vào trong. Nhất định phải mạnh mẽ. Thế là San mím môi, nó chạy nhanh qua những ngọn lửa đang cháy lớn đến chỗ chiếc điện thoại bàn.

“Hộc hộc...” – San thờ hồn hèn, may quá, đường dây vẫn chưa bị lửa thiêu đốt đến.

San nhấc máy lên, gọi nhanh đến số 114. Từng chiếc đồ chuông tí tí trôi qua mà nó vốn dĩ cảm thấy là rất ngắn nay lại dài như một thập kỉ.

“Chú ơi có cháy tại cô nhi viện Nam Thành Đà Nẵng!!!”

“Alô... Alô... Alô !!!!!!!” Tiếng đàn ông bên đầu dây kia cứ “alô” mãi vì chưa kịp nghe rõ nhưng ông ta không còn nghe ai hỏi đáp nữa.

Bên đầu dây này, San San đã biến mất khỏi nơi có chiếc điện thoại bàn mà nó đứng khi nãy.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Thả cháu ra !!!! Thả ra !!!!!!!!!!!” – San cố hét trong vô vọng khi bị một bóng đen vác đi với tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Nhanh như cắt, San được đặt xuống ở một nơi an toàn ngoài cô nhi viện. Nơi này có nhiều ghế đá và cây nhỏ, một nơi khá vắng vẻ và thực chất San

cũng chẳng biết đây là đâu .

San nhìn xung quanh , khoan đã ...!!!!

Trời ơi là bạn của nó trong cô nhi viện !!! Tất cả đều ở đây !!!!

San chạy đến nhìn rõ để biết mình không hề mơ . Con bé không mơ , đây là sự thực , tất cả đều ở đây , họ được đặt nằm trên những chiếc ghế đá , có đũa thì nằm xuống đất . Họ đều bất tỉnh nhưng trên hết , họ vẫn bình an !!!

“ Khoan đã ...!!!! ” – San quay sang phía sau nhìn người bí ẩn đã đem mình đến đây .

Theo nó nghĩ , ít nhất thì một con bé 9 tuổi cũng phải cảm thấy thắc mắc và nghi ngờ đôi chút về người phóng hỏa .

“ Tại sao lại đốt nhà cháu !!!! ” – Đối với San , cô nhi viện là nhà .

Người đó quay lại , nhìn nó và cúi xuống . Đó là một người con trai . Anh ta nói gì đấy , rõ ràng là đã nói gì đấy rồi đưa tay ấn nhẹ vào trán nó .

Đôi mắt lơ đãng , San dần ngất đi .

Ngon lửa được tắt dần và đội cứu hỏa cũng đến . Năm đó ai cũng rất ngạc nhiên khi bên trong cô nhi viện chẳng còn một ai , sau khi rà sát tìm kiếm thì nhìn thấy hàng chục lũ trẻ nằm lê lết ngay tại công viên nhỏ gần đó. San San cũng được tìm thấy trong tình trạng bất tỉnh . Không ai biết chuyện gì xảy ra chỉ có mình San nhưng vì bị sốc tâm lý mà ảnh hưởng đến trí nhớ . San gần như quên hết tất cả .

Ngày hôm sau vụ cháy được đăng lên báo và được điều tra kỹ càng . Nhưng không lâu sau mọi chuyện lắng xuống và mọi nỗ lực điều tra đều đi đến ngõ cụt , họ có bằng chứng là một điều thuốc và quyết định kết luận khi nó chiếm 70% nguyên nhân trong việc điều tra , do điều thuốc đã bị gió cuốn vào đồng báo cũ rồi dẫn đến hỏa hoạn .

Những đứa trẻ sau đó đều được chuyển đến cô nhi viện khác trong thành phố hay được nhận nuôi .

San San cũng được nhận nuôi .

Mọi người đều bình yên duy chỉ có một người ra đi : sơ Thủy Hạnh . Lễ mai táng được diễn ra sau đấy trong sự tiếc nuối vô cùng của mọi người nhất là bọn trẻ .

San San chỉ được dự lễ một chút rồi phải quay về với mẹ nuôi , cũng vì thế mà không phải đứa trẻ nào trong cô nhi viện nó cũng đều gặp lại . Đó là bất đắc dĩ , San San muốn sống ở cô nhi viện nơi nó xem là nhà và với sơ Thủy Hạnh , người nó xem là mẹ và đã nói chuyện với nó trước khi ra đi .

San San mãi không bao giờ quên được dù những gì nó còn nhớ là rất ít và cứ thế , nó phải rời xa nơi mà nó từng lớn lên vì bây giờ , cô nhi viện Nam Thành hay sơ Thủy Hạnh – những thứ , những người quan trọng nhất của nó đã không còn trên thế gian .

Bác Ánh và Minh có đến tang lễ nhưng khi ấy , San San đã ra về . Đúng như cảm giác của Minh khi ấy , có vẻ sẽ phải rất lâu sau này họ mới có thể gặp lại nhau . Dù đó là điều không ai muốn nhưng cuộc sống mà , không phải lúc nào mọi thứ cũng theo ý mình .

Cứ thế , thời gian trôi qua , mọi thứ dần trôi vào quên lãng nhưng những người trong cuộc mãi không thể quên .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

BÁYNĂMSAU .

THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH .

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3

BÁYNĂMSAU .

THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH .

Lửa cháy nơi nơi,nóng rực và thiêu đốt mọi thứ ở mọi nơi mà nó lan ra . San San lạc trong biển lửa, không ngừng gào thét . Bất ngờ , nó nhìn xuống chân

, là bàn tay của sơ Thúy Hạnh !!!!

Sơ Thúy Hạnh nhìn nó , gương mặt không ngừng rơi nước mắt , những giọt nước mắt cứ vì lửa xung quanh mà cạn khô .

Rồi người con trai đó , gương mặt hoàn hảo đến từng chi tiết , đẹp tựa như một vị thần , nhưng nó không nhìn rõ mặt anh ta . Rồi trong không gian yên ắng đầy , người đó đặt tay lên , khẩu hình miệng cũng chuyển động . Anh ta nói gì đấy , rõ ràng là nói gì đấy ....!!!

“AAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!! ” – San thức dậy , mồ hôi đầm đìa ướt cả trán , gương mặt chưa hết hoàn hồn .

Đã bảy năm trôi qua nhưng San vẫn không quên được . Những kí ức ngày ấy vẫn tràn ngập trong nó , cho dù có xóa nhòa đến đâu cũng không bao giờ xóa được .

Ngồi gập lưng lại , San nhớ về ngày đó .

Đó là ngày kinh hoàng nhất đời nó , ngày mà nó mất đi những gì là quan trọng trong cuộc đời mình .

Đưa tay lên sợi dây chuyền mà sơ Thúy Hạnh đã tặng , San vẫn còn giữ và luôn nhớ về sơ như một người mẹ , nó mãi không bao giờ quên . Sơ đã ra đi và đó là sự mất mát không thể tưởng tượng đối với San , với những đứa trẻ ở cô nhi viện Nam Thành nhưng họ đều biết , sơ sẽ không thích nếu bọn trẻ và cả nó cứ như vậy . Vì thế họ đã luôn sống vui vẻ và hình ảnh sơ vẫn luôn trong tim .

Nhưng điều San vẫn thắc mắc và bị ám ảnh chính là người bí ẩn đã xuất hiện và đem nó đến nơi những người bạn của nó . Sau đó nó không nhớ được nhiều nhưng trong tiềm thức , San có cảm giác rằng đó là một chàng trai , rất trẻ và rất đẹp , từng bộ phận trên gương mặt rất hoàn hảo , tựa như một vị thần , không thì cũng là tuyệt tác của vị thần sắc đẹp . Aizz , nhưng khổ nỗi nó không nhớ mặt anh chàng đó . À và nó nhớ anh ấy đã nói gì đó , San thì là nó vẫn nhớ vì hình như khi ấy nó quá ngạc nhiên với câu nói của anh ta nên dù có quên bao nhiêu nó cũng nhớ anh ta rõ ràng đã nói gì đấy . Hic nhưng San không nhớ anh ta đã nói gì , chả nhớ gì hết .

Thế là San như người mất trí , những gì cần nhớ ra thì nó không nhớ ra được gì cả . Cũng phải thôi , vì nó bị sốc tâm lí , San nhớ bác sĩ đã nói với nó như thế . Ừ thì cũng có lý .

“ Con dậy rồi à ? ” – Mẹ nuôi nó mở cửa phòng bước vào .

“ Dạ . ” – San cười tươi , nó ngoan ngoãn trả lời .

Hôm qua San bị sốt , sốt rất cao và thật sự đó là điều kì lạ . Vì thú thật San khỏe như trâu , nó chưa bao giờ bị sốt . Đến cả khi người ta chích phòng ngừa viêm não Nhật Bản , ai ai cũng bị sốt hay choáng váng mà nó vẫn tỉnh như ruồi .

Mà San cũng nhớ lâu lắm rồi nó chưa mơ một giấc mơ về quá khứ như vậy . Bây giờ nó còn đang như cũ đầu đây .

“ Con có thể đi một mình được không ? ” – Mẹ nó ân cần hỏi , dù chỉ là nuôi dưỡng chứ không sinh ra nhưng bà ấy rất yêu thương San .

“ Dạ được ạ , con không sao đâu . ” – Nó mỉm cười , nó chẳng muốn ai lo lắng cả .

San bước xuống giường . Rửa mặt , súc miệng , thay quần áo , chải tóc ,... tất cả tốn hết 10 phút .

“ Thừa mẹ con đi . ” – San ngậm chiếc bánh sandwich trong miệng , tay cầm ba lô xinh xắn nói .

“ Uh đi cẩn thận đó . ” – Mẹ nó nói vọng ra .

“ Dạ . ” – Trả lời ngắn gọn rồi San khép cửa lại .

Nó đeo ba lô lại đang hoảng , tay cầm chiếc bánh sandwich vừa đi vừa ăn , lú lo mở cổng rồi rời khỏi nhà .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“ 36.5 độ , bình thường đó cô bé . ” – Bác sĩ nhìn chiếc nhiệt kế mà San vừa lấy ra khỏi miệng nó . Nghe thấy thế con bé liền đắc ý , San San nổi tiếng khỏe hơn trâu mà lị .

“ Nhưng cô bé này , con phải tiếp tục uống thuốc đấy . Khoảng chừng 1,2 ngày nữa thôi . Không thì bệnh sẽ quay lại càng nặng hơn . ” – Bác sĩ căn dặn nó đủ điều một cách cẩn thận , San cũng ngoan ngoãn nghe theo một cách cẩn thận .

“ Dạ . ” – San nhận toa thuốc rồi đứng dậy – “ Cháu chào bác , cảm ơn bác . ” – San cười tươi rồi bước ra ngoài , nhẹ nhàng đóng cửa lại .

Tiếng gọi só vang lên , người có lượt khám bệnh tiếp theo đứng dậy bước vào phòng bác sĩ . Còn San thì nó đi xuống tầng trệt để lấy thuốc .

Lấy thuốc xong , nó rời khỏi bệnh viện tư .

Aizz , thời tiết thật là dễ chịu quá đó . Bình thường nếu đang ở trong môi trường máy điều hòa chạy mạnh thế kia thì khi bước ra ngoài phải thấy nóng nực , bức bối lắm , nhất là ở thành phố Hồ Chí Minh này . Nhưng hôm nay , sau cơn mưa rào đêm qua thì đúng là thời tiết dễ chịu hơn hẳn .

San ghé qua tiệm capuchino kế bên , mua một li uống để cho đã khát hay thật ra có thứ gì đó vừa đi vừa nhâm nhi cũng dễ chịu hơn nhiều .

“ Dạ , tiền đây . Cảm ơn chị . ” – Nó đưa tiền cho chị chủ quán , nở một nụ cười tươi .

“ Hôm nay tươi tắn dữ ha . ”

“ Hi dạ . Tạm biệt chị nha . ”

“ Uh , tạm biệt em . ” – Chị chủ quán cười tươi với nó . San là khách hàng thân thiết ở đây và nó cũng rất hòa đồng nên việc quen thêm bạn mới là điều rất dễ dàng .

San đi dọc theo con phố , nhìn ngắm lấy mấy cửa hàng lung linh rồi tự hỏi giờ mình sẽ làm gì tiếp theo đây . Hôm nay mẹ của nó bận việc , khi nhận nuôi nó , bà ấy không có chồng , giờ cũng không có . Mẹ nó luôn là người bận rộn và trưa nay , San cũng phải ăn ở ngoài .

San đi đến vạch trắng dành cho người đi bộ , nó ung dung liếc nhìn đèn giao thông . Bây giờ là đèn đỏ dành cho người đi bộ .

San cứ hút rọt rọt ly capu mà nó mới mua . Đoạn đường này không có nhiều người đi bộ , nói toẹt ra là chỉ có San với hai nam thanh niên sau nó đứng ở đây .

Bỗng nhiên nó nhớ về giấc mơ đêm qua , San vẫn còn bị ám ảnh đây vì lúc đó nó thực sự rất sợ . Tất nhiên rồi , mơ về kí ức kinh hoàng nhất của mình thì phải sợ thôi . Chỉ là ... San không thường mơ như thế kể từ rất lâu rồi . Giờ tự nhiên lại mơ lại nên nó cảm thấy không dễ chịu tí nào , chắc là do ốm nên mới thế .

“ Ê mày , nhỏ kia xinh ghê . ” – San nghe tiếng nói phía sau lưng mình .

Cơ mà họ nói ai thế nhỉ ? Chẳng lẽ mình ??? Cứ nghĩ đến đây là San San nhà ta muốn bay lên tận mười chín tầng mây .

“ Nhỏ đó chắc nước ngoài , tóc vàng thế kia . Mà nhìn xinh ghê ha mày ! ” – Rầm , rớt xuống mười chín tầng địa ngục .

Aizz , cứ tưởng được người khen ai ngờ lại bị cho một cục bơ bỏ vào mặt thế này . Để xem cô gái nào được hai tên này khen nức nở đây .

San nhìn qua bên đường , gần tiệm thời trang bán toàn đồ hiệu của LV ,

Chanel , Burberry , ... eo , chỉ cần nhìn là thấy hào quang xung quanh rồi . Nhưng kệ ba cái đồ hiệu , San chỉ nhìn thứ nó cần nhìn , nói vậy chứ nó cũng bị phân tâm lắm khi trước mắt là một đồng đồ hiệu đẹp như mơ ấy .

Ái chà , thấy rồi , nhưng thấy sau lưng kia ==” .

“ Tóc đẹp ghê . ” – Chỉ cần nhìn sau lưng mà đã thấy đẹp , nữ thần nào đây ta ?

Đèn báo hiệu dành cho người đi bộ chuyển xanh , San bước sang đường , chân thì đi nhưng đầu óc vẫn cứ nhìn cô gái đó .

Sau khi sẫm soi kĩ càng San mới có một kết luận hay ho thế này : cô gái đó không phải người !!!! ==” Đùa chứ hả , trên đời có ai đẹp như cô ta , phải nói là thiên thần bước ra từ truyện tranh , là con gái như nó còn mê nói chi đám con trai cụ thể là hai nam thanh niên khi này .

San thấy mặt rồi , thấy rồi nên nó mới bị sững người ra thế này này . San trở mặt ra nhìn và cứ đi lại gần cô ấy như để chắc chắn rằng mình không nhầm . Trên đời này làm gì có ai đẹp đến thế cơ chứ !

Càng nhìn gần San càng không tin vào mắt mình , trên đời làm sao có ai mà hoàn hảo đến vậy . Cô gái ấy mặc một chiếc đầm chiffon màu nâu nhạt , họa tiết cánh bướm đen cùng phụ kiện là vòng cổ kiểu cổ điển , tay đeo những chiếc vòng và lắc chân đắt tiền . Trên đầu đội chiếc mũ phớt . Cô ấy có mái tóc dài màu vàng rực rỡ như ánh mặt trời , đôi mắt xanh long lanh như màu của biển cả , mũi cao và làn da trắng tựa như tuyết .

Chả bù với mình T~T . Càng nhìn càng bị mê hoặc và cũng càng thấy ghen tị .

San thờ dãi , đúng là trên đời có nhiều điều thú vị thật . Người ta nói không ai hoàn hảo nhưng cô gái đó thật sự quá hoàn hảo , đi một ngày đàng học một sàng khôn , hôm nay mới thực sự được chứng kiến mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành , mà chắc thành đồ luôn trước vẻ đẹp đó chứ chẳng còn sức đâu để giữ nghiêng .

Đẹp thiệt đó , San thề là nó không thể rời mắt khỏi cô ấy . Ấc , nó là con gái mà đã thế thì một nửa thế giới còn lại , nam nhi mấy người kia sẽ ra sao ? Chắc là sẽ bị hút hồn ngay từ khi nhìn từ phía sau chứ chẳng đùa .

Dù sao thì cô ấy đẹp cũng là chuyện của cô ấy , còn San thì giờ nó cần phải suy nghĩ ngay lập tức là phải đi đến đâu .

“ Bây giờ đi đâu ta ? ” – San ngước mặt lên trời , nó đang suy nghĩ .

Ồ , cái gì thế kia ???

Khoan đã , chẳng phải cái ống thép đó đang rơi sao ??? Nhưng ... nhưng nó rơi xuống đâu chứ ??? San vội nhìn từ trên xuống theo chiều thẳng đứng , nếu nó không nhắm thì nữ nữ hoàn hảo đến từng centimet sẽ hứng hết cái ống thép đang ở trạng thái rơi tự do đó chắc luôn !

Sau khi suy nghĩ và tính kỹ trong vòng 10 giây khả năng mất mạng hay nhập viện của mình nếu xông vào cứu cô ấy ngay và luôn là xác suất 30% thì San quyết định bay vào thật . Nó còn sự lựa chọn nào sao ? Lương tâm nó chắc chắn sẽ cắn rứt dữ dội nếu nó không làm thế , dù sao thì hình như chỉ có nó phát hiện ra ống thép đó rơi thôi .

“Coi chừng !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” – San nhào đến đẩy cô gái ra , cả người nó nhào ra đất và đầu thì lộn về phía trước .

RẦM .....

Hic mới sáng sớm mà gặp chuyện gì đâu không à ? Xui xẻo tận mạng , sao không có ai bay vào cứu nữ nhân mà chỉ có mình nó vậy ? T~T Nghĩ đến đây là thấy tủi thân hết sức .

“Linda !!! Em không sao chứ ??” – Nó nghe loáng thoáng bên tai có tiếng con trai nhưng không phải dành cho nó . San thấy anh chàng đó , cao ráo và có mái tóc màu bạch kim thì phải . Hay do nắng chiếu vào mà nó không thấy rõ nhỉ ?

“Em không sao . Nhưng ... nhưng cô ấy .” – Cô gái có mái tóc vàng óng chỉ tay về hướng San đang nằm dài dưới đất .

Chàng trai đó nhìn về phía San , anh ôm cô gái vào lòng , căng thẳng hỏi : “Em không sao chứ , có thể chịu được không ?”

“Em không sao , em có thể chịu được . Chúng ta phải cứu cô ấy .”

San không nghe cô gái ấy nói gì , nó chỉ biết đầu óc đang quay vòng và nghe rất nhiều tiếng nói hỗn tạp từ bên ngoài . San thấy ly capu của nó ở ngang tầm mắt và nước lẫn đá đều bị đổ ra . San thấy cái gì đó màu đỏ sẫm phía trên nơi nó đang nằm . San thấy có rất nhiều bóng đen bu lại rồi có ai đó che mắt tầm mắt nó .

Mọi thứ lờ đi rồi lại mờ dần , San nhắm mắt , nó bất tỉnh .

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2

Chiếc xe cứu thương chạy nhanh đến bệnh viện , tiếng còi của nó vang lên khiến bao người phải rợn gáy .

Khi này San đã có một màn ngoạn mục để cứu giúp cô gái mà nó cho là nữ nữ hoàn hảo đến từng centimet . Phải , San rất dũng cảm và màn cứu người đẹp thực sự ngoạn mục chưa từng thấy , ngoạn mục đến mức để giờ San phải nằm an tọa trong bệnh viện đây .

“Đau quá .” – San mở mắt chậm chậm , ban đầu nó thấy mắt bị lờ đi như lúc trước khi nó bất tỉnh , nhưng sau đó thì San thấy rõ mọi thứ và nó cảm thấy mừng vì điều đó .

“Con không sao chứ ?” – Mẹ nắm tay nó , giọng ân cần hỏi .

“Dạ , không sao ạ .” – San ngồi dậy , nó được sự giúp đỡ của mẹ . Đến lúc này , San mới nhận ra ở đây không chỉ có mẹ nó .

“Bạn không sao chứ ?” – Giọng nói thiên thần vang lên bên tai . Nhìn qua trái , ôi , đôi môi anh đào và mái tóc vàng óng .

Mỹ nữ hoàn hảo đến từng centimet , tại sao cô lại ở đây ????

“Ồ ơ .” – Giờ thì nó chỉ biết ừ ờ thế thôi vì San còn nhìn thấy một nhân vật khiến chim sa cá lặn , khiến bao cô gái phải sống không xong , chết không yên .

“À , tớ là Linda , còn đây là anh trai tớ , Demon .” – Cô nàng xinh đẹp ấy quay ra phía sau giới thiệu chàng trai khi thấy mặt San đơ đơ và như có ý hỏi đây là ai .

Họ không nghĩ được nhiều , chỉ nghĩ là San còn rất sốc và cảm thấy mơ màng vì sức khỏe chưa ổn định sau khi bị đập đầu xuống đất nên mới hỏi nhiều như vậy . Họ đâu biết rằng nó mê trai đâu chứ !!!!!

Thật là một chàng trai tuyệt vời ! Trên đời này chưa gặp cô gái nào đẹp như Linda mà không những gặp được Linda còn gặp được anh của Linda hoàn hảo đến mức khiến người khác phải mê mê .

Chàng trai ấy có sống mũi cao , đôi mắt màu hổ phách , nhìn hơi dữ nhưng đó thực sự mới chính là nét quyến rũ . Đôi mắt ấy chỉ cần liếc nhìn một cái là

bùm, trúng tiếng sét ái tình ngay . Chiều cao trên 1m8 chứ không vừa , đôi môi ngát ngậy con gà tây và mái tóc màu bạch kim đỉnh của đỉnh . Con người này thật sự quá sức quyến rũ , không thua gì David Beckham . Cả đến cái lông mày còn mọc đúng hàng lông , không lệch thậm chí là một cọng .

“ Con cười cái gì ? ” – Mẹ nó bắt ngờ lên tiếng hỏi , đánh tan cái ý nghĩa đầy tà khí của nó .

“ Con đâu có cười . ” – San quay sang cười tươi , chết rồi , không nên làm quá , nếu lỡ mồm thì anh chàng sẽ chạy té khói trước khi nó kịp mở miệng làm quen mắt .

“ San San , tớ xin lỗi vì đã khiến cậu ra như thế này . Tớ cũng rất cảm ơn vì cậu đã cứu tớ . ” – Linda nói với giọng thiết tha , ôi , không những đẹp mà còn tử tế . Người như thế này thì ai mà dám làm khó chứ .

“ Không sao . ” – San cười , nụ cười thân thiện .

Nói thế thôi nhưng San có hơi cảm thấy lúc đấy mình đứng rồi hơi . Giờ đã bình tĩnh hơn thì nó nghĩ chắc chắn lúc đấy phải có ai đấy cũng nhìn thấy ống thép đó rơi xuống , thế mà chỉ mình nó xông vào cứu . Nhưng biết làm sao được , nếu San không làm thì thế nào buổi tối nó cũng sẽ không ngủ được , lương tâm sẽ cắn rứt dữ dội . Nhưng nói thật thì San tức điên lên được , rõ ràng nó đã tính kĩ về khả năng nhập viện là 30% thế làm quái nào mà 30% đó lại thành hiện thực . Cuộc đời đúng tàn nhẫn hết chỗ nói .

Nhưng dù sao mạng nó vẫn còn , đã vậy còn làm quen được người đẹp , nhất là thêm chàng bạch mã hoàng tử đây thì xem như cũng được đền bù đôi phần . Đúng là ông trời có mắt .

“ Nhưng tớ đã hứng hết cho cậu cái ống thép đó à ? ” – Thật chất đến giờ thì San cũng không hiểu vì sao nó lại nằm trong bệnh viện .

“ À không , hèn là cậu đẩy tớ ra nên ống thép đó không trúng tớ và cũng không trúng cậu . Cậu bị chảy máu ở đầu là do lúc đẩy ra , cậu bị vấp nên người giũ xuống đất , đầu lộn về phía trước nên chảy máu . ” – Linda giải thích cặn kẽ , cách cô nói chuyện cực nhẹ nhàng .

“ Con không sao đâu , chỉ là bị thương bên ngoài , không ảnh hưởng gì hết . ” – Mẹ nó nói , thật ra bà ấy đã thở phào khi nghe bác sĩ kết luận như vậy . San mà có gì chắc bà sống không nổi , tuy là mẹ nuôi nhưng bà ấy đã rất vui và hạnh phúc khi có San bên cạnh . Nó nói nhiều thế cơ mà , cả ngày bên nó không bao giờ phải sợ buồn .

San gạt đầu , thế thì tốt , điều San sợ là nó sẽ bị chấn thương gì đó nhưng nếu sự thật như mẹ đã nói thì San chẳng cần sợ gì .

San dụi mắt , nó muốn ngủ và mọi người đi ra ngoài . Linda hứa sẽ quay lại , San cũng cười , đó thực sự là một cô gái tốt . Còn mẹ nó thì đem bao nhiêu đồ bổ dưỡng cho nó , sau khi ăn xong thì San đánh luôn một giấc ngon lành đến sáng .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Theo lời bác sĩ nói thì San San phải ở lại bệnh viện chừng hai tuần để tiếp tục theo dõi . Tuy chỉ bị thương bên ngoài nhưng họ phải hết sức cẩn thận . Vì thế , San bắt buộc phải ở lại viện trong vòng hai tuần . Khởi phải nói là nó cảm thấy chán đến cỡ nào . Hai tuần sao ? Nó còn dài hơn cả một thế kỉ ấy chứ !

“ Cậu đúng là anh hùng rom . Giúp người rồi lại hại mình . ” – Một trong những đứa bạn đến thăm San nói .

Nghe thấy thế thì San cũng chỉ biết im lặng vì giờ nói gì cũng vậy thôi . Xã hội bây giờ nhiều người ích kỉ , cả San cũng không phải dạng cao thượng gì . Nhưng San không muốn khiến ai phải buồn . Bạn bè nó đôi khi vì quá thương nó mà nhìn Linda bằng ánh mắt khó chịu .

Con gái với con gái thì luôn tồn tại hàng tá những vấn đề khó có thể hòa hợp , San thừa nhận nhưng nhìn Linda bằng ánh mắt như thế thì San không đồng tình tí nào .

“ Biết rồi , nói thì cho tớ nghe thôi chứ đừng có la làng hay nhìn Linda như thế . Không mất mạng mà còn được quá trời quà thì sướng vô đối còn gì . ” – San hay đáp lại bằng những câu tương tự như thế khi bắt gặp ánh mắt ác cảm hay lời nói không hay của bạn mình về Linda .

Thở dài, đúng là cuộc sống, khó ai có thể làm hài lòng hết tất cả mọi người .

Ban ngày thì chỗ San luôn đông đúc người cười kẻ nói nhưng ban đêm thì chỉ còn mình nó . Mẹ nó thì luôn bận rộn nên dù rất muốn ở bên San, bà ấy vẫn không thể làm được điều đó .

Đôi lúc vì quá chán San tự tập nấy chị em phụ nữ trong bệnh viện lại , dù nhỏ tuổi nhưng nó luôn làm tâm điểm của xóm nhà lá . Nhiều lần bị y tá nhắc nhở nhiều quá mà không nghe lời , vẫn lì lợm tám chuyện tiếp nên chỉ sau ba ngày ở tại bệnh viện , San San đã bị đội ngũ y tá giám sát chặt chẽ .

Đã không có ai nói chuyện nay còn bị giám sát thì còn gì tàn nhẫn hơn với nó . Thế là nó kiếm đủ mọi cách , mọi trò để giải khuây nhưng San San vẫn không cảm thấy khá hơn chút nào .

Tuy nhiên , số hưởng thì dù trường hợp nào vẫn là số hưởng . Đến ngày thứ sáu thì Linda đột nhiên có thú vui tao nhã mới . Cô nàng thường xuyên lui đến đây , chơi và tâm sự với San San . Mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng với đầu óc đơn giản , San San chỉ nghĩ vốn dĩ cô nàng quý nó mà thôi .

Mà thật ra thì đúng là vì thế thật .

“Cậu không biết The Avengers sao ???” – San trở mắt dòm Linda , miệng há to hình chữ O .

“Không ...” – gương mặt đầy sức biểu cảm của nó khiến Linda hơi hoảng , bộ không biết cũng là có tội sao ???

“Oh .”

Đó thật ra chỉ là một khía cạnh . Linda có rất nhiều thứ khiến San phải giật mình .

Linda bằng tuổi San , cũng là tuổi 16 , cô ấy được sinh ra trong một gia đình giàu có . Cái này Linda không nói nhưng San thừa biết vì mọi thứ của Linda đều đã nói lên quá rõ rồi . Chúng đều là hàng hiệu đắt tiền và có khi cả những người nổi tiếng còn không dám mua những thứ xa xỉ như vậy . Linda thực sự rất xinh đẹp , càng nhìn càng bị thu hút . Cô gái này là người Tây hoàn toàn nhưng vì sống ở Việt Nam khá lâu nên nói rất giỏi tiếng Việt , Linda giống như búp bê sứ vậy hay gọi cô ấy là công chúa cũng không sai . Linda thực sự đẹp đến mê hồn , nét đẹp rất cổ điển , đến cả San đôi lúc còn phải mê mẩn .

Nhưng Linda có một điều khiến cô ấy không thể hoàn hảo được . Linda có một tấm lòng rất tốt và chân thành . Cô nàng thông minh và uyên bác mọi thứ nhưng đó chỉ là những kiến thức trên sách vở . Kỹ năng mềm của Linda hay nói rõ hơn là khi đứng trước thực tế thì Linda rất kém .

Cả việc người ta đánh ghen với nhau , đối với Linda là một chuyện rất bí ẩn !!!

Mãi đến bốn , năm ngày sau , nhờ tài moi móc thông tin từ người khác mà San mới hiểu được nguyên nhân . Cụ thể đúng như San nghĩ , Linda sinh ra trong một gia đình giàu có và cô thường bị bắt học những lễ nghi truyền thống và cả những nghi thức , cách ăn mặc , đi đứng , kể cả cách hát xi cũng phải ra vẻ quý phái . Cô ấy luôn bị bắt học những điều mà San cho rằng tẻ nhạt đó và Linda thực chất cũng không thích thú gì . Linda không có bạn nhiều nên rất ít khi được ra ngoài , trừ khi đi với Demon nhưng Demon dù rất cưng chiều em gái vẫn là một chàng trai trưởng thành và bận rộn . Demon đôi khi bảo vệ Linda quá mức khiến cô ấy không còn chỗ thở .

Từ ngày quen biết San San , viện lí do đi thăm nó mà Linda ra khỏi nhà thường xuyên và biết được nhiều điều từ cái miệng kết nối không ngừng của San San . Demon nhiều lần ngăn không cho Linda làm cái này cái kia dù cô ấy rất muốn làm , bình thường thì Linda sẽ luôn phải nghe lời Demon , nghe lời gia đình và trở về nhà học mấy cái nghi thức chán ngắt đó nhưng lần này lại có San San . Mồm miệng San liền thoắt , nó giúp Linda có thể làm theo ý cô và rất giỏi thuyết phục người khác . Linda không phải là một cô nàng độc lập mà chỉ hay làm theo lời người khác , San không thích như vậy nên sau vài lần tiếp xúc , Linda có cái nhìn mới mẻ hơn và cô đã dần có được ý nghĩ riêng và bảo vệ chính kiến của mình . Tất nhiên là Demon rất thương Linda nên anh đành phải chấp nhận .

Lí do mà gia đình bắt Linda phải học những nghi thức đến bây giờ San vẫn không hiểu được . Khi hỏi thì Linda chỉ nói :

“Không có gì đâu .”

Và lại chuyển sang câu chuyện khác .

Phải nói là thời gian San nằm trong bệnh viện thực sự rất thú vị khi có Linda vì cô nàng khiến nó đi từ bất ngờ này đến từ bất ngờ khác . Và đối với Linda , thời gian này cũng thú vị không kém vì nhờ San San mà Linda biết được rất nhiều điều .

San San là một cô nàng rất láu cá , nói rất nhiều , rất hòa đồng và gương mặt biểu cảm hết sức khi nói . San thu hút mọi người và chỉ quan tâm những gì nó thích , nếu San không thích thì đồ ai có thể ép buộc nó làm điều đó được . San là một cô bé cực cứng đầu , nó biết nhiều thứ xung quanh và kể cho Linda rất nhiều . Vì vậy ngày nào Linda cũng ở đến tận 9h khuya mới chịu về nhà .

Thế nhưng cứ nhắc về vấn đề ở khuya chơi với San San thì lại có một vấn đề rắc rối khác .

Rắc rối chính là anh chàng bạch mã hoàng tử , Demon .

Nhờ Linda mà San San cũng nói chuyện được với Demon vài lần và nó thấy anh ấy rất khó gần . Ban đầu thì San nghĩ , chắc , chắc đây là một anh chàng lạnh lùng như tiểu thuyết và nếu có được tình yêu của anh ấy thì mình sẽ có một chuyện tình đẹp như phim . Nhưng bốn ngày , năm ngày rồi lại sáu ngày trôi qua , San không còn hứng thú với Demon nữa , mà thực ra thì anh chàng cũng có thấy hứng thú gì với nó đâu . Thế là San đành từ bỏ và nó đối xử với Demon như một người bạn hay nói rõ hơn là anh của bạn nhưng nói thật là sau này nó thấy sợ hơn là thấy muốn làm bạn , đỉnh điểm của việc này chính là tối thứ tư của tuần thứ hai .

Đó là tuần cuối mà nó ở lại bệnh viện . Ngày hôm đó , San biết được vào tối muộn lúc gần 12h , người ta sẽ bắn pháo hoa ở hầm Thủ Thiêm . Nó cực thích pháo hoa , chưa ngày nào thành phố tổ chức bắn pháo hoa mà San không đi xem . Hôm đó cũng không ngoại lệ .

San tự biết nó không thể rời khỏi bệnh viện vào lúc này , đồng nghĩa không thể đi xem pháo hoa mà nó mong muốn . Thế là San có một quyết định : trốn viện !!!!!!!!!

San lập ra một kế hoạch , nó sẽ nhờ Linda mua giùm nó đồng phục y tá ở cửa hàng nào đấy và đem vào đây . Nó không nói cho Linda biết kế hoạch đầy đen tối của mình , ngu sao mà nói , thế là Linda cứ làm theo lời San mà không hề biết gì về ý định của nó .

Tối đó San sẽ đi ngủ sớm và gây sự chú ý của y tá về việc mình lên giường thật sớm . Những y tá ngày hôm đó y như rằng cứ tấm tắc khen San : “Con bé này hôm nay ngoan , chắc bị quản mấy ngày nên sợ rồi .” Họ đâu biết rằng họ đã bị con bé ngoan ngoãn này lừa một vỏ đầu chứ . Cứ thế , đến 11h , San sẽ để chiếc gối ngủ thay cho nó , rồi mặc áo y tá vào và lên ra ngoài . Nó sẽ đi chừng ba tiếng rồi quay lại ngủ ngon lành đến sáng , thế là xong .

Nhưng San đứng số xui , nó bị Linda bắt gặp . Cụ thể là cô nàng này vì quá biết tính San , sau khi được nhờ mua giùm bộ trang phục y tá thì đã định nhìn trong đầu là cô bạn này sẽ làm chuyện gì đó . Thế là Linda đi theo , nói thật đối với Linda , mọi điều San làm đều thú vị nên lần này , cô nghĩ cũng tương tự những lần trước sẽ rất thú vị .

“Ack , cậu làm gì ở đây????” – San hỏi khi bất ngờ thấy Linda đứng lù lù với nụ cười sáng chói dưới ánh đèn đường trước cổng bệnh viện .

“Cậu trốn viện đấy à ? Thú vị thật !” – Linda nói , mặt hớn hờ vô cùng . Tiểu cô nương này chắc chắn phải thích San lắm đây .

San nhìn Linda , hơi ngán ngẫm vì nó thực sự không muốn có thêm ai khác vào kế hoạch của mình cả . Nhưng chỉ cần nhìn cái mặt hớn hờ chưa từng thấy của Linda là San biết nó bắt buộc phải đem cô nàng theo .

Nàng là tiểu thư danh giá , là con của một gia đình giàu có , đi chơi đêm là điều rất không nên nhưng San San nhà ta thì lại không nghĩ được nhiều , nó cũng không quan tâm là Linda trốn ra ngoài hay đã xin phép gia đình để đến đây nữa .

“Được rồi được rồi , đi với tớ .”

“Đi đâu cơ ?” – Gương mặt Linda vẫn không ngừng tỏ ra thích thú .

“Xem pháo hoa ở hầm Thủ Thiêm .”

“Okay .”

Thế là Linda đã xuất hiện trong kế hoạch của San San như thế . Họ đi đến nơi đã định để xem pháo hoa . Ở đây đông người kinh khủng nhưng chuyển đi kéo dài hơn 2 tiếng đây lại rất thú vị . Linda và San cũng nhờ một phần đây mà thân nhau hơn nhưng khi đang vui vẻ hết sức thì San San lại bị Demon làm cho đến hôn bay phách lạc .

Thì ra là Linda trốn nhà để đi với San San . Linda không nói nó nên có là tiên nó cũng chẳng biết được , khổ một cái cộng thêm cái đầu óc quá đơn giản của San San nên tình hình càng rắc rối hơn khi thực chất bản thân San cũng không quan tâm gì về việc Linda đã ra khỏi nhà bằng cách nào .

“Tại sao cô lại rù rê con bé đi khuya , hả !!!!” – Demon quát , ánh nhìn San San với ánh mắt tức giận .

“Ồ ơ ... tui tuy tui đâu có .” – San lắp bắp , mặt nó như không còn tí máu khi nhìn thấy Demon như sắp giết nó tới nơi . Chuyện gì vậy chứ ? Nó đâu có lỗi , tự nhiên vị tiểu thư này chạy đến tìm nó , trong kế hoạch cũng đâu có vụ này . Sao lại trách nó như thế !

“Anh Demon , là do em , do em chứ không phải San San đâu .” – Linda ra sức ngăn cản , cũng may là Linda lên tiếng giải thích , chứ cô bạn này mà không nói gì chắc chắn là San San sẽ nghỉ chơi ngay và luôn .

Sau câu nói của Linda , Demon có phần nguôi ngoai và anh lập tức dẫn Linda lại gần chiếc xe đen đã đậu sẵn bên đường . Trước khi đi , anh không quên dành cho San San một cái nhìn chết người .

Thiệt tình , từ nay San sẽ không dẫn cô nàng đó đi nữa . Chứ mỗi lần đi chơi vui vẻ về mà gặp phải mấy chuyện thế này chắc nó tổn thọ hơn chục năm chứ chẳng ít .

Sau đợt đó thì hình tượng Demon trong lòng nó bị tụt hạng kinh khủng . San San từng thừa nhận anh ta khá quyến rũ nhưng bây giờ quyến rũ đâu không thấy , chỉ thấy sợ anh ấy hơn thôi . Thế mà mấy lần Demon đi với Linda vào thăm San San tại bệnh viện , mấy chị em gái hay đến cả những bà cô đã có chồng đều ngược nhìn và hiển nhiên Demon trở thành chủ đề bàn tán của xóm nhà lá . Thậm chí họ còn lập một hội phát cuồng chàng trai có mái tóc bạch kim ấy . Hồi đó San San là thành viên tích cực , thậm chí là sém nữa leo lên chức hội trưởng nhưng sau đợt ấy thì nó lập tức rút khỏi nhóm đó không lí do .

Nhưng trong cái rủi cũng có cái may , khá hên cho San vì chẳng ai phát hiện ra nó đã trốn viện đi chơi . Đêm ấy San về bệnh viện , lên vào rồi nằm lên giường đánh một giấc đến sáng .

Thế mà có điều này rất kì lạ , Demon sau đó vẫn cho Linda giao lưu với San San . Nó cứ tưởng anh ta giấu luôn Linda ở nhà chứ . Linda vẫn tràn đầy sức sống khi đi bên cạnh Demon nhưng San San thì chỉ cần nhìn thấy bóng dáng anh ta là đã phát khiếp . Nó vẫn nhớ ánh mắt anh ta nhìn nó , rất đáng sợ . Nhưng dù vậy thì San vẫn phải chấp nhận sự thật đau lòng là chàng trai này thực sự quá quyến rũ nhưng nó lại không bao giờ muốn dính líu đến anh ấy một lần nào nữa .

Sau đó hai ngày thì trong bệnh viện lại dấy lên một tin đồn tai ác nhắm thẳng về phía Linda . San San là bạn của Linda , Linda vào đây là thăm nó , dù chưa quen biết nhau nhiều nhưng San phần nào cũng cảm thấy lo lắng cho cô ấy .

“Đêm trước em thấy con bé đó hút máu bệnh nhân ở số phòng 309 đấy , lúc đấy không nhầm thì ông ta đang được di chuyển đến nhà xác .” – Nữ y tá có mái tóc búi đen gọn gàng chỉ tay nhìn về phía Linda , mặt đầm chiêu .

Thế là chuyện bắt đầu từ câu nói ấy . Sau đấy thì tin đồn dấy lên . Khi đi đến thăm San , Linda đã chẳng biết gì . Tại sao họ lại nhìn mình như thế nhỉ ? Có chuyện gì xảy ra sao ? Hay là San San đã gặp chuyện gì ? Linda đã có hàng tá những nghi vấn như thế trong đầu khi bắt gặp ánh nhìn soi mói của người khác về phía mình .

Linda đã gắng hỏi San San nhưng con bé không nói , nó không muốn nói nhưng những lời bàn tán ra vào đủ to và đủ nhiều để Linda biết được chuyện gì

đang xảy ra . Linda liệu có hút máu người chết hay không , San San không biết được nhưng mà cả rùng là chưa chắc có thực , nói những lời quái ác như vậy nhắm thẳng vào một người , nhất là người có tâm hồn dễ tổn thương như Linda thì quả thực là không nên tí nào .

“ Họ nói tớ hút máu người chết sao ? ” – Gương mặt hoảng hốt của Linda nhìn San San .

“ Uh . ” – San nói như đang gắng từng chữ một . Điều khó nói như vậy thì ai mà dám nói chứ .

“ Thật kinh khủng ! ” – Linda thốt lên , thần thờ . Cô ấy bối rối thấy hẳn , dù San có nói gì thì tâm trạng cũng không khá lên . Linda đứng dậy , cầm túi xách và bước nhanh ra khỏi phòng : “ Tớ xin lỗi nhưng tớ mệt . Tớ về nhé . ”

“ Oh . ” – Khi ấy San thực sự chẳng biết nói gì , cuộc đối thoại giữa họ chưa bao giờ ngắn như thế . Làm thế nào mà chỉ trong hai tuần nằm viện của San lại có nhiều chuyện xảy ra như thế chứ ?

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

2A.M

Nữ y tá với mái tóc đen búi gọn gàng sắp xếp đồ đạc trước khi rời khỏi bệnh viện để trở về căn nhà ấm áp tại quận bảy của mình . Trên ngực trái cô vẫn còn chiếc băng tên màu vàng lấp lánh in rõ từng chữ : “ Nguyễn Mai Bích Phụng . ” .

“ Alô . ” – Phụng ép chiếc điện thoại bên vai trái mình , hai tay còn lại không ngừng dọn tập hồ sơ trên bàn .

“ Thật ạ , anh ấy cầu hôn chị sao ? Chà , sướng nhỉ ? ” – Cô ấy mỉm cười , một tay cầm chiếc điện thoại , một tay cầm giỏ xách . Phụng có đôi chân dài thẳng tắp nên khi mặc chiếc quần Jeans , đáng cô ấy rất đẹp .

Nữ y tá ấy đi xuống hành lang của tầng hai khu B , không ngừng vui vẻ trò chuyện .

“ Á !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! ”

“ Alô ? Phụng ? Em sao vậy ? Alô , Phụng !!! Em đâu rồi !!! ”

Bệnh viện bao trùm bởi một màu đen tĩnh mịch . Từng giọt mưa rơi xuống nhẹ nhẹ , chậm chậm nhưng vẫn không thể xóa nhòa mùi của máu và xác người trên mặt đất trước khu B .

“ ... ” – San tỉnh dậy , giờ là 5 giờ sáng và nó đang nằm im trong chăn , đôi mắt láu lỉnh , cô gắng hết sức để nghe những động tĩnh bên ngoài .

Có tiếng gì đấy , hình như là đang có rất nhiều người và có vẻ đang có chuyện gì đấy xảy ra .

Thiệt là tức chết không nổi ! San đập cái mền ra , ngồi dậy lấy dép , khoác áo khoác rồi nhanh chóng chạy ra ngoài .

Lạy trời , chuyện khủng khiếp gì đang xảy ra vậy ? San nhìn thấy xe cứu thương , cảnh sát đang cách li mọi người khỏi hiện trường , màu máu trên mặt đất vẫn chưa bị rửa trôi dù đã có một cơn mưa rào vài tiếng trước .

“ Chuyện gì thế ạ ? ” – San hỏi hà kéo vạt áo một người qua lại trên hành lang .

“ Y tá Bích Phụng tự tử . ” – Ông ấy nói , gương mặt vẫn chưa hết bản thần .

Chuyện quái gì thế này ? Bích Phụng chẳng phải là nữ y tá đã làm dậy lên tin đồn tai ác về Linda sao ? Hôm trước cô ấy còn nhìn Linda bằng ánh mắt soi mói , còn làm Linda như người mất hồn vì lời nói của mình cơ mà ? Làm sao hôm nay cô ta lại tự tử chứ ? Không thể nào !

San đứng thần thờ ở đấy , lưng dựa vào cánh cửa sắt , nó đang suy nghĩ . Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra ? Những chuyện khủng khiếp như vậy không thể nào xảy ra cùng một lúc được ? Chẳng lẽ lại có một bàn tay vô hình nào đó sao ?

“ Không ... chắc là không ... ” – San tự nói , âm thanh tiếng nói nhỏ nhất có thể . Chỉ cần nghĩ đến việc có bàn tay vô hình nào đấy là nó đã nổi da gà , có lẽ là nó xem phim nhiều quá nên nghĩ lầm nhầm thôi . Nhưng thiệt sự là những chuyện như thế này chỉ có ở trên phim ! Không thể nào chỉ trong hai tuần mà bao nhiêu chuyện khủng khiếp lại có thể xảy ra được !

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“ Cậu khóc đấy à ? ” – San nhìn chăm chăm vào mắt Linda . Hôm nay là ngày nó xuất viện , chỉ mới sáng hôm trước mà bao nhiêu chuyện xảy ra và ngày hôm qua Linda cũng mất tích biệt tăm . Hôm nay cô nàng vào để giúp San dọn đồ , San San dù tầm thường đến đâu cũng nhận ra bông mắt to đùng trên mặt vị tiểu thư này .

“ Không . ” – Linda cúi mặt xuống , trả lời nhỏ .

“ Đừng có xạo , vẫn còn sốc vì chuyện tin đồn ấy chứ gì ? Chẳng biết là vì gì mà tự nhiên sau vụ y tá đó thì chẳng ai nhắc về chuyện đó nữa . Làm như họ bị tẩy não đồng loạt hay sao á . ” – San vừa gấp đồ vừa nói , chỉ cần nhìn vào mắt là biết Linda nghĩ gì ngay . Đã nói rồi , cô ấy rất dễ bị tổn thương mà .

“Uh, nhưng cậu không cảm thấy sợ sao, khi chơi với tớ. Lỡ... lỡ điều ấy là thật thì sao?” – Lấp bắp nói, gương mặt Linda hoang mang.

Bỗng nhiên San cười phá lên, xin lỗi nhưng thật tình mặt Linda hài không chịu nổi. Cô bạn này đang tính khẳng định điều đó là thật hay sao vậy?

“Cậu nói thế tớ sẽ nghĩ chuyện đó có thật đó. Nhưng dù nó có thật thì tớ vẫn không thấy sợ.” – Mặt San không lộ tí cảm xúc, nó nói thật mà, bây giờ nó chẳng thấy sợ gì hết dù là ban đầu là nó hơi khiếp một tí.

“Tại sao?”

“Vì cậu là bạn tớ, cậu sẽ không hại tớ.” – San cười, nụ cười đầy chân thành và ấm áp. Sinh ra vốn dĩ mang cái miệng dẻo quẹo nên ra đường, dù khá thẳng thắn nhưng nó vẫn rất được lòng người khác.

Linda nghe xong liền cười. Vụ án của nữ y tá đang trong quá trình điều tra nhưng nguyên nhân gần như chỉ chờ được kết luận là tự sát. Bên cạnh đó họ cũng phát hiện ra nhiều điều xấu xa mà nữ y tá này đã làm. Cô ta từng nhận hối lộ nhiều lần từ bệnh nhân và chăm sóc một cách hời hợt nếu không được nhận tiền hối lộ. Dù chỉ là y tá nhưng lại là con ông cháu cha nên rất có ảnh hưởng đến các bác sĩ và việc điều trị của bệnh nhân.

“Chẳng biết chừng nào mẹ đến nhỉ?” – San ngồi trên giường, nó nhìn đồng hồ rồi lại cúi đầu vào cuốn tạp chí mới mua. Lâu lâu lại khẽ liếc nhìn sang bên Linda, thấy cô nàng đang cặm cụi gọt trái cây. Linda là thế, rất thích làm những công việc như thế dù cô ấy không hẳn giỏi nhưng rất có cố gắng.

San lật sang trang 45, woa, trang trí bài báo không tệ, nhìn rất bắt mắt. Nhưng tiếc rằng đó không phải là thứ thu hút San, chính dòng chữ tiêu đề cầu kì màu xanh đen mới thực sự là điều mà nó cho là thú vị.

THIÊN TÀI NGƯỜI VIỆT MUỐI SÁU TUỔI CHÍNH PHỤC THẾ GIỚI

Ồ ồ, người nào tài giỏi vậy ta? San lập tức đưa mắt xuống dòng chữ phía dưới tiêu đề của tờ báo và cái tên ấy đập ngay vào mắt San: Hoàng Thiên Nam.

À, tưởng ai hóa ra là Hoàng Thiên Nam. Cơ mà nhìn hình chụp kẻ bên đứng là nữ nam hiếm có trên thế giới. Hoàng Thiên Nam là cái tên mà bất kì người Việt nào cũng biết, nhất là những người hiếu học thì càng biết về cái tên ấy hơn. Dù San không hiếu học và anh chàng này cũng không hẳn rất hiếu học nhưng lại thực sự cuốn hút không chịu nổi, San luôn cho rằng ai không biết về anh ta là không biết cập nhật thông tin gì hết.

Hoàng Thiên Nam là chàng trai người Việt, dù không lai bất kì dòng máu nào nhưng lại có gương mặt rất lai. Anh ấy có đôi mắt rất đẹp, rất cuốn hút và sở hữu gương mặt đẹp mà báo chí thường tôn vinh là hoàn hảo, là sự kết hợp hài hòa giữa Đông - Tây. Hoàng Thiên Nam không tham dự bất kì tổ chức nào trên thế giới nhưng anh tham dự rất nhiều cuộc thi, chủ yếu là thi cá nhân. Bất kì cuộc thi nào trên thế giới, anh chàng cũng đứng trong top 3 và số tiền thưởng mỗi năm kiếm được từ các cuộc thi ngày càng tăng vọt có khi lên tới hàng tỉ đồng. Đó là chàng trai nhận được học bổng của trường đại học Harvard vào tháng trước. Bên cạnh đó, quá khứ của Nam lại là một điều bí ẩn mà dù có tìm kiếm cỡ nào cũng không tìm hiểu thêm được gì. Chỉ biết anh không có gia đình, 16 tuổi và được sinh ra tại Việt Nam và là người Việt Nam. Những người tiếp xúc với Nam đều nói ngoài đời anh đẹp hơn khi trên ảnh nhưng bạn sẽ không thấy được nụ cười của chàng trai sáng giá này nhiều như khi lên ảnh đâu. Đó chính xác là tất cả những gì San biết được và cũng là điều mà bài báo này nói tới khi Nam lại tiếp tục đứng nhất trong một cuộc thi sáng chế phần mềm vì tính có qui mô trên toàn thế giới với giải thưởng trị giá lên đến hàng tỉ đô vào hai tuần trước.

“Đây không phải là người, anh ta là thú mới đúng.” – San thực sự phải thốt lên khi đọc bài báo đó. Trên đời này có người hoàn hảo thế sao? Vừa đẹp trai, vừa tài năng, bỏ qua vụ tin đồn về việc anh ta kiêu ngạo thì đúng là đẹp hết sức tưởng tượng. Đã vậy còn thêm vụ ít nói, kiệm lời thì đúng là người khiến các chị em phụ nữ phải mất máu vì mình.

“Cậu đọc gì thế?” – Linda ngó vào trang báo mà nó đang đọc. Là Hoàng Thiên Nam sao? Thì ra là vì anh chàng này mà San San nhà ta này giờ cứ hí hửng và chăm chú vào tờ tạp chí.

“Hoàng Thiên Nam. Đẹp trai quá !!!” – Cô bạn này thực sự chỉ biết nói nhiều đó từ, chẳng lẽ ngoài vẻ bề ngoài thì San không hứng thú gì với điều nào khác sao?

“Thôi đi cô nương, mẹ cậu đến kia.” – Linda mỉm cười, cô nhẹ nhàng lấy cuốn tạp chí ra khỏi tay San và bỏ vào chiếc balô của nó.

“Ố tớ đang đọc mà!” – Tiếc hùi hụi, tự nhiên bị cắt ngang. Nhưng đúng như Linda nói thì nó phải về rồi vì mẹ nó đang đứng cười tươi rói ở cửa phòng kia. Ghét nhất là bị làm cho cụt hứng nhưng tình hình thế này thì đành chịu thôi, San mà lo đọc báo vì có trai đẹp mà không lo dọn đồ là rơi vào mộng ngay, không cần bàn cãi.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San đứng trước cửa tiệm Tour Les Jour, nó đã hẹn Linda và Demon ở đây. Cụ thể là vì Linda muốn mở tiệc mừng vì San đã xuất viện, tất nhiên là tiền sẽ do Linda trả rồi.

“Xin chào quý khách.” – Chị nhân viên lên tiếng nói. Câu này quen thuộc quá vì San cũng từng làm việc ở những tiệm bánh như thế này khi hè về. Giờ thì sắp vào học nên nó không làm nữa.

San đi lên tầng trên, nó thấy mái tóc vàng óng và bạch kim nổi bật của Linda và Demon. Cả hai người này đúng là quá thu hút người khác, dù cận cỡ nào chắc cũng phải nhận ra họ.

“Cô đến trễ 1 phút 23 giây.” – Demon nhìn vào tờ báo, mặt không cảm xúc nói.

Ặc, đến trễ nhiều đó mà anh ta cũng tính toán. Con người này thiệt tình.

“Xin lỗi.” – San xịu mặt, lần nào Demon cũng làm khó San nhưng lần nào cái nào anh ấy nói cũng đúng.

“Anh đừng làm khó San như thế.” – Linda bên cạnh nhẹ nhàng trách móc Demon. Giọng nữ nữ thiệt là nhẹ nhàng hết sức. Ái chà chà, nhưng giờ San mới để ý nha, việc Demon cưng chiều em gái San biết lâu rồi nhưng việc Linda nói gì là Demon nghe đó thì đúng là rất mới mẻ à nha.

“Uống gì cậu chọn đi.” – Linda đưa tấm menu cho San.

Con bé nhận lấy. Tâm trạng hôm nay của nó cực tốt. Để xem nào, San San là một người lịch sự, tự nó đánh giá mình như thế cho nên nó không thể uống cái nào quá rẻ vì nếu rẻ quá người mời sẽ nói họ khinh mình, dù thực chất cô nàng chỉ đang biện hộ cho tính ham ăn ham uống của mình. Dù vậy nhưng San vẫn không thể chọn quá đắt vì nó không muốn Linda sẽ xách dép chạy luôn sau đợt này và không bao giờ mời nó một lần nào nữa, với lại nó sẽ bị Demon nhìn bằng ánh mắt hình viên đạn, mà cái đó cũng là phép lịch sự tối thiểu nữa.

Đang không biết mình sẽ chọn gì thì từ phía cầu thang, có ai đó đang đi lên tầng này.

Đó là một chàng trai với chiều cao trên 1m8, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng có caravat nhỏ màu đen và quần jeans. Khi bước lên, chàng trai lập tức thu hút mọi ánh nhìn bởi vẻ đẹp gần như hoàn hảo của mình. gương mặt lai và đôi mắt cuốn hút của anh hướng về phía Linda và Demon đầy ngạc nhiên.

“Anh Nam!” – Linda đứng dậy, niềm vui tràn ngập biểu hiện rõ ràng trên gương mặt.

“Linda.” – Anh chàng nở một nụ cười hiếm hoi, trông đầy ấm áp. Vòng tay anh ôm trọn người con gái có mái tóc vàng óng trong lòng, trên gương mặt của cả hai đều có nụ cười hạnh phúc.

“Ặc ặc.” – San bị sặc nước khi nó thấy cảnh tượng ấy. Mở to mắt nhìn sang Demon, thấy anh chàng mặt nghiêm nghị, đằng đằng sát khí, nó cũng không dám hỏi hay hó hê điều gì. Tâm trạng của Demon trái ngược hoàn toàn với tâm trạng của Linda khi cô nàng đang ôm một anh chàng lạ hoắc đằng kia.

Khoan đã, lạ hoắc ??? Ồ, đó chẳng phải là...

“Hoàng Thiên Nam!!!!” – San thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Tiệm Hoa Đường Số 6

“Em không nghĩ là anh nói thật.” – Linda nói với nụ cười tươi, người đó đang đứng trước mặt cô, chỉ vài tiếng trước anh ấy còn nói mình đang ở tại Nhật Bản, vậy mà giờ đây lại đứng đối diện và mỉm cười ấm áp với cô thế này.

“Sinh nhật em mà, anh phải về chứ.” – Giọng nói trầm ấm vang lên từ chàng trai có gương mặt lai ấy. Anh đặt tay ngang qua eo Linda, mọi cử chỉ đều tỏ ra rất quan tâm.

“A! Đúng rồi, để em giới thiệu.”

Linda chạy lại hướng San và nắm lấy tay nó: “Đây là cô gái mà em đã kể anh đấy.”

San hơi lung tung, nó không biết nói gì, chỉ im lặng. San cảm thấy bối rối kinh khủng khi đứng trước anh chàng này. Đây là chàng trai có đôi mắt ma mị và cuốn hút nhất trong tất cả những người mà San từng gặp, nó như xoáy vào tâm can và San không thích như vậy.

“Xin chào, tôi là Hoàng Thiên Nam.” – Anh chàng mỉm cười nhìn San, tỏ ra rất lịch thiệp và hôn vào tay nó như một lời chào.

Người con trai này có vẻ đã sống bên nước ngoài rất lâu, đến mức kể cả cách chào hỏi cũng mang nét của Tây phương. Nhưng đúng là báo chí nói không ngoa, anh ấy có gương mặt lai trông hết sức hoàn hảo, như sự kết hợp hài hòa giữa Đông – Tây. Nhìn anh ấy không giống như người mang bất kỳ quốc tịch nào, Nam giống như một nhân vật bước ra từ trong truyện tranh vậy. Vẻ đẹp rất ảo, đến cả giờ đây khi đứng trước Nam, mặt đối mặt, San vẫn không thể tin vào mắt mình.

Hay là anh ta phẫu thuật thẩm mỹ?????

Không thể nào, báo chí và các chuyên gia thẩm mỹ từng “mổ xẻ” rất nhiều về các chi tiết trên gương mặt Nam. Tất cả đều chắc chắn không hề đụng đến dao kéo, các chi tiết tuy không phải đều hoàn hảo thực sự nhưng khi ở trên cùng một khuôn mặt, khi kết hợp lại với nhau thì lại nổi bật và tạo ra

một gương mặt hoàn hảo nhất .

Đứng gần Nam , San mới có thể nhìn thấy mọi chi tiết trên khuôn mặt anh rõ ràng nhất . Nam có đôi mắt màu nâu hạt dẻ và nhãn cầu săn chắc , nó gần như có thêm màu xanh lục bảo trong ấy . Đôi mắt ấy sâu thẳm như một hố đen vô tận dường như không phản chiếu ánh sáng . Cánh và độ dài mũi trông thật cân đối . Mọi chi tiết trên khuôn mặt của chàng trai sáng giá này đều hết sức đối xứng và hòa hợp với nhau , kể cả mọi góc cạnh hay ở góc nhìn nào , Nam cũng trông thật cuốn hút không tả được .

“ Xin ... xin chào , tôi là San San . ” – Nó nói , hơi vấp vì còn quá sốc khi đứng trước Nam và nhất là ánh mắt anh ấy , nó khiến San cảm thấy sợ hãi và dè chừng . Cứ như đôi mắt ấy có một thứ ma lực nào đấy có thể nhìn thấy mọi bí mật mà nó che giấu .

Nam và San bắt tay nhau , vào cái khoảnh khắc ấy , một điều gì đó khác thường đã tồn tại trong mắt Nam , nhưng đó dường như chỉ là thoáng qua , dù rất mạnh mẽ nhưng lại dễ dàng bị che lấp vì chủ nhân của nó quá tài năng trong việc che giấu cảm xúc của mình .

San khá bình thường , giờ thì nó bình tĩnh hơn sau một hồi mặt đối mặt với Nam . Thì ra là người như anh ta cũng có thật , thế mà mọi người ai cũng luôn miệng nói nào là : “ Nobody’s perfect . ” . Nếu gặp được Nam thì chắc chắn câu nói đó sẽ bị quăng vào sọt rác ngay .

“ Demon , anh không tính chào tôi một tiếng sao ? ” – Nam quay sang nhìn Demon đang ngồi yên lặng . Anh ta thế nào cũng đang rất sôi máu nhất là sau khi nhìn thấy Linda đã ôm Nam như thế .

Demon liếc nhìn Nam , ánh mắt sắc lạnh đến thấu xương như có thể cắt từng thớ thịt của người khác ra vậy . San nhìn là đủ biết anh ấy sắp sửa nổi cơn đến nơi rồi , anh trai là bảo vệ em gái kĩ lắm .

“ Chào . ” – Một chữ , không nói nhiều . Ái chà chà , hình như là bị đánh trúng tâm lí rồi , Demon không bao giờ có thể qua mặt được Nam dù anh ấy hẳn đang có tỏ ra bình tĩnh đến đâu . Biết làm sao được khi Linda lại quý Nam đến thế , chính Nam cũng đang tự hỏi tại sao mình lại cuốn hút với mọi cô gái đến vậy . Nhưng thú thật , Demon càng như thế thì Nam càng tỏ vẻ thân thiết với Linda hơn nữa , thế thì có sao , đây giống như một trò chơi vậy , càng làm đối thủ khó chịu càng thấy thú vị . Bản chất của trò chơi là phải có kẻ thắng người thua và Nam muốn Demon phải quì xuống và thừa nhận một cách cay đắng rằng mình đã thua kia , vì Nam rất hiếu thắng và thích cảm giác được thắng một cách trọn vẹn chứ không phải chỉ ậm ừ như Demon ngay lúc này .

“ Anh mới đáp máy bay xuống à ? ” – Linda bỏ đường vào cốc coffe và khuấy giùm Nam , cô luôn nhìn anh bằng ánh mắt yêu thương , đến mức tâm trí và mọi hành động của Linda ngay lúc này dường như chỉ tồn tại mỗi Nam và vì Nam .

Ly cacao nóng hôi hổi đặt ngay trước mắt San , nó nhìn mà không tỏ ra bất kì biểu cảm nào . Thật ra thì đúng là San chẳng thích uống gì loại nước này , chỉ là nó kêu đại vì không muốn người trả phải bỏ tiền ra quá nhiều . Dù sao họ cũng chỉ là những người mới quen biết nhau .

Cuộc nói chuyện diễn ra đúng nửa tiếng . Thì ra Nam vừa mới đáp xuống phi trường và anh chạy đến đây ngay để gặp Linda . Linda thực sự có phước đã nạn , đã có một ông anh Demon đẹp vô đối , bảo vệ mình hết mực lại có thêm một chàng trai vừa về nước , không màng nghỉ ngơi mà chạy đến đây chỉ để gặp mình .

Chuyện này là điều mà các cô gái hằng mơ ước nhưng sao lại chẳng bao giờ xảy ra với San chứ ?????

Nam nói chuyện với San rất lịch sự , mọi thứ của anh quá hoàn hảo , cũng vì thế mà San cảm thấy anh chàng quá xa vời . Anh ấy rõ ràng không thuộc thế giới mà San đang sống . Linda tuy rất đẹp nhưng cô nàng lại như một đứa trẻ không biết gì và cần được bảo vệ hay Demon dù hay cau có , làm khó và dè chừng San lại gần Linda , nhưng ở họ vẫn còn cái gì đấy rất thực và San dường như không cảm nhận được một bức tường ngăn cách nào giữa họ .

Còn Nam , anh có vẻ là một chàng trai rất tốt và lịch thiệp . San dường như không thấy anh kiêu ngạo như lời đồn xung quanh . Chỉ có điều Nam khá kiêu lời , ngoài những câu chào hỏi xã giao hay câu trả lời , Nam dường như chỉ lắng nghe mà không nói bất cứ điều gì . San San dù nghĩ anh chàng là người tốt nhưng nó lại cảm thấy không thích Nam chút nào . Anh ấy cứ như đang cố tạo ra một khoảng cách vô hình nào đấy với những người xung quanh , uh , thật ra anh ta giống nó nhưng bức tường mà anh xây nên lại quá cao , quá dày và quá dễ để nhìn thấy .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San đeo chiếc balô xinh xắn của mình vừa đi vừa hát . Hôm nay tâm trạng nó cực tốt , nhất là sau khi gặp được Nam – chàng trai nổi tiếng mà mọi người thường nhắc đến .

San đi dọc con đường số 6 , nó đang suy nghĩ là sẽ mua gì để trang trí ngôi nhà của chính mình đây . Kể từ khi San bước chân ra khỏi nhà thì mẹ đã dặn là phải mua gì đấy để trang trí cho ngôi nhà đẹp hơn sau khi San dọn xong cái đồng bừa bọn như chuồng heo mà nó gây ra trong thời gian qua .

Hay là mua hoa nhĩ ? San suy nghĩ vì thú thật ngoài hoa ra thì giờ đây nó chẳng biết mua gì hết . Trang trí nhà thì thường mua hoa , với lại mommy của nó rất cuộc cũng chỉ muốn “ tái tạo ” lại cho không gian xinh hơn một tí sau khi ngắm thành quả từ việc ở dơ và bừa bọn của San thôi .

Thế nên mua hoa là đỉnh nhất !

Để xem nào , ở gần đây có tiệm hoa nào không nhĩ ? Nghe thiên hạ đồn thì trên đường số 6 mà nó đang đứng này thì có một tiệm bán hoa rất đẹp , toàn là những loại hoa đẹp , thậm chí là quý hiếm , khá đắt nhưng tiền nào của đó mà , với lại sáng nay thì mẹ đã đưa San nhiều tiền để phòng trường hợp San mua những thứ xa xỉ rồi . Vì nhà cửa , bà mẹ vĩ đại của nó quyết định hi sinh tất cả !

Cong chân lên , San chạy như điên từ ngõ này đến ngõ khác mà eo ơi , chả thấy tiệm nào cả . Thế là sao ??? Chẳng lẽ đến cả tiệm hoa mà họ cũng đem ra chém gió luôn hả ??

San đứng nhìn xung quanh , rốt cuộc thì nó ở đâu chứ ? Nhìn có rớt con mắt ra cũng chẳng thấy .

“ Cảm ơn quý khách . ”

Tiếng này nghe quen quen , lại có mấy lạnh phà ra sau gáy ... Chẳng lẽ là ....!!!

San quay phắt ra đằng sau , phải công nhận là nó có thể được cấp bằng võ vắn và ngó ngàng cấp độ cao . Tiệm hoa đang ở sau lưng nó kia !! Hay nói rõ hơn là này giờ nó đang đứng trước cái tiệm mà nó đã ráo riết tìm mà vẫn không nhận ra ==”.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Chàng trai ấy đeo một chiếc găng tay trắng buốt đang chăm sóc cho những bông hoa xinh đẹp của cửa tiệm . Anh đeo chiếc kính đen , dưới chiếc kính đó là một gương mặt đẹp và thanh thú đến không ngờ .

Cánh cửa tiệm mở ra , một cô gái bước vào với chiếc balô xinh xắn đeo trên vai . Cô bé có đôi mắt mở to lanh lợi và nụ cười tươi sáng . Cô bé mỉm cười với Quốc .

“ Kính chào quý khách . ” – Quốc lên tiếng , một cách chậm rãi , ánh mắt anh dưới chiếc kính đen không ngừng dò xét San .

“ Xin chào anh , em muốn chọn hoa ạ . ” – San lịch sự nói , dù ai cũng biết vào đây thì hơn 95% là muốn mua hoa nhưng San vẫn hỏi như thế .

Quốc để yên cho San ngắm nhìn và lựa chọn những bông hoa xinh đẹp trong tiệm . Đây là một cô bé rất năng động và hoạt bát , Quốc cảm nhận như vậy .

Khác với thường ngày , chắc San không biết chứ Quốc rất hay lại gần khách hàng của mình dù họ là bất kì ai để giới thiệu những bông hoa trên kệ từ thấp đến cao . Nhưng lần này Quốc không làm thế và có lẽ San cũng không quan tâm đến điều đó .

San đứng đó , nhìn ngắm những bông hoa , lâu lâu nhón lên để nhìn giá tiền của những cái nằm trên cao . Ặc , đắt quá nhưng đẹp thiệt . Với số tiền mà mẹ đã đưa thì San dư sức mua được . Để xem nào , nó sẽ chọn cái nào đây nhỉ ?

“ Cái nào đây ta ? ” – San đặt ngón trỏ lên miệng , suy nghĩ .

Ra đây là cô bé mà bà ta đã nhắc đến , đây là một người hoàn toàn bình thường , không có tí chút nào khác thường so với những con người ngoài kia , vậy thì vì lẽ gì mà bà ta lại bắt mình sẽ phải nói điều ấy với cô bé này chứ ? Quốc nghĩ như vậy và anh không có bất kì câu trả lời nào .

Bà ta ? Người phụ nữ bí ẩn đấy là ai ? Quốc tính nói với San điều gì cơ chứ ?

“ Em sẽ lấy loại này . Anh có thể lấy giúp em được không ạ ? ” – San chỉ tay lên trên kệ cao , đó là những bông hoa thủy tiên màu xanh nhập từ Nhật Bản rất đẹp , lẫn vào đấy là một số hoa bồ công anh . Vì cao quá nên San không với tới , đành nhờ chàng bán hoa kia vậy .

Quốc lấy xuống , anh không nỡ nụ cười . Phong cách bán hàng của anh chàng lúc này thật kì lạ . Quốc để bó hoa trên bàn , làm một số thao tác rồi hỏi :

“ Cô bé muốn làm thành một bó hoa hay sẽ chọn gì để bông vào ? ”

“ À , anh lấy cái giỏ đằng kia đi ạ . ” – San nói , nó mỉm cười tươi nhưng đáp lại Quốc không cười , điều đó khiến San cảm thấy hơi khó chịu . Mình đã cười thế mà tên này bán hàng này mặt cứ như đưa đám chẳng thèm nở một nụ cười nào hết là sao chứ ???!! Nhìn cũng bức mà thôi cũng kệ .

Quốc nhận tiền từ San , anh chàng tiến lại máy đếm tiền rồi đưa nó những tờ tiền mới tinh để thôi lại .

" Cảm ơn anh . " — San mỉm cười tươi , hình như là có gì đó ngược rồi . Nó là người mua hàng thế mà lại đi cảm ơn trong khi anh chàng này lại chẳng may mắn gì cả . Thế là sao ???

San cầm giỏ hoa tiến ra cửa , nó hơi chật vật vì cái balô bị lệch qua một bên . Nhưng cuối cùng San cũng giải quyết được , trong lúc ấy thì Quốc tiến lại gần :

" Em cần anh giúp chứ ? " — Quốc nói nhỏ nhẹ , woa , chàng trai bán hoa đẹp trai đã mở miệng rồi nha . Nghe thật là khiến người khác phải tan chảy nhưng đúng là anh ấy xuất hiện " đúng lúc " ghê . Lúc San cần người giúp thì không thấy đâu , lúc đã giải quyết xong vấn đề thì anh chàng lại xuất hiện , đúng kì lạ quá mà .

" À , không sao đâu ạ . Cảm ơn anh . "

San mỉm cười , mỗi cử chỉ của nó đều không thể qua được sự xét nét dưới ánh nhìn của Quốc , San không nhận ra nó đang bị người khác xem xét từng li từng tí , cũng không cảm thấy lạnh gáy chút nào .

" Cô bé này , sau này nếu em gặp một chuyện gì đó rất kì lạ hay thậm chí là ma quái thì hãy đến đây , em sẽ được giúp . Em nhớ nhé . " — Quốc lên

tiếng, vẫn rất nhẹ nhàng và từ tốn nhưng San cảm thấy lúc này anh chàng thật đáng sợ. Tất nhiên là nó cảm thấy ngạc nhiên vì câu nói của anh ấy nhưng trong lòng San tự nhiên lại cảm thấy điều gì đó rất bất an.

Kì lạ thậm chí là ma quái là thế nào cơ chứ ????

Quốc nhìn người con gái ấy, cô bé tỏ vẻ bối rối. Vì lí do gì mà bà ấy lại muốn anh nói ra điều đó cho cô bé này biết chứ? Sau khi xem xét mọi hành động thì Quốc kết luận San chỉ là một con người bình thường, phải, nó là con người nhưng tại sao người phụ nữ kì quái kia lại chú ý đến một người bình thường như vậy?

Tất cả đều có nguyên nhân, Quốc tin là vậy. Chắc chắn rằng phải có một điều gì đấy vì anh đang thực hiện mọi việc theo lệnh của một phù thủy đầy quyền năng có thể nhìn thấy trước được tương lai.

"À oh. Nhưng miễn phí à?" — Tuy trong đầu đang có rất nhiều ý nghĩ nhưng San không nói ra. Nó không nghĩ điều đó là cần thiết. Tuy nhiên, San vẫn thích đùa dù trong trường hợp này, vì nó chỉ muốn cho riêng bản thân mình cảm thấy dễ chịu hơn sau lời chào mời đầy kì lạ của chàng trai này thôi. San không bao giờ muốn người khác biết được cảm xúc thật của mình.

"Tất nhiên là không miễn phí vì mọi thứ đều có cái giá của nó nhưng yên tâm, ở đây, chúng tôi không lấy tiền." — Quốc mỉm cười.

"Dạ, em biết rồi. Cảm ơn, chào anh nhé." — San cười tươi với Quốc, nó tiến ra ngoài, cánh cửa đã được Quốc mở giùm.

Bóng San khuất dần nhưng ánh mắt Quốc vẫn dõi theo. Anh đang có rất nhiều câu hỏi và anh muốn hỏi bà ta kinh khủng. Dù làm theo lệnh người đó nhưng anh lại không biết vì sao mình làm vậy thì đúng là chưa bao giờ Quốc cảm thấy tệ hơn thế.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Chàng trai đeo chiếc găng tay trắng và chiếc kính màu đen nghiêm nghị tiến về căn biệt hộ cổ kính và sang trọng phía trước.

Anh đi vào hành lang dài có phong tường là những loài hoa màu hồng tím. Quốc cuối cùng cũng dừng lại tại một căn phòng có phong tường đỏ thẫm với những tấm rèm đầy hoa văn rực rỡ và tấm thảm Ba Tư dưới nền đất.

Thế nhưng, không chỉ có Quốc, trong phòng còn có thêm một người nữa.

Đó là một người phụ nữ.

Bà ấy nằm trên chiếc ghế dài, tay cầm chiếc ly chứa chất lỏng màu đỏ trên tay. Tai, tay, chân bà ấy đều đầy những khuyên, vòng hay đồ trang sức. Bà ta mặc trang phục truyền thống được cách tân theo lối hiện đại.

Đó là người từ trang phục đến phong cách nhìn rất khác biệt với người khác hoàn toàn nhưng thật sự lại rất đẹp và tinh tế.

- Tại sao lại muốn tôi nói điều đó cho cô ấy về nơi này? Cô ấy chỉ là con người. — Quốc lên tiếng, nhìn anh rất căng thẳng và nghiêm túc.

Bà ta đưa đôi mắt héch như loài mèo nhìn Quốc.

- Tại sao cậu lại quan tâm đến điều đấy?

Quốc không trả lời, anh đưa tay lên chỉnh gọng kiếng lại, ánh mắt như đòi hỏi một câu trả lời thật đáng hoàng chứ không phải chỉ là một câu hỏi ngược như thế.

- Ha ha. — Người phụ nữ ấy chột cười lớn, bà ấy đưa chiếc ly pha lê chứa chất lỏng màu đỏ sóng sánh trên tay lại gần miệng, uống một ngụm.

Ngưng lại, chột suy nghĩ gì đấy, bà ấy nhìn Quốc, gương mặt không chút cảm xúc.

Uống thêm một ngụm nữa ...

- Cô bé đó là con người nhưng không bình thường chút nào. Dù vậy hiện tại, tôi chưa thể nói gì nhiều.

Và bà ấy mỉm cười đầy thích thú nhìn Quốc. Không gian lặng đi, Quốc không hỏi thêm bất kì câu nào vì anh hiểu, một câu trả lời kèm theo biểu cảm như vậy cũng đồng nghĩa với việc kể cả người phụ nữ này dù có năng lực đến đâu cũng không thể đoán trước được điều gì sẽ thực sự xảy ra trong tương lai.

Có những điều sẽ rất ngoại lệ, họ đều biết điều ấy cũng như rất hiểu ý nghĩ của nhau hơn bất kì ai. Và Quốc biết rằng ...

Tương lai vẫn chưa được định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 4: Nama Chocolate

Tại : Tour Les Jour

Nam nhìn chăm vào chiếc điện thoại , anh tra cái gì đấy . Mọi người đã về trước và giờ chỉ còn mình Nam trong cửa tiệm này . Nam chưa muốn về dù ở nhà một đồng hành lí đang thực sự chờ đợi để được anh sắp xếp .

Nam ngược mặt lên , anh nghĩ về điều gì đấy .

“ Cô bé đó ... ” – Nam nói nhỏ đủ chỉ để mình anh nghe thấy .

Cô bé mà Nam đang nhắc đến cũng là người đang tràn ngập trong trí óc anh lúc này chính là San San.

Khi anh bắt lấy tay cô bé , Nam thực sự đã hoàn toàn khựng lại nhưng chỉ là San , Linda và Demon không nhận ra biểu hiện khác thường trong mắt Nam mà thôi .

Nam tự hỏi , cô bé đó liệu có thật sự đang giữ nó chăng ?

Nó ? Thứ Nam đang ám chỉ là gì cơ chứ ?

Bất ngờ, Nam đứng dậy , anh quyết định không ngồi lâu nữa vì Nam biết ngoài kia vẫn còn rất nhiều việc mà anh cần phải giải quyết .

Mục đích của Nam trong vòng hơn trăm năm qua đã gần đạt được , có lẽ chỉ cần vài bước nữa sẽ chính thức cán đích và bước tiếp theo anh đi là rất quan trọng .

Mục đích của họ cũng sẽ thành công nếu anh hoàn thành được một trong những bước cuối cùng này . Tất cả sẽ đều chấm dứt và Nam sẽ có được thứ mà anh cho rằng mình luôn luôn khao khát và muốn đánh đổi ngay hiện tại này .

“ Anh ơi . ” – Người phục vụ chạy vội theo Nam khi anh mới chỉ bước vài bước xuống cầu thang .

Nam ngược nhìn lên, ánh mắt anh không biểu lộ bất kì cảm xúc nào và sâu hút đến mức nữ nhân viên ấy phải dừng người lại .

“ Cô tính nói gì cơ ? ” – Khẽ nhú mày , con gái thời nay thật kì lạ , có những cô nàng chỉ gọi một tiếng rồi lại im bặt không nói gì , cô bé nhân viên phục vụ này chính là một điển hình .

“ À ... Anh ... để quên chiếc điện thoại này . ” – Nói chậm rãi , câu nói dường như bị đứt quãng .

Người phục vụ vừa nói vừa giơ chiếc E5 màu trắng có gắn hình chibi của nhân vật L nổi như cồn trong Death Note . Nam nhú mày , cái thứ đó đâu phải là của anh , thế quái nào cô bé này lại nhầm lẫn được nhỉ ?

Khoan đã , nhưng nó khá quen . Nam suy nghĩ , anh lục lại trí nhớ của mình một cách nhanh chóng nhưng thật cẩn thận .

Ánh mắt Nam chuyển sang hướng khác , nữ nhân viên cũng thoáng ngạc nhiên khi người con trai sáng giá này lại phút chốc im lặng . Nhưng cô không dành thời gian để chờ đợi anh , thay vào đó , người con gái này đang đánh giá từng chi tiết trên gương mặt Nam .

Anh ta rất quen , hình như cô đã gặp ở đâu rồi . Gương mặt không giống người thuần Việt mà thêm vào đó là sự hòa hợp giữa nhiều dòng máu khác nhau . Rõ ràng là anh ấy rất quen nhưng cô không tài nào nhớ nổi .

“ Đúng rồi , nó là của tôi . Cảm ơn . ” – Nam tiến lại gần , anh nở một nụ cười trông đầy lịch thiệp .

Nam rời khỏi quán , tay cầm chiếc E5 bỏ vào túi , còn nữ phục vụ thì cứ ngây người ra nhìn theo .

“ Đó là...Hoàng Thiên Nam ??? ” – Đến bây giờ cô ấy mới nhớ ra chàng trai thiên tài người Việt ấy nhưng có lẽ đã quá muộn vì anh ấy giờ đây đã rời khỏi tiệm và mất hút dưới ánh nắng chói chang của Sài thành.

CÙNG LÚC ĐÓ :

“ Dạ , em biết rồi . Cảm ơn , chào anh nhé . ” – San nở nụ cười tươi với Quốc , nó tiến ra ngoài , cánh cửa đã được Quốc mở giùm .

Một tay cầm giỏ hoa , một tay phải chỉnh lại vai balô bị lệch , dù khi này San đã chỉnh lại nhưng giờ cái balô chết tiệt ấy vẫn chứng nào tật ấy lệch qua một bên . Aizz , balô nè , người thiệt là biết cách làm chủ nhân của người một mồi mà !

“ Thi vào Kaisoul khó như qui !!! ” – Con nhỏ vừa đi ngang qua San đang lăm nhàm qua điện thoại với ai đó về Kaisoul, tiếng nói to vang vọng đến tai San, không chân chừ , lập tức nó bay vào hóng hớt ngay và luôn .

Kaisoul ??! Ha ha , có lẽ mọi người chưa biết chứ San San là học sinh của trường Kaisoul đó nha .

“Nghe nói có mấy đứa học lực bình thường thế mà cũng chui vào được cái trường ấy ! Tức chết được .” – Cô bạn ấy tiếp tục rửa xà Kaisoul rồi đến học sinh Kaisoul .

Grừ !!! Cái này không thể bỏ qua được , thật ra , San San nhà ta đúng là đậu vào Kaisoul nhưng nó không hẳn học giỏi , học lực cũng thuộc dạng bình bình . Đợt thi vào Kaisoul , San chỉ đạt điểm trung bình khá nhưng Kaisoul là một ngôi trường rất kì lạ , họ quan trọng về trí thông minh tiềm ẩn trong con người và San tự hào vì nó cũng thuộc dạng người như thế . Ngoài Toán , Anh , Văn , Kaisoul còn có một bài thi “ Bỏ sung ” , gọi là “ Bỏ sung ” thế thôi nhưng chính bài thi này sẽ quyết định toàn bộ kết quả thi vào Kaisoul của người ấy .

Bài thi này rất kì lạ , đó là theo ý kiến của nhiều người và cũng là của San San . Nhưng riêng đối với San thì bài thi đó quả thực rất dễ . Bài thi ấy hằng năm có những câu hỏi khác nhau nhưng đều hỏi về những vấn đề xã hội hay nói rõ ra là những chuyện trên trời dưới đất , nhưng người ta nói rằng , bài thi đó mới thực sự quyết định kết quả thi vào Kaisoul . Vì những người ra đề là những chuyên gia danh tiếng đã dùng nó làm thước đo cho trí thông minh của thí sinh . Họ sẽ phải trả lời hơn 200 câu hỏi theo ý mình , qua đó , giám khảo sẽ biết được tiềm năng của học sinh đó đến đâu và theo hướng nào .

Kaisoul là ngôi trường rất quan trọng về trí thông minh của học sinh và muốn khai thác nó thành công và hiệu quả nên Toán , Anh , Văn có thể thấp điểm nhưng bài thi “ Bỏ sung ” nếu đạt điểm cao hay được đánh giá cao của các giám khảo Kaisoul , thí sinh đó hoàn toàn có thể đậu vào Kaisoul . Bài thi “ Bỏ sung ” này là để khai thác và chọn lọc ra những người thông minh nhất . Họ có thể không học giỏi nhưng họ thông minh hay thậm chí là ranh mãnh vẫn có thể đậu vào Kaisoul .

Trí thông minh một khi được khai thác sẽ đạt nên hiệu quả cao vì vậy hằng năm , Kaisoul luôn đạt được những thành tích mà bất kì ngôi trường nào trên thế giới cũng phải mơ ước . Những học sinh của họ luôn có thể đứng trên đầu trường quốc tế mà không ngần ngại đoạt giải . Không chỉ đoạt giải về học tập mà còn về thể thao , âm nhạc và rất nhiều lĩnh vực khác .

Nhưng không phải nói vậy thì bài thi “ Bỏ sung ” sẽ quyết định tất cả , nếu Toán , Anh , Văn đạt điểm tuyệt đối thì vẫn có thể đậu vào Kaisoul . Nhưng nếu bài thi “ Bỏ sung ” dưới 20 điểm thì thí sinh đó sẽ bị loại hay Toán , Anh , Văn dưới 2 điểm cũng sẽ liệt vào danh sách đen .

Kaisoul là một ngôi trường rất đặc biệt vì việc tuyển sinh rất khác lạ so với mọi trường trên đất nước . Nó được mệnh danh là ngôi trường đào tạo những thiên tài tiềm ẩn hay ngôi trường danh giá mà mọi học sinh đều khao khát .

San đương nhiên cảm thấy bản thân rất may mắn khi đậu vào Kaisoul , năm ấy , quả thực không thể phủ nhận là San đậu vào Kaisoul nhờ bài thi “ Bỏ sung ” , điểm bài thi đó , nó đạt được là 75/100 , đó là con số đáng mơ ước của nhiều thí sinh từng , đang hay sẽ muốn thi vào Kaisoul . Dù rằng điểm Toán , Anh , Văn của nó rất í ẹ so với những người khác nhưng nó đã giành được một vé vào Kaisoul một cách ngoạn mục như thế đấy .

“Đề hỏi con bạn là năm nay mình sẽ học lớp nào đây ta .” – San chợt nhớ ra ngày nhập học của nó cuối cùng cũng đã đến gần . Có lẽ ở trường người ta cũng đã dán thông báo rồi chẳng nên .

San đưa tay vào túi quần , nó móc túi bên phải , không thấy gì ==” , để xem túi còn lại thế nào đây . Thế là San móc túi bên trái , cũng không thấy gì ! Thế là sao ??? >O<

San móc đi móc lại hai túi quần của nó nhưng San chẳng thấy chiếc điện thoại của nó đâu cả . Vậy là thế nào , nó nhớ rõ ràng là bản thân đã để trong túi quần cơ mà !!!

San lục tung mọi chỗ , nó đặt giỏ hoa xuống , mở balô ra và không ngừng tìm kiếm . Hết cách ! Cuối cùng là sao ??? Sao chẳng thấy E5 yêu dấu đâu hết T~T ???

Khoan đã ... cái quần này San mua ở 2daysale rất đẹp nhưng chán cái là có cái túi quá nông , ngồi ép ép một hồi là y như rằng thế nào cũng rớt cái gì đó ra khỏi túi . San sém bị rớt điện thoại mấy lần tất cả cùng chỉ tại cái quần này nhưng số nó sinh ra vốn may mắn hơn người nên lần nào San cũng phát hiện ra và lấy lại được . Thế làm quái nào lần này lại gặp xui vậy trời T~T .

Mẹ San thế nào cũng cắt đầu nó ra luôn chứ chẳng vừa nếu nó làm mất điện thoại ! San sẽ bị xử đẹp chứ chẳng bao giờ có chuyện “ Mẹ ơi con làm mất điện thoại , mẹ mua cho con cái mới nha mẹ . ” , nói ra là rơi vào mộng ngay chứ không cần nhiều lời đâu .

Trời ơi , bất chấp tất cả nó phải kiểm tra , nếu không là chết mất ! >~<

“Nghĩ đi San , nghĩ đi San .” – San để hai tay ép chặt hai bên đầu nó , vồ vồ . San cố lục lại trí nhớ .

Khoan đã , nó nhớ rồi ! Chỉ có chỗ đó ! Lay trời cho điện thoại có ở đó chứ không thì San tiêu mất !

Không cần suy nghĩ thêm , San co giò ba chân bốn cẳng lên chạy thật nhanh . Nó mong sao chiếc E5 của nó sẽ ở đó , làm ơn hãy ở đó đi , làm ơn hãy ở Tour Les Jour đi mà !!!!

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Học học .” – San thờ phỉ phò , người khom đứng 90 độ , tay đặt trên hai đầu gối nhìn về phía cửa tiệm Tour Les Jour .

Không dành thời gian để nghỉ mệt , nó nhanh chóng mở cửa tiệm , tiến vào với bộ mặt cực kì hình sự .

Bây phút sau :

“Thôi chết rồi .” – San dật dụa dật dựa đi ra , mặt hết sức sống , hai mắt lơ đãng nhìn lên trời cao .

“Trời ơi !!!!!!!!!!!!!!!” – Bỗng dưng nó hét to , khiến cho xe cộ , người người qua lại nhìn nó chằm chằm . Con bé này bị điên à ?

San ngồi khụy xuống đất , nó còn không khóc nổi nữa đây này . Thế nào San cũng bị la cho mà xem , mẹ nó sẽ không tha cho nó mất nhất là khi San bị mất điện thoại với lí do lãng xẹt như vậy . Thế nào mẹ nó cũng nói : “Đã biết cái quần thể mà vẫn mặc !” . Biết làm sao được vì cái quần này quá đẹp , mà San thì yêu cái đẹp hơn bao giờ hết nhưng kiểu giải thích như thế chả khác nào tự đeo gông vào cổ mình .

“Cô đang tìm thứ này à ?” – Có tiếng nói chột xuất hiện nhưng San không quan tâm , chắc là ai đó đang nói với ai đấy thôi mà .

Còn nó phải làm sao đây T~T ? San chẳng biết làm gì ngay lúc này .

“Cô không muốn lấy lại à ?”

“Hic , trời ơi làm sao đây ...” – San lẩm bầm một mình , nhìn nó như không còn sức sống .

Bỗng nhiên , có gì đấy che lấp ánh nắng đang chiếu nhẹ vào mắt San . Cái gì thế nhỉ ? Đang buồn muốn chết mà còn bị chọc ghẹo là sao ? =~=

San đưa mắt ngược nhìn lên . AAAAAAAAAA , cái điện thoại của nó !!!

Theo quán tính , San San cứ định giật lấy chiếc điện thoại của mình nhưng một ai đó lại giật nó ra sau . Tuy nhiên San không quan tâm điều đó , điều nó quan trọng chính là tại sao chiếc điện thoại lại có thể ở đây , ngay trước mặt nó cơ chứ ?? San nhớ mình đã mất điện thoại rồi cơ mà , cơ thể có nghĩa là có người đã lấy giùm và trả lại rồi sao . Phải nhìn cho bằng được con người đáng yêu ấy mới được !!

“Cảm ơn ...” – Dù chưa nhận được điện thoại nhưng San vẫn cảm ơn thế mà câu nói của con bé lại bị đứt quãng , tất cả đều chỉ vì nó nhìn thấy người con trai ấy .

Hoàng Thiên Nam – chàng trai đẹp hơn hoa .

“Cảm ơn anh .” – San nói , tuy mặt hớn hờ nhưng giọng nhẹ nhàng hơn hẳn . Dù sao cũng là người mới quen , không nên cứ rần rần như thường ngày được .

“Không có gì .” – Nam mỉm cười , xem cô nàng vui chưa kìa . Nhưng điều Nam chú ý không chỉ có thế , càng tiếp xúc anh càng chắc chắn rằng cô chính là mục tiêu của anh hơn bao giờ hết .

Rõ ràng là cô ta có nó .

“Nhưng làm sao anh có nó ? Với lại làm sao anh biết nó là của tôi .” – San hỏi , đôi mắt mở to hết cỡ . Nó thực sự muốn biết .

“Người phục vụ nhặt được nó và tôi nghĩ nó là của cô . Tất cả đều nhờ chiếc móc này .” – Nam điềm tĩnh nói , mặt không cười dù rằng trong trường hợp này , nếu là San thì nó sẽ mỉm cười tươi . Anh chàng này quả thực không giống kiểu người vui vẻ chút nào .

Theo câu nói của Nam thì San nhớ rồi , hóa ra anh chàng này cũng tính ý góm nhỉ , khi này San có nhận được một cuộc điện thoại , có lẽ vì thế mà Nam nhận ra chiếc móc hình L yêu “vầu” của con bé . Thiệt là một con người dễ thương hết sức .

“À , là hình L trong Death Note .” – Nó chỉ về phía chiếc móc đang ở trong tay Nam , cười tươi dù chưa chắc gì anh cũng biết về Death Note như nó .

“Uh , là nó .” – Nam đưa tay nâng chiếc móc như một hành động đồng thuận với San .

“Cho tôi xin lại nó nhé .” – San mỉm cười , mặt cực lừa tình ~^^~

“Tôi không nghĩ mình có ý định sẽ trả nó cho cô .” – Nam nói ngay , cực thẳng thắn và câu nói của anh khiến San đơ toàn tập .

Cái quái gì thế này ??? Nói thế là sao , tên này tính làm gì đây chứ !

“Tại sao ?” – San hỏi ngay lập tức , giọng điệu cứng rắn , cứ như núi lửa sắp phun trào đến nơi . Nói rồi , San nóng tính lắm .

“Tôi chưa bao giờ có khái niệm sẽ làm không cho ai hết , nếu muốn tôi trả lại thì cô phải làm gì đấy .” – Nam nói điềm đạm , trông anh chẳng có vẻ sợ hãi gì trước thái độ bức tức của San . Nam dường như thay đổi thái độ 180 độ .

“Cái gì ? Có đưa lại cái điện thoại mà sao phải tính toán vậy !!” – San thực sự nổi nóng , hình tượng hiền dịu mà nó xây dựng nên trước mặt Nam vài phút trước thực sự sụp đổ mà San cũng không cần quan tâm hình tượng làm gì ở đây . Cái anh chàng đứng trước mặt nó không còn tốt đẹp như nó từng nghĩ nữa .

“Không tính toán thì không thể sống .” – Nam cười , nụ cười quỷ quyệt , nụ cười mà San thề cả đời nó sẽ nguyện rửa cho đến chết .

“Chứ anh muốn làm gì ?!” – San nói, thằng điên này ở đâu chui ra chứ ! Đừng nói hấn ta bắt mình làm ba cái thứ bậy bạ đó nha !

“Osín .” – Một chữ , ý nghĩa nhiều .

Nam nhìn San thích thú , cô nàng thực sự rất nóng tính nhưng càng thế thì Nam càng thích , với lại anh sẽ không bao giờ từ bỏ con mồi của mình một cách dễ dàng dù là vì bất kì lí do gì .

Sau một hồi tiếp xúc , Nam thực sự khẳng định *thứ quan trọng đấy* đang được nắm giữ bởi người con gái này , Nam nhất quyết không thể để xổng con mồi này dù là vì bất cứ điều gì.

“Osín gì chứ ? Anh có bị điên không ?”

“Đừng giận thế , không hấn là osín . Chỉ là người thay tôi làm một món ăn thôi .” – Nam chậm rãi trả lời .

Nói đến đây , San cũng nguôi nguôi . Món gì mà anh ta lại muốn mình làm đến vậy chứ ? Anh ta thực sự đói đến thế cơ à ?

“Món gì ? Tại sao tôi phải làm ?”

“Nama chocolate . Sắp tới là sinh nhật Linda , tôi muốn cô làm nama chocolate để tôi tặng cô ấy .”

“Sao anh không tự làm ? Với lại ra tiệm mua thiếu gì .”

“Tôi đã hứa với Linda là tôi sẽ tự làm .”

“Thế thì anh tự làm đi . Anh tính lừa cô ấy đấy à ?” – San nói trong tức giận , hơi thoáng ngạc nhiên .

“Quá trung thực thì không thể sống .” – Nam mỉm cười , nụ cười rất đẹp nhưng trong mắt San thì lão không tưởng được .

Lại “không thể sống” , chẳng lẽ tên này không biết nói gì ngoài ba từ ấy sao ?!

“Tôi không biết làm .” – Bốn chữ thôi , San chẳng muốn dính vào con người này chút nào .

“Đừng nói dối , tôi biết là cô biết làm .” – Nam đưa mặt lại gần San , đến mức nó có thể cảm nhận được hơi thở của anh , nhưng hơn hết , San lại bị đôi mắt Nam thu hút . Đôi mắt đó thực sự quá đẹp nhưng lại khiến San rất sợ , thực sự nó cũng chẳng biết tại sao .

Nam nhìn San , cô bé đang đỏ mặt khi mặt anh quá gần nó thế này . Nam biết San đang nói dối , anh luôn có khả năng đó và nhất định , anh phải khiến San đồng ý bằng mọi giá .

“Nếu không làm thì đừng có mơ lấy lại điện thoại .” – Nam đưa mặt ra xa , đến bây giờ San mới cảm thấy bớt hồi hộp và tự nhiên lại thấy an toàn hơn hẳn .

“Thế là ăn cắp .” – Thằng điên này rốt cuộc đang tính làm gì cơ chứ ? Làm nama chocolate để lấy lại điện thoại , có cho nó hàng ngàn đô thì San cũng chẳng tin anh ta bình thường bao giờ .

“Tôi sẽ cho người nghèo , thế thì gọi là từ thiện .” – Nam cười , cái lí lẽ mà anh đưa ra chính thức chặn họng nó . Tên này vốn trời cho thông minh để làm ba cái chuyện vớ vẩn này sao ? Nhưng nói thật thì San San không còn có thể cãi được bất kì điều gì .

Phải lấy lại điện thoại nhưng bằng mọi giá không làm osín cho tên này !!!

San hóa cuồng , nó bay lại giật cái điện thoại nhưng nó là sức con gái , San ngã ra đất khi nó bị hất và không tài nào lấy lại được thứ thuộc về mình . Nam không đánh nó nhưng anh di chuyển quá nhanh và San không thể lấy lại thứ gì được . Sao anh ta cái gì cũng giỏi vậy , cả di chuyển cũng nhanh hơn người là sao cơ chứ !

“Được !!!!!!! Tôi - sẽ - làm !!!!” – Nó hét vào mặt Nam , dù hung hãn thế thôi nhưng San đang rơi vào trạng thái bất lực hơn bao giờ hết .

“Giao đây cô bé . Cùng chọn nguyên liệu nào .” – Nam nói , giọng đúng đang đem nó ra đùa cợt .

Đề rồi xem , bà sẽ mi biết thế nào là lừa dối ! Ăn hiếp San San không phải chuyện đùa đâu .

“Đội một tí , tôi phải đem hoa về cho mẹ .” – San nói , mặt ỉu xiu .

“Được , vậy giữa đường cô ghé mua nguyên liệu luôn rồi đến địa chỉ này . Số căn hộ là 74 ở tầng 7 .” – Nam đưa cho San tờ giấy nhỏ cứng hình vuông . Nó đọc lia lịa , ôi , nó đang mơ chăng ? Đây là tòa cao ốc Queen Mary cơ mà !

Queen Mary là một trong những tòa cao ốc nổi tiếng nhất ở Sài thành về độ sang trọng và sự đắt tiền của nó . San nhìn lên , anh chàng này quả thực không tầm thường chút nào , nơi ở là một căn trong Queen Mary thì đúng thực anh ấy có thể được gọi là đại gia chứ chẳng vừa .

“Oh, biết rồi.”

“Nhanh lên đây, tôi cho cô đứng một tiếng, không thì đừng mơ gặp lại điện thoại của cô nữa.” – Nam vẫn điềm tĩnh như thế nhưng lần này giọng anh có gì đầy lạnh lùng hơn dù rằng trong lòng Nam cảm thấy rất thích thú khi nhìn thấy gương mặt cực biểu cảm khi bị bắt nạt của San ngay bây giờ.

“Cái gì anh điên à! Một tiếng sao đủ!!” – San la bài hải, đây rõ ràng là một thằng điên mà! Bộ thiên tài, nhà giàu thì thích làm khó ai là cũng được à >=<!!!!

“Tám giây đã trôi qua. Cứ ở đó mà nói đi.”

AAAAAA, cái tên ôn thân này thật là làm người ta tức chết mà!!! Thần kinh anh ta đúng là không bình thường chút nào!!

Không có thời gian suy nghĩ, sau khi nghe câu nói như sét đánh ngang tai ấy của Nam thì San tự biết là mình không thể đùa với anh chàng này được. Một tiếng sao? Nó chỉ còn cách co giò lên chạy hết sức, nếu không thì đề yêu của nó sẽ chính thức bay xa khỏi tầm tay. San không muốn thế đâu và cũng không muốn rơi vào mòng chết nào đâu.

Thế là nó chạy bán sống bán chết, ngày hôm nay quả thực nó đã chạy như các thành viên trong chương trình nổi tiếng Running Man của Hàn Quốc vậy. Tất cả cũng chỉ tại tên chết tiệt ấy mà thôi!!

Nam nhìn San chạy hồi hải từ xa, miệng chồm cong lên một nụ cười hoàn hảo. Có thể cô ta không biết mục đích của anh nhưng Nam thì biết vì sao mình làm thế, càng biết rõ nữa là càng khác.

Nam nhất định phải khép lại cuộc truy tìm đã kéo dài dai dẳng hơn trăm năm và đi bước tiếp theo một cách hoàn hảo nhất, đối với Nam đây là trò chơi và anh không bao giờ cho phép mình phạm sai lầm cũng như để xổng con mồi quan trọng một cách dễ dàng, không bao giờ.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Tại: *Queen Mary*.

Rào rào ... rào rào ....!!!

Tiếng mưa rơi âm ỉ ngoài trời như bị che lấp bởi tiếng nước bật xối xả trong phòng tắm của căn hộ số 74.

Từng giọt nước rơi xuống tụ thành một vũng rồi cuốn trôi xuống đường ống một góc phía dưới.

Ting tong ... ting tong ...!

Nam mở mắt, anh nghe tiếng chuông, liếc nhìn sang chiếc đồng hồ điện tử nhỏ trên tường ở góc phòng, một tiếng đã gần trôi qua, có lẽ Nam biết con người nào đang bấm chuông rồi.

Nhưng anh đang tắm, mặc kệ cô nàng bấm đến cỡ nào, Nam cũng không muốn đi ra ngoài chút nào. Hành hạ cô bé này cũng khá vui ấy chứ, gương mặt biểu cảm, giọng nói léo nhéo, tính cũng vui vẻ, có vẻ đó là một người tự hội đủ nhân tố để có thể làm một diễn viên hài đấy. Đã lâu rồi Nam nhớ rằng mình chưa gặp được cô bé nào thú vị như vậy.

Ting tong ting tong ting tong ting tong ting tong ting tong ting tong ting tong !!!!!!!!!!!!!!!

“Bộ cô muốn phá nhà người ta hả!!!!” – Nam xuất hiện đúng 5 giây sau liên khúc chuông nhà của San San. Con người này quả thực nhí nhảnh hết cỡ, bộ cô ta muốn phá chuông nhà người khác luôn sao, đây là lần đầu tiên Nam bước chân vào căn hộ này, căn nhà mới tinh như vậy chưa gì chắc sẽ bị con bé này phá hỏng nếu Nam không kịp quần chiếc khăn tắm quanh người mà chạy nhanh ra quá!

“Xin...xin...xin lỗi. Tui...tui tui lạnh quá!!!” – Trước mắt Nam giờ đây là một cô bé đang co người lại vì lạnh, mặt trắng bệch đi như thiếu máu, cả đầu tóc, quần áo và cả bịch đồ cầm trên tay đã ướt nhem vì nước mưa. San San đã dầm mưa đến đây và Nam dễ dàng nhận ra điều ấy.

Không đợi gì, không cần suy nghĩ thêm bất cứ điều gì, Nam kéo tay San vào trong căn nhà.

“Đợi một chút tôi sẽ lấy đồ cho cô thay.”

Thế là Nam chạy nhanh vào trong để San ngồi trên bục thềm gỗ cách cửa khoảng 3m. San nhìn theo, hồi nãy giờ nó mới để ý, anh ta chỉ quần cái khăn trên người. Hic, xấu hổ quá!!!

Nhưng mà thôi kệ, giờ San chỉ cảm thấy rất lạnh và nó không cần quan tâm bất cứ điều gì. Dù vậy không phủ nhận rằng San cảm thấy điều gì đó vui vui trong lòng khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Nam dành cho nó.

Tất nhiên vì nó được anh chàng đẹp hơn hoa quan tâm cơ mà ^^~.

“Thay đồ đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đó. Phòng dành cho khách đi lên cầu thang quẹo trái.” – Nam đưa cho nó xấp đồ khô ráo sạch sẽ, San “ừ ừ

”, nhìn thoáng qua thì hình như đó là đồ con trai thì phải, mà thôi mặc kệ, San lạnh quá và nó phải thay đồ ngay đã.

San chạy nhanh về phía cầu thang, nền của căn hộ tất cả đều làm bằng gỗ, cầu thang thành trắng, bên dưới là kính và những bậc thang bằng gỗ trắng. San chạy nhanh lên tầng trên, hai bên nó là kiếng, nhìn sang một bên là góc vườn sinh hoạt nhỏ có đủ thứ cây cỏ, vỉ nướng, một bộ ghế sang trọng và xích đu, một bên là cây cảnh được trang trí trong lồng kính kéo dài xuống cả tầng dưới. Tiến theo đường thẳng đi vào trong, San nhìn bên phải có một căn phòng có cửa hai cánh bằng gỗ mun đen rất sang trọng.

San nhìn qua bên trái, có một căn phòng y như lời Nam nói, có lẽ đúng là nó đây rồi. San tiến lại gần, căn phòng này cũng có cánh cửa to bằng gỗ y hệt căn phòng nó thấy khi nãy. Nếu đứng từ đây nhìn sang trái, sẽ lại thấy một cầu thang khác dẫn lên tầng trên.

San San mặc kệ, đúng là căn hộ này đẹp đến tàn nhẫn nhưng cái gì thì khám phá sau, giờ nó lạnh teo người rồi vì trong nhà Nam đang bật máy điều hòa cơ mà.

San bước nhanh lại gần, nó vịn tay nắm cửa rồi bước vào. Woa, đúng như San dự đoán, nhà của chàng trai thiên tài này hiện đại và sang trọng hết sức tương xứng à nha! Một không gian tuyệt vời khác như hiện ra trước mắt San.

San thì là cho dù đôi khi đi du lịch, nó có thể may mắn được ở khách sạn bốn đến năm sao nhưng chưa bao giờ được chiêm ngưỡng những thiết kế tinh tế và sang trọng đến vậy. Mọi thứ khiến San dường như quên đi cái giá lạnh do bị dầm mưa đem đến.

San khóa cửa lại, nó đặt quần áo trên chiếc giường lớn được đặt trên tấm thảm to màu sậm dưới nền gỗ. Chiếc giường hiện chưa có drap, có vẻ Nam chỉ vừa chuyển về.

San mặc quần áo mà Nam đã đưa cho mình, đó là một chiếc áo sơ mi trắng có tay dài, ở phần cánh tay từ vai xuống gần đến chỗ tay là màu đen vết xám và chiếc quần thun đen dài. San mặc hơi rộng, nội chỉ cái áo của Nam là đã dài đến gần đầu gối nó chứ chẳng đùa, cái quần thì hình như chân của anh chàng này quá dài nên khi San mặc vào nó dư ra một khúc ==”.

Thế là không còn cách nào San San nhà ta phải xắn quần lên vì nó chẳng muốn vấp té khi đang di chuyển đâu. Vừa xắn tay áo, San vừa nhìn quanh căn phòng.

Đây rõ ràng là một căn hộ vẫn còn mới tinh, theo San biết thì Nam chỉ vừa mới trở về Việt Nam, nếu thế thì căn nhà của anh chàng tuy chưa được bày trí rõ ràng nhưng thực sự vẫn khá đầy đủ tiện nghi.

Chiếc tivi Sony 42 inch có đèn led chiếu xuống được treo trước giường ngủ. Đây là một căn phòng với màu chủ đạo là trắng và đen. San nhìn sang phải, nó tiến lại gần và kéo tấm màn lớn màu đen trông đắt tiền ra, trước mắt San là một tấm kính cao bằng chiều dài của một bức tường trong phòng, San nhìn ra bên ngoài và nó có thể thấy rõ màn đêm với những ánh đèn sáng rực từ đường phố bên dưới.

Trời vẫn chưa ngớt mưa.

A ha! Mà có điều San San vừa mới phát hiện, nó nhận ra ban công nhà anh chàng này 100% đều được làm bằng kính trong suốt và hướng có thể nhìn ra toàn cảnh Sài Gòn về đêm. Chỉ mới là phòng dành cho khách mà đã tuyệt vời như thế thì đúng là có một căn trong đây thì không thể chê vào đâu được.

San mở cửa bước xuống lầu, nó đi chậm chậm vì sợ vấp ngã. Kéo mà mấy cái ống xoắn của nó ở quần dờ chừng tụt xuống thì San vấp như chơi.

“Hơi rộng nhỉ?” – Nam tay cầm máy chơi game hướng mắt về phía San, anh ấy giờ đã mặc lại quần áo đang hoàng chứ chẳng còn quần cái khăn qua người nữa. Hên hết sức, giờ San đã không còn thấy lạnh lẽo nữa nên nếu nhìn thấy cảnh tượng đó, chắc người nó sẽ bốc hỏa vì ngượng mặt.

“Anh chơi gì thế?” – San tiến lại gần, nó ngồi xuống kế bên Nam, nhìn vào màn hình rồi nhìn sang Nam tò mò hỏi.

“Biết làm gì.” – Nam đáp lại. Con người này sinh ra chắc đã từng làm rất nhiều người quê độ rồi, người ta hỏi mà chẳng bao giờ chịu trả lời đang hoàng cả.

“Đây này.” – Đặt chiếc khăn trắng nhỏ lên đầu San trong vẻ ngạc nhiên của nó, Nam vẫn dán mặt vào màn hình tivi.

Nam biết rằng nếu dầm mưa thì sẽ rất dễ bị cảm, anh không muốn một cô gái hay bất cứ ai vì anh mà cảm lạnh.

“Nước từ tóc cô sẽ làm dơ nhà tôi.” – Thế mà khi trả lời người con gái ấy, Nam lại nói khác hoàn toàn những suy nghĩ của mình.

Nam cũng không biết tại sao nữa, nếu là những cô gái khác như các cô nàng siêu mẫu hay những hot girl mà anh từng hẹn hò hay có thể nói rõ hơn rằng toàn bộ nữ giới trên thế giới này, Nam sẽ đều luôn luôn có thể nói ngọt hơn tất cả những gì mình nghĩ hơn rất nhiều. Nhưng cô bé này thì Nam lại không đối xử như vậy, anh thì là anh không biết tại sao.

San xì mặt, nó lè lưỡi nhẹ ra ngoài. Người này quả là khó ưa, có nằm mơ nó cũng chẳng ngờ thứ con trai như vậy mà hàng ngàn cô gái lại đi hâm mộ, tất nhiên là nó cũng từng như họ nhưng giờ thì dẹp tất, “trai đẹp là trai dễ ngắm, mất nét là tránh bỏ xa”, nó sẽ không bao giờ thích anh chàng này một lần nào nữa.

“Chỉ tôi chơi đi, để tôi chơi với anh, chứ game mà chơi một mình thì chán lắm.” – San chán nản trả lời, nó nghĩ chắc Nam sẽ lại trả lời một câu nào đó khiến San quê độ nữa đây.

Nhưng khác với những gì San nghĩ, Nam nhìn cô bé rồi bất chợt bật cười phì.

“Cô muốn chơi đến thế à?” – Nam nhìn San đang phồng một bên má, bỗng nhiên anh lại thấy lúc này nó rất đáng yêu, vẻ đáng yêu Nam không thể giải thích được. Nam tiếp xúc với rất nhiều cô gái nhưng người như San thì anh thực sự mới gặp lần đầu.

Thiên Nam không biết rằng, không phải vì San khác biệt so với những cô gái khác mà chỉ là do anh cảm nhận về San như thế.

“Lại đây tôi sẽ chỉ cô chơi.” – Nam dúm vào tay San bộ điều khiển game, mặt không nờ nọ cười.

Dù vậy San vẫn bất ngờ kinh khủng, anh chàng này sẽ chỉ cho nó chơi game sao? Woa, chuyện đúng lạ à nha! Mặc kệ, nó muốn chơi game, còn chuyện nama chocolate thì để sau.

“Thế này... rồi cô bấm nút này...” – Nam chỉ San cách chơi, anh chàng cũng khá ngạc nhiên khi con bé này lại học nhanh những thứ anh dạy đến vậy. Thế cũng tốt, học nhanh thì không cần phải tốn nhiều thời gian để chỉ bảo nữa.

Thế là họ ngồi đó cùng luyện game hơn cả một tiếng.

“Nè! Anh ăn gian!!!” – Tất nhiên là trong lúc chơi họ vẫn có những xích mích với nhau.

“Tôi không ăn gian, tại cô chơi dở thôi.” – Nam cười láu cá, gương mặt cực kì tự đắc, tất nhiên vì anh vừa thắng San San cơ mà.

Và cứ thế căn hộ số 74 lâu lâu lại vang lên những tiếng cãi nhau chí chóe kiểu trẻ con không tưởng được.

“Cô tính làm hương gì?” – Nam một tay cầm chiếc ly chứa rượu, một tay đặt trên bàn của quầy bar mini trong nhà.

“Cacao.” – San bận rộn dưới bếp nên nó chỉ trả lời thật ngắn gọn.

Bất ngờ, San ngưng lại, nó quay sang hỏi Nam bằng một gương mặt thật nghiêm túc.

“Anh tính lừa Linda thế à?” – Phải, đó thực sự là điều San quan tâm hơn tất cả. Việc làm của nó chẳng khác nào bắt tay Nam cùng lừa dối Linda và San không muốn thế, nó ghét sự dối trá nhất là trong tình cảm. Hơn ai hết, San biết Linda rất quý Nam.

“Lừa dối này không mang tính tiêu cực, nó khiến người khác cảm thấy hạnh phúc.” – Nam nói, tay khuấy nhẹ ly chè đậu đen mà San đã đem theo từ nhà đến đây.

San và Nam im lặng nhìn nhau, họ không nói gì nữa. Cứ tưởng sẽ cứ mãi chìm đắm trong ánh mắt dành cho nhau như thế nhưng Nam lại nhìn sang hướng khác và anh rời khỏi quầy bar.

“Tôi sẽ sấy đồ cho cô.” – Nam quay mặt đi về cầu thang trắng. San không thấy mặt anh, nó cũng không nói gì.

San San nhìn theo sau Thiên Nam bước dần lên tầng trên, một sự thay đổi nào đó có trong ánh mắt nó. San ngạc nhiên và nó cũng tự lẩm bầm một mình.

“Dáng người này... hình như mình đã nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ...?”

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Nam đóng cửa phòng lại, anh không khóa chốt và đi lại gần phía phòng tắm. Anh nhìn bộ quần áo còn ướt được treo trong nhà tắm sang trọng.

Nam đưa tay rà sát chiếc bàn bằng đá hoa cương đen trước chiếc gương lớn và cảm lấy chiếc máy sấy màu đen trên bàn.

Tiếng máy sấy vang lên, Nam lặng lẽ sấy chiếc áo vẫn còn dính những hạt nước mưa đêm trên ấy.

“Không ở đây.” – Nam nói nhẹ và nhỏ. Mặt anh vẫn không có biểu hiện gì.

Thứ Nam cần không có ở đây và Nam dường như đoán được nó đang ở đâu. Anh sẽ làm gì để có nó? Liệu anh có thể giao cho ông ta sớm nhất hay không? Nam không biết được nhưng khi khoanh vùng được đối tượng, Nam biết đích đến đang gần ngay trước mắt.

Khẽ mỉm cười, Nam cần kéo dài thời gian. Trước khi gặp lại những con người ấy, Nam muốn mình có thể hoàn thành một cách hoàn hảo nhất.

Họ là người đã quên đi thứ gọi là gia đình và ông ta là người đã ruồng bỏ anh. Họ là người giam cầm sự tự do của anh.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San đổ hỗn hợp vào khuôn vuông rồi nó dùng một lớp nylon phủ đè lên trên mặt để đẩy hết không khí ra ngoài để làm mịn mặt chocolate.

“Phù.” – Nó thờ phào, cuối cùng cũng đến giai đoạn cuối, nama chocolate do nó làm thế nào cũng ngon ngất ngây cho mà xem.

San đưa tay lên cổ , nó thấy khát nước. Thế là San chạy vèo đến chiếc tủ lạnh có cửa hai cánh màu đen , giờ San mới để ý , Nam có vẻ rất thích màu đen và trắng với cửa hai cánh và kiếng vì mặt tủ lạnh cũng giống như mặt kiếng luôn này nhưng chỉ khác là nó có màu đen tuốt luôn mà thôi .

“ Ở đây có chanh hông ta . ” – San uống nước chưa đã , nó lại nghĩ về thức uống khác .

Dạo này San nghiền nước chanh kinh khủng , cụ thể là sau khi từ bệnh viện về . Nó không biết là Nam mới dọn về đã vậy còn sống một mình thì sẽ có chanh cất sẵn trong tủ hay không . San không biết nữa và vì không biết nên nó mới lò mò từng ngăn trong tủ .

San nhìn thật kĩ từng ngăn , bỗng nhiên , đến ngăn nhỏ thứ ba của tủ lạnh , San lại phát hiện ra một ngăn nhỏ bí mật khác . Aizz , tủ lạnh thôi mà sao cũng phải giấu ngăn kĩ thế này , may là San tinh mắt nhìn ra chứ bình thường thì nó đồ ải nhìn thấy cái ngăn bí mật đó .

“ ... ”

Bup !

Chai nước trên tay nó rơi xuống . Nó đang nhìn thấy cái gì đây chứ ?

Trước mắt San giờ đây là chục chục bịch nước màu đỏ thẫm như màu máu cất giấu trong ngăn tủ ấy . Nó không giống rượu , cũng không giống bất kì loại sinh tố nào , nó giống máu cực kì !

San thê là như thế vì thế mà nó rất shock , San có linh cảm nào đấy không hay , trước mắt nó , màu của loại nước kì lạ này không giống màu của bất kì loại nước nào bình thường cả .

“ Cô làm xong chưa ? ” – Nam đi xuống cầu thang.

San lập tức đóng sầm tủ lại , mặt tái đi và nó không nhìn Nam . Còn Thiên Nam , anh cau mày khi thấy hành động kì lạ đấy của San . Một người thông minh nếu có bí mật , liệu có khi nào anh ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra hay không ?

“ ... ” – Nam im lặng tiến lại gần với gương mặt lạnh lùng hơn bao giờ hết , ánh mắt anh như đang chứa một mối đe dọa khủng khiếp nào đấy .

“ Tôi ... tôi sắp xong rồi . ” – San trả lời lắp bắp , nó không tránh được sợ hãi dù có giỏi đóng kịch đến đâu vì San bị ánh mắt Nam lúc này làm cho bản thân căng thẳng hơn bao giờ hết .

Nam mở chiếc tủ lạnh và San lại tự động né sang một bên . Anh nhìn vào trong , cũng không nói gì và đóng tủ lại , cũng không nói gì .

“ Hi hi . ” – San cười trừ , thật ra chân nó run muốn xỉu ngay luôn rồi nè . Tự nhiên nó thấy sợ quá .

“ Loại nước cherry đặc biệt từ châu Âu , cô thích nó à ? ” – Nam hỏi nhẹ nhàng .

Cherry ?????? Ấc , thế là tất cả những gì San lo sợ này giờ đều chỉ vì nó đã hoang tưởng quá nhiều hết sao ? Ôi trời , San thê là khi này nó còn ngớ ngẩn đến mức nhớ lại chuyện tin đồn Linda hút máu người chết tại bệnh viện và liên kết với việc Linda và Nam quen biết nhau . Hic , làm người ta sợ muốn chết , cứ đi với mấy con người này chắc có ngày San phải mua máy trợ tim cho mình quá ><

“ Ưa cherry hả ? Trời ơi làm hết hồn . ” – San hớn hờ , nó cười như điên .

“ Tương gì mà hết hồn . Máu hả ? ” – Anh chàng này quả thực thẳng thắn đến đau lòng . Nam nhìn San mặt đang đỏ ra , anh biết là con bé này chắc phải sợ đến chết chứ chẳng vờ , chỉ là mặt không muốn tỏ ra cho người khác biết thôi .

“ Ha ha , hôm qua tôi xem phim mà nên hay nghĩ lum la . À có chuyện này tôi muốn nói anh . ” – San chạy lại chiếc bàn đang để nam chocolate đang đây : “ Cái này cần để trong tủ lạnh hai tiếng . Chỉ còn rắc bột cacao lên thôi , tôi sẽ nói qua , vì khá đơn giản nên tôi nghĩ anh có thể làm tốt được . Thế thì cũng có nghĩa là anh đã góp phần làm ra nam chocolate này , vậy là không lừa dối nữa . ”

San nhìn Nam bằng vẻ trông đợi , nó mong từ anh một câu trả lời .

Nam nhìn San , anh ngạc nhiên và anh thấy được sự chân thành trong mắt San . Cô bé này quả trái ngược với anh , cô ta rất ghét sự dối trá nhưng dù sao thì ý tưởng của San cũng không tồi .

Nam gật đầu : “ Được . ” và San mỉm cười thật tươi , nó kéo Nam lại và chỉ anh cận kề những gì cần làm . San không ngờ nó chỉ nói một lần mà Nam đã nhớ hết và nắm rõ mọi thứ . Đúng là không hổ danh thiên tài , anh ta thông minh thật đấy !

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San hớn hờ chạy xuống lầu khi đã mặc xong quần áo của mình vào , nó vui vẻ thế cũng đúng vì San đã có lại điện thoại yêu của mình mà .

San tiến lại gần chiếc ghế sofa để lấy chiếc balô bị bỏ xó nằm một góc đằng đây của mình .

“ Anh tính đi đâu à ? ” – San ngược mắt lên hỏi Nam bằng sự ngạc nhiên khi thấy Nam mặc một chiếc thun màu đen và quần jeans ngồi đấy bất chေo

chân còn mắt thì chăm chú vào tờ báo trên tay .

“Đi với cô . ” – Phán một câu xanh rờn , Nam khiến San mồm chữ O to đùng .

Gấp tờ báo lại , Nam đứng dậy , tay để trong túi quần còn mắt thì tỉnh như ánh trăng nhìn nó .

“ Anh đùa à ? Đi đâu cơ chứ ? Đừng nói là anh tính về nhà tôi đó nha . Mẹ không cho tui dẫn trai về đâu . ” – San San nói một lèo , gương mặt hốt hoảng nhìn Thiên Nam . Nó không biết anh ta thông minh đến đâu , chỉ biết anh ta đưa nó từ bất ngờ này đến bất ngờ khác .

“ Vậy thì đừng về nhà , đi ăn đi . ”

“ Ăn cái gì ? Tui hết sạch tiền cũng do anh đó . ” – Dù trong trường hợp nào thì San vẫn nhớ tội ác mà Nam đã gây ra cho nó .

“ Cô đừng lo , tôi sẽ trả . ”

Không cần nghe San nói bất kì lời nào , Nam đi về phía cửa và cô nàng tất nhiên phải chạy theo nếu không muốn bị nhốt trong căn hộ này rồi . Với lại sau khi nghe ba từ “ tôi sẽ trả ” thì dù nếu có dấn đến đâu , San cũng quyết không từ bỏ châu ăn từ trên trời rơi xuống này . Không ngờ hôm nay đến đây cũng có lợi cho nó như thế , oh yeah , tiệm ăn thẳng tiền !

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Nam , chân rất dài , người rất cao , đi rất nhanh . San , chân hơi ngắn , người cũng thường , lại lè mề . Cũng vì thế mà San San hiển nhiên bị Nam bỏ xa một khúc mặc dù họ xuống nhà xe cùng một chuyến thang máy .

“ Cái gì anh đi xe sao ? Nhưng anh chưa đủ tuổi mà ! Lỡ gặp cảnh sát thì sao ??? ” – Nó tuôn một tràng câu hỏi “ sao ” nhưng Nam vẫn không trả lời . Thiệt là tức chết với cái tên này mà , đầu óc của anh ta có bình thường không khi quyết định đi xe chứ ! Lỡ bị cảnh sát bắt thì sao T~T ?

Thiên Nam không màng trả lời một loạt câu hỏi của San , anh đưa tay lấy chiếc chìa khóa ra khỏi túi quần rồi bấm mở khóa cửa từ xa . Nam tiến lại gần chiếc xe đua màu đen , mở cửa rồi nhìn về hướng San :

“ Nếu cô chạy đúng luật thì ai điên lại đi hỏi bằng lái của cô chứ . ” – Và anh ngồi vào xe , đóng cửa lại .

My god ! San nhìn , nửa oán hận nửa thích thú . Oán hận thì tên này là con người thô lỗ nhất mà nó từng gặp . Thích thú vì anh ấy đi loại xe đua trông oách quá !! Đừng nhớ lầm nhé , San thích thú vì chiếc xe đua cơ còn chủ của nó thì thôi làm ơn cho San xin một vé bình yên .

San San đặt mông ngồi vào , đúng là mùi siêu xe , San sướng rơn vì từ nhỏ đến giờ nó mới được ngồi vào một chiếc xe đua ngầu như thế này .

Chiếc xe lăn bánh chạy ra khỏi hầm , Nam hạ kính xuống , anh chống lên thành cửa , tay chạm vào mặt khi đội chiếc xe phía trước qua trạm thu phí .

Bất chợt , Thiên Nam nhìn lên tòa nhà phía Tây của khu căn hộ cao cấp , anh khẽ cười nửa miệng .

“ Chúng ta sẽ ăn ở đâu vậy ? ” – San hỏi .

“ Cô muốn ăn ở đâu ? ”

“ Pizza đi ! ” – San cười tươi nói , mặt hớn hờ chưa từng thấy .

Nam nghe rồi , anh đặt hai tay lên vô lăng và kính xe từ từ được kéo lên .

“ Tôi vừa nhìn thấy một người , hần ta cũng từng rất thích pizza . ” – Một cách vu vơ , Nam nói với đôi mắt chứa đựng nỗi buồn vô tận . San không biết người đấy là ai và Nam cũng nghĩ như vậy . Kẻ đó là người luôn đặt nặng vấn đề thật giả . Một người trung thực và là kẻ bất hạnh .

San không biết người đó hay chỉ là ... Nam và San tưởng rằng nó không biết ?

.....

....

...

Chiếc xe đen chạy dài trên đường phố vẫn còn ướt vì nước mưa . Tất cả đều không qua mắt được con người ấy .

Dáng người cao gầy đứng trên tầng thượng của tòa nhà phía Tây khu căn hộ cao cấp , gương mặt tối đi bởi những mảng bóng phủ xuống của chiếc áo choàng đen có huy hiệu những thanh gươm chắn thành chữ X nằm dưới chiếc khiên và kẻ vào cổ một mảnh thú với những chiếc răng nanh sắc nhọn .

“ Đã lâu không gặp . ” – Mở một nụ cười nửa miệng đầy ngạo nghễ .

Gió vẫn đang gào thét và nhiệt độ hạ xuống thấp khi những giọt mưa vẫn còn rơi nhẹ nhưng âm ỉ . Con gió lay chiếc áo choàng tung bay và đôi mắt đỏ

hiện ra , đôi mắt đỏ như màu của máu , của ác ma .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Cố lên ! Cố lên ! Cố lên ! Cố lên ! ” – San nhảy đành đạch trong quán pizza với gương mặt cực kì máu lửa và gào thét hết cỡ .

“Sắp phân thắng bại rồi ! ” – Ông chủ tiệm mặc chiếc tạp dề màu vàng với gương mặt căng thẳng theo dõi từng li từng tí diễn biến của trận đấu .

Nam ngồi trên ghế đối diện một thanh niên cơ bắp cuộn cuộn trạc 20 tuổi , mặt anh đỏ bừng cả lên khi cổ gồng vật tay của đối thủ xuống .

“Hãy nghĩ về những suất nước trong menu miễn phí đi Nam !!! ” – San hét bên tai Nam , nó không biết nó càng nói thì càng khiến anh mất tập trung nhưng San thực sự quá khích không thể chịu được .

Nó muốn Nam thắng , Nam cũng muốn Nam thắng !

“Yeah !!!! ” – San tung hô , hai tay giơ lên trời còn ông chủ tiệm thì mặt bơ phờ .

“Anh giỏi quá ! Ha ha ha !!! ”

San nhảy cẫng lên , nó chạy đến ôm Nam trong niềm vui sướng cực kì . Tất nhiên rồi vì Nam vừa vật tay thắng người con trai có cơ bắp cuộn cuộn của ông chủ tiệm pizza cơ mà . Thế là họ được uống nước miễn phí ở đây cả tuần rồi , hura !!!!!!!!!!!!!

“Không tệ đâu . ” – Đối thủ của Nam xoa tay , mặt buồn hiu nói .

“Cháu nhìn thế mà khỏe thật đấy , he he . ” – Ông chủ tiệm mặc chiếc tạp dề vàng khi nãy mặt mày còn bơ phờ thì giờ đã tươi cười tinh tảo chúc mừng Nam .

Nam mỉm cười đáp lại khi tay San vẫn quàng qua cổ anh . Nam biết là San cảm thấy rất mừng và Nam cũng cảm thấy thế . Anh không quan tâm việc uống nước miễn phí chỉ là anh cảm thấy vui lây trong niềm vui của San .

Đã nói , lâu lắm rồi Nam mới được gặp và ở bên một cô bé thú vị như vậy .

“Đây là trò chơi tiếp theo , nếu ai xếp rubik được nhanh nhất sẽ được miễn phí một bánh pizza đặc biệt . ” – Ông chủ tiệm đồng dục nói qua chiếc micro , đây có vẻ là một người đàn ông rất thích tổ chức trò chơi .

Khi vừa nghe xong lời thông báo , vốn tính ham vui , San kéo tay Nam trong khi anh chưa kịp uống được ngụm nước nào dù đã khá mất sức sau trò vật tay . Cô nàng này đúng là quá ham hố và vô tư mà .

“Anh ấy sẽ tham gia . ” – San giơ tay Nam lên và cười tươi trước ánh nhìn ngạc nhiên của ông chủ quán . Anh chàng này tính tham gia nữa sao ? Ông ấy mỉm cười gật đầu , đưa con rubik cho Nam : “Được , xin mời . ”

“Cố lên Nam , vì tương lai pizza của chúng ta . Tôi tin anh làm được . ” – San thì thầm bên tai Nam , nó nháy mắt với anh chàng còn Nam thì mặt hơi bơ bơ vì hình như cũng đã thấm mệt .

Nhưng Thiên Nam ghét phải rút lui , anh ghét phải thua và theo anh , từ bỏ cũng là một cách thua cuộc .

Có tổng cộng bảy người tham gia , 5 nam và 2 nữ , họ đứng thành hàng ngang , gương mặt một số người khá căng dù đây chỉ là trò chơi .

“1 ...2...3333333333 !!!!!!!!!!!!!!! ”

Khi ông chủ quán hô to đến “3 ” thì những bàn tay lia lịa sắp xếp chiếc rubik .

1 giây ...!

2 giây ...!

Có người đã hoàn thành xong hai mặt .

3 giây ...!

4 giây ...!

5 giây ...!

Người ấy đang dần hoàn thành mặt cuối .

6 giây ...!

CẠNH ...!

Bất ngờ , bàn tay kia bấu chặt gương mặt hắn ta .

“ Chết đi . ” – Nam nói .

Người biến mất , chỉ còn nghe tiếng hét thất thanh vang lên một cách ghê rợn . Hai tên còn lại chạy đến hoảng hốt khi nhìn thấy người con trai có ngọn lửa màu đen trên tay .

Chiếc rubik số 5 được đặt xuống bàn trước sự ngạc nhiên của bao nhiêu người . Chủ quán dường như không tin được , ngược nhìn lên để tận mắt nhìn rõ gương mặt đầy tài năng đấy .

Họ từng người nhìn chàng trai ấy , anh ta với nụ cười nửa miệng thoáng qua rồi lại lạnh băng tiến về chiếc bàn còn chỗ trống nơi cô gái ấy đang mở to mắt nhìn anh .

....

...

“ Đây là pizza miễn phí của cậu, rất xứng đáng, chúc ngon miệng nhé . ” – Người đàn ông mặc chiếc tạp dề đặt đĩa pizza to lớn xuống bàn nhìn hai người mỉm cười .

“ Woa , lớn thật . Cảm ơn ạ . ” – San mỉm cười thật tươi .

San lấy nĩa và dao gấp một phần nhỏ chiếc bánh vào đĩa mình , còn Nam thì đang uống sạch ly Coca như khát mấy ngày liền .

“ Anh giỏi thật đấy , tất cả cũng nhờ anh . Chỉ tôi bí quyết đi . ” – San cười tươi , giờ thì nó đã được tận mắt chứng kiến tài năng của thiên tài người Việt danh tiếng lẫy lừng mà người ta thường nhắc đến và San , tất nhiên là nó cảm thấy ngưỡng mộ Thiên Nam hơn bao giờ hết .

“ Chẳng có bí quyết nào cả . ” – Nam lạnh lùng trả lời , anh lặng lẽ gấp phần pizza vào đĩa mình . Anh thật sự không nghĩ rằng có một bí quyết nào cả.

“ Uh , chắc là anh thông minh nên mới thắng nhiều vậy . ” – San San mỉm cười tươi , giờ thì nó thực sự quên hết mọi việc đáng ghét mà Nam từng làm với mình rồi .

“ Tôi thắng vì tôi ghét bị thua . ” – Nam trả lời ngắn gọn khi anh đang xé một phần nhỏ bánh pizza trên đĩa .

San nhìn Nam , câu nói của anh khiến nó phải suy nghĩ rất nhiều . Uh nhỉ , một người ghét bị thua thì sẽ không bao giờ cho phép mình thua . Anh ấy thực sự rất tài năng và hiểu thắng hơn những gì San từng nghĩ.

San không hiểu sao khi mọi thứ lại mâu thuẫn đến vậy , giờ thì nó không cảm thấy ghét Nam nữa dù đã có khá nhiều chuyện xảy ra vì San đã hiểu một phần nào đấy tính cách con người Thiên Nam . Đó là một chàng trai cuốn hút , mọi thứ của anh ta đều rất cuốn hút .

Thế là sau đó , Nam và San đã đánh chén sạch chiếc pizza đủ cho 5 người ăn và hai ly nước mà không cần trả đồng nào .

Thế là một ngày của họ đã trôi qua một cách thú vị như thế đấy .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San tung tăng vui vẻ đi vào con đường khá vắng để tiến về căn nhà của mình . Mẹ của nó vẫn đi ăn với đối tác chưa về . Khi này San vừa mới nhận được vài cuộc gọi của mommy nó xong , bà ấy muốn nó đi ăn với bà nhưng San lại đang nhai ngồm ngoàm miếng bánh pizza trong miệng đến no bụng rồi cơ .

Hôm nay với San San quả thực vừa vui mà cũng vừa buồn . Vui vì nó có lộc ăn , được vui vẻ sau khi bị hành hạ làm nama chocolate cho tên thiên tài quái dị và cũng nhờ tên thiên tài ấy mà nó được trải nghiệm thêm nhiều điều mới . Buồn vì lộc ăn lại dồn hết vào ngày hôm nay T~T , nếu mẹ nó rủ nó đi ăn vào ngày mai thì có phải hay hơn không chứ , cuộc đời đúng là không bao giờ hoàn hảo với ai được .

“ Giày cam đi đâu mà vui vậy ? ” – Tên nào tai bẩm bảy tám lỗ , mặc chiếc áo ba lỗ , miệng còn nhai cây tăm chặn đường San lại .

San nhìn dè chừng , nó đang mang giày cam thế là nói nó chắc rồi . Nhưng nhìn tên này đúng không phải người tốt lành , nhìn mặt cỡ tuổi mẹ nó , đã vậy còn đều . Eo , ghê quá !

“ Muốn gì ? ” – San hỏi , người né sang một bên .

“ Muốn chơi với em chứ sao ! ” – Hắn nháy mắt , mặt đều không tưởng được .

San nhìn là biết nó gặp nguy rồi , nếu được San muốn đâm vào mặt tên này ngay và luôn nhưng cách đó không hiệu quả . Suy nghĩ hơn trăm kể , San sử dụng ngay kế mà nó nghĩ ra đầu tiên .

BUP !!!!!!!!!!!!!

San đá mạnh vào giữa hai chân tên đó !

“ Con khốn !!!!!!!!!!!!! ” – Khỏi phải nói hấn ta lên gân máu và điên tiết vì San rồi .

San chạy ba chân bốn cẳng mà la cứu nhưng điều nó không ngờ chính là hấn có đồng bọn !!!!!!!!!

Hai tên nữa xuất hiện , bịt miệng San lại , mặt dâm tà nhìn San cười đều . Nó phải làm sao đây ??!!!!

“ Con kia đứng lại !!!!!!!!! ” – Tên bị San đá khi nãy bay lại như điên , hấn tát nó , San ngã xuống đất .

Tụi nó bu lại , thằng đầu đàn không ngừng mắng rủa nó và San bị đánh bầm dập một cách đau đớn .

Từ phía xa cách đây hơn chục mét là chiếc xe đua màu đen đậu sẵn . Qua kiếng chiếu hậu , người trên xe ngồi đầy lạnh lùng nhìn về phía cô gái đang bị ba thằng du côn đánh bầm dập và có ý định giờ trò đòi bại .

Đó là một người con trai , anh ta có đôi mắt màu nâu hạt dẻ sâu hút và như có thêm màu xanh lục bảo trong đấy . Gương mặt lạnh băng hết sức hoàn hảo .

Anh ta chỉ im lặng nhìn cảnh tượng ấy .

Về phần San , nó bị đánh đến bất tỉnh .

“ Nè , thằng kia chở tụi này đến nhà nghỉ gần đây được không ?! ” – Tên đầu sỏ lại gần chiếc xe đen hỏi Nam .

Nam nhìn hấn ta , đôi mắt lạnh đến thấu xương . Anh mở cửa xe , im lặng không nói gì .

“ Ô cái thằng này mày muốn chết hả! ” – Tên kia giờ nắm đấm lên có ý đe dọa .

Bất ngờ , bàn tay kia bấu chặt gương mặt hấn ta .

“ Chết đi . ” – Nam nói .

Người biến mất , chỉ còn nghe tiếng hét thất thanh vang lên một cách ghê rợn . Hai tên còn lại chạy đến hoảng hốt khi nhìn thấy người con trai có ngọn lửa màu đen trên tay .

Bọn chúng chạy đi trong nỗi sợ hãi tột cùng nhưng ...

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!! ”

Tiếng hét đó vang lên rồi lại chìm ngấm như bị màn đêm nuốt chửng . Không còn ai ở đấy , tất cả đều biến mất .

Cô gái đó nằm trên nền đất , cả người bầm dập vì bị đánh quá nhiều và nước mắt chảy nhẹ xuống .

“ Làm ơn ... ”

Cô gái đó mê man và nhớ rằng có ai đó đã bế thốc mình lên .

Một cảm giác rất ấm len lỏi vào tim , cô bé nhìn thấy ai đấy rất quen , rất quen và rồi San bất tỉnh , nó không còn thấy gì nữa .

Trong cơn hôn mê , San vẫn không quên được hơi ấm ấy và nó cảm giác mình đã đánh mất thứ gì đấy rất quan trọng trong cuộc đời .

Nhưng rồi tất cả đều chìm ngấm vào bóng tối u mê và tĩnh lặng . Chiếc xe đen không còn và người con trai ấy cũng biến mất trong màn đêm .

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Cái Chết Bí Ẩn – Ngòi Châm Được Báo Trước !

Màn đêm bao trùm cả không gian , tấm kính dày mờ đi vì hơi nước và những giọt sương đêm

Ánh sáng vàng hoặc trước chiếc bàn dài không đủ làm chói đi tầm nhìn nhưng lại u ám và đầy ma quái khiến kẻ khác phải rợn người . Nâng lên rồi lại hạ

xuống , người đẩy giờ hai bàn tay lên song song trước mắt để điều khiển thứ sức mạnh tiềm tàng ấy .

Đưa tay gỡ nhẹ xuống bàn , người đàn ông đưa điều xì gà lên miệng , rít một hơi và thả làn khói bay vào không gian hòa lẫn với thứ ánh sáng vàng nhạt .

Một mảnh nhỏ được tách ra từ mặt dây hình thánh giá được đặt trên bàn , nhẹ như không dần dần nâng mình lên cao .

Bàn tay ấy , rất nhanh , chớp lấy mảnh nhỏ đã được tách ra và ánh sáng vàng cũng biến mất . Tất cả chỉ còn lại bóng đêm bao trùm .

Cách .

Một cách nhẹ nhàng , chàng trai đặt mảnh nhỏ trông như mảnh vỡ của thứ gì đấy xuống bàn và kéo nhẹ đến gần người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng.

Sau 5 phút đưa mắt nhìn chàng trai có đôi mắt màu nâu hạt dẻ đứng trước bàn , ông ấy rút điều xì gà ra và đưa tay nhặt mảnh nhỏ trên bàn , vừa sẫm soi vừa nói :

“ Ta tự hỏi khi mà mọi điều tra và cuộc tìm kiếm đều đi đến ngõ cụt thì người đã tìm kiếm mảnh ghép cuối này bằng cách nào ? ” – Liếc nhìn Nam , đôi mắt ấy lạnh đến thấu xương .

Nhưng Thiên Nam có vẻ không hề gì , anh vẫn giữ nguyên nét mặt lạnh lùng kể từ khi bước chân vào đây .

“ Có thể là may mắn , cũng có thể kể từ ban đầu , tôi đã được định sẽ là người kết thúc hoàn hảo cuộc tìm kiếm này . ”

Gương mặt người đàn ông vẫn không thay đổi nhưng sâu trong mắt ông ta , rõ ràng có gì đấy rất không hài lòng . Không hài lòng , vì sao ư ? Thái độ của chàng trai mang gương mặt lai đứng trước mặt ông quá tự tin và ngạo nghễ .

“ Các người không được quyền tấn công người được Final X chọn , thương lượng lại càng khó khăn hơn , đánh cắp cũng chỉ có thể khi may mắn mỉm cười . Vậy người đã làm bằng cách nào , ta tò mò đấy . ” – Nhìn Nam bằng ánh mắt như động một nụ cười quý quyết , ông ta gõ từng ngón tay nhẹ nhàng trên mặt bàn .

“ Như ông nói , đúng là may mắn vì tôi gặp được người đẩy một cách vô tình và cũng may mắn khi người ấy bất tỉnh mà không phải lỗi do tôi . Vampire là loài máu lạnh và tôi chỉ sử dụng sự máu lạnh của mình để đánh cắp nó . ” – Đưa tay nâng sợi dây chuyền lên trước mắt , Nam mỉm cười .

Thiên Nam không biết , chính từ khi anh nói “ vampire là loài máu lạnh ” thì cũng là lúc anh châm ngòi cho sự phẫn nộ của kẻ đối diện .

“ Người nên nhớ , nếu như không phải vì Final X thì ta có thể giết người ngay lập tức vì thói hỗn xược . ” – Bàn tay với những móng tay sắc nhọn đập lấy cổ Nam , bầu vào da thịt và đôi mắt đỏ rực của người đàn ông như nuốt chửng cả màn đêm .

Thiên Nam vẫn đứng yên , hai tay thả lỏng và anh cười , nụ cười quý quyết nhất của một con người :

“ Ông không thể giết tôi vì Final X sao ? Ra là vậy , vậy có vẻ thời gian tôi sẽ phải bảo vệ mạng mình thật cẩn thận vì ông biết đấy , nếu – không – có – tôi – Final X – vẫn – sẽ – tồn – tại . ”

Mỉm cười , nụ cười đầy ngang tàng , Nam nhìn vào mắt đối phương mà không nao núng . Bàn tay đầy móng vuốt sắc nhọn rút lại , ông ta đưa điều xì gà lên miệng , rít một hơi và nhìn Nam với ánh mắt lạnh lùng . Ông ta biết rằng đây là kẻ đáng sợ nhất mà ông không bao giờ muốn thừa nhận .

Người đáng sợ nhất chính là kẻ không bao giờ sợ chết và cái chết đối với hắn ta lại là điều mà hắn luôn tìm kiếm , hắn luôn thách thức tử thần một cách ngạo mạn và chưa bao giờ bại trận .

Quay ghế đi , làn khói bay là là trên mặt kính vẫn còn ướt đầm vì những giọt mưa đêm .

“ Lui đi . ” – Giọng nói khàn vang lên .

Cách .

Nam đóng nhẹ cánh cửa phòng bằng gỗ . Đưa tay vào túi quần , Thiên Nam bước đi chậm rãi .

Qua các hành lang , tầng lầu , rồi Nam cũng đi trên nền đất vẫn còn ướt vì nước mưa , từng bước thật chậm rãi và nhẹ nhàng . Anh băng qua một khuôn viên lớn , bỏ lại tầng nhà cao cổ kính phía sau .

Bước qua cánh cổng lớn , Thiên Nam chợt đứng lại , anh đưa tay ra khỏi túi , bàn tay anh vẫn còn nắm chặt sợi dây chuyền trong tay . Nam nhớ lại ...

Qua kiếng chiếu hậu , Nam nhìn San đang bị ba thằng du côn đánh bầm dập và có ý định sàm sỡ . Đặt tay lên vô lăng , Nam không nghĩ mình sẽ giúp cô gái đấy , chưa bao giờ Nam nghĩ mình sẽ làm không cho ai bất cứ điều gì .

Nam im lặng vì anh đang đợi đến thời điểm thích hợp . Liệu may mắn có mỉm cười , liệu anh có thể đánh cắp thứ đó dễ dàng như thế không ?

Về phần San , nó bị đánh đến mê man và bất tỉnh , mọi cử chỉ của nó đều không qua mắt Nam . Đây rồi ! Chính là lúc này ! Bất tỉnh là tất cả những gì Nam mong đợi hơn bao giờ hết .

“ Nè , thằng kia chờ tụi này đến nhà nghỉ gần đây được không ?! ” – Tên đầu sỏ lại gần chiếc xe đen hỏi Nam , mẹ kiếp , Nam chẳng muốn dây dưa với lũ khốn này , bọn chúng chỉ tổ làm mất thời gian của anh .

Nam nhìn hắn ta , đôi mắt lạnh đến thấu xương như chứa đựng mối đe dọa kinh khiếp . Hắn ta nghĩ Thiên Nam sẽ dễ yên cho bọn chúng đưa con mồi của anh đi vào thời điểm chưa bao giờ thích hợp hơn thế này sao ? Đúng là bọn kém cỏi và ngu ngốc .

Lặng lẽ mở cửa xe , Thiên Nam bước xuống , im lặng không nói gì .

“ O cái thằng này mày muốn chết hả!” – Tên kia giờ nắm đầm lên có ý đe dọa . Nam biết chính hắn ta đang muốn đi ra quần đến nơi khi nhìn thấy ánh mắt sắc như tử thần của anh . Mà kẻ ra cũng đúng , vì hắn ta sắp phải gặp tử thần ngay rồi .

Nhanh như cắt , bàn tay kia bấu chặt gương mặt hắn ta và không có vẻ muốn nghe bất kì lời trần trối nào .

“ Chết đi . ” – Nam nói .

Người biến mất , chỉ còn nghe tiếng hét thất thanh vang lên một cách ghê rợn . Hai tên còn lại chạy đến hoảng hốt khi nhìn thấy người con trai có ngọn lửa màu đen trên tay .

Bọn chúng chạy đi trong nỗi sợ hãi tột cùng nhưng ...

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!! ”

Tiếng hét đó vang lên rồi lại chìm ngấm như bị màn đêm nuốt chửng .

....

...

Nam tiến lại gần người con gái ấy và lặng lẽ nhìn .

Final X là vũ khí tối thượng nhất thế gian vì thế mọi luật lệ của nó , nếu phá vỡ sẽ gánh chịu hậu quả khôn lường .

Mảnh ghép cuối cũng có luật lệ của riêng nó . Nếu như người kế thừa muốn có được mảnh ghép cuối để hoàn thành Final X phải nắm rõ ba điều luật cấm này , nếu phạm phải , Final X không bao giờ được hoàn thiện một lần nào nữa .

1. Tuyệt đối không được tấn công người giữ mảnh ghép cuối một cách trực tiếp kể cả gián tiếp dù vì bất kì lí do nào . Mọi phép thuật đều vô hiệu và sẽ phản ngược lại chính kẻ ban hành .

2. Tuyệt đối không được thương lượng vì Final X không phải là một món hàng hay thứ có thể thương lượng và thứ mà Final X ẩn trong đấy phải có một tầm quan trọng nào đấy với người được chọn . Nếu thương lượng , mảnh ghép cuối sẽ tan biến ngay .

3. Chỉ có người kế thừa mới có thể nhận ra và tách mảnh ghép cuối ra khỏi thứ mà nó giấu mình . Nếu không phải người kế thừa hay sức mạnh của người kế thừa thì mảnh ghép cuối cũng sẽ tan biến ngay lập tức .

Đó là ba điều luật cấm về mảnh ghép cuối của bức phù điêu quyền năng Final X mà họ đều phải tuân theo vì mục đích của mình , nếu phạm phải thì chắc chắn họ sẽ mắc một sai lầm rất lớn . Kể từ khi Thiên Nam biết điều luật ấy , anh biết Final X rốt cuộc cũng tỏ ra là thứ khá nhân từ vì điều luật một của nó cũng cho thấy rằng , để có được mảnh ghép cuối , mạng người khó có thể mất đi như những lần trước .

Xét như một dẫn chứng , trong quá khứ , mảnh ghép của bức phù điêu quyền năng Final X đôi khi ẩn sâu trong trái tim con người , tất nhiên , nếu muốn có được thì họ phải tự mình móc trái tim con người ra . Tàn nhẫn và đẫm máu là bản chất của cuộc chiến hơn trăm năm giành lại Final X .

Nam bế San trên tay và anh đặt nó xuống trước cửa một căn nhà trong xóm . Thiên Nam chưa từng nghĩ anh sẽ giúp nó , kể cả khi nhìn thấy San bị đánh đập dã man , Nam vẫn chỉ im lặng và chưa từng nghĩ ý nghĩ ấy sẽ bị thay đổi vì tất cả những gì anh cần chính là San phải bị đánh đập thật dã man bởi loài người và rồi bất tỉnh . Thế nhưng khi nhìn thấy San mê man dưới nền đất , có lẽ anh đã suy nghĩ lại điều gì đấy . Thiên Nam không nghĩ cô bé này đáng bị như thế , có lẽ anh đã lợi dụng cô bé này quá nhiều và quá lâu rồi , Thiên Nam thừa nhận anh đã lợi dụng San như một loài máu lạnh . Vì vậy trong một thoáng , con quỷ trong người anh chết đi , Thiên Nam bế San trên tay và đặt nó trước cửa nhà của một người nào đấy .

Đưa tay nhẹ vuốt tóc cô bé đáng thương , Nam chỉ im lặng mà nhìn San . Mọi chuyện rồi sẽ kết thúc ở đây , cô bé đó sẽ không bao giờ bị Nam lợi dụng một lần nào nữa . Thiên Nam đưa tay nhẹ vuốt xuống cổ San , anh cảm nhận được sợi dây ấy đang nằm trong lòng tay .

Pực !

Tiếng động ấy vang lên nhẹ nhàng rồi lại như chìm hẳn vào trong bóng đêm , Nam cầm sợi dây chuyền hình thánh giá mà chính sư Thủy Hạnh đã tặng San trong biến lửa của 7 năm về trước .

Giờ đây , Nam nhìn lại sợi dây của cô bé đã mang lại rất nhiều điều thú vị cho anh vài tiếng trước đang nằm trong lòng tay mình . Nam thờ dài , chưa bao giờ anh thấy nặng nề như vậy .

Thả sợi dây nhẹ lên phía ánh trăng đang rọi xuống , Nam muốn nhìn nó để chắc rằng mình sẽ làm gì tiếp theo . Thiên Nam nói một câu đầy bí ẩn :

“Đã lâu không gặp , cô lớn quá rồi . ”

Hạ tay xuống , anh cắt sợi dây vào túi và quay mắt lại nhìn về phía sau . Tòa nhà to đồ sộ ấy vẫn tồn tại và dưới màn đêm , nét cổ kính vẫn không thể bị bóng tối nuốt chửng .

Anh nhìn lên tòa nhà mình đã rời đi khi này , thấy dòng chữ to đẹp được khắc theo phong cách gothic :

KAISOUL

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

HỒ CHÍ MINH , 7 A.M.

San bừng tỉnh dậy sau một đêm đầy kinh hoàng . Nó thờ mạnh , hai mắt nhìn lên trần chưa hết shock . Phải qua hơn 5 phút , San San mới nhận ra mình đang ở nhà , vậy là nó không sao ? Có thật là San không sao không ?

Rầm rầm !!

San chạy thật nhanh xuống dưới nhà , tiếng chân nó chạy mạnh đến mức tạo ra những âm thanh nghe thật khó chịu .

“ Mẹ ơi , sao con lại ở nhà ????? ” – San San hỏi câu ngờ ngẩn nhất quả đất nhưng đúng là nếu đặt trong tình huống của nó , ai cũng sẽ hỏi như thế .

“ Con dậy rồi à ? ” – Mẹ nó dưới bếp đang làm đồ ăn vui mừng nhìn San , vẻ từ tốn của mẹ khiến nó cảm thấy tò mò hơn nữa . Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra với San cơ chứ ?

Thấy con gái đã muốn biết như thế , mẹ San dẫn nó ngồi xuống ghế sofa nhẹ nhàng kể lại mọi chuyện .

“ Hôm qua khi về , mẹ được bác Năm chạy đến báo là con nằm trước nhà bác ấy . Rốt cuộc là có chuyện gì , con bị ai đánh mà sao lại bị thương ? ”

“ À ... dạ ... ” – San ngắt quãng , nó nhớ là có ba thằng du côn tính sàm sỡ nó rồi đánh nó bầm dập còn lại San chẳng nhớ gì cả . Hix , nhưng nhớ nhiều đó thôi cũng đủ để San bị la ròi , thế nào mẹ cũng sẽ phải bắt San về nhà trước 8 giờ cho mà xem >< .

“ Nói mau , đừng có giấu . ” – Mẹ nó hối thúc .

“ Dạ ... con bị ba thằng có ý định sàm sỡ rồi bị tụi nó đánh bầm dập nhưng mà ... hình như tụi nó chưa đụng vào con thì phải . Con không nhớ rõ sau đây có gì tại lúc đó con mê man rồi nhưng con nhớ hình như có ai đó giúp con mà con cũng không biết có đúng vậy không nữa == ” Con thiệt sự không nhớ gì nhưng con nghĩ , nếu chúng đụng vào con thì cũng không tốt đẹp đặt con trước cửa nhà bác Năm đâu . ” – San nói từng đoạn ngắt quãng , nó thực sự không nhớ rõ nhưng San dám cá là San chưa bị bọn chúng làm gì , chỉ là San không hiểu vì sao bọn chúng lại không làm gì nó thôi .

Mẹ nó nhìn chăm chăm , bà gằn giọng , hỏi tiếp :

“ Con thực sự không nhớ gì sao ? Nhưng con có chắc là tụi nó chưa làm gì không ! ”

“ Con thề , con dám chắc dù con không biết vì sao . ”

“ Bao nhiêu phần trăm ? ”

“ À ... con nghĩ là ... 99,999999% . Hi . ” – San cười , mặt ngu không tưởng được .

Mẹ nó đẩy gọng kiếng lên , nhìn nó nghiêm khắc . Bà nghĩ cũng phải , nếu đã có chuyện thì San sẽ không nằm trước nhà ông bà Năm như thế và bà tin San , nếu San đã chắc chuyện gì hơn 95% thì sự thật sẽ đúng như San đã nói . Thế nhưng , mẹ San không nghĩ bà sẽ tha nó như vậy , bà cần bảo vệ con bé thích bay nhảy này !

“ Kể từ ngày mai , trước 8h tối là phải ở nhà cho tui . Làm trái thì đừng có trách . ” – Mẹ San phán .

San đông cứng toàn tập , hic~ , đúng là chuyện gì cần đến thì đã đến , ai bảo San gặp xui xẻo cơ chứ . Nhưng lời mẹ nó đã nói thì như thánh phán , đồ dám cãi lại , San không sợ ai chỉ sợ mẹ nó nhất thôi vì thế mà đành phải ngậm ngùi nghe theo .

“ Dạ ... ” – Trả lời như hết sức sống .

“ Cái gì mà dạ thế ! Trả lời mạnh mẽ lên coi ! ”

“Daaaaa !!!!!” – San lập tức hô lớn và nó kéo dài ra . Mẹ San nhìn nó nghiêm khắc , bà ấy muốn cười lắm rồi nhưng lại kìm nén vì không muốn con bé này vì thế mà không sợ bà rồi lại hư hỏng .

“Biết nghe lời thế là tốt . Đi xuống ăn sáng . ”

Yeah , cuối cùng cũng đến màn này . Cả sáng nay San đói meo rồi , mẹ nó đúng là tâm lý hết cỡ . San San đi đến bàn ăn , nhìn sơ qua một lượt , nó khá thích thú vì đồ ăn quá trời luôn . Bất ngờ , San thấy đau đau trên má , đưa tay lên thì nhận ra miếng bông gòn còn băng trên đây . San không muốn nghĩ về quá khứ nữa vì đêm hôm qua thực sự rất kinh khủng . Chuyện đó không đáng nhớ nên San San sẽ quên .

Bàn tay San theo thói quen trườn xuống , bình thường nó sẽ mân mê sợi dây của nó nhưng hôm nay San lại thấy thiếu gì đấy .

“Mẹ ơi , sợi dây của con đâu rồi ???” – San hét hoảng nói . Đáp lại , mẹ nhìn nó khó hiểu , bà ấy cau mày :

“Mẹ đâu có biết , con xem lại coi . ”

“Chết rồi !! ”

Không nói không rằng , không đợi bất cứ điều gì , San bay như tên lửa lên phòng , nó lục toàn bộ đồ trong phòng .

“Không thấy ! Vẫn không thấy ! ” – San như mất bình tĩnh , nó cảm thấy điều tồi tệ nào đấy đang đến gần hơn bao giờ hết .

Chợt nhớ ra , San chạy thật nhanh xuống nhà và mặc nguyên bộ đồ ngủ bay thẳng ra đường . Nó chỉ kịp mang đôi dép lười để trước nhà .

San chạy thật nhanh lại ngõ hẻm mà nó đã đi và bị tấn công đêm qua . San nhìn thật kỹ và tìm kiếm không ngừng suốt nửa tiếng .

“ ... ”

Nhưng mọi nỗ lực tìm kiếm đều đi đến ngõ cụt .

Vô vọng .

San không thấy gì , chẳng thấy một thứ gì cả . Sợi dây chuyền đã biến mất sau ngày hôm qua , San không biết nó ở đâu , thứ quan trọng trong cuộc đời San đã biến mất như thế đấy . Ra là vậy , ra là cảm giác đó thực sự có thật , đêm qua San đã cảm nhận mình đã mất đi thứ gì đấy rất quan trọng và San đã mất đi thật .

Đây là sự thật , là sự thật rồi . Thứ mà nó luôn đem bên mình và xem như một báu vật suốt bảy năm qua đã biến mất , San nghĩ về việc mình sẽ có lại nó bằng một cách nào đấy nhưng tiếc rằng , dù là người lạc quan , San vẫn không nghĩ mình sẽ có thể có lại . Vì đó là sợi dây bình thường , không hề đắt tiền thậm chí là trông rẻ bèo với người khác nhưng đó lại là thứ mà San trân trọng nhất .

Dựa đầu vào tường , San San nhìn về phía cuối hẻm với những dãy nhà cao tầng trắng đỏ xen kẽ nhau , mặt trời lú dạng chiếu thẳng vào ánh mắt vô hồn và đầy sự mất mát không thể diễn tả thành lời .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

BA TUẤN SAU :

TẠI:TRUNG HỌC PHỔ THÔNG KAISOUL.

Con đường ấy ngập tràn ánh nắng ban mai và những loài hoa từ các hàng cây xếp dài thẳng tắp bên ven đường không ngừng rơi xuống tạo ra một khung trời đầy phiêu lãng và đẹp đến mê người .

“Haizz ” – San thở dài .

Aizz aizz aizz , thế là không được !! Khung cảnh đẹp đến thế này chẳng lẽ lại bị phá hỏng bởi tiếng thở dài của cô nàng này sao ? Mới đầu tuần mà San San đã chán nản thế thì không tốt chút nào !

Mặc kệ San San , chúng ta hãy qua xem xét qua các học sinh khác của trường Kaisoul nào . Cái gì , làm sao mà biết đây là học sinh Kaisoul sao ? Dễ thế mà cũng hỏi ! Để nói cho mà nghe này :

Học sinh nam trường Kaisoul mặc quần màu đen , áo sơ mi trắng và caravat màu đen , nhìn đơn giản mà rất đẹp à nha .

Còn nữ sinh Kaisoul thì khoác lên mình chiếc váy xếp li đen và chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khiết tay có viền hai màu sọc theo theo ba thanh ngang , hai thanh nhỏ và một thanh lớn hơn tí : đen , đỏ , đen . Đeo caravat màu đen .

Tất nhiên là không thể biết rằng họ có thuộc một trường hay không nếu thiếu một thứ : Logo !

Logo trường Kaisoul không phải hình tròn mà trông như tấm khiên , cong phần trên , nhọn phần dưới . Logo được in ngay ngực trái của áo đồng phục cả

nam lẫn nữ . Màu nền đỏ , phần rìa ngoài màu trắng và ở giữa có hai chữ lớn màu đen viết theo kiểu gothic : KS .

“ Kỳ , mày tính sao cho đội bóng năm nay ? ” – Một nam sinh chạy đến bá vai thằng bạn mình đang cười tươi dưới nắng , nụ cười của cậu bạn ấy cũng sáng tựa như ánh nắng vậy .

“ Chưa biết , mong là năm nay đừng có mấy thằng gàn dở như năm trước . Diễn hình là mày đó Khang . ” – Gia Kỳ trả lời , cậu hất cằm lên cổ tỏ vẻ ngạo mạn sau khi chọc ghẹo thằng bạn chí cốt .

“ Được lắm con , bố mày năm nay đảm bảo chơi xuất thần luôn ! ”

Gia Kỳ cười láu cá , bất ngờ , cậu như nhớ ra điều gì đấy và quay sang hỏi Khang ngay lập tức :

“ À mà , thằng Huy sẽ nhập học hôm nay đúng không ? ”

“ Uh đúng rồi , sáng nay tao có gọi nó mà nó tắt máy . Chính nó nói tao gọi điện nhắc nó dậy sớm mà tự nhiên nó tắt máy thì tao gọi kiểu nào . Thằng đó tao cá năm nay như cấp hai , đi trễ riết . ”

“ Mà nó đang học bên nước ngoài ngon lành tự nhiên về đây học ? ”

“ Ai biết nó , tao chưa hỏi . ”

Rồi thì họ cùng gật gù , qua hành động dành cho nhau ai cũng có thể nhận thấy sự thân thiết của hai nam sinh này , một ngày đầu tuần trông đầy sức sống và báo hiệu cho thời gian đến cực kì thú vị .

“ San ! ” – Con bạn nó chạy ào đến ôm San khiến nó sém tí là hôn đất thắm thiết .

Dù hành động đó có vẻ khá nguy hiểm nhưng quả là hiệu quả trong việc xua đi cái ám khí mà San mang đến ngay đầu tuần .

“ Đau con điên , làm hết hồn . ” – San nhăn mặt , rồi nó khẽ cười .

“ Woa chuyện lạ à nha , sao hôm nay mặt mày u ám vậy , có chuyện hả ? ” – Kim cười ngờ ngàng , nhỏ không ngờ San San mà cũng có lúc buồn , quả là không giống San bình thường chút nào , chắc là phải có chuyện gì lớn lắm đây .

“ Mất sợi dây rồi , ba tuần không thấy . ” – San ủ rũ trả lời .

Sợi dây , à , ra là vậy . Nếu mất sợi dây chuyền thì quả thực chuyện lớn . Hoàng Kim là bạn thân của San , hơn ai hết , nhỏ biết con bạn nó quý sợi dây gắn bằng mạng sống vì đây là món quà sơ Thủy Hạch từ cô nhi viện trước khi mất đã tặng San từ bảy năm trước .

“ What ? ? ! ! ! Làm sao mà mất , mày kiểm kĩ chưa ? ”

“ Tao không biết ! ”

“ Đồ mày mày không biết thì ai biết . ” – Kim mở to mắt nhìn con bạn quái dị của mình .

“ Tao nói thiệt , tao không biết sao nó mất nữa , sáng dậy thì thấy mất tiêu . Nói chung từ từ rồi tao kể mày nghe , giờ đi kiểm lớp đi . ”

“ Oh oh . ” – Kim trả lời lia lịa , hơn ai hết , nhỏ biết khi tâm trạng San bây giờ như ở kiến lửa , con bạn của nhỏ rất có máu điên , không khéo nó điên lên là Kim hứng hết .

San và Kim đi dọc theo con đường đến trường , họ vừa đi vừa nói rất nhiều chuyện trên trời dưới đất . Kim cố làm San vui và nhỏ dường như thành công khi San San đang cười khắc khắc vì câu chuyện của Kim .

“ Ê mày , coi kìa . ” – Kim bất ngờ đứng chừng lại , nhỏ liếc nhìn về phía trước .

San San ngạc nhiên , có chuyện gì thế nhỉ , xuyên theo ánh nhìn của Kim , San nhìn thấy một đám đông đang xếp hàng dài và không ngừng reo hò .

Chuyện lạ là chỉ toàn con gái ! Chẳng lẽ là có ai hot vừa mới chuyển đến trường sao ??? Chắc chắn là thế ! Học trong Kaisoul một năm , San San chắc chắn về điều đó .

“ Lại xem mày . ” – San hớn hờ nói , nó tò mò hết sức , nó muốn tận mắt xem có chuyện gì ! Chắc chắn là phải có chuyện gì đấy rất thú vị .

“ Đông quá , mày lại cho tụi nó đè mày bẹp dí luôn hả ? Có gì đâu mà phải lại xem , con này ham vui thấy sợ . ” – Kim níu San lại , mặt nhăn nhó . Hoàng Kim khác San ở một điểm là không ưa đám đông cho lắm . Một đứa tính ham vui , thấy đông là nhào vô , một đứa không thích đám đông , ồn ào chỉ khiến nhỏ điếc tai , thế mà cả hai cũng làm bạn thân , hay thật !

“ Đi mà . ” – San nũng nịu , nó có thể chạy đến đấy một mình nhưng tính San kì lạ , nó không thích chạy đến xem mà thiếu Kim chút nào .

San San nổi tiếng là thiên tài nũng nịu , một khi San đã nũng nịu với ai thì người ấy thế nào cũng không thoát khỏi vì vậy mà không ai có thể ghét San hay

giận nó lâu được . Lần này , Kim cũng vậy , nhỏ cũng không thoát khỏi nên đành thuận theo ý San mà chạy cùng nó đến xem có chuyện gì thú vị đang xảy ra mà thôi .

“Ừ , đi . ” – Hoàng Kim trả lời nhỏ nhẹ .

San San nghe xong thì mừng như trẻ được quà , nó nắm tay Kim chạy xồng xộc về phía đám đông phía trước .

Đám đông xếp thành hàng dài , không ngừng hò hét , tung hô , người người cầm điện thoại chụp hình lại và lướt Facebook ngay lập tức để đăng ngay thành quả vừa thổi vừa xem của mình .

San San chạy loạn xạ vì nó bị đám đông chen ép dữ dội . Bạo lực quá , họ sẵn sàng đẩy San bay thẳng ra ngoài chỉ vì San cố chui vào thôi .

“Thôi bỏ đi mày . ” – Kim hét lớn vì giờ đây tiếng ồn từ đám đông dư sức lấn át tiếng nói của nhỏ .

Nhưng San San không thềm nghe lời Kim nói , nó nhất định phải xem bằng được có chuyện gì , mọi người càng hào hứng như thế , San San càng thắc mắc . Làm quái gì mà mọi người lại xếp hàng rồi hò reo như điên thế chứ ?!

San San buông tay Kim ra , nó bay một phát nhảy được tận vào trong và đứng ngay hàng đầu tiên . Woa , chuyện không ngờ à nha ! Phải nói San phải mất vài phút mới bình tĩnh và nắm bắt tình hình được . Nó ngược mắt lên , bắt đầu tìm kiếm hiện tượng gây bão ngày hôm nay .

San San hướng mắt nhìn về cuối hàng , đó là một chàng trai !

Chàng trai , yeah , đó chính là từ khóa mấu chốt cho sự điên cuồng của nữ sinh trường Kaisoul ngày hôm nay . Nhưng anh chàng này chắc chắn không phải là một nhân vật dạng thường , đặc biệt cũng không mà phải gọi là cực kì đặc biệt vì San San là một người rất nhiều chuyện và theo nó , chuyện này rất hiếm khi xảy ra ở Kaisoul .

Ánh nắng hắt vào mắt San khiến tầm nhìn của nó trở nên mờ ảo , San không thấy rõ được gì cả . Thế là San nhắm mắt , nó cố nhìn thật kĩ chàng trai khiến mọi nữ sinh Kaisoul phát cuồng .

Anh ấy dáng người cao hơn 1m8 , mang đôi giày thể thao trắng hiệu D&G , dù chưa thấy rõ mặt vì anh chàng cúi đầu xuống nhưng nhìn qua mái tóc thì San biết ngay đó là một chàng trai rất ưa nhìn . Anh ta vừa đi vừa cầm trên tay tấm bản đồ mini của trường Kaisoul , trông anh chàng có vẻ chẳng quan tâm mấy về việc mình được mọi người chào đón và hâm mộ như vậy .

“ Anh ơi , cho em chụp hình với . ” – San nghe tiếng nói lớn cách đấy không xa nơi nó đứng của một nữ sinh đang chặn đường anh chàng lại .

Mọi ánh nhìn dường như đổ dồn vào cô bé có mái tóc uốn xoắn dài , da trắng , gương mặt tựa như búp bê sứ mỉm cười e thẹn nhìn chàng trai . My god ! San trở mắt nhìn , đó chẳng phải là chị hot girl của khối trên sao , sao qua mấy tháng hè mà chị ấy đẹp lên thế , á chà chà , có vẻ anh chàng này sẽ đổ gục trước chị ta mất , xinh thế cơ mà , với lại chụp chung một tấm hình thì có hề hấn gì .

Thế nhưng khác hẳn với những gì San nghĩ cũng như mọi người nghĩ thì ...

“ Xin lỗi tôi không rảnh . ” – Anh ta trả lời .

Đồng cứng toàn tập . Anh chàng này đỉnh đấy !!!!!

Sau khi anh ấy từ chối mà không nở một nụ cười , mặt không biểu hiện bất kì sắc thái gì thì đám đông dường như vỡ òa . Vì anh ấy vừa từ chối hot girl nổi tiếng bậc nhất Kaisoul cơ mà , nhìn cool không từ nào tả nổi .

Và cứ thế , càng ngày càng nhiều người bu lại để có thể tận mắt nhìn thấy hiện tượng nổi bật và gây bão tại trường Kaisoul ngày hôm nay .

San đứng như trời trồng , nó đực mặt ra vì dường như còn chưa tin vào mắt mình . Khi nãy , chính ngay lúc anh chàng ngược mắt lên để nhìn cô nàng có mái tóc lộn xoắn ấy thì San đã bất ngờ đến mức không nói nên lời .

Hoàng Thiên Nam !!!!!!!

Phải , cho dù có nằm mơ San cũng không nghĩ Thiên Nam lại chính là học sinh trường Kaisoul ! San chắc chắn rằng mình không nhìn lầm , sống mũi cao và thanh , đôi mắt màu hạt lệ pha màu xanh lục bảo và sâu hút như hố đen vô tận , mọi góc cạnh đều hoàn hảo và cuốn hút . Không thể lầm lẫn được , San San thề rằng mình chắc chắn đó là Thiên Nam , chắc như đinh đóng cột luôn !

“ Đó là Thiên Nam ? ” – San quay sang hỏi nữ sinh kẻ bên mình với đôi mắt mơ hồ .

“ Uh , Thiên Nam đó . Cậu chưa biết gì sao ? Thiên Nam sẽ chuyển về là học sinh Kaisoul kể từ ngày hôm nay đó . Tin tức này đã lan rộng lắm rồi . ” – Cô bạn tươi cười nói với San .

“ Oh oh . ” – San gật đầu nhẹ , nó nhìn qua Thiên Nam đang đi đến gần nơi này , dạo này San không lên mạng nên không cập nhật tin tức lắm . Nó đang buồn thối ruột vì mất sợi dây chuyền thì còn tâm trí đâu mà lên mạng chứ .

Thiên Nam vẫn cầm tấm bản đồ mini trên tay , anh sai bước từ tốn , hành động và vẻ mặt của Nam không hề khiến người khác thấy khó chịu , chỉ cảm

thấy anh rất cool thôi .

Mắt Nam cứ dán vào cuốn sổ nhỏ ghi thông tin trường Kaisoul trên tay ấy và dường như không rời mắt khỏi nó . Bất ngờ , bước đi Thiên Nam dừng lại , anh ngước đầu lên , nhìn thẳng . Hành động của anh bất giác cũng làm cho đám đông im lặng mà dõi theo . Thiên Nam chưa hề đứng lại trừ khi có ai đó chặn đường anh đi và càng không hay để ý thứ gì xung quanh , vậy điều gì đã có thể dừng bước chân anh lại chứ ?

Hoàng Thiên Nam đứng yên , tay anh vẫn cầm cuốn sổ nhỏ trong tay , bất ngờ , mắt Nam chuyển hướng ...

San San đứng , người không ngừng nhún nhảy vì giờ nó cảm thấy hơi chán , vì San đã biết ai đã gây ra hiện tượng này và không ai khác , Thiên Nam đối với San dường như không còn quá xa lạ . Nó muốn đi ra ngoài nhưng đám đông đứng dày quá , ra ngoài giờ này chắc San San bị bẹp dí mất ==” .

Thế là San đành đứng yên , nó lơ đãng vãi giày và ngước mắt lên trời , bất chợt , San San ngạc nhiên , nó không còn nghe tiếng đám đông hò hét , chỉ là một không gian im bật và dường như tiếng lá cây lay nhẹ cũng có thể nghe thấy . San San ngạc nhiên , nó nhìn xuống ...

Thiên Nam đứng trước mặt San San và anh đang nhìn nó .

Ánh mắt anh sâu hút và như đọng trong đáy một nét cười .

San San có nhìn lầm không , Nam nhìn nó ??!!!

Thiên Nam nhìn San , ánh nhìn đầy sức sống hơn thường ngày , con bé ấy ngốc ngếch đến mức thậm chí còn nghếch mặt đi , tự chỉ tay vào mặt mình nói : “ Tôi hả ? ” . Tất nhiên là Nam đang nhìn nó rồi , còn ai vào đây nữa mà mặt cứ đờ ra như con ngố thể chứ !

San San đứng sững người trước ánh nhìn Nam dành cho , rất nhanh nhưng lại rất có ảnh hưởng . Sau hai phút , Nam quay mặt đi và tiếp tục sải bước , anh đi dần về phía cuối , hướng vào tòa hành chính .

“ San San !!!!!!!!! Rốt cuộc thì bà đã làm gì hả !!!!!!! ” – Con nhỏ cùng lớp San lên tiếng , nói như hét , mặt thì đỏ bừng .

Ồi không , nguy thật rồi . San San úp úng :

“ Tui tui tui có làm gì đâu ... ”

Nhưng có vẻ chẳng ai tin nó hết , mọi nữ sinh đang nhìn nó chằm chằm với ánh mắt đầy ganh tị và không thiện cảm chút nào . Thế là sao ?? Chỉ là một ánh nhìn thôi mà ! A quên , đó là ánh nhìn của chàng trai thiên tài sáng giá mang gương mặt tựa thiên thần . Hic~ , vậy thì hãy trách sao anh ta lại nhìn nó như vậy chứ San nào có biết gì , nó vô tội mà .

“ Tui vô tội ! Không hề quen biết ! ” – San nói , nội tâm nó đang gào thét dữ dội , đến nỗi San có thể nói dối về sự quen biết giữa nó và Nam .

Không ai nói gì , Thiên Nam cũng đã rời khỏi khu vực ấy nên họ dần dần tản ra và mỗi người đi một hướng . San San đứng như trời trồng , rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra với nó vậy ???

San thở dài , nó đi dật dụa dựa về phía Hoàng Kim đang hút rọt rọt lon Pepsi Light trên tay .

“ Thiên Nam nhìn mày ? ” – Kim nói cứ như nhỏ đã chứng kiến mọi chuyện .

“ Uh , sao mày biết ? ” – Trả lời không còn sức sống , San San cảm thấy mình xui xẻo tận mạng .

“ Tui nó nói quá trời , mày tưởng tao điếc mà không nghe hả ? Tao đã nói là đừng có xớ rớ vô trông mà không chịu nghe . Giờ chắc trường này mình nổi tiếng ngang bằng cả Nam . ”

“ Có biết đâu ! Thằng điên đó tự nhiên nhìn tao , bực cả mình , đầu tuần mà tự nhiên gặp gì đâu không . ” – San tức giận , nó chỉ cả Thiên Nam vì theo San tất cả chỉ lại tên sao chổi đáng ghét đó . San ngồi xuống bên cạnh Kim : “ Miếng đi . ” – Nó nói và Kim liền đưa lon Pepsi cho San , nó hút rọt một cái hết cả lon , thờ phào : “ Yayayayaya , đã quá !!!!! Yahoo !!!!!!! ”

San là thế , chẳng ra dáng con gái chút nào , chỉ làm những gì mình thích và việc uống lon Pepsi cũng khiến San cảm thấy cực sướng khoái mặc dù tình cảnh hiện nay của nó chẳng mấy dễ chịu . Sau khi uống xong nó không quên hú một tiếng và nổi chán nản dường như lọt theo tiếng hú ra ngoài .

“ Bà chẳng bao giờ ra dáng con gái chút nào . ”

Có tiếng nói , Kim và San lập tức nhìn về phía giọng nói phát ra . Đó là hai chàng trai đứng dưới tán lá cây bằng lăng , che cả ánh mặt trời , một người cầm trái bóng trên tay , một người gác tay lên chàng trai còn lại , cả hai đều đang mỉm cười .

Đó là Gia Kỳ và Trọng Khang . Cả hai đều có chiều cao hơn 1m7 , mặt mũi ưa nhìn . Gia Kỳ có nét gì đấy năng động , chịu chơi và rắn chắc . Còn Trọng Khang thì mạnh mẽ nhưng trông lãng tử và đào hoa hơn .

“ Gì chứ , ai cần ông nói . ” – San chu mỏ , nó nghe giọng là biết tên Gia Kỳ hay chọc ghẹo nó ngay .

Đáp lại , Gia Kỳ không nói gì , cậu chỉ cười như bao lần trước . Thả nhẹ trái bóng xuống chân , Kỳ nhẹ nhàng tung nó lên bằng chính đôi chân và kỹ thuật

đầy điều luyện của mình .

Trọng Khang bước lại gần , mặt tinh quái , cậu ấy đặt ly bước lạnh đang cầm trên tay áp nhẹ vào má Kim trong sự bất ngờ của nhỏ .

“ Ông làm gì thế ! ” – Kim nổi nóng , thằng bạn của nhỏ lúc nào cũng làm những chuyện quái dị khó hiểu thế này , kể từ cấp hai rồi ấy chứ chẳng đùa .

“ Đùa mà , bà làm gì ghê vậy . ”- Khang gãi đầu , cậu xịu mặt .

“ Đùa gì kì cục . ” – Kim quay mặt đi , nhỏ không thèm nhìn mặt Khang chỉ một chút . Thấy vậy , Khang nhìn San , nhưng nó lại đáp lại bằng ánh mắt chứa đầy ngôn từ trong đấy : “ Tui không biết , ông làm thì tự xử . ”

Trọng Khang xịu mặt , cả San San và Gia Kỳ đều lắc đầu , nhún vai rằng mình chẳng thể giúp gì cho cậu bạn này . Khang ngồi xuống bên Kim , cười giả nai :

“ Hề hề . ” – Nuốt nước bọt để lấy thêm can đảm : “ Xin lỗi vì đùa quá trớn . ”

“ Tự nhiên xin lỗi , tui có giận ông đâu , bị gì vậy ? ” – Câu trả lời của Kim gây bất ngờ .

Cả đám im lặng nhìn nhau , không ai nói với ai câu gì mà chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt đầy ngạc nhiên . Không đợi ai nói gì , Kim hướng mắt sang Kỳ rồi nhìn Khang :

“ Huy đâu rồi , không phải hôm nay cậu ấy nhập học sao ? Huy không đi với mấy ông hả ? ”

Gia Kỳ tung trái bóng lên cao rồi chụp nó lại , cầm trong tay , cậu ấy im lặng nhìn sang Khang như chờ đợi một câu trả lời .

“ Tui gọi điện nhưng Huy tắt máy . Chẳng biết thằng đó nói thật hay đùa . ” – Khang trả lời .

“ Huy ? Là ai cơ ? ” – San mở to mắt , nó ngạc nhiên nhìn Kỳ rồi những người còn lại . Rốt cuộc người mà họ đang nhắc đến là ai cơ chứ ?

Đến lúc này , cả ba im lặng . Họ biết rằng San không biết về Huy nên ngạc nhiên là điều khá đúng , với lại thật chất bản thân họ cũng chẳng ai nói về chàng trai ấy cho San biết bao giờ .

“ Rồi tao sẽ kể . Giờ đi kiểm phòng học . ” – Hoàng Kim đứng dậy , nhỏ nhìn San mỉm cười .

Gia Kỳ và Trọng Khang thấy vậy cũng im lặng và rời đi về phòng học . Chẳng ai nói với nhau câu nào , à không , Khang thì thỉnh thoảng vẫn ghẹo Kim vài câu và hai người ấy vẫn hay cãi nhau chí chóe . Còn San và Kỳ thì chắc luôn , câm như hén .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Giờ là giờ ra chơi thứ nhất . San San đứng trước cửa phòng giáo viên , mắt láu liến nhìn vào bên trong và tai vểnh lên như cố nghe ngóng điều gì đấy .

“ Lâu quá ! ” – Nó lập tức cần nhẫn khi thấy Kim đi ra ngoài với một xấp tài liệu và bốn hộp phấn trên tay .

“ Xách giùm tao . ” – Kim chật vật nói , nhỏ sắp cúi đến nơi khi mà San cứ đực mặt ra nhìn xấp giấy cao hơn cả cái đầu Kim lúc này .

“ San !!! ” – Kim hét , đến mức này San mới sực tỉnh , nó : “ Ồ ờ , sorry sorry . ”

San San trả lời như trẻ mắc lỗi , nó cầm nửa chồng giấy trên tay Kim và ôm cả bốn hộp phấn vào người , San cũng đóng giùm cánh cửa phòng giáo viên và mỉm cười thật tươi cúi chào các giáo viên trong phòng .

“ Khoan , giờ mình đặt xuống dưới đi . Tao vào lấy danh sách lớp nữa . ” – Kim vội vã nói , thấy thế , San tắc lưỡi , đúng là làm lớp trưởng thì y như làm cu li chứ chẳng sướng gì . Và bạn thân của lớp trưởng cũng xem như cu li nốt . Diễn hình là Kim và San ngay lúc này .

San đặt đồng tài liệu nằm trong bìa cứng xuống đất , theo lời giáo viên bộ môn thì đó chắc hẳn là tài liệu lưu hành nội bộ của Kaisoul . Nhìn là biết ngay , không cần bàn cãi .

Hoàng Kim chạy vào phòng giáo viên và nói chuyện một hồi lâu về danh sách lớp hay những chuyện mà một lớp trưởng cần nắm rõ . Còn San thì ngồi bệt xuống đất vì ngồi quá lâu , vì mặc váy nên nó không thể ngồi chồm hổm được . San ngồi , tay ôm hộp phấn , mắt nhìn về phía trước . Hành lang phòng giáo viên này một bên chỉ gồm những cây cột chứ không có bức tường chắn ngang nên có thể nhìn ra một khung trời rộng lớn và cây cỏ xanh mát .

“ Ê !!! ” – San la lên khi nhìn thấy một tờ giấy trong xấp tài liệu bay thẳng ra ngoài sân vườn . Nó ngồi dậy và ngay lập tức đuổi theo nhưng trước đó , San San không quên lấy ba hộp phấn chặn những bìa cứng chứa các mảnh giấy lại , kéo giấy mà lọt ra rồi bay ra ngoài tương tự như thế thì San có mức chết !

Tay cầm một hộp phấn , San San chạy nhanh về trước ra phía sân nhỏ . San San nhìn một lúc thật lâu , nó không nghĩ mảnh giấy có thể bay đi đâu quá xa trong một thời gian ngắn như thế , với lại trời cũng đang đứng gió , San nhất định phải tìm ra trước khi gió lại lên mới được .

San San không ngừng tìm kiếm , nó chạy loạn xạ .

“ A ! ” – Đúng là trời không phụ lòng người , San San cuối cùng cũng tìm thấy mảnh giấy nằm ngổn ngang trên bụi cây dưới bức tường lớn ngăn cách Kaisoul với bên ngoài . Vì vui mừng mà tiếng nói cũng tự động lọt ra khỏi miệng .

San chạy nhanh lại , nó nhặt nhanh mảnh giấy lại . Khi có mảnh giấy trong tay , San giờ ra và đọc kĩ lại như để chắc chắn rằng mình không nhầm lẫn . Đang đọc chăm chú thì ...

Bộp !

Nguyên một chiếc cặp màu đen đáp đất an toàn và nhẹ nhàng xuống kế bên nó . San hơi hoảng hốt , nó chưa nghĩ được gì nhiều thì ...

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“ Aizz , cái trường này ... ” – Chàng trai khoảng 1m78 , làn da trắng và đôi môi trông ngọt hơn kẹo hướng đôi mắt hí của mình chán nản nhìn lên bức tường cao đồ sộ của trường Kaisoul .

Cậu ta chống hai tay ngay eo , mặt bơ phờ lui vài bước và nhướn mắt nhìn về phía cổng trường Kaisoul đã đóng to đồ sộ . Ngán ngấm hơn bao giờ hết , hôm nay cậu ta đi trễ mà khốn một cái là đã dận thẳng bạn gọi điện báo dậy sớm thế mà cái điện thoại hết pin từ tối không hên trước . Rốt cuộc thì trễ như bao lần đã trễ , mỗi ngày đầu mà đã trễ học thế này thì cậu ta sẵn biết , chắc chắn mình sẽ không yên với người đó đâu .

Người đó ? Tin đi , người đó là người quyền lực nhất Kaisoul và không ai có thể qua mặt được .

Thế là chàng trai có đôi mắt hí , gương mặt hao hao Kim Sunggyu của Infinite đã nghĩ ra một cách .

TRÈO TƯỜNG !!!!!!!!!!!!!

Anh chàng xắn tay áo mình lên , mắt hướng nhìn đầy mạnh mẽ về phía trước .

Sau một hồi khoảng 2 phút , cuối cùng chàng trai cũng nắm chặt được thành tường và chỉ cần bay một phát là vào trong được ngay . Nhưng chiếc cặp của cậu ta lại khiến mọi việc trở nên khó khăn hơn nhiều , quá vướng víu , cậu quyết định để chiếc cặp nhẹ tênh của mình vào trong trước .

Thế là nam sinh này quăng nhẹ chiếc cặp vào trong , nghe cái bộp , thế là an tâm , chắc chắn mọi chuyện sẽ trót lọt .

Cậu ấy nắm chặt thành tường , không thèm nhìn vào phía trong để do thám tính hình mà lấy đà nhảy một phát bay tạt vào phía trong trường Kaisoul .

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! ”

Ya , tiếng hét chói tai vang thét thanh ngay lập tức sau đấy !

Cậu ấy ngã xuống trên người cô gái ấy và họ mặt đối mặt nhìn nhau !

San San mở to mắt hết cỡ , cổ họng dường như đông cứng và không thể nói được bất cứ điều gì . San San chớp mắt , nó vừa nhìn thấy chiếc cặp bay qua bức tường là biết có điềm chẳng lành thì đúng y như rằng , tên điên nào đấy đã bay thẳng qua tường và ngã trên người San . Kết quả là họ nằm dài ra đất , mặt đối mặt , môi gần kề nhau !!!!!

“ Woa ! ” – Cậu ấy cười ngơ ngàng trước tình cảnh đầy oái oăm và bất ngờ không tưởng của mình .

Đôi môi họ ở gần đến mức chỉ còn cách nhau khoảng 3cm . Gương mặt San San bất ngờ và hốt hoảng đến đâu thì chàng trai ấy lại tỏ vẻ rất thích thú đến đấy .

Không đợi gì , San đẩy cậu ta ra , mặt đỏ bừng và trông tức giận . San San đứng phắt dậy khiến cậu chàng đang ngồi bệt dưới đất nhìn ngơ ngàng .

San San chỉ thẳng vào mặt cậu ấy !

“ Đồ biến thái !!!!! ” – Nó chỉ nói ba chữ .

Dù không muốn thừa nhận nhưng San San giờ đây chỉ muốn kiếm một lỗ nào đấy chui xuống vì thẹn thùng . Cứ nghĩ xem , với người chưa từng có một nụ hôn nào như nó , một ngày kia bằng một cách rất vô tình và lộ bịch lại mặt đối mặt , môi kề môi với một tên con trai từ trên trời rơi xuống thì ai mà lại không thẹn chứ !

Tất nhiên là cậu bạn ấy cũng nhận ra San đang thẹn đến chết mất , chỉ là đang cố tỏ ra ta đây mạnh mẽ để bào chữa . Đúng là buồn cười , chỉ là sém hôn chứ có hôn đâu , mà dù có hôn đi nữa thì cũng có sao , chỉ là tai nạn thôi thì cô nàng này làm quái gì lại phải mắc cỡ đến thế .

“ Hahahahahahaha !!!!!!! ” – Vì những ý nghĩ như thế nên cậu chàng ôm bụng cười sặc sụa vì độ ngây thơ và ngớ ngẩn của San .

Còn San , nó ngó người ra , hắn ta đang cười mình sao ? Đâu ra thể loại này chứ , đã tự nhiên bay thẳng vào người người khác rồi lại ngồi cười như một thằng điên ?!

“Cười cái gì ! ” – San hỏi bằng vẻ tức giận .

“Chỉ là sém hôn mà lại đỏ mặt thế , cô có vẻ trong sáng nhi cô bé ? ” – Đáp lại , hấn ta nháy mắt , không hề sợ mà còn bốn cọt con bé .

San San tức xì khói , thế nhưng , nó hoàn toàn không thể nói được gì vì anh bạn này nói quá đúng , chỉ là San không muốn thừa nhận .

“Ai nói tui đỏ mặt ! ” – San nói rồi nó quay sang tìm kiếm những thứ thuộc về mình để có thể thoát khỏi chỗ này ngay lập tức . San San không muốn ở đây và đối mặt với tên này thêm bất kì phút giây nào .

“Tìm cái gì ? ” – Sau khi phui quần , đứng dậy , khi thấy San đang ráo riết tìm kiếm thứ gì đấy , cậu ấy mới ngạc nhiên hỏi .

Phản San San , nó tìm mãi mà chẳng thấy hộp phấn đâu . Tình hình là lúc bị “ tấn công ” khi nãy , San San đã quăng luôn hộp phấn vì quá bất ngờ . Hic~ , chả biết nó còn nguyên vẹn không nữa .

San đi về phía trước bốn bước , nó nhìn sang phải .

Rắc rắc ...! Đồng cứng toàn tập , cái quái gì đây !!!!!!!!!!!

Trước mặt San giờ đây là những viên phấn nằm nát báy dưới nền đất . San không thể nói nên lời , nó há mồm to chữ O mắt chữ A ra nhìn .

Thế mà có kẻ lại chẳng biết điều , đang lúc dầu sôi lửa bỏng , tên ấy lại bước đến , chân giẫm vào những viên phấn đã nát nay còn nát hơn , mặt tỉnh ruồi , ngây thơ vô số tội hỏi :

“Cô kiểm cái gì , tôi sẽ kiểm cho . ”

Hấn ta , phải , chính hấn ta , cái tên đã sém cướp nộ hôn đầu đời của San San và giờ lại tiếp sức làm nát báy phấn của lớp nó đang đứng trước mặt mà không biết hối cải .

San như một con thú , nó bay vào , nắm cổ áo chàng trai và đè mạnh vào tường . Phải nói sức San mạnh ghê gớm và nó hành động nhanh đến mức anh chàng còn phải ngạc nhiên .

“Grừ !!!!!!!!!! Tất cả là tại cậu !!!!!!!!!!! Đền đi !!!!!!!!!!!!!!! ” – San San gào thét .

“Cái gì ! Tui có làm gì đâu ! ” – Anh chàng hơi hoảng lập tức phản bác với vẻ ngây thơ hết sức hồn nhiên.

“Cậu giẫm lên phấn lớp tuiii , tất cả cũng chỉ tại cậu té vào người tôi mà phấn mới gãy , mới nát bét vậy mà còn dám nói là không làm gì hả ??? ” – San San vẫn tiếp tục gào thét không ngừng .

Đến lúc này , chàng trai mới nhìn xuống dưới chân mình và nhìn ra xa . Rốt cuộc thì cậu cũng hiểu vấn đề khi thấy cái thứ màu trắng nằm trên nền đất và dưới giày mình .

Nhưng cô nàng này quả thật dữ dội , con gái gì bạo lực ớn , dám nắm lấy cổ áo con trai thì đúng là không vừa .

“Được rồi cô nương , tôi sẽ đền cho cô được chưa . ” – Cậu giơ hai tay lên kiểu đầu hàng để mong sao San có thể bình tĩnh lại .

“Làm sao tôi tin được cậu ? Con trai thời nay nói dối nhiều lắm . ” – San San tỏ ra rất đa nghi .

Cậu ta phì cười , bỏ toàn tập với cô nàng này .

“Được , nếu giờ ra chơi lần thứ hai chưa thấy tôi đem phấn đến lớp cô thì cứ đến 11A4 kiểm Dương Anh Huy mà đòi phấn . ” – Nói nhẹ nhàng , Huy tỏ vẻ tự tin và cực kì ngạo mạn . Đường như khi nói ra cái tên của chính mình , Dương Anh Huy , cậu ấy có vẻ rất tự hào .

San San buông cổ áo Huy ra , nó liếc nhìn cậu :

“Được , nhớ đem phấn đến lớp 11A3 . ”

Nói rồi San nhặt tờ giấy tài liệu của mình nằm trên nền đất , rời khỏi mà không chờ Huy đáp lại bất cứ lời nào .

Con gió nhẹ nhàng thổi ngang và nụ cười của chàng trai ấy xuất hiện khi cậu nhìn về phía San rồi đi bằng ánh mắt cực thích thú .

Mọi chuyện rồi sẽ rất thú vị .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“San , mày làm gì mà giờ mới về ! ” – Kim lập tức tra hỏi khi thấy bóng dáng con bé xuất hiện trong lớp với gương mặt đầy thiếu ngủ .

“Thì giờ về chứ sao . ” – San San , nó có vẻ chẳng màng trả lời câu hỏi của nhỏ bạn thật đàng hoàng .

Hoàng Kim nhận ra điều gì đó rất khác thường trong câu nói của con bạn mình , chắc chắn là có chuyện , nhỏ chắc chắn San San đã gặp chuyện gì đấy . Khi này , khi Kim rời phòng giáo viên thì nhìn thấy đồng tài liệu được đặt một góc dưới nền đất và ba hộp phấn chặn lên . Kim đã phải tự mình đem tất cả về , chập vật nên nhỏ cảm thấy giận San ghê gớm nhưng giờ , khi thấy thái độ San như thế , Kim nghĩ rằng San San chắc hẳn phải gặp chuyện gì đó chẳng hề tốt lành .

“ Chuyện gì ? ” – Mặt căng thẳng , trông đầy hình sự , Kim bắt ghế ngồi gần San hỏi nó .

San San liếc nhìn Kim , nó tính sẽ không nói hoặc sẽ kể một cách rất nhẹ nhàng nhưng ...

“ Tao bực thẳng đó ghê gớm ! Mày coi ... bla bla bla bla bla !!!! ”

Khi bắt đầu kể câu chuyện diễn rõ mà mình đã gặp phải ở khuôn viên trường học đối diện phòng giáo viên thì San lại không thể kìm nén được cảm xúc mình .

Hoàng Kim , rất có cố gắng trong việc kìm chế bản thân khỏi bật cười bởi câu chuyện của San . Đối với San thì đó là một chuyện lố bịch nhưng với người khác thì nó rất buồn cười không tưởng được và thậm chí có người còn cho là lãng mạn nữa chứ .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Chàng trai ấy có chiều cao đáng nể so với những nam sinh khác trong ngôi trường này , một chiều cao lí tưởng ở độ tuổi đầy sức sống của cậu .

Cậu bước đi trên hành lang khối 11 với bao ánh mắt đổ dồn về đây ngưỡng mộ của các nữ sinh và đôi chút ganh tị của nam sinh Kaisoul .

Cậu mỉm cười sáng tựa những vì sao trên trời và gương mặt ưa nhìn đậm chất Á – Đông .

Chàng trai ấy trông cuốn hút và mạnh mẽ ở mọi góc nhìn với đôi mắt hí đặc trưng của mình .

“ Oh my god , anh ấy quay trở lại rồi . ” – Những nữ sinh trên hành lang đều chẳng lại khi thấy người ấy đi ngang .

“ Anh Huy trở về rồi , không ngờ hôm nay lại có cả hai người nổi bật nhất chuyển về Kaisoul . ” – Giọng một nữ sinh vang lên trong đám đông . Huy nghe thấy nhưng anh chàng không có vẻ gì quan tâm . Cậu biết người còn lại là ai trong số hai người mà cô bé kia đề cập đến .

Họ không biết rằng , mục đích của Anh Huy khi chuyển về đây là thế nào . Nói ra thì có vẻ chẳng ai tin nhưng thật chất , Huy biết hiện tượng gây bão tại Kaisoul ngày hôm nay trước hơn tất cả mọi người , một cách rõ ràng nữa là đáng khác .

Giờ là giờ ra chơi thứ hai của trường Kaisoul , tức là còn một tiết nữa thì họ chính thức được tan học ca sáng .

Huy bước đi tràn đầy tự tin về phía lớp 11A3 , một tay bỏ trong túi quần , một tay cầm bịch đựng cả sáu hộp phấn không ngần ngại tiến về phía trước .

Búp .

San San ngược đầu lên khi nghe thấy tiếng động vang trên mặt bàn mình . Nó đưa mắt nhìn chàng trai đang mỉm cười tươi đầy tự tin .

“ Cái gì đây ? ” – San San nhú mày , liếc nhìn bịch nylon đựng sáu hộp phấn trên bàn như có ý hỏi .

Anh Huy không đáp , cậu mỉm cười , nhướn mày rồi bắt ghế ngồi trước mặt San San .

“ Cậu muốn gì ? ” – San dè chừng khi thấy ánh mắt Huy không ngừng nhìn chăm nó , cậu mỉm cười càng làm nó cảm thấy sợ hơn . Tên này rốt cuộc tính giờ trò gì chứ ?

“ Haizz . ” – Huy thở dài khi nhìn thấy vẻ dè chừng của San . Cậu nhìn xuống mặt bàn rồi lại ngược mắt lên nhìn nó , tay chạm vào sáu hộp phấn bên phải .

“ Tôi trả phấn , không phải cô cần phấn sao ? ”

“ Cần nhưng đâu đến nỗi sáu hộp . ” – San trả lời , mặt biểu cảm hết sức .

“ Tôi không rõ lớp cô xài loại nào nên tôi mua cả sáu hộp , mỗi hộp một loại . Thế là quá nhiều , cô không thấy vui à ? ” – Huy hỏi .

“ Okay thế cũng tốt . Cậu cứ để trên bàn giáo viên , sẽ có người tự cất . Giờ tôi bận rồi . ” – San đặt cuốn tập lên bàn , nó lò lẹt Huy .

“ Nè , cô không thể lịch sự hơn sao ? Tôi đã có nhã ý như thế thì cô cũng phải đáp lại sao cho xem được chứ cái cô bé này . ” – Huy đặt tay mạnh lên cuốn tập San , cậu nhất định không cho nó viết , cậu không muốn nó lò cậu đi như thế .

“ Thế cậu muốn gì ? ” – San khó hiểu hỏi .

“ Đi ăn với tôi đi , sáng giờ chưa ăn đói quá , nha . ” – Huy mỉm cười , mắt nhắm tịt lại trông trẻ con và đáng yêu chết được .

San San nhìn , nó nhận ra xung quanh các nữ sinh đang đưa mắt té lữa nhìn nó . San nhìn lại Huy , nó nhận ra chàng trai này quả thực không tệ chút nào . Gương mặt rất ưa nhìn nếu không muốn nói là đẹp trai . Nếu tả từng bộ phận thì chắc chắn không thể thấy được vẻ đẹp của Anh Huy vì những bộ phận trên gương mặt rất bình thường nhưng khi kết hợp lại trông rất cuốn hút . San San thừa nhận Anh Huy có nét gì đấy rất giống Kim Sunggyu của Infinite nhưng chỉ là hao hao chứ chẳng hề giống hoàn toàn . Anh Huy trông cuốn hút và gương mặt góc cạnh hơn rất nhiều .

San San thấy Huy cứ nài nỉ , mặt thì cười rất tươi như trẻ con , San không nghĩ mình sẽ từ chối một chàng trai như vậy .

Không được !

Tên này chính là người đã sém cướp mất nụ hôn đầu của San , là người nhìn vào là biết ngay miệng lưỡi không xương , rất hay bốn cọt với con gái . Phải đề phòng , nhất định phải đề phòng !!

Sau khi suy nghĩ một hồi , San lên tiếng :

“Nh... ”

Nhưng khi San chưa kịp nói được từ nào thì câu nói của nó lại bị ngắt bởi Hoàng Kim .

“Huy ???” – Kim đứng đó , tay cầm chồng sách và gương mặt bất ngờ hơn bao giờ hết .

Anh Huy nghe tiếng gọi tên và ánh mắt San nhìn chằm về phía sau mình thì cậu cũng quay lại . Một tay đặt trên bàn , một tay đặt vào thành lưng ghế , Huy tò mò nhìn lại phía sau .

“Kim ? Woa , lâu lắm mới gặp nha . ” – Cậu cười , một nụ cười nhẹ , trông không quá bất ngờ như Kim .

“Anh Huy , ông đi học lúc nào vậy ? Sao tui tui không thấy ? ” - Kim đặt nhẹ chồng sách xuống bàn , mắt không rời khỏi Huy .

“À , đi trễ . ” – Huy cười , vẫn nụ cười đáng yêu ấy .

Kim nhìn Huy , cậu ấy chẳng thay đổi gì mấy so với hai năm trước , vẫn đôi mắt hí và nụ cười trẻ con . Nhưng ... một điều khiến Kim rất khó hiểu chính là tại sao Huy lại ở đây cơ chứ ?

“Nhưng ... ông làm gì ở đây ? Ông học lớp này à ? Sao tui không thấy trong danh sách lớp . ” – Kim nghĩ sao thì hỏi như thế .

“Không , tui học 11A4 nhưng tui qua đây ... ” – Đến khúc này , Huy bỗng dừng ngắt quãng và đưa mắt đầy ẩn ý quay lại nhìn San . Thấy mặt San ngêch đi , cậu phì cười : “Đề gặp cô bé đáng yêu này . ”

Phải nói là không chỉ Kim mà toàn bộ tập thể lớp 11A3 và đám con gái bên ngoài hoàn toàn sững sốt khi nghe Anh Huy trả lời hoặc trông rất thân mật với San như thế .

Chuyện gì đây ? Chẳng lẽ hot boy Dương Anh Huy đang cặp với San San lớp 11A3 ????? Thế nào ngày mai trên tờ báo trường Kaisoul cũng có tin và giật tít cho mà xem .

“Hai người quen biết nhau à ? ” – Kim hỏi nhẹ nhàng nhưng đầy ngạc nhiên nhìn Huy rồi quay sang nhìn San .

“Không không . ” – San trả lời ngay lập tức nhưng câu nói của nó có vẻ không hiệu quả lắm .

Đáp lại , Huy không nói gì , dù San trả lời như thế , cậu cũng không nói gì . Huy nhìn San đang trừng mắt nhìn mình , biết ngay là cô nàng đang cần một câu đính chính lắm đây , hay kể cả việc Kim cũng đang nhìn cậu , Huy cũng biết nhò đang chờ một câu trả lời . San San ngốc nghếch , nó nghĩ cậu ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho nó dễ dàng thế sao? Nói cho mà biết , kể từ khi San quay lưng bỏ đi ở khuôn viên trường thì Huy đã có sở thích mới chính là chọc ghẹo cô bé này rồi .

Vì thế , Huy chỉ im lặng vài giây , cậu không mỉm cười nữa và như đang suy nghĩ điều một điều gì đấy . Bất ngờ , Huy rời khỏi ghế ngồi mà đứng lên và tất nhiên , cậu cũng không quên nắm lấy tay San .

“Xin lỗi nhưng tui này có việc riêng . Có gì thì San sẽ kể cho Kim sau . ”

Và Huy kéo San đi trông đầy thích thú , còn San thì nó shock không thể shock hơn . Cả lớp và hàng lang như ồ lên khi thấy Anh Huy nắm tay San San mà rời khỏi lớp 11A3 , còn Kim thì đứng ngây người , nhò đang suy nghĩ ...

Kim rất thông minh và khi nhìn thấy sáu hộp phấn trên bàn San , Kim nghĩ ... : “Chẳng lẽ người mà San va chạm khi nãy trong câu chuyện của nó là ... Dương Anh Huy sao ? ”

Dù có nghĩ gì thì Kim cũng không thể có được câu trả lời cho đến khi San San quay trở về . Còn hai người kia thì chắc đã gây ra một cú shock quá đột ngột cho những nữ sinh trong trường . Ngày đầu trở về mà Dương Anh Huy – hot boy một thời của Kaisoul đã có đối tượng ???

No way , cấm đùa !!!

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Bỏ tôi ra !!” – San đẩy tay Huy ra , cố hết sức để cậu dừng việc nắm chặt tay nó nhưng có vẻ mọi cố gắng của San đều công cốc khi mà Huy vẫn cứ nắm chặt bàn tay San và không để nó buông ra .

“Tại sao lại phải bỏ ra ? Nắm tay thì cũng là bạn , chứ có phải là người yêu đâu mà sợ ? ” – Huy thân nhiên hỏi , sự tức giận và mọi hành động chống đối của San có vẻ chẳng ảnh hưởng đến Huy .

“Nhưng tôi không thích , cậu nghĩ vậy nhưng người khác không nghĩ vậy ! Bỏ ra đi !!! ” – San cương quyết trả lời .

Thấy vậy , Huy cũng chẳng muốn nắm nữa , không phải vì cậu chán nản nhưng Huy trông San có vẻ rất khổ sở với việc cậu nắm tay nó . Huy buông hờ tay San ra .

San ngạc nhiên , nó vừa cảm thấy tay Huy không còn nắm chặt nữa thì San giật phắt ra . Phải nói là nó rất vui mừng nhưng giờ San lại cảm thấy khó hiểu thì hơn , vì sao tên này lại đổi ý nhỉ , có lẽ hẳn ta cũng là một người tốt , có vẻ vậy .

“Đi ăn chứ ? ” – Huy chán nản trả lời , cậu nghĩ San sẽ chẳng đồng ý đâu .

Sau khi suy nghĩ vài giây , trong một thoáng , không hiểu vì sao San lại trả lời :

“Uh , đi . ” – Và mỉm cười thật tươi .

Huy dường như hết cả hồn khi nghe câu trả lời đó , không hiểu sao cậu lại thấy vui trong lòng . Huy mỉm cười thật tươi , mắt nhắm tịt không thấy cả mặt trời , trông trẻ con và rất đáng yêu .

San San cũng mỉm cười : “Đi thôi . ”

Họ cùng rời bước , bước đi của họ thật chậm , thật chậm và có vẻ cả hai đã nói với nhau rất nhiều chuyện.

Huy và San cùng đi đến hành lang , họ toan đi xuống thì bước chân cả hai đều dừng lại .

Thiên Nam , hai tay bỏ trong túi quần , gương mặt không biểu lộ cảm xúc đi lên hành lang . Thấy bóng người đứng chững lại chắn trước lối đi trước mắt mình , Nam chợt nhìn lên , ánh mắt anh cũng ngạc nhiên không kém .

“Nam ! ” – San San gọi lớn trong nụ cười thật tươi . Thái độ của San khiến Huy khó hiểu hay có thể nói từ khi San gọi tên Thiên Nam đã khiến Huy rất bất ngờ . Họ quen biết nhau sao ?

Về phần Thiên Nam , anh lặng lẽ nhìn San đang cười tươi với mình mà không nói gì rồi lại chuyển ánh nhìn sang bên phải cô là Anh Huy đang đứng đấy .

Huy nhìn San rồi lại nhìn Nam , cả hai chàng trai nhìn nhau , ánh mắt như chứa đựng những ngôn từ đầy khó hiểu và nguy hiểm trong đấy . Trong phút chốc nhìn thấy cách họ đối diện nhau , San San chợt cảm thấy sợ .

“San San , cô quen cậu ta à ? ” – Huy hỏi , mắt không rời San .

San chỉ gật đầu nhẹ . Thời gian như đứng yên và không gian trở nên yên ắng hơn bao giờ hết , không còn tiếng nói , chỉ còn tồn tại nhưng ánh nhìn đầy bí ẩn dành cho nhau như thế .

Nam chủ động phá vỡ không gian đầy ngọt ngào ấy , anh đi lên , mắt không nhìn Huy hay San dù chỉ chút ít .

Huy vẫn đứng yên người , cậu không nói gì và cũng chẳng quay lại cho đến khi San San bên cạnh cậu giật mình và chạy đến chặn lối đi của Nam .

“Khoan đã , tôi có chuyện muốn hỏi anh . ” – San chạy lại chặn bước chân Nam , họ đứng đấy cách Huy vài bước .

Đến lúc này , Nam mới nhìn San và anh lên tiếng :

“Cô quen cậu ta ? ” – Vẫn một câu hỏi , hai anh chàng này lạ thật . Quen biết thì có sao ??

San cảm thấy bối rối trước câu hỏi , trên hết , nó khó hiểu vì câu hỏi ấy hơn , cả Huy và Nam đều hỏi nó như thế . What ??? Chẳng lẽ họ biết nhau ?? Ya , lại thêm một người có câu hỏi về sự quen biết nhau nữa ><~> Thiệt là rắc rối mà T~T .

“À ... ” – San trả lời nhưng câu nói của nó lập tức bị ngắt bởi Huy .

Huy chạy đến , cậu đưa tay qua vai San và kéo nó vào trong lòng trước sự ngạc nhiên tột cùng của San .

“Chúng tôi là một cặp , có vấn đề gì không ? ” – Huy nói không ngần ngại , gương mặt hiện nụ cười đầy khiêu khích .

“Cái gì ! Không phải !!!! Không phải mà , đừng tin , nè cậu bị điên hả Huy !! Nam , không phải đâu !!! ” – San nói lia lịa không ngừng .

Tất nhiên , vì giờ San đang shock lắm , tên điên kia vừa nói gì chứ , ai là một cặp với ai , làm gì có chuyện đấy , cậu hoang tưởng đấy à !!!!!!!

Phải nói là nội tâm San gào thét dữ dội , nó quay qua Huy nhưng chỉ thấy Huy vẫn cười tươi và có vẻ chẳng quan tâm về việc San chối bỏ cậu lắm . San cũng quay sang Thiên Nam để giải thích , nó ghét bị hiểu lầm !!!

“ Tại sao cô lại giải thích với tôi ? Điều đó với tôi không quan trọng . ” – Nam lạnh lùng nói , câu nói của anh như thứ độc được , như chứa ngàn mũi tên , gai góc và lạnh lùng đến vô tình .

Anh Huy , đến lúc này mới chuyển ánh nhìn sang San và cậu thấy nó chỉ im lặng , sững người ra và có vẻ không còn nói được bất kì câu nào . Huy cau mày , rốt cuộc thì mối quan hệ giữa họ quả không bình thường , nếu bình thường thì San đã không như thế , nó sẽ không quá khó khăn để đáp trả lại Nam như nó đã từng đáp trả cậu .

“ À... , u...h... ” – San trả lời nhẹ và Nam rời bước đi khỏi.

Gương mặt Thiên Nam không hề biểu hiện bất kì cảm xúc nào và trông rất vô tâm dù bản thân anh hay bất kì ai cũng có thể nhận ra việc San bị ảnh hưởng thế nào bởi câu nói của Nam .

Huy nhẹ nhàng bước tới , cậu thở dài và nhìn nó , trông đầy ảm áp :

“ Đi chứ ? Cô có thể ăn bất kì món nào cô thích , ăn bao nhiêu cũng được , tôi trả . ”

“ Uh . ” – San mỉm cười nhẹ , nó không muốn bất kì ai nhận ra sự yếu đuối trong con người mình và nó nghĩ nó nên quên đi câu trả lời của Nam khi nãy . San , thậm chí dù đây là bản thân nó nhưng San vẫn không tài nào hiểu nổi cảm giác hụt hẫng và đau đớn khi Nam đối với nó đầy đứng đưng và lạnh lùng như thế .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San vai đeo balô hình minion yêu thích của nó đang khoanh tay đứng chờ Hoàng Kim gần máy bán nước tự động trong trường Kaisoul . Ở Kaisoul , người ta cho mang balô đi học và có máy bán nước tự động ở khắp mọi nơi .

San nhìn quanh nơi này , mọi người có vẻ đã trở về nhà sau giờ tan học , chỉ còn mình San đứng ở nơi này dưới trời nắng gắt .

Vì quá chán nản mà San mới lấy ra từ túi ra vài đồng để mua một lon nước ngọt , vô tình San làm rơi vài viên kẹo trong túi ra ngoài . Nó ngồi xuống nhặt vội những viên kẹo xanh xanh đỏ đỏ lên .

San chợt nhìn , đây là những viên kẹo mà Huy đã mua cho nó khi nãy trong giờ ra chơi thứ hai . Sau khi tiếp xúc một hồi , San mới nhận ra Huy là một người không hề tệ , mà kể ra từ đầu , San đã nhận ra Huy không hề tệ , chẳng qua là vì ấn tượng đầu của họ quá oái oăm mà thôi .

Qua lời Kim kể , San San biết rằng Anh Huy là bạn thân của Kim , lẫn Trọng Khang và Gia Kỳ . Có lẽ bạn chưa biết , Hoàng Kim , Trọng Khang và Gia Kỳ đều là bạn thân và chơi với nhau từ cấp hai . Họ từng được mệnh danh là bộ tứ quyền lực của trường Kaisoul .

Kaisoul là một ngôi trường tổng hợp cả cấp một , cấp hai , cấp ba và đại học , cả bốn người họ đã từng học chung và chơi với nhau kể từ khi còn nhỏ . Nhưng năm họ học lớp 10 cũng là năm San chuyển vào Kaisoul thì Anh Huy lại chuyển sang nước ngoài vì thế mà San San chưa bao giờ biết về Huy vì chưa bao giờ có ai nói cho nó biết cũng bởi họ đều nghĩ rằng cậu ấy sẽ không bao giờ trở về nữa .

Lí do cả bốn người họ được mệnh danh là bộ tứ quyền lực kể từ thời cấp hai như thế là vì :

Trọng Khang là kí túc xá trưởng nam trường Kaisoul .

Hoàng Kim là kí túc xá trưởng nữ trường Kaisoul .

Gia Kỳ là đội trưởng đội bóng đá danh tiếng của trường Kaisoul .

Và Dương Anh Huy , hot boy nổi tiếng bậc nhất Kaisoul .

Trong bốn người họ , Anh Huy là người nổi tiếng nhất đến mức cậu từng có một fan club riêng và bộ tứ quyền lực cũng không còn được nhắc đến nhiều khi Huy rời đi vào một năm trước . Huy được biết đến là một người rất đẹp trai và có thể trạng rất tốt , cậu giỏi hầu hết mọi môn thể thao và có thể chơi đàn piano một điệu luyện . Giờ đây , khi Huy trở về mọi người vẫn chưa quên được chàng hot boy năm ấy và khi thấy Huy thân mật với San , tất nhiên mọi người nhất là các cô gái đều rất ganh tị .

San bỏ tờ in hình bác Hồ vào trong máy bán nước , nó nhấn vào ô Pepsi Light , San cực thích thức uống này .

“ Cái gì ! ” – San giật mình khi máy bán nước không đồng ý tờ tiền của nó đưa vào . Chuyện quái gì đây , sao hôm nay San có thể gặp xui đến thế chứ !

Thế là San điên cuồng bỏ đi bỏ lại tờ tiền nhưng lần nào cũng như lần nào , chiếc máy bán nước tự động cũng từ chối .

“ Ơ ...? ”

Đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng thì bất ngờ , có ai đó đưa tay ra và bỏ một tờ khác trong đẹp cực kì chứ không nát bầy như tờ của San vào trong và cũng nhán ô Pepsi Light .

San đưa mắt ngạc nhiên ngược nhìn lên , đó là một chàng trai cao hơn 1m8 có đôi mắt sâu hút và gương mặt lại hết sức hoàn hảo : Hoàng Thiên Nam .

“ Nam ... ” – San nói nhẹ , cuộc gặp gỡ cách đây vài tiếng trước chưa thể bị xóa nhòa trong trí óc San , nó vẫn còn cảm nhận được cảm giác hụt hẫng khi ấy một cách rõ ràng .

Nam cúi người xuống để lấy lon Pepsi mát lạnh ra. Anh đưa nó cho San:

“ Đây . ” – Nam nói .

“ Nhưng ... nhưng ... ” – San lắp bắp , nó dường như bị Nam quay như chong chóng , lúc thì vui vẻ , lúc thì lạnh lùng , lúc lại quan tâm , lúc lại dừng đọng ! Rốt cuộc thì anh chàng này là người thế nào chứ ?

“ Tôi lỡ nhán loại này nhưng không thích uống nó chút nào. Đành cho cô, nếu không lấy , tôi sẽ quăng vào sọt rác . ” – Nam nói, kết thúc câu cũng là lúc anh dang tay định quăng lon Pepsi Light vào sọt rác gần đấy.

“ Khoan khoan , tôi uống . ” – San chụp tay Nam lại , cái khoảnh khắc khi nó chạm tay Nam , San cảm thấy gì đấy rất kì lạ , nó liền bỏ tay ra và cười trừ .

Đáp lại , Nam không nói gì , anh đưa lon Pepsi cho San . Không gian của họ yên lặng nhưng có gì đấy rất dễ chịu .

“ Khi này , cô tính hỏi tôi điều gì ? ” – Nam hỏi .

“ Hà ? À à , khi này , tôi tính hỏi anh là tôi có để quên thứ gì ở nhà anh không , từ ba tuần trước ấy ? ” – Uống một ngụm Pepsi , San hỏi Thiên Nam và mong anh có một câu trả lời như ý nó .

“ Không . ” – Nam đáp , một chút thoáng suy nghĩ . Dường như đến lúc này , Thiên Nam có thể mừng tượng được San muốn hỏi về thứ gì .

“ Chắc chắn chứ ? Ví dụ như một sợi dây chuyền chẳng hạn ? ” – Tỏ ra sốt ruột , chẳng lẽ San sẽ mất luôn sợi dây đó sao ?

“ Chắc chắn , tôi không hề thấy sợi dây nào cả. Cô mất sợi dây nào à ? ” – Nam vẫn bình tĩnh và không hề để lộ bất kì cảm xúc nào cả dù thật chất , Nam biết sợi dây ấy đang tại chỗ anh vì chính anh đã lấy nó đi khỏi San. Nhưng Thiên Nam thực sự là thiên tài , về mặt và từng câu chữ của anh đều không hề sơ suất , San hoàn toàn tin vào những lời Nam nói .

“ Uh , tôi có mất một sợi . ” – San chán nản trả lời , nó cảm thấy tuyệt vọng hơn bao giờ hết .

Thiên Nam có thể nhận ra cảm xúc của San qua nét mặt , cô bé này rất dễ đoán và không khó để thấy cô ấy đang buồn thế nào .

“ Quan trọng lắm sao ? ”

“ Uh , rất quan trọng . Tôi đã giữ nó bảy năm rồi , đó là của một người sơ mà tôi rất yêu quý tặng cho tôi trước đi mất . Nó thực sự quan trọng cực kì với tôi nhưng ba tuần trước , sau khi đi chơi với anh về , tôi bị bọn du côn tấn công rồi sau đó sáng dậy thì hình như tôi được ai đó cứu nhưng sợi dây thì mất tiêu . ” – San kể thật cặn kẽ và Nam cũng chăm chú lắng nghe .

Thiên Nam chỉ gật đầu , qua lời nói và thái độ của San , anh biết ngay sợi dây đó thực sự rất quan trọng với nó đến cỡ nào . Nam cũng đã giữ sợi dây khoảng ba tuần rồi và Nam chưa hề có ý định trả lại San vì anh không nghĩ nó thực sự rất quan trọng và Nam , anh không có thói quen làm bất cứ điều gì vì bất kì ai .

“ San ! ” – Kim vẫy tay gọi San từ xa .

San quay lại , nó biết mình phải rời khỏi nên San quay sang Nam , mỉm cười tươi như thường ngày .

“ Bye , tôi phải đi rồi . Cảm ơn anh nhé . ”

Và nó rời khỏi .

Nam nhìn bóng San khuất xa với đầy suy nghĩ trong đầu . Khi này , khi San cười với Nam , nụ cười tươi như bao lần đã cười nhưng Nam biết , San chỉ đang cố cười . San đang dối Nam và tỏ ra nó không hề buồn bã về việc mất đi sợi dây ấy nhưng khi nhìn vào mắt San , Thiên Nam biết rằng nội tâm San không hề đơn giản như những gì anh hay mọi người thường nghĩ .

Thiên Nam luôn có khả năng ấy , đó là món quà của Thượng Đế ban tặng và San hoàn toàn bị Nam nhìn thấu tâm can .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San cuối cùng cũng trở về căn nhà thân yêu của nó sau một ngày học tập lắm chuyện xảy ra . Nó tự xâu chìa vào ổ và mở cửa ra như mọi ngày .

Thế là ngày hôm nay của San sẽ trôi qua như thế vì San chẳng cần phải đi học thêm vào ngày hôm nay và nó cũng chẳng có dự tính gì vào tối hôm nay cho bất kì cuộc đi chơi nào với lũ bạn .

7 P.M

San nằm dài trên chiếc sofa , miệng nhai ngấu ngiến miếng khoai tây O'star và tay cầm chiếc điều khiển TV .

Mắt nó dán chặt vào trong màn ảnh mà như không thể rời dù chỉ một giây .

Ting tong!!

Có ai đẩy nhần chuông , chắc là mẹ nó , á mà khoan , nếu San không nhầm thì hôm nay mẹ San bận làm ăn với đối tác nên sẽ về trễ , thế nên không thể là mẹ nó . Vì vậy San mới chán nản , bỏ chiếc điều khiển xuống và lết mông ra khỏi ghế mà đi ra ngoài .

“ Dạ ? ” – San nhìn chị ấy mặc đồ đồng phục màu xanh lá đang đứng ngoài cổng .

“ À , xin cho hỏi đây có phải nhà của Mai San San không ? ” – Chị ấy cất giọng hỏi , mắt mở to nhìn San .

“ Dạ phải ạ , sao vậy chị ? ” – San trả lời , có chuyện gì mà lại hỏi nhà rồi lại có tên nó trong đấy chứ .

“ Em có người gửi hoa đến đây cô bé . ”

Đến lúc này San mới mở to mắt ra mà trở nhìn . What , chị ấy nói nó có người gửi hoa đến , chuyện lạ à nha !!!

San San nhận bó hoa hồng xanh từ chị nhân viên giao hàng . San không thể ngờ , bó hoa to quá và San không đoán được chính ai đã tặng nó .

San kí vào tờ giấy để xác nhận đã nhận hàng . Nó đóng cửa lại và đi vào nhà mà trong đầu chất chứa đầy những nghi vấn .

Đặt bó hồng xanh xuống bàn , giờ San chẳng hề còn tâm trí đâu để xem phim , nó bận nghĩ là ai đã tặng hoa cho nó cơ . Hay là tặng mẹ nó ? Không thể nào , chị nhân viên khi nãy đã xác định rõ là tặng San , là tặng Mai San San đấy !

Khoan đã , có gì đấy ...

San lục trong bó hoa khi thấy hộp nhỏ hình vuông màu trắng bé xíu xinh rất đáng yêu ẩn trong những đóa hồng xanh . Nó tò mò mở ra thì ...

“ ... ”

San dường như chết lặng , San đang thấy thứ gì đây ... Chuyện này không thể xảy ra được , San tin chắc là không thể xảy ra được . Sợi dây chuyền đang ở trước mặt nó đây này !!!

Chính là nó , sợi dây chuyền của San San , sợi dây chuyền mà sơ Thúy Hạnh đã tặng San đang nằm trong chiếc hộp trắng nhỏ ẩn trong đóa hồng xanh đẹp như một câu chuyện cổ tích .

Niềm vui không thể diễn tả thành lời , San dường như nhảy cẫng lên và chạy quanh nhà mà la hét như điên lên vì sung sướng .

“ Khoan đã ! ” – San bất ngờ chừng lại khi nó nhận ra bản thân còn quá nhiều nghi vấn trong đầu cần giải quyết ngay lập tức . San đang suy nghĩ , rốt cuộc thì ai đã tặng nó bó hồng này để rồi có thể trả lại sợi dây cho San chứ ?

San đã mất sợi dây sau khi nó bị tấn công , nói vậy chắc chắn đó chính là người là đã cứu nó và sau ba tuần mất sợi dây , San chưa hề có lại chi trừ sau khi nó nói và kể câu chuyện này cho con người ấy .

Chẳng lẽ là anh ta ? San nghĩ và nó khoanh vùng nhanh chóng đối tượng đầy khả nghi trong chuyện này . San suy nghĩ một hồi lâu , không còn nghi ngờ gì nữa , chắc chắn là anh ta ! Chắc chắn anh ta đã giúp San và có sợi dây nhưng tại sao lại chối bỏ và đến bây giờ mới trả lại sợi dây cho San bằng cách quái gở thế này !

San nhất định phải hỏi cho ra lẽ !

Thế là nó chạy như bay lên lầu để mặc lại quần áo . San cần đến nơi đấy ngay lập tức , San cần đến tòa cao ốc Queen Mary ngay lập tức !!!

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San thở hồng hộc , chưa bao giờ nó cảm thấy căng thẳng như thế khi đứng trước căn hộ của một ai đó . Giờ thì San biết cảm giác đấy như thế nào rồi khi mà nó đứng trước căn hộ số 74 của Queen Mary .

Ting tong !

San nhấn chuông , nó thờ thật sâu vào trong như lấy hết can đảm để có thể nói chuyện và hỏi cho ra lẽ Thiên Nam .

Cánh cửa mở ra , ánh sáng từ bên trong căn hộ sang trọng lóe sáng ra ngoài .

San San cúi mặt , nó hít một hơi thật sâu vào trong mới dám ngước mặt lên nhưng ...

“ Cô tìm ai ? ” - Người con gái với mái tóc đuôi dài màu nâu đỏ mặc chiếc váy ngắn không thể ngắn hơn hỏi San .

Cái gì thế này ? Nam không mở cửa mà thay vào đó là một cô gái ăn mặc quyến rũ mở cửa thay anh . San San có cảm giác không lành tí nào ? Cho dù San San cố nghĩ thật trong sáng đến mấy cũng không thể ngăn nó có tư tưởng đen tối được khi mà trang phục của cô gái này hết sức táo bạo và sexy .

San San đứng đó như trời trồng , không đáp lại tiếng nào nhưng nội tâm thật chất đang gào thét dữ dội . Hoàng Thiên Nam , anh là dân chơi sao !!!!!!!!!!!!!!!

“ Chuyện gì ? ” – Nam đi ra , cau mày , tay chạm vào thành tường . Anh đứng phía sau cô gái xinh đẹp ấy mà ngạc nhiên nhìn San San , tự hỏi vì sao cô bé này lại ở đây .

“ Ai vậy anh , em hỏi mãi cô ta chẳng trả lời . ” – Cô nàng quyến rũ quay sang hỏi với vẻ nũng nịu . Nhưng Nam không trả lời , chỉ nhìn San một cách lạnh lùng khi nó đang nghếch mặt đi .

“ Em về đi . ” – Nam nói , chẳng biết anh chàng đang nói ai nữa .

Cả San San và cô gái đều ngạc nhiên nhìn Thiên Nam , họ tự hỏi ai là người đang bị đuổi chứ .

Nam cũng tự hiểu khi thấy cả hai đang nhìn mình chằm chằm , anh gãi đầu , vẻ chán nản . Thiên Nam đẩy cô gái xinh đẹp đứng trước mặt mình ra ngoài và nắm tay San kéo vào trong :

“ Xin lỗi nhưng anh bận rồi , anh sẽ gọi cung sau . ” – Nam mỉm cười rồi tàn nhẫn đóng chặt cửa lại mà không thèm nghe người khác nói gì .

Còn cô gái , tất nhiên là cô ta cảm thấy rất tức giận vì sau bao tiếng bên nhau mà chàng trai có gương mặt lại ấy lại lạnh lùng đuổi thẳng cô ra khỏi nhà mà không thương tiếc .

“ À khoan . ”

Nam bất ngờ mở cửa ra , hành động đẩy của anh như thấp lên hi vọng trong lòng cô .

“ Em để quên túi xách này . ” – Và anh quăng nhẹ chiếc túi của cô ta ra ngoài rồi lại đóng cửa lại không chút ngần ngại.

“ Hoàng Thiên Nam !!!!!!!!! ”

Tất nhiên là sau đó nguyên một hành lang tầng 7 của Queen Mary đã bị tra tấn dã man bởi bao nhiêu lời chửi rủa và tiếng hét thất thanh , đội bảo vệ có vẻ sẽ phải làm việc cật lực để lôi cô nàng ra khỏi đây và quản lý chắc chắn sẽ phải cần xin lỗi vài vị khách của họ đây T~T .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“ Anh đuổi cô ta ra ??? ” – Giờ thì thần kinh ở lưỡi của San mới hoạt động như bình thường , nếu San mà im lặng thêm tí chắc người ta sẽ lầm tưởng con bé bị câm mất ==”

“ Thì sao ? ” – Nam ngồi bịch xuống trên chiếc ghế sofa , hai tay dang rộng ra hai bên , gương mặt cực kì ngạo mạn nhìn San .

“ Không ngờ anh lại dễ tính và xấu tính đến như thế . ” – San phát ngôn mà không kịp suy nghĩ T^T . Chết rồi !!!!! San lỡ nói quá rồi !!!

Thiên Nam chỉ nhìn San im lặng , anh không biểu hiện bất kì cảm xúc gì sau khi bị San chửi thẳng vào mặt . San cũng tự im bật sau câu nói quá đáng của mình , nó thuộc dạng người nghĩ gì nói đó , tức quá khó kìm chế nên lỡ nói ra những điều không hay , giờ thì chỉ còn cách ngậm họng lại mà chờ chết thôi .

Thiên Nam đứng dậy , anh bước lại gần San , đưa tay nâng gương mặt nhỏ nhắn của nó lên :

“ Phụ nữ là thứ tiêu khiển tốt nhất và phụ nữ rất thích những thằng tồi bại như tôi . ”

Thiên Nam nhìn nó , ánh mắt buồn và trông lạnh lẽo như chính trái tim anh giờ đây . Không để quá lâu , Nam buông tay khỏi mặt San , anh đi lạng lẹ về phía quầy bar mini ở phía gian bếp . Nâng tay rót thứ chất lỏng thơm nồng màu đỏ vào trong ly , nhấp môi một miếng , Nam nhìn San đang đứng yên lặng ở đây .

San San thực sự chẳng còn biết nói gì sau câu nói của Thiên Nam , trong phút chốc , San nhận ra chàng trai này , nó chưa bao giờ biết được anh ta thuộc loại người nào . Đây chưa hề là một người đơn giản bao giờ , San có cảm giác anh ta như chiếc hộp Pandora , cực kì cuốn hút và kích thích trí tò mò của người khác nhưng càng đào sâu vào trong cuộc sống và tâm hồn , sẽ có những chuyện kinh khiếp tưởng chừng không thể chịu đựng.

Trong phút chốc , San thấy sợ Nam .

“Cứ yên tâm, tôi không làm gì cô đâu. Tôi không có hứng với loại con gái màn hình phẳng hay chẳng có gì quyến rũ như cô.”

AAAA, thứ con trai chết tiệt !! San quay sang nhìn Nam như sắp giết anh đến nơi, anh ta dám chê nó thế sao, ai mà thèm người như anh ta để ý chứ !

“Tui cóc thèm !!” – San đáp lại Nam ngay lập tức, rồi nó quay mặt đi không thèm nhìn gương mặt cực cực cực kì đáng ghét của anh ta.

Thiên Nam không đáp nhưng gương mặt như đọng một nét cười. Anh đặt ngón tay lên thành chiếc ly pha lê, xoa xoa :

“Cô đến tìm tôi có chuyện gì ?” – Đến lúc này Nam mới đi thẳng vào vấn đề chính.

“Tôi...” – San phút chốc ngắt quãng, nó cong miệng lên, không biết bản thân có nên hỏi điều kì hoặc ấy hay không. Nếu Nam đúng là người đã tặng San bó hoa và trả lại sợi dây thì không sao nhưng tình hình sẽ rất là tình hình nếu như Nam không phải !!! Lỡ không phải thì có chết không chứ ! Tự nhiên đến nhà người khác với lí do vô cùng lằng nhằng, đã vậy còn chửi rủa họ một câu nặng hơn cả tấn thì đúng là San San vô duyên quá rồi, bị gọi là điên cũng không uổng T__T”.

“Chuyện gì ? Sao cô cứ im lặng vậy ?” – Nam hỏi thúc, anh nhận thấy cô nàng đang chiến đấu với nội tâm dữ dội nhưng có chuyện gì mà cô bé ấy lại không nói ra chứ, hành động của nó cũng khiến Nam cảm thấy tò mò hết sức.

“À...” – San gãi đầu, thực chất thì nó chẳng biết nên bắt đầu từ đâu – “Tôi... Anh có nhớ là... buổi trưa tôi hỏi anh về sợi dây chuyền ấy, anh nhớ chứ ?”

“Thì sao ?”

“Thì tôi kiểm lại được nó rồi nhưng kì lạ là có ai đó tặng hoa và để nó vào bó hồng xanh. À mà nhắc mới nhớ, hoa đẹp dã man luôn á, trời ơi lần đầu tiên tui mới thấy có hoa nào đẹp dữ vậy á.” – Lặng nết ==” Đang nói chuyện này tự nhiên con bé lại chuyển rẹt qua chuyện khác. Nói như nó thì không phải Thiên Nam là người nghe sẽ bị quay như chong chóng sao.

“Thì sao, cô đến đây chỉ để khoe tôi à ?” – Vậy mà Nam vẫn bình tĩnh đáp lại, tay anh chống trên mặt bàn.

“À không không, hi, không phải ý tôi là thế ^^! Chỉ là tôi muốn hỏi anh...” – San chợt im lặng, mặt mày nó lấm lét, cả mắt còn chẳng dám nhìn Nam. Thế là Nam: “Huh ?” lên một tiếng.

San San như lấy lại tinh thần, can đảm nhìn thẳng vào mắt anh một cách cực kì nghiêm túc, không hề đùa giỡn tí nào :

“Anh có phải là người đã tặng hoa và trả lại sợi dây không ? Nói như vậy anh là người cứu tôi đêm đó, ba tuần trước sau khi tôi đi chơi với anh đúng không ? Vậy tại sao anh lại chối ? Trả lời tôi đi.” – San tuân một tràng, San không biết nó có thể khiến người khác cảm thấy choáng ngợp vì nó đấy.

Thiên Nam vẫn chỉ ngồi im không đáp, anh nhìn San và nhận ra nó đang rất cần một câu trả lời. Chuyện gì thế này, trong đời anh chưa có ai tra hỏi anh nhiều thứ như vậy, cô bé này là người đầu tiên.

“Tại sao cô lại nghĩ đấy là tôi ?” – Nam không phủ nhận nhưng cũng không thừa nhận, anh chỉ hỏi.

“À... là vì...” – San gãi đầu, câu hỏi này khiến nó khó trả lời quá – “Vì... tôi nghĩ như thế.” – Ya, câu trả lời trông có vẻ chẳng trả lời được thứ gì cả - “Thật ra tôi cũng không biết giải thích sao nhưng tại sao anh lại hỏi ngược lại tôi, anh phải trả lời đi chứ.” – San hỏi thúc, đến lúc này hình như nó chẳng còn chịu đựng nổi sự tò mò đang ngày càng lớn trong mình.

Không nói không rằng, Nam rời khỏi chiếc ghế ngồi ở quầy bar mini rồi đi thẳng lên lầu.

“Nè anh đi đâu vậy !!” – San lập tức chạy theo, nó níu áo Nam lại.

Nam quay lại vì bị San níu áo, anh hơi hoảng vì con bé này hành động hơi quá.

Nam chán nản gãi đầu, anh dựa vào thành lan can, tay khoanh lại.

“Cô hỏi những gì tôi không hiểu và cũng không nghĩ mình cần trả lời.”

“Anh nói dối.” – San nói liền ngay lập tức. Anh chàng này nghĩ nó là con cóc sao, nó dù có cóc đến đâu cũng không cóc đến mức không biết anh ta đang nói dối.

“Được, vậy thì cứ cho sự thật như những gì cô nghĩ đi. Nếu đã có lại sợi dây chuyền, tôi không nghĩ cô cần tìm hiểu ai đã trả lại cho cô. Tôi tự hỏi cô tìm kiếm người đã giúp mình để làm gì ?” – Câu hỏi bình thường nhưng giọng điệu cay độc được nói ra bởi người con trai có gương mặt lạnh như tuyết, như sương và như băng giá ấy.

San nhíu mày, nó tự hỏi anh chàng này có phải não phẳng không nhỉ ? Ý San là, anh ta thông minh nhưng chỉ số EQ chắc là khá thấp đấy. Anh ta không có khái niệm trả ơn hay hàm ơn sao. Càng nói chuyện, San thừa nhận tên thiên tài quái dị này giống hệt như chiếc hộp Pandora, càng khám phá, càng tiếp xúc càng cảm thấy sợ hãi và bất ngờ.

“Vì...” – San bước chân lùi vài bước, nó đứng thẳng người rồi gấp lại cúi đứng 90 độ trước mặt Nam, hành động của nó khiến Nam hết sức bất ngờ. San không đáp, nó ngẩng đầu lên và mỉm cười thật tươi: “Vì tôi muốn cảm ơn người đó như thế đấy.”

Nam nhìn sâu vào ánh mắt San và anh biết, San nói thật. Cô nàng này có những hành động và khái niệm của bản thân rất kì lạ. Cô ta rồi hoi, nghịch phá, hay lo chuyện bao đồng nhưng... những điều cô ấy làm, Thiên Nam thề là anh không biết cảm giác ấy là gì, chỉ thấy như có một làn hơi ấm len vào trong tim, cảm giác này chưa bao giờ tồn tại ở anh trước đây và hình như cũng chưa bao giờ có một sự việc tương tự như thế xảy ra trước đây.

Dối trá, con người đều dối trá, cuộc đời như một màn kịch, sau tấm màn nhung là sự thật nhưng có mấy ai thấy được sự thật được che giấu sau bức màn ấy, thứ họ thấy chỉ là cái trước mắt, chỉ là những thứ khi ánh đèn sân khấu chiếu vào.

Đều là giả dối, chỉ là nịnh hót, mọi lời cảm ơn hay tất cả mọi thứ trước giờ với Nam đều là giả dối. Cho dù thậm chí là Thiên Nam cố tin và hi vọng một lần cuộc sống quanh anh hay tất cả những gì người khác đối xử ảm áp với anh là sự thật thì những gì Nam nhận lại chỉ là một nỗi thất vọng tràn trề.

Tất cả đều là dối trá và Nam luôn nhìn thấy sự dối trá, họ nghĩ họ có thể qua mặt anh nhưng chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Không ai có thể qua mắt anh dù chỉ một giây.

Họ đối xử với anh một cách tử tế chỉ vì anh là Hoàng Thiên Nam – thiên tài người Việt mười sáu tuổi, chỉ vì anh là Hoàng Thiên Nam – sở hữu số tài sản lên đến hàng triệu đô, cũng chỉ vì anh là Hoàng Thiên Nam – một người quá cao và xa vời với họ. Họ chưa bao giờ đối xử với anh chỉ vì anh là Hoàng Thiên Nam – một chàng trai bình thường cũng có những mong ước bình thường.

Chưa bao giờ dù chỉ một lần.

Vậy mà giờ đây, lần đầu tiên có một người đứng trước mắt anh, mỉm cười thật tươi một cách chân thành nhất, cảm ơn anh về thứ mà Nam cho rằng không cần phải nói lời cảm ơn.

“Nam?” – San gọi khi thấy Nam đứng thẫn thờ ra, chuyện này đứng lạ à nha, Thiên Nam chưa bao giờ đứng thẫn thờ như thế bao giờ.

“À...” – Anh lên tiếng khi nghe San gọi, quay mặt đi, Nam không đáp.

Anh dần đi xuống từng bậc thang, đứng trước mặt San và nhìn thẳng vào mắt nó. Phút chốc, San bị cuốn vào thế giới đầy ma lực do ánh mắt sâu thẳm của Nam tạo nên, nó không còn thấy sợ hãi, không còn thấy lạnh lẽo mà chỉ cảm thấy Nam rất hiền, rất ảm áp mà thôi.

“Phụ nữ là thú tiêu khiển vì họ thích sự dối trá, đàn ông tôi bại vì họ thích nói dối. Bó hồng đỏ xanh khiết, không chút vết nhơ giống như em đối xử với mọi người vậy nhưng không thể mang màu trắng vì nụ cười của em và trái tim luôn sợ hãi của mình không thuần khiết như thế.”

Nam ảm áp nhìn San, môi không hiện một nụ cười nhưng mọi cử chỉ lại ân cần và dịu dàng đến vô cùng. Anh đặt tay nhẹ trên cằm nó, một cách từ từ, chậm rãi, môi chạm vào vùng trán.

Thiên Nam hôn thật lâu và thật sâu trên trán San. Anh nhắm mắt và cảm nhận từng hơi ấm tỏa ra. San im lặng, nó khá bất ngờ nhưng rồi lại thôi, San chỉ đứng yên để Nam hôn nó, San hiểu rằng đây không phải vì tình yêu mà chỉ như lời chúc, sự quan tâm dành cho nhau. Vì vậy San không quá đặt nặng vấn đề về điều đó.

Nhưng những điều Nam nói lại là những điều mà San quan tâm hơn bao giờ cả. Nụ cười, trái tim sợ hãi, tất cả đều không thuần khiết? Hơn ai hết, San hiểu điều anh đã nói vì những gì Thiên Nam nghĩ anh đã nhìn thấy sâu trong trái tim nó, chính là những sự thật cay đắng mà cả bản thân San không bao giờ muốn nhìn nhận.

Anh đang chúc phúc cho nó sẽ cười thật tươi với niềm vui thật sự? Anh đang quan tâm nó vì biết rằng nó rất hay sợ hãi? Thiên Nam thấy được hết sao? Nó có nên tin vào những gì mình đang nghĩ không?

Môi Nam rời khỏi trán San, anh mỉm cười nhẹ khi nhìn thấy đôi mắt mở to của San đang nhìn anh.

“Anh thì biết gì về tôi chứ?” – San cười mỉa mai, nó nói nhỏ, hình như San không còn thốt lên được bất cứ điều gì. San cảm thấy mọi thứ dần lộ bịch hơn bao giờ hết, San ghét bị ai nhìn thấu tâm can mình.

San rất sợ khi nhìn thẳng vào mắt Nam vì nó luôn có cảm giác anh sẽ biết hết tất cả những gì mà San cố che giấu.

Và giờ, điều San sợ nhất đã trở thành sự thật.

San nhìn thẳng vào mắt Nam, nó nhận ra anh không còn lạnh lùng nữa mà thay vào đó, cứ như anh đang dành cho nó tất cả sự ảm áp và quan tâm từ sâu trong trái tim mình.

Nam lắc đầu:

“Tôi không biết gì về em, nhưng tôi biết mọi lời nói dối của em. Cố cười thật nhiều cũng chẳng giúp gì được cho em, cố nói thật nhiều cũng không khiến em vui bớt nỗi buồn. Tất cả những lần trước, tôi đều biết rằng nụ cười của em chỉ là dối trá. Cả bây giờ, chẳng phải em cũng đang tự lừa dối mình sao, tại sao lại cười trong khi em đang rất sợ vì tôi đã biết được tất cả những gì em muốn che giấu chứ?”

“Thôi đi!!!!” – San gào lên, nó vơ chiếc gối kê bên ném thẳng vào người Nam.

San không khóc nhưng dường như có gì đang nghẹn lại trong họng .

San cố đẩy mạnh Nam ra xa , không ngừng trách móc , không ngừng kêu anh im ngay . Nhưng Nam vẫn đứng yên , anh không hề trách móc dù chỉ một lần .

San ngưng lại , San hiểu việc mình đến đây rốt cuộc cũng có câu trả lời cho những nghi vấn phức tạp trong đầu nhưng ngay tại lúc này , San không cần thứ trả lời mà nó đã từng mong chờ vào vài tiếng trước nữa , San không nghĩ mọi thứ lại khó khăn đến thế khi nó thực sự đối diện với Nam .

San dừng lại , nó buông lờ hai tay , đôi mắt mở to nhìn Nam một cách căm hờn :

“ Anh không nên tìm hiểu về người khác quá nhiều , anh nên biết điều đó . ” – Nói rồi , nó dần cất bước quay lưng đi . Chậm rãi một cách nhanh chóng mà rời khỏi . San San không nghĩ mình có thể đứng vững tại đây một lúc nào nữa , chưa bao giờ nó ghét ở gần một người đến thế . Vì sao ư , dù không muốn thừa nhận nhưng Thiên Nam thật chất đã nhìn thấu tất cả và đó là điều mà San sợ nhất ở nơi một người .

Còn Nam , anh đứng im lặng mà nhìn theo . Đến khi bóng San khuất dần , Nam chỉ cười nhạt :

“ Đúng là cô chẳng mạnh mẽ gì . Hóa ra , mọi người ai cũng có nỗi sợ của mình . ”

Trăng đã lên và mọi thứ dần chìm trong màn đêm . Mối quan hệ của Nam và San cứ nghĩ sẽ rất vui vẻ nhưng rồi lại như bị bóng tối nuốt chửng bởi chính nỗi sợ hãi nằm sâu trong trái tim mình mà bản thân không thể chiến thắng .

Mối quan hệ ấy thực sự đã tiến lên hay lùi lại một bước ?

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Hôm nay quả là một ngày đẹp .

Thế nhưng tại Kaisoul , đối với các học viên thì có vẻ mọi thứ chẳng hề dễ dàng chút nào .

Kể từ sáng sớm khi bước vào trường , những lời bàn tán to nhỏ đã xuất hiện với một tần suất dày đặc . Ai ai cũng truyền nhau về những câu chuyện ghê rợn và đầy ám ảnh của những năm về trước .

Tờ giấy ấy đại diện cho phát biểu chính thức của ban giám hiệu trường nằm chênh chếch trên chiếc bảng thông báo to nhất tại trường . Tờ giấy nhỏ nhưng sức hút lại gấp ngàn tỉ lần .

“ Đã quay lại rồi sao ? ” – Nữ sinh đeo cột tóc nơ màu hồng nhăn mặt nói . Cô nàng cũng là một trong những học viên lâu năm tại Kaisoul nhưng vì gì mà thần sắc của cô ta lại trông tối tăm như thế ?

“ Thật đúng là , có thật là cuộc thi này vẫn được tổ chức không vậy ? Bị điên rồi à ! ” – Trọng Khang , tay xách chiếc cặp sau lưng đứng kế bên Kim trông đầy tức giận . Cậu nói nhưng Kim không đáp gì , chỉ đứng yên lặng và nhìn tấm bảng thông báo một cách lạnh lùng .

Tờ thông báo ấy với những con chữ đen nằm bất động nhưng trong mắt học sinh Kaisoul , chúng như đang nhảy múa , bốn cột đầy khiêu khích .

“ Nhằm thử thách lòng can đảm và trí thông minh , nhằm tạo sân chơi hữu ích và đầy năng động , nay cuộc thi Strongest Students sẽ chính thức được diễn ra trong hai tuần nữa . Thứ hai tuần sau (xx/xx/xxxx) học sinh nào muốn tham gia hãy đến và đăng kí tại văn phòng đoàn trường . Nhà trường sẽ chọn ra sáu bạn nhanh nhất để tham gia cuộc thi với giải nhất là 3 tỷ đồng . ”

Thế đấy , chỉ cần thấy ba từ “ ba tỷ đồng ” cũng đủ gây bão cho toàn bộ học sinh không chỉ Kaisoul mà còn nhiều bộ phận và khu vực khác .

Thế nhưng có vẻ chẳng ai ham thích gì chuyện ba tỷ đồng mà điều họ quan tâm chỉ là Strongest Students – ác mộng năm nào của giới học sinh sẽ thực sự lại được tổ chức một lần nữa hay sao ?

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“ Haizz , buồn ngủ quá . ”

San San ngáp ngáp dài bước lùi thúi vào trường . Thật tình là nó chẳng muốn đi học chút nào , nhất là vào cái giờ mà ai-cũng-biết đã làm khổ bao nhiêu học sinh . Sáu giờ mấy là phải dậy , vậy thì buồn ngủ đến chết không chứ !

San San cất bước , vai đeo ba lô nhìn xung quanh và tất nhiên nó nhận ra ngay lập tức là có chuyện gì đấy thực sự chẳng ổn tí nào .

San nhìn thấy mọi người có vẻ đang xôn xao dữ dội tại bảng thông báo của trường . Chuyện gì thế nhỉ ? Thế là San tức tốc chạy lại , nó nhón chân , nhảy nhảy lên cao để cố đọc được tờ thông báo .

“ Cái gì ?? Ba tỷ đồng ??? ” – Ya , San chính thức đọc xong - _ - .

San thì là nó không đọc nhầm chút nào , mỗi chữ , mỗi từ San đều chắc nịch rằng nó không nhầm . Nhưng mà nghĩ cũng lạ , cuộc thi quái lạ nào mà

dám cho giải thưởng là ba tỷ đồng cơ chứ ??? Nói thật mấy cuộc thi trong trường nó , một triệu là chém lăm rồi , thế quái nào giờ dám ra cả ba tỷ ???
Là ba tỷ đó nhaaaaa !!!! Không đùa được đâu >0< .

“Mày đừng có nhìn thấy vậy mà ham hố . ” – Tiếng nói vang lên lạnh lẽo như giữa trời có giông bão == . San quay sang , nó thấy Hoàng Kim và Trọng Khang đang đứng đấy . Biết ngay mà , chỉ nghe giọng là San biết ngay chủ nhân là con bạn Hoàng Kim của nó ngay rồi - _

“Tại sao ? ” – San cau mày . Đang cao hứng mà nghe Kim nói thì y như rằng tâm trạng tụt dốc không phanh .

“Vì cách đây năm năm , những người vì con số bạc tỷ đó mà giẫm đạp lên nhau để tham gia bằng được cuộc thi này . Khi trở về sau cuộc thi , bảy trong số chín người vào vòng chung kết sau đây phải tìm gặp bác sĩ tâm lý và điều trị một thời gian dài , hai người khác tuy nhẹ nhưng cũng bị ám ảnh và mất ngủ một thời gian dài và bị thương , trên hết , họ không bao giờ dám trở lại cuộc thi này nữa . ” – Kim nói với giọng đanh thép , lời nói ân ý sự cản dận San chớ nên dấn thân bước chân vào cuộc thi này . Kim không rõ đã có chuyện gì xảy ra , nhưng Kim biết cuộc thi ấy không tốt lành như con số ba tỷ mà mọi người nhìn thấy .

San nghe xong , nó im lặng , cảm thấy ghê sợ vì những điều Kim vừa nói . Tất cả những gì Kim nói trước đây đều không sai nên lần này , San không nghĩ nhỏ sai . Có điều ... cuộc thi này ghê rợn như vậy sao ? Vậy không ai kiện ban tổ chức à ? Kaisoul nữ đề học sinh thiệt thòi như thế sao ?

“Nếu bà chưa tin , tui tui sẽ kể dần . Đây là một cuộc thi mà nhà tổ chức là các đại gia , trong đó , tui nghe phong phanh có vẻ năm nay một nhà tài trợ Kaisoul đã bỏ một số tiền rất lớn để đầu tư vào cuộc thi nên Kaisoul mới được đặc cách cho phép sáu học viên tham gia , các trường trong khu vực , mỗi trường chỉ nhiều nhất ba học viên . Năm đó , có ba học sinh Kaisoul được đầu vào vòng chung kết nhưng khi trở lại , một người trong số họ phải chuyển sang nước ngoài điều trị về thần kinh , một người bị thương nặng trong quá trình chơi và một người mắc chứng hoang tưởng và luôn sợ hãi khi tiếp xúc với những người xung quanh . Họ đã kiện cuộc thi nhưng thua thảm hại vì trước khi đăng kí tham gia , tất cả những học viên đều phải kí một cam kết chắc chắn rằng mọi tổn hại về sức khỏe cũng như thân thể trong quá trình chơi không liên can gì đến ban tổ chức . Đó chưa phải là tất cả , nhưng tui nghĩ , chỉ cần nghe nhiều đó bà cũng không còn muốn tham gia đâu San . ” – Trọng Khang tiếp lời Kim và cậu cũng tỏ ra rất khác với thường ngày , Khang trở nên nghiêm túc và trông căng thẳng hơn bao giờ hết .

Chuyện đáng báo động , Trọng Khang khi nghiêm túc với một vấn đề là rất đáng báo động . San gật đầu , nó tin rồi và nó không nghĩ mình còn hứng thú tham gia . Xin lỗi nhưng nói nó nhất cũng được , chứ nó không ngu , nghe nhiều đó thì đó mà nào dám tham gia nữa chứ ! Cuộc thi gì giống như nộp mạng thì đúng hơn , mạng không mất nhưng bị thần kinh thì San cũng chẳng ham hố gì đâu .

“Gi ghê vậy . Nói vậy thì tui không tham gia nữa đâu . ” – San bĩu môi , hành động và câu nói của San khiến Kim cũng như Khang an tâm hơn bao giờ hết . Họ không hề muốn bạn mình phải bước chân vào cuộc thi kinh khiếp ấy bao giờ , họ không rõ về nó nhưng nhìn vào hệ quả thì đúng là chẳng ai ham muốn bao giờ .

Thế nhưng San vốn tính tò mò , nó vẫn đòi Kim và Khang kể cho nó ngọn ngành tất cả câu chuyện liên quan đến cuộc thi hay những người có liên quan . San muốn nghe , San thực sự muốn nghe !

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San ngồi lơ đãng nhìn lên trần lớp học , tay cầm cây bút chì đung đưa . Khi bước vào lớp , Kim và San đã nhận được những tờ rơi nhỏ viết về thể lệ và qui trình đăng kí cũng như tham gia cuộc thi . Sau khi đọc những dòng chữ trong đây cũng như nghe những lời Kim và Khang nói khi nãy , cuộc thi ấy thực sự đã in sâu được ấn tượng trong đầu San .

Strongest Students là một cuộc thi thử thách về lòng can đảm , trí thông minh và sự nhạy bén của thí sinh là những học sinh trong khu vực thành phố Hồ Chí Minh . Cuộc thi được tổ chức cách đây năm năm về trước , kể từ khi có thông báo thì đã tạo nên một cơn sốt với số tiền giải thưởng lên đến hai tỷ đồng , tức năm năm sau , vào đúng thời điểm này thì số tiền đã tăng lên một tỷ so với năm năm trước .

Cuộc thi có tổng cộng ba vòng , mỗi vòng loại 10 đội , mỗi đội gồm ba người đến cùng một trường . Cứ thế , sau vòng hai , chỉ còn lại ba đội tiến vào vòng chung kết và đội đứng nhất sẽ nhận được giải thưởng là số tiền ba tỷ , hai đội còn lại sẽ hoàn toàn trắng tay .

Mỗi trường chỉ được nhiều nhất ba học sinh tham gia , riêng Kaisoul , vì ban tổ chức có nhà tài trợ lớn của trường nên sẽ có sáu học sinh , tức hai đội được tham gia .

Năm ấy , vòng một và vòng hai được diễn ra đã thu hút hàng ngàn người , thậm chí có hàng ngàn lượt like fanpage của cuộc thi trên Facebook cũng như các mạng xã hội khác . Mọi người không chỉ ba đội tiến vào vòng chung kết đều hào hứng chờ đón vòng cuối . Tuy nhiên không ai biết trong vòng cuối đã xảy ra chuyện gì mà chỉ nghe lại lời kể của những người có liên quan . Đó là một ngày có lẽ sẽ là ngày kinh hoàng , ám ảnh và căng thẳng nhất trong cuộc đời họ . Tuy nhiên , đáng tiếc rằng sau khi trở về họ chẳng thể trả lời bất kì câu hỏi nào vì những học viên đều gặp vấn đề không ít thì nhiều về sức khỏe , nhất là thần kinh . Phải mất một thời gian sau là ba , bốn năm gì đó , họ mới kể lại được câu chuyện kinh hoàng mà mình từng trải qua .

Dù không rõ ràng nhưng những gì được kể và được nghe đã gây nên một làn sóng phản đối và lên án gay gắt vì những yếu tố kinh dị và đầy căng thẳng mà cuộc thi đã đem đến tại vòng cuối . Tuy nhiên mọi thứ đều đi ngổ cụt vì trước khi tham gia , các học viên phải kí và đóng dấu vân tay vào một bản cam kết rằng mọi tổn hại về tinh thần hay thể chất , ban tổ chức đều không liên can và sẽ không chịu trách nhiệm .

Vậy mới nói , hàng tỷ đồng đâu phải dễ dàng là có được ngay . Cái gì cũng có cái giá của nó . Nếu năm nay là ba tỷ đồng , hơn năm năm trước một tỷ thì chẳng biết sẽ có chuyện gì kinh khiếp nào xảy ra nữa .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San đi trên hành lang , tay cầm cuốn tập mà nó đã mượn Gia Kỳ vài ngày trước .

“Bạn ơi , cho mình hỏi bạn Gia Kỳ đâu rồi ? ” – San nói nhẹ nhàng , dịu dàng , giọng đúng là tình ^^~

“À , Gia Kỳ ... ”

“Kỳ nó đi đá banh rồi cưng , có gì không ? ”

Oái , tên nào vô duyên chen ngang họng bạn nữ xinh xắn lớp người ta đây ????

San San đưa mắt nhìn sang phải , nó và cô bạn nhìn thấy Anh Huy đang chống một tay lên thành tường , cười nửa miệng nhìn San .

“Ồ , Huy ... ” – Cô bạn mặt hơi đỏ , ái chà , có vẻ có người đã liêu xiêu vì cậu ta rồi đây . Mà kẻ cũng đúng , hot boy mà !

“Chỉ vào đi , Huy sẽ nói chuyện với bạn này ^^ . ” – Huy nở một nụ cười tươi . Nhiều đó thôi cũng đủ khiến cô bạn kia rầm rập nghe theo rồi .

Sau khi bạn nữ tóc xõa dài tên Chi đi vào thì theo San , tên Huy giờ đây mới giờ bộ mặt thật của mình ra .

“Đúng là con gái ai cũng thích tôi . ” – Éccccc , câu nói mắc ối nhất năm !!! T__T

“Nè cậu tự tin quá đó . ” – San đáp lại liền , nó thừa biết độ tự sướng của tên này cao ngút trời .

“Chứ cô không thích tui à ? ” – Huy chớp mắt , mặt cười gian . Hic , câu này là câu San ghét nhất vì nhảm nhất , Huy đã hỏi nó mấy lần rồi ==”

“Tất nhiên là không . ” – San phồng má lên trả lời .

Anh Huy phì cười , cậu đứng thẳng lại , đưa tay lên miệng mỉm cười như đang suy nghĩ gì đó rồi ngất má San một cái .

“Á ! Đau !! ” – San thét lên , tất nhiên không đau nhưng vì nó bất ngờ quá . Tên này định giờ trò dè xòm gì nữa đây ???

“Cái mặt dễ thương quá . ” – Huy cười , mắt híp ríp không thấy mặt cười , nhìn trẻ con và nói thật là yêu không chịu được .

“Dễ thương gì , tui có dễ thương cũng không cho cậu nựng . ” – San lè lưỡi , làm mặt quỷ .

Tuy nhiên , không khí vui vẻ giữa họ có vẻ chẳng thể kéo dài được lâu khi mà một người nữa lại xuất hiện và chen ngang cuộc nói chuyện mà không hề có một lời xin lỗi .

“Anh Huy , con gặp ta một chút được không ? ”

Người phụ nữ gỡ chiếc kính đen ra , gương mặt thon dài , trông kiều sa đến vô cùng . Bà ấy mặc bộ trang phục màu trắng đen , mái tóc uốn lộn xoăn dài màu nâu đen và đôi mắt lạnh băng hút hồn .

Bà ấy chen ngang cuộc đối thoại giữa San và Huy . Khi ấy , khi nhìn thấy người phụ nữ ấy , gương mặt Anh Huy trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết , ánh mắt cũng không còn vui tươi như thường . Thật sự , San như nhìn thấy một con người khác hoàn toàn , một người xa lạ vô cùng , một người mà đây không phải là Dương Anh Huy mà San đã quen .

Huy im lặng , quay sang San :

“Tôi sẽ gặp lại cô sau . ” – Cậu nói , đoạn cuối câu có nở một nụ cười nhẹ rồi lập tức rời khỏi đấy theo sau người phụ nữ .

San San nhìn theo sau bước chân họ , nó vẫn còn bị vẻ đẹp đầy chất Á – Đông của người phụ nữ ấy hút hồn . Bà ấy đẹp sang trọng và lộng lẫy vô cùng , có một chút gì đấy trang trọng , nghiêm nghị và thậm chí là bí ẩn nữa .

“Woa , mẹ của Huy đẹp thật đó ! ” – Chi , cô bạn khi nãy San đã gặp chạy ra cửa mà nhìn theo , trầm trồ khen ngợi .

“Mẹ Huy ? ” – San ngạc nhiên , bà ấy là mẹ Huy sao , bà ấy đến đây làm gì chứ ?

“Uh , thế cậu không biết à , mẹ của Huy là một trong những nhà tài trợ lớn của Kaisoul , bà ấy rất nổi tiếng vì quá giàu và quá đẹp . Phải công nhận bà ấy đẹp tuyệt vời . ” – Trong câu nói của Chi không thiếu những lời khen ngợi . Mà kể ra cũng đúng , San cũng thấy thế , bà ấy thực sự rất đẹp và nhìn rất sang trọng .

San San rời bước , nó đi ngược lại hành lang về lớp mình . Bất chợt , San cảm thấy có gì đấy không ổn . Nó quay lại nhìn về hướng mà Huy đã rời đi nhưng không thấy họ đâu . San quay đầu trở lại và ngược mắt nhìn lên cao ...

“... ”

San sững người khi nó bắt gặp ánh mắt Thiên Nam đang đứng ở hành lang cùng với một nhóm bạn . Anh không nói hay đáp lại bất kì câu nào mà chỉ nhìn San với gương mặt lạnh lùng .

San San dù có tỏ ra vui vẻ cỡ nào cũng không thể quên được mọi chuyện xảy ra tối hôm qua . Nó và Nam đã có những kỉ ức chẳng dễ chịu gì , tất cả đều vì San , vì San sợ hãi , vì Nam đã nhìn thấu tâm can nó , vì Nam đã thẳng thắn đến đau lòng .

Giờ đây , San không còn nhận ra ánh mắt đầy áp sự quan tâm và trân trọng nó mà Nam dành cho ngày hôm qua , không là yêu thương nhưng rất ấm , như thể có thể làm tan chảy trái tim San .

Thiên Nam lạnh lùng chuyển hướng nhìn , anh không nhìn San nữa và nhìn vào , trông anh có vẻ chẳng quan tâm gì về nó hết . Thế cũng tốt , dù sao đây cũng là điều San mong , đôi khi bước quá sâu vào cuộc đời của ai đấy cũng không quá tốt , hiểu quá nhiều thứ và quá thân thiết sẽ tổn thương nhau càng nhiều .

Thiên Nam khác Kim , khác Khang , khác Kỳ . Thiên Nam là người tuyệt nhiên không bao giờ được bước chân quá sâu vào cuộc đời San .

Vì sao ư ?

Đôi mắt Thiên Nam vẫn còn khắc sâu trong kí ức San , kể cả mọi hành động của anh , San đều nhớ rõ . Vì nhớ quá rõ , vì bản thân thừa biết mọi thứ về anh đã khắc sâu nên San không muốn anh sẽ lại bước gần vào cuộc đời San nữa .

Tất cả những gì anh đã làm cho San như việc bắt nó làm nanna , vật tay và chơi rubik ở tiệm pizza , lon Pepsi Light ,... nhiều và còn nhiều nữa . Kể cả việc anh nhìn thấu tâm can nó , không biết tự bao giờ đã mở ra một bước ngoặt mới trong trái tim San .

San không biết từ bao giờ , chỉ biết tình cảm đó đã tồn tại .

Nhưng ...

Nam không biết vì San không muốn cho anh biết .

San sợ yêu thương ...

Thế là San đã có quyết định từ đây . Thế nhưng , dù đó là quyết định của chính nó nhưng sao San lại cảm thấy đau nhói thế này ?

Buông tay dù còn muốn nắm lấy...

Bỏ mặc dù còn muốn quan tâm...

Biết rằng trái đất tròn mà thời gian lại thẳng...

Biết rằng buông tay là sẽ mất tất cả...

Có thể người hôm nay ta từ bỏ...

Biết đâu mai sau lại là người ta muốn tìm lại nhất ...

Nhưng yêu thương chưa bao giờ là điều dễ dàng ...

Cuộc sống chưa bao giờ hoàn hảo ...

Tình yêu phải đi kèm nước mắt...

Hạnh phúc là thứ đi vay ...

Bút chì thì còn có tẩy ...

Nhưng nỗi đau trong tim đâu dễ xóa nhòa !

Bức phù điêu đã hoàn thiện .

Bức phù điêu – thứ vũ khí mang tên Final X.

Những đám mây đen mù mịt xuất hiện trên nền trời và gió không ngừng thét gào báo hiệu một trận mưa lớn sắp kéo đến .

Huy vẫn mặc đồng phục trường Kaisoul , tay bỏ vào trong túi quần mà bước vào căn biệt thự to đồ sộ tại phía Tây thành phố .

Cậu tiến đến một hành lang dài , băng qua rất nhiều ngõ ngách , cuối cùng , Huy cũng bước chân đến nơi cậu cần .

Huy đứng trước một bức tường , đây đã là ngõ cụt . Thế nhưng , Anh Huy vẫn đứng yên , cậu đưa tay ra khỏi túi quần , gương mặt lạnh băng hơn bao

giờ hết .

Tay Huy xuất hiện khỏi cầu phép thuật màu xanh nhạt . Cậu đặt tay lên thành tường .

Kể từ khi Huy đặt tay lên , một thứ sức mạnh vô hình nào đấy như phát ra làm rung chuyển cả không gian . Bức tường hiện lên những đốm nhỏ như tổ ong và dần biến mất . Huy tiến vào , cậu để hệ thống nhận diện gương mặt , dấu vân tay và cả loại phép thuật trên tay cậu .

Cánh cửa bất ngờ hiện ra . Huy mở ra và đặt chân vào một căn phòng tối nhưng đã sáng đèn ngay khi cậu bước vào .

Anh Huy bước chân lại gần chiếc hộp kính ngay giữa căn phòng , nhìn vào ...

“ Có vẻ cậu ta đã làm rất tốt . ” – Huy nhìn bức phù điêu màu nâu đất trong lồng kính .

Bức phù điêu đã hoàn thiện .

Bức phù điêu – thứ vũ khí mang tên Final X.

Final X là thứ vũ khí tuyệt mỹ và hoàn hảo nhất trong lịch sử bóng đêm được tạo ra từ 1000 năm trước bởi bốn thợ săn tối cao thời bấy giờ . Họ đã tự kết liễu để dùng chính thứ máu với sức mạnh đầy quyền năng của bản thân mà tạo ra Final X .

Final X là một bức phù điêu bằng đá được tạo ra nhằm mục đích giết chết toàn bộ sinh vật bóng đêm , cụ thể là ma cà rồng trên toàn thế giới .

Thứ duy nhất có thể kích hoạt được nó là khi câu thần chú được khắc ghi trên bức phù điêu ấy được đọc lên vào đúng thời khắc ánh trăng đạt cực đại chiếu soi vào . Chỉ cần có thế thì mọi chuyện sẽ kết thúc , chỉ cần như thế , thế giới bóng đêm sẽ bị hủy diệt .

Thế nhưng mọi chuyện không hề đơn giản như thế ...

Một cuộc chiến lớn đã thực sự nổ ra để tranh giành Final X . Vào cái thời khắc định mệnh ấy , khi câu thần chú được đọc lên thì một người trong dòng họ Dương đã tấn công khiến bức phù điêu rơi xuống và vỡ tan thành trăm mảnh . Năm ấy , một trận động đất kinh hoàng đã xảy ra , núi lửa phun trào khắp nơi , sóng biển gào thét dữ dội và thế giới như bị xé toạc ra thành hai . Hàng ngàn thợ săn cùng những sinh vật bóng đêm đã ngã xuống trong đêm tối , hàng ngàn người thiệt mạng và tổn thất vô số .

Thế nhưng , chuyện đáng nói là vào chính giây phút những mảnh vỡ của Final X bay vào không gian thì người đã khiến bức phù điêu vỡ tan đã phong ấn chúng lại . Vì nếu không phong ấn thì Final X sẽ gây tai họa khắp nơi trên cả toàn cầu . Cũng do vậy mà gia tộc của ma cà rồng ấy là gia tộc họ Dương mới thoát chết sau trận chiến kinh hoàng vì Final X đã bị tác động bởi sức mạnh mang dòng máu của gia tộc .

Người đã khiến bức phù điêu vỡ tan chính là ba Huy .

Dòng họ Dương là những sinh vật bóng đêm duy nhất còn sót lại . Một nhóm nhỏ các thợ săn cũng may mắn thoát chết sau đấy . Cứ thế , theo thời gian trôi qua , hơn hàng trăm năm , cuộc chiến tìm kiếm và giành lại Final X cứ âm thầm nhưng gay gắt trong bóng đêm .

Nhưng cuộc sống luôn có khiêu hài hước ...

Ba mảnh ghép cuối cùng của Final X không phải ai cũng có thể nhìn thấy và có được nó . Chỉ có duy nhất một người ...

NGƯỜI KẾ THỪA !

Dòng họ Dương là gia tộc quyền lực nhất thế giới bóng đêm và người kế thừa gia tộc cũng chính là người duy nhất được quyền kết thúc cuộc chiến tranh giành Final X .

Sau khi thu thập lại tất cả mảnh ghép và hoàn thiện bức phù điêu , chỉ cần chờ ngày có ánh trăng mang ánh sáng như ngàn năm trước xuất hiện , người kế thừa dòng họ Dương sẽ có thể phá hủy Final X vĩnh viễn . Vì sao ư ? Vì chỉ có người kế thừa được quyền , đó là qui luật vô hình của thế giới bóng đêm sau cuộc chiến ấy .

Final X được ví như một quả bom nguyên tử vậy , sau đấy , các ma cà rồng thế hệ sau đã bị ảnh hưởng như chất phóng xạ ảnh hưởng đến con người . Họ không còn những khả năng như những ma cà rồng ở thế hệ trước hoặc những sức mạnh đầy cũng không còn mạnh mẽ như trong quá khứ .

Thứ họ bị ảnh hưởng là sức mạnh . Đối với ma cà rồng , sức mạnh là quan trọng và sự mất mát được xem chính là hậu quả của cuộc chiến tranh do Final X châm ngòi .

Chỉ có một điều , trong cuộc đối thoại giữa Thiên Nam và người đàn ông bí ẩn có dấu xi gà trên tay tại căn phòng tối ngày hôm ấy có nhắc về mảnh ghép cuối và Nam chính là người đã đem lại cho ông ta mảnh ghép ấy* . (* : xem lại chapter 5 part 1)

Mảnh ghép cuối nằm trong sợi dây chuyền mà sư Thụ Hạng tặng San San và Nam đã đánh cắp nó hòng có được mảnh ghép cuối** . (** Xem lại chapter 4 part 3 và chapter 5 part 1)

Chỉ có người kế thừa mới có khả năng ấy ...!

Hoàng Thiên Nam, anh ta là người kế thừa dòng họ Dương ?

Hoàng Thiên Nam, anh ta là ma cà rồng ?

Vậy tất cả những gì San nghi ngờ khi thấy những bịch nước màu đỏ trong tủ lạnh nhà Nam*** khi ấy là sự thật ? (*** : xem lại chapter 4 part 2)

Nhưng Thiên Nam, chàng trai sáng giá ấy mang họ Hoàng ?

Nói như vậy, rốt cuộc quả thực cuộc sống của Thiên Nam không hề giản đơn chút nào .

Dương Anh Huy, chàng trai mang họ Dương và sự quen biết ấy có thể nói lên những gì chẳng ?

~~~~~

Anh Huy im lặng nhìn Final X, cậu biết rốt cuộc mọi thứ đang đi đến hồi kết, nơi ngọn nguồn mọi nỗi đau trong quá khứ là đây ...

Gia tộc, Anh Huy và cả Thiên Nam đều đã quá mệt mỏi vì nó. Rồi ngày ấy sẽ đến, cũng đã đến gần ... cái ngày mà Final X sẽ hoàn toàn tan biến trên thế gian.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Người phụ nữ với gương mặt thon dài kiều sa và sang trọng trong bộ trang phục màu trắng đen ấy bước đến căn biệt thự cổ kính nằm giữa các loài cây già và những con trăn trườn trên thân cây sần sùi đang giương mắt nhìn.

Bà ấy đi vào một hành lang dài có phong tường là những loài hoa màu hồng tím. Cuối cùng, bước chân cũng dừng lại tại một căn phòng có phong tường đỏ thẫm với những tấm rèm dày hoa văn rực rỡ và tấm thảm Ba Tư dưới nền đất. Căn phòng mà Quốc đã gặp người phụ nữ kì lạ ngày ấy **** (**** : xem lại chapter 3)

Trong căn phòng ấy có hai người.

“Đến rồi à ?” – Người phụ nữ đang thưởng thức ly trà trên tay đưa đôi mắt héch liếc nhìn.

“Tại sao lại gọi tôi đến đây ? Chẳng lẽ ...” – Trông nóng vội nhưng mẹ của Huy vẫn không giấu được nỗi lo lắng và sợ hãi của mình.

“Đúng đây, không có chẳng lẽ gì nữa đâu.” – Người phụ nữ mặc chiếc đầm tròn đầy hoa văn thon dài đến tận gót chân nhẹ nhàng rót trà vào ly, bà ấy vẫn từ tốn nói. Thái độ trái ngược hoàn toàn với người phụ nữ đang đứng đối diện mình.

“Nhưng ... khi nào chứ ?” – Mẹ Huy thất thần nói, gương mặt tái xanh.

“Như thỏa thuận thôi, khi con trai bà gặp được người đấy.” – Bà ấy nhấp nhẹ ly trà lên môi rồi quay sang nhìn Quốc đang đứng nghiêm nghị với đôi mắt lạnh lùng ẩn chứa sau chiếc kính.

Lúc này, Quốc mới lên tiếng :

“Theo thỏa thuận thì mạng sống của bà không còn giữ được lâu. Chỉ còn nửa tiếng nữa, bà sẽ tan biến thành tro bụi.”

Quốc từ tốn nói, đôi mắt nhìn thẳng vào người phụ nữ đang hoảng sợ và như không còn bình tĩnh nữa. Người phụ nữ kì lạ ngồi trên ghế với ly trà trên tay vẫn không mấy may điều gì, ung dung nhìn mẹ Huy, ánh nhìn ung dung đến mức vô tình.

“Thanh Vân, không thể như thế được, ta muốn đổi lại thỏa thuận !!” – Mẹ Huy nhào đến chiếc bàn, trông bà ấy giờ ấy thảm hại đến mức đáng thương, miệng không ngừng cầu xin.

Nhưng người phụ nữ ấy vẫn lạnh lùng và cả Quốc cũng không nói gì.

Cảnh này, họ đã quá quen.

“Jen, tôi nghĩ bà nên biết một khi thỏa thuận đã được đặt ra thì không thể rút lại.”

“Tại sao ??? Rốt cuộc là từ khi nào chứ !!!!!” – Jen – mẹ Huy xô đổ hết tất cả ấm tách trên bàn, đôi mắt đỏ như màu máu căm phẫn nhìn phù thủy Thanh Vân.

Tuy nhiên Thanh Vân chỉ im lặng, cái nhìn bà dành cho Jen lạnh đến thấu xương. Jen tức giận, gương mặt nổi những đốm xanh và đôi mắt chuyển sang màu đỏ, hai chiếc răng nanh dài ra. Jen bay đến như loài thú săn mồi, hai bàn tay đầy những móng vuốt sắc nhọn tấn công Thanh Vân nhưng ...

“Ta không muốn giết bà sớm hơn thỏa thuận.”

Phù thủy Thanh Vân chặn tay Jen lại, tại vị trí bàn tay Thanh Vân nắm chặt cổ tay Jen xuất hiện làn khói màu tím nóng như lửa đốt.

Jen hoảng sợ rút lại , bà ấy ngồi bịch xuống đất và co rúm người , trong khóe mắt sâu , từng giọt nước đau đớn rơi xuống .

Thanh Vân và Quốc im lặng , họ không nói gì cũng chẳng tỏ vẻ thương cảm cho tình cảnh hiện tại của người phụ nữ .

Ân đền oán trả , mọi thứ đều có cái giá của nó . Nếu trong quá khứ , bà ta đã không đánh đổi tất cả chỉ để có được quyền lực và sức mạnh thì giờ đây , tình cảnh này đã không tồn tại .

Theo thỏa thuận , đây là lúc phải thực hiện cái giá đã trả .

“Tôi sẽ cho bà hỏi một câu , xem như là món quà trước khi chết .” – Thanh Vân vẫn lạnh lùng nói , gương mặt bà ấy dường như không thay đổi sắc thái bao giờ .

“Vậy ... hãy nói cho ta biết , khi nào ... rốt cuộc thì nó đã gặp người ấy khi nào ?” – Câu nói bị ngắt quãng bởi tiếng nấc , mẹ của Huy dường như không còn bất kì sức lực nào nữa .

Thanh Vân đứng dậy , bà ấy cao ngạo nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ đáng thương đối diện :

“Cách đây một ngày , con trai bà đã gặp được người đó . Đó là một cô gái .”

Mọi thứ như lặng đi và chìm hẳn vào trong không gian tĩnh mịch . Cái nhìn mà Jen dành cho Thanh Vân chứa đầy nỗi uất hận và sự ám ảnh tột cùng . Cái nhìn mà Quốc dành cho bà Jen như chứa đựng một nỗi thương cảm nào đấy .

Mọi thứ đều có cái giá của nó .

Gio gió thì gặt bão .

Nhưng điều quan trọng , họ đã thỏa thuận với nhau điều gì ?

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Phập !

Phập !

Phập !

Phập !

Anh Huy giương cung và nhắm thẳng đến chiếc bia phía trước . Cậu liên tục bắn và luyện tập trong suốt một tiếng qua .

“Rất tốt , quả không hổ danh tương lai là người đứng đầu dòng họ .”

Tiếng vỗ tay lấp lóp vang lên . Huy nhìn sang trái , không tỏ vẻ ngạc nhiên nhiều .

Một người con trai cao hơn 1m8 , có mái tóc màu bạch kim và mặc chiếc áo sơ mi trắng trông rất quyến rũ . Anh ta mỉm cười thật tươi đi lại gần Huy .

“Sao thế ? Tâm trạng không tốt ?”

Huy quay mặt đi , cậu thở dài , hóa ra là ai thì ra là người này .

“Không , em vẫn bình thường .” – Và Huy tiếp tục giương cung lên bắn. Bất chợt , Huy dừng lại , cậu quay sang với gương mặt cực kì nghiêm túc , trông Huy lúc này khác hẳn cậu thường ngày – “Demon này , Linda và anh đã gặp Thiên Nam ngay từ khi cậu ta về nước à ?”

Demon !

Phải , chàng trai tiến lại gần và bắt chuyện với Huy chính là Demon .

Nhưng Anh Huy rõ ràng còn nhắc đến Linda . Demon và Linda quen biết Thiên Nam , Anh Huy quen biết Demon và Linda , Anh Huy và Thiên Nam quen biết nhau , vậy rốt cuộc mối quan hệ giữa họ là gì cơ chứ ?

“Uh , tui anh có gặp . Nghe người đứng đầu nói , cậu ta chỉ mới đưa mảnh ghép cuối vài tuần trước . Có vẻ cậu ấy về đây để tìm kiếm .” – Demon ngồi trên bậc thềm kê đồ , tay cầm chiếc cung tên và nói . Trông anh không có vẻ vui gì khi nhắc đến Thiên Nam .

“Tên đó nhìn thế mà giỏi thật .” – Huy cười rồi cậu giương cung lên .

Phập !

Trúng ngay hồng tâm !

Demon mỉm cười, anh có vẻ rất thích Huy và thái độ đối xử với Huy hoàn toàn khác với thái độ đối xử với Thiên Nam.

Nhưng qua cuộc đối thoại giữa họ, bạn nhận ra chứ? Demon cũng biết về Final X và hành động của Thiên Nam!

Demon biết về Final X.

Anh Huy cũng biết về Final X.

Thiên Nam cũng biết về Final X.

Demon có nhắc đến dòng họ.

Anh Huy mang họ Dương.

Demon nói Anh Huy là người tương lai sẽ đứng đầu dòng họ.

Nói như vậy chẳng khác nào Anh Huy là người kế thừa!

Theo những gì biết được, chỉ có người kế thừa dòng họ Dương mới có thể nhìn thấy và có được ba mảnh ghép cuối của Final X.

Thiên Nam đã nhận ra mảnh ghép cuối cùng đang ẩn trong sợi dây chuyền của San và anh cũng là người tách nó ra rồi đưa cho người đàn ông trong căn phòng tối trường Kaisoul.

Nhưng Thiên Nam mang họ Hoàng!

Nói như vậy, rốt cuộc thì họ đều quen biết nhau rất rõ và Anh Huy với Thiên Nam đều là ma cà rồng và ở một vị trí là người kế thừa dù mang họ khác nhau?

Vậy thì Demon cũng là ma cà rồng sao?

Còn Linda, rốt cuộc thì tin đồn trong bệnh viện ngày ấy là có thật?***** (***** : xem lại chapter 2)

Cuối cùng thì mối quan hệ giữa họ là như thế nào?

“Huy ... Huy ... Huy ... Huy ...” – Tiếng gọi thảm thiết, ngắt quãng vang lên đằng xa.

Anh Huy và Demon ngạc nhiên quay sang trái. Chuyện gì đang xảy ra chứ?

“Mẹ !!!!!!!!!!!!!” – Huy quăng chiếc cung tên và hoảng hốt bay lại như điên đờ bà Jen khi bước chân của bà ấy đã không còn đứng vững.

“Bác Jen, có chuyện gì vậy ạ ??????????” – Demon cũng hốt hoảng theo khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Bà Jen đầu tóc rối bời, trang phục màu trắng đen cũng không còn thơm mát mà nhuốm màu của bụi bẩn và bùn lầy. Gương mặt bà ấy tái nhợt đi như không còn máu, thân thể bốc lên mùi hôi thúi, tay chân lở loét và máu trào ra ở khắp mắt và mũi rất nhiều.

“Con sẽ gọi bác sĩ!” – Huy nói gấp rồi cậu đứng lên nhưng bàn tay của mẹ cậu ngăn Huy lại.

Anh Huy ngạc nhiên, tại sao cơ chứ?

“Đừng ... đừng ...” – Bà ấy nói một cách khổ sở và khó khăn, âm điệu từ ngữ trở nên rất khó nghe. Bà ấy nắm tay Huy và nhìn cả hai người họ - “Cô gái ... máu chốt ... mang ... dòng máu ... ư.”

“Là sao ạ? Rốt cuộc thì có chuyện gì ạ?” – Huy như mất bình tĩnh.

Bà Jen cố nhắc lại một lần nữa:

“Gấp ... hôm qua ... dòng máu ... đặc ... đặc biệt ... ururururur !!!”

“Mẹ !!!!!!!!!!!!!”

Bà Jen sùi bọt mép rồi nhắm mắt. Một trận gió cuốn qua và cơ thể người phụ nữ ấy vỡ tan như chiếc ly pha lê. Huy thần thờ, cậu cố bắt kịp những mảnh vỡ nhưng không thể bắt được gì.

Mẹ của Huy đã ra đi vĩnh viễn!

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6: Chuột Bạch Pêu

Nam ngồi bất chéo chân trong căn hộ đầy những ánh đèn sáng vàng sang trọng . Mắt nhìn chăm chú vào tờ báo trên tay nhưng đầu óc Thiên Nam không thể nào chú tâm được .

Đặt tờ báo xuống bàn , Nam nói lòng cổ áo ra , anh ngước mắt nhìn lên tầng trần cao . Thứ luồng sáng từ chiếc đèn chùm pha lê chiếu ánh vào đôi mắt sâu thẳm và đầy mơ hồ của anh .

Thiên Nam cảm thấy rất mệt mỏi . Anh phải ở lại Việt Nam một thời gian nhất định để chờ đợi cho đến ngày có thể khiến Final X không còn tồn tại trên thế gian này . Không ai làm không cho ai thứ gì , mọi thứ đều có nguyên nhân , đó được xem như qui luật của cuộc sống và việc Nam giúp đỡ dòng họ Dương cũng không nằm ngoài qui luật ấy bao giờ .

Đặt bàn tay thả lỏng dưới nền nệm mịn của chiếc ghế sofa , Nam ngẫm nghĩ , anh nhớ về quá khứ ...

" Ta cần người trong cuộc chiến này , chỉ có người kế thừa mới có thể tìm được mảnh ghép cuối và có đủ sức mạnh để phá hủy Final X . " – Người đàn ông có đôi mắt màu bạch hổ và mái tóc vàng trong bộ áo vest nói . Đôi mắt ông ta lạnh đến thấu xương và như chẳng có vẻ gì thành khẩn .

Nam nhìn người đàn ông với điệu xỉ gà trên tay , trông bề ngoài anh chẳng khác gì so với hiện tại , nhất là đôi mắt sâu thẳm màu nâu .

" Ông thực sự cần tôi ? " – Nam cười nhếch mép .

Người đàn ông uống một ngụm rượu , tay đưa điệu xỉ gà lên miệng . Ông ta không trả lời .

Nam biết rằng chắc chắn anh sẽ không có câu trả lời . Vì thế Thiên Nam lên tiếng .

" Tôi đồng ý . "

Vì sao ư ?

" Người sẽ được lợi gì sao ? Bất kì thứ gì người muốn . "

" Kể cả vị trí người kế thừa ? "

" Hình như ta quên nhắc người trừ điều đó ra . Nó thật nực cười . "

" Tự do . "

" Sao cơ ? "

" Tôi muốn đổi lấy sự tự do . "

Đó là tất cả những gì trong quá khứ vào cái ngày mà Nam đã đồng ý đánh đổi một phần thời gian của cuộc đời mình vào cuộc chiến tranh giành Final X , cuộc chiến mà anh chẳng quan tâm .

Final X sẽ giết chết toàn bộ sinh vật bóng đêm , cụ thể là ma cà rồng .

Thiên Nam luôn có thiên hướng đi tìm cái chết cho mình trong cuộc đời đầy vô vị này .

Vậy đó là lí do anh đồng ý dấn thân vào cuộc chiến đầy khắc nghiệt mà mạng sống có thể bị cướp đi bởi tử thần bất cứ lúc nào ?

Hay đó chỉ là một phút bùng bột mà không cần tính toán hậu quả trước khi đưa ra một quyết định quan trọng ?

Nam đã trả lời về cái giá để anh giúp đỡ gia tộc họ Dương : tự do !

Trong cuộc đời Nam , anh chưa bao giờ bị bó buộc vào bất cứ thứ gì . Kể cả việc Nam có sống chết ra sao cũng không ai quan tâm . Tuy nhiên , cuộc sống không bao giờ rõ ràng như một và hai , cuộc sống luôn tồn tại những điều phức tạp , nửa nạc nửa mỡ , những điều không bao giờ có thể được giải đáp một cách hoàn hảo .

Trong đó , có những mối quan hệ không thể gọi tên .

Thứ ràng buộc anh chính là một mối quan hệ không-thể-gọi-tên nhưng lại như một sợi dây vô hình xích chặt và không lối thoát . Đó là mối quan hệ giữa Thiên Nam và dòng họ Dương .

Final X là sự ràng buộc rõ ràng và có hiệu lực nhất giữa anh và dòng họ . Vì thế , Thiên Nam cần một thứ gì đó thực sự rõ ràng để chấp dứt mối liên hệ ấy . Nam chọn Final X , chọn điều duy nhất anh có thể làm được .

Nhưng đừng đặt nặng vấn đề làm gì , cứ cho rằng đây là một trò chơi mà Nam và dòng họ là một phe, còn thợ săn là một phe , để rồi xem ai sẽ thắng trong trò chơi này và phần thưởng chính là mạng sống của đối phương . Nếu nhìn cuộc chiến này dưới góc độ ấy , theo Nam thì thú vị hơn nhiều . Thời gian của Nam là rất dài và đây là chỉ là một cách để anh giết thời gian , một cách để Thiên Nam thoát khỏi sự tẻ nhạt và buồn chán mà cuộc sống đem lại .

“ Cậu đang nghĩ gì thế ? ” – Có tiếng nói léo nhéo vang lên, không nhỏ cũng không to .

Thiên Nam ngời thẳng người dậy , anh ngước mắt nhìn lên chùm đèn pha lê trên cao .

Một con chuột !

“ Haizz , mùi nhà mới đúng là sướng thật nhỉ ? ” – Và con chuột ấy biết nói >0< !!!!!!!!!!!!! Nó nằm trên chùm đèn pha lê , cái tay nhỏ gối đầu và chân này bắt chéo chân kia .

“ Mới chỉ có ba tuần mà cậu mà thức dậy , chuyện lạ đấy . ” – Thiên Nam nói , giọng bồn chồn . Anh đứng dậy , ngước đầu lên trần và đưa tay ra để hứng lấy thân hình nhỏ nhắn như cục bông trắng mịn mập ù ịch . – “ Tôi không nghĩ cậu từ bỏ nơi nghỉ ngơi lí tưởng là nhà họ Dương để đến đây chỉ để nhắm nhà mới . ”

Chú chuột có đôi mắt đen láy , tay và chân siêu nhỏ với bộ lông trắng như tuyết và mịn như tơ ngời ngoan ngoãn trong lòng tay Nam . Trông nó đáng yêu chết được >0^ .

Chuột thờ dài :

“ Tất nhiên là không . Có chuyện rồi . ”

“ Chuyện gì ? ” – Nam nhàu mày , hơn ai hết , anh biết khi sinh vật bé nhỏ này nói những câu tương tự như thế thì vấn đề không đơn giản chút nào .

Chuột bắt chéo hai tay sau lưng , trầm ngâm đi tới đi lui ...

“ Bà ta mất rồi , Jen mất rồi . ”

Đôi mắt Thiên Nam mở to ra , chưa bao giờ gương mặt anh biểu hiện cảm xúc nhiều như vậy .

“ Pêu , ý cậu là sao ? ”

Chuột ta , chuột tên Pêu mới bắt đầu kể cho Nam tất cả những gì nó đã thấy ở nhà họ Dương . Từ việc Huy đang tập bắn cung và Demon bắt chuyện đến việc bà Jen – mẹ Huy xuất hiện trong tình trạng thảm thương nhất và rồi cơ thể bà ta vỡ tan ra như những mảnh pha lê và tan biến .

Thiên Nam nghe không sót một chữ , anh ngồi xuống và đặt Pêu xuống mặt bàn . Chuyện quái gì thế này ? Nếu Nam không lầm thì ngay buổi sáng nay , anh còn nhìn thấy người phụ nữ ấy đến tìm gặp Huy tại trường Kaisoul .

Đúng là thế giới bóng đêm , không gì là không thể . Kể từ khi còn nhỏ , Nam đều đã quá quen với những chuyện ghê rợn và thần bí như thế , nhưng luôn luôn vẫn tồn tại những điều khiến con người ta phải ngạc nhiên dù đã quá quen thuộc . Thiên Nam tự hỏi nguyên nhân cái chết là vì sao ?

“ Tôi nghĩ sự việc này chắc chắn không hề đơn giản , ít nhiều có liên quan đến Final X , nếu không thì cũng là dòng máu ma cà rồng có trong người cậu cũng như Huy và dòng họ Dương . ”

Pêu ngước nhìn Nam , từ tốn nói ra những suy luận của mình .

Hoàng Thiên Nam , đúng như chú chuột bạch biết tiếng người nói , anh là ma cà rồng , loài qui hút máu thuộc thế giới bóng đêm .

“ Cậu còn biết gì nữa ? ” – Nam hỏi .

“ À ... thật ra có một chi tiết này , tôi nghĩ nó rất quan trọng nhưng tôi thực sự không hiểu ý của bà ta là gì . ” – Pêu ngồi bịch xuống mặt bàn , lắc lắc cái đầu .

“ Bà ta nói gì ? ” – Đúng là Nam , nghe một hiểu mười , chỉ qua một câu nói đã nắm bắt tình hình rất nhanh .

“ Tôi đứng xa nên không nghe hết và cũng không rõ lắm . Những gì tôi nghe bà ta nói chỉ là ... “ có gai ” với gì mà “ hái quả ”* . Còn lại không nghe được gì nhưng tôi nghĩ bà ấy ám chỉ một loại cây ma thuật nào đó . ”

Thiên Nam nghe xong chỉ im lặng . Gì mà “ có gai ” rồi lại “ hái quả ” ở đây ? Chẳng lẽ bà ấy bị trúng độc bởi một loài cây ma thuật nào đấy sao ? Có rồi mới biết được . Còn Pêu – kẻ duy nhất có thể thuật lại mọi thứ cho Nam thì giờ đây chỉ nhớ có bấy nhiêu .

Pêu là một chú chuột bạch với số tuổi hơn 800 năm . Tuy nhiên với đôi mắt to tròn , bộ lông trắng mịn như tuyết như tơ thì trông Pêu chẳng khác gì chuột sơ sinh . Pêu có một thói quen chính là cứ mỗi một năm , nó sẽ ngủ và không hoạt động gì trong một tháng . Địa điểm yêu thích cho kì nghỉ một tháng là biệt thự nhà họ Dương , cũng là nơi mà Huy và Demon đã xuất hiện và chứng kiến cái chết của bà Jen .

Thế nhưng , lần này chỉ ba tuần Pêu lại thức dậy và vô tình chứng kiến toàn bộ sự việc kì lạ , cụ thể là sự ra đi của mẹ Huy .

“ Đợt nghỉ này là khó chịu nhất vì đến tuần thứ ba , tôi cứ liên tục gặp ác mộng và có gì đấy cố đánh thức mình . Khi thức dậy thì tôi thấy sự việc đó và quyết định trở về kẻ cậu ngay . ” – Pêu trần tình về việc quay lại gặp Nam sớm hơn thời hạn một tháng nghỉ ngơi của nó .

Thiên Nam đưa tay đặt lên môi , anh đang suy nghĩ ...

Đã khá lâu mới có những chuyện kì lạ và cảm giác bất an nối tiếp nhau như vậy ...

Final X đã được hoàn thiện , vì lẽ đó sự canh gác và bảo vệ bức phù điêu càng gắt gao hơn bao giờ hết để tránh khỏi những đòn tấn công hòng đoạt lại Final X của phe thợ săn . Nguyên nhân cho tất cả nỗi lo lắng có trong Nam là vì thế sao ?

Hay là vì một nguyên nhân khác ?

Chưa bao giờ Nam có cảm giác về tương lai rõ ràng đến thế . Anh cảm thấy rất bất an , không phải chỉ cho riêng Final X , cho sự tự do của anh , càng không phải cho mạng sống hay dòng máu ma cà rồng , mà là cho toàn bộ số phận của những người có liên quan đến Final X , dù họ có là ma cà rồng hay không .

Nam không nghĩ mọi chuyện sẽ chỉ kết thúc ở cái chết của bà Jen – mẹ Huy mà đó chỉ mới là sự bắt đầu cho hàng loạt những sự kiện khác nghiệt cần phải đối diện phía sau .

Nhưng điều quan trọng nhất chính là : *tất cả đã bắt đầu từ đâu vậy ?*

Reng ...reng ...reng !!!!!

Chiếc điện thoại trong túi Nam rung lên những hồi chuông ngắn quãng , anh lấy ra và nhìn vào dòng chữ trắng nhấp nháy trên mặt máy .

Số lạ .

“ Alo ? ” – Nam nhắc máy .

“ Alo , cậu có phải là người quen của cậu Dương Anh Huy không ? ”

Nam im lặng , Dương Anh Huy , cậu ta rốt cuộc đã gây ra chuyện gì đây chứ ?

“ Phải , tôi là bạn của Huy . Có chuyện gì vậy ? ” – Nam từ tốn đáp .

“ Cậu vui lòng đến bar Paradise ở đường xx được không ? Cậu Huy đã uống suốt 5 tiếng qua và giờ say mềm . Cậu ấy cũng không chịu về nhà . ”

“ Được , tôi biết rồi . Tôi sẽ đến ngay . ”

Nói rồi Nam cúp máy , anh đưa mắt nhìn Pêu cũng đang đưa đôi mắt đen láy nhìn mình . Nam lấy chiếc áo khoác đen rồi rời khỏi nhà . Tất nhiên trước đây , Thiên Nam không quên cúi người xuống để Pêu nhảy lên vai mình vì Pêu sẽ đi cùng anh , đó là một chuyện không xa lạ gì với họ và được xem là hiển nhiên như ban ngày .

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Có Phải Chúng Ta Giống Nhau ?

Nam đóng mạnh cánh cửa xe lại và tiến thẳng đi vào quán bar Paradise tại trung tâm Sài thành . Pêu vẫn yên vị trên vai anh .

Bên ngoài và bên trong bar như hai thế giới khác hẳn nhau , nếu ở tại nơi Nam đậu chiếc xe hơi màu đen của mình khi này yên ắng đến đâu thì giờ trong bar lúc này lại ồn ào đến đâu với những tiếng nhạc xập xình , người nhảy múa điên cuồng , mùi rượu phả lên nồng nặc hòa lẫn cùng không khí lạnh được tạo ra bởi chiếc máy điều hòa .

Nam đi thẳng lên tầng trên cùng của bar vì anh biết nơi dành cho những vị khách thích yên tĩnh nằm trên ấy và Thiên Nam chắc chắn Huy cũng đang có mặt tại đây .

Kể ra thì chẳng ai ngoan hiền hơn ai , Thiên Nam hay Anh Huy đều bước chân vào bar và nơi này chẳng còn gì xa lạ với họ .

“Haizz .” – Nam nhân viên phục vụ thờ dài nhìn Huy , tay anh ta đang lau những chiếc ly rượu nhỏ . Anh Huy đã uống rượu và say mềm suốt 5 tiếng qua , giờ thì cậu ấy còn chẳng chịu về mà chỉ nằm gục xuống trên bàn và thiếp đi trong những cơn men say nồng .

“Làm ơn ...” – Huy nói mê , mày nhử lại , có vẻ như cậu ấy đang có một giấc mơ không lành .

Anh Huy choàng tỉnh dậy , cậu nhìn xung quanh , đôi mắt đỏ và sưng mồm cay , Huy nghe cả mùi rượu nồng của chính bản thân mình và đầu óc cậu đang xoay vòng .

Huy thần thờ , cậu đặt tay mạnh xuống bàn và mỉm cười buồn , cả thế giới trong mắt Huy giờ đây chỉ còn là một màu tối đen bao trùm của nỗi bất hạnh .

Dương Anh Huy đã mất đi tất cả .

“Cậu Huy này , cậu đã uống suốt năm tiếng rồi .” – Anh chàng phục vụ nhỏ nhắn đi lại nhắc khéo Huy . Dù chán nản với cảnh say mềm của cậu nhưng không ai ở đây được lớn tiếng vì Anh Huy thực sự là một đại thiếu gia . Cậu ta có tiền , cậu ta có thể , cậu ta có tất cả mọi thứ vật chất ở độ tuổi trẻ mà mọi người đều phải kính nể .

Huy ngược nhìn chàng bồi bàn , cậu không nói gì rồi đứng dậy và bước đi trên đôi chân không còn vững vì cơn say của mình .

Bất chợt , tiếng chuông điện thoại reo lên . Huy bắt máy :

“À...lôôôô .”

“Trời cái thằng này , em uống say thế à ? Đang ở đâu vậy ?” – Demon bên đầu dây lo lắng , anh không thấy Huy cả buổi tối nay rồi .

Anh Huy chỉ cười rồi nấc lên thành tiếng vì rượu như lửa đang đốt nóng cả cơ thể cậu . Huy bước đi loạng choạng rồi cậu vấp ngã và té nhào .

Chiếc điện thoại văng ra xa .

Rốp ....!

Tiếng động vang lên , Huy giật mình ngược mắt lên . Một bước chân đi đến giẫm vào chiếc móc điện thoại hình cái bánh xèo màu vàng và làm vỡ chiếc khóa gắn liền nó với cái điện thoại .

“Thằng kia .” – Huy nói , gương mặt cúi xuống và vẫn ngồi khuyu dưới nền đất .

“Gi ?” – Tên da đen to đồ sộ với những hình xăm đầy quái dị tên tay quay lại hát mặt ngang tàng hỏi .

BÓP !!!!

Huy bay đến như một con thú săn mồi , bàn tay cứng và to lớn của cậu đâm vào mặt hắn một cú trời giáng đến mức cả người của tên to con ấy ngã vào một chiếc bàn gần đó và làm bể gần chục chiếc ly .

“Mẹ kiếp !!!!!” – Hắn ta tức giận đi lại và xốc cổ áo Huy lên , cũng đâm lại vào mặt cậu một cú rõ đau .

Huy loạng choạng bước lùi lại , cậu đưa tay lên miệng , máu . Bọn khốn này , tội nó nghĩ tội nó là ai , tội nó đang chọc giận một thằng điên đang sẵn sàng đánh chết bất cứ thằng nào vì nó đã say , vì nó đau đớn tột cùng và vì nó biết mình đang sống trong một cuộc đời bất hạnh vô cùng . Nếu chúng muốn gây sự thì cứ cho đây là trò giải khuây của Huy , cậu sẽ đánh cho tội nó đến chết mà thôi .

Vậy là một cuộc ẩu đã xảy ra với hơn chục tên đồng bọn xông ra và một chàng trai thiếu gia mà bất kì nhân viên phục vụ nào trong quán bar này đều phải kính nể . Mọi người hoảng hốt chạy tứ phía . Ly rượu cùng những chiếc bàn vỡ tan và đồ gãy khắp nơi . Không ai có can đảm lại can ngăn .

Tội nó gồm mười mấy thằng mập bự xông vào và đè Huy xuống nền đất đánh túi bụi .

“Mấy thằng chó bỏ bần tao ra ngay !”

Thiên Nam xuất hiện , hét lớn , đi lại và không chần chừ vội ngay chiếc ghế gần đó mà đập mạnh vào đầu một tên trong chúng nó .

Máu tuôn ra khắp nơi .

“Mày là ai ? ” – Tên đầu sỏ sau khi nhìn hành động của Nam cũng hơi khiếp sợ .

Thiên Nam kênh mặt , chỉ thẳng vào mặt thẳng đầu sỏ da đen :

“ Cha mày đó . ”

“ Láo ! Tụi bây xử nó !!!! ”

Cả đám bay lại Thiên Nam như đã từng làm với Anh Huy . Thế nhưng , chúng chỉ lo Nam mà không biết rằng chính đứa gây sự và châm ngòi việc ẩu đả này không phải là một thằng dễ chơi chút nào .

Huy vợ nhanh chai rượu trên bàn và đánh thẳng vào đầu một đứa trong chúng nó .

Cuộc ẩu đả khiến tầng yên tĩnh nhất của quán bar Paradise nay lại hỗn loạn hơn bao giờ hết . Trên sàn từng giọt máu nhỏ xuống , cả Huy lẫn Nam đều bị thương nhưng cũng là người hạ gục tất cả bọn côn đồ .

Mười mấy tên với thân hình to đồ sộ nằm dưới nền đất với những chiếc ly vỡ và vụn bàn ghế gãy tan tành .

Anh Huy rời khỏi quán bar ngay lập tức mà không nói lời nào .

Thiên Nam đi lại , đưa tay quốắc cậu bồi bàn nhỏ nhắn đang đứng co rúm với gương mặt xanh xao hoảng sợ .

“ Quản lí của cậu đâu ? ” – Gương mặt hết sức bình thường như giọng nói lại lạnh như băng , như đá .

“ Dạ dạ dạ dạ ... em em em em .. hồng hồng hồng biết . ”

“ Tôi đây , cậu tính sao về chuyện này ? ” – Một người đàn ông trung niên bước ra với bộ vest đen chống gậy cực ngầu . Trông ông ta khác hẳn với nhân viên bồi bàn có thân hình cò hương của mình , trông chẳng có gì là đáng sợ hãi .

Thiên Nam quay sang hỏi :

“ Cậu có viết và bút không ? ”

“ Dạ dạ dạ đây . ” – Chàng bồi bàn quỳnh cả lên dù chẳng ai làm gì anh ta .

Thiên Nam cầm lấy giấy bút rồi đưa cho người quản lí , lạnh lùng nói :

“ Ghi thông tin tài khoản vào đây , tôi sẽ thanh toán tất cả mọi sự thiệt hại ngày hôm nay . ”

Sau đấy , Nam cũng ghi gì đấy lên tờ giấy trắng còn lại trong xấp giấy trắng mà chàng bồi bàn đã đưa .

Số điện thoại !

Thiên Nam đưa cho người đàn ông và nhận lại tờ giấy có ghi thông tin tài khoản thẻ tín dụng của ông ta mà anh đã yêu cầu .

“ Tôi mong ông có thể dàn xếp vụ này ỏn thỏa , sau chín giờ ngày mai nếu chưa thấy tôi gửi tiền vào tài khoản hay số tiền không đủ thì cứ gọi đến số điện thoại này , sẽ có người đưa tiền đến cho ông . Ông làm được chứ ? ” – Giọng nói không lên cao cũng không xuống thấp nhưng như chứa một sự ép buộc đầy quyền lực nào đấy , dù không tỏ ra nài ép nhưng thực ra là đang nài ép .

“ Được , tôi biết rồi . ” – Quản lí cúi người .

Thiên Nam nhìn sâu vào mắt ông và anh biết , ông ta nói thật . Mọi chuyện rồi sẽ ỏn thỏa vì Nam biết lão già này đang nói thật .

Đúng là thế gian , chỉ cần có tiền thì những việc như thế này sẽ dễ như một cái búng tay vậy . Tiền không phải là tất cả nhưng có thể mua và dùng để làm nhiều thứ . Người ta không rảnh để đặt ra câu hỏi rằng “ Bạn có cần tiền để sống hay không ? ” mà chỉ quan tâm là “ Bạn có nhiều tiền hay không ? ” hoặc là “ Nếu có nhiều tiền bạn sẽ làm gì ? ” . Vì trong thế giới này , điều quan trọng không gì khác chính là bạn có tiền hay không mà thôi . Những người như Hoàng Thiên Nam đều biết rõ về điều đó , rất rõ là chẳng khác .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Thiên Nam chạy theo Huy , anh đang cố kéo cậu vào chiếc xe của mình bằng mọi giá vì không thể để một thằng say xin đi trên vỉa hè như thế được .

“ Đứng lại cái thằng này ! ” – Nam quát và anh kéo tay Huy lại nhưng sức Huy rất mạnh , cậu đẩy Nam ra xa .

“ Biến đi ! ” – Có vẻ cậu ấy chẳng cần ai giúp đỡ nhưng hơn ai hết , Thiên Nam biết rằng Huy đang cần có người giúp đỡ hơn bao giờ hết .

Anh Huy cứ đi những bước đi loạn choạng , còn Thiên Nam dường như giờ đây chỉ đi theo sau một cách lặng thầm .

Dương Anh Huy cũng cứng đầu như Hoàng Thiên Nam vậy .

Huy bước sang đường mà không thèm nhìn đèn báo hiệu .

Chiếc xe tải chạy nhanh về phía trước và bóp kèn inh ỏi . Người tài xế trên xe hoảng hồn khi thấy Huy chỉ đứng yên phía trước . Cậu ta muốn chết hay sao chứ ?

Vèo !!

Chiếc xe tải chạy vèo qua và xa xa vẫn còn vang tiếng chửi rủa : “ Thằng điên ! ” của người tài xế .

Anh Huy đứng thẩn thờ , tay áo nhăn lại vì bàn tay Nam đang bấu chặt .

“ Cậu điên rồi à ? Muốn chết chắc ! ” – Nam quát vào mặt Huy nhưng không có bất kì tiếng nói nào đáp lại .

Anh Huy quật tay Nam ra , cậu ngồi bịch xuống đất , đầu cúi xuống và hai đôi bàn tay vùi vào những sợi tóc .

“ Tôi đã từng nghĩ mình rất ghét bà ta . ” – Huy nói , giọng trũng xuống và như có gì đó đang nghẹn lại . Huy không ngược mặt lên nhìn Nam đang đứng và cúi xuống nhìn cậu .

Huy nói tiếp :

“ Tôi ghét bà ta vì bà ta luôn lao đầu vào công việc , vào thứ quyền lực mà bà ta đang và luôn muốn nắm giữ . Bà ta chưa bao giờ nghe tôi nói bất cứ thứ gì và chỉ ra lệnh những gì mình cho là đúng . Bà ta không quan tâm đến hạnh phúc , cảm xúc của tôi . Bà ta chưa bao giờ làm trọn bổn phận của một người mẹ . Nhưng ngày hôm nay , khi tôi thấy bà ta đi đến với tình trạng thảm thương , tôi đã nghĩ mình có thể mất đi người mẹ đó mãi mãi . Tôi thực sự rất sợ , nhưng ... tôi không thể nói hay làm bất cứ điều gì đúng như một người con cần làm cho mẹ mình sắp mất . Rốt cuộc tôi chỉ là một thằng tởm . Tôi đã mất đi những người quan trọng và tôi chỉ là một thằng cô độc trên thế giới . Tôi đã có tất cả , tôi đã hạnh phúc hơn cậu nhưng hình như , tôi đang dần phải chịu đựng những nỗi đau mà trước đây cậu đã chịu , phải không Nam ? ”

Anh Huy ngược nhìn Nam , mọi thứ dần mờ ảo . Dưới ánh đèn đường , đôi mắt Huy không biết đâu là nước mắt , đâu là mồ hôi , không biết mắt cậu có đang đỏ lên vì khóc hay chỉ vì ánh đèn đường hắt vào . Thiên Nam chỉ im lặng , anh lặng lẽ ngồi xuống cạnh Huy bên vệ đường .

“ Tất cả những gì cậu đã chịu , tôi đều đã phải trải qua và tất cả những gì tôi đã chịu , cậu đang phải trải qua . Nhưng tôi nhận ra một điều , nhờ đó mà ít ra chúng ta vẫn còn có nhau . Một ngày nào đó , nếu mất đi cậu , tôi không biết cuộc sống sẽ cô đơn đến mức nào . Đúng là chúng ta đang phải sống trong một cuộc đời đầy vô vị và bất hạnh nhưng nỗi đau của tôi lẫn cậu đều được thấu hiểu bởi nhau . Đó là lí do vì sao con người không thể sống đơn độc trong cuộc đời mình . ”

Thiên Nam đưa mắt nhìn lên trời cao , nơi những vì sao lấp lánh đang chiếu sáng cả một vùng trời . Trong cuộc sống này , họ đã mất quá nhiều người . Những người đã khuất như những vì sao lấp lánh trên trời đang nhìn xuống họ . Nếu như có thể , Nam cũng muốn làm một ngôi sao đang ngự trên bầu trời vì anh biết , người thân của mình đang ở đây và ánh sáng của vì sao sẽ mãi không tắt , dù bạn không nhìn thấy sao nhưng sao thực chất vẫn đang chiếu soi lấp lánh .

Anh Huy nhìn sang Nam , cậu thờ dài , cuộc sống chưa bao giờ dễ dàng cả . Ngày mai cậu ấy sẽ làm gì ? Huy không biết nhưng có một điều cậu biết , cho dù cậu có là người bất hạnh nhất thế giới thì Thiên Nam vẫn ở đây , bên cạnh cậu mà thôi .

Họ rất giống nhau .

Họ có những vết cắt in hằn trong tim

Họ từng khóc rất nhiều đến mức giọt nước mắt giờ đây đã cạn khô .

Họ rất trái nhau .

Một người đã mất đi nhiều người quan trọng . Một người không tìm ra ai thực sự quan trọng .

Một người được sống trong yêu thương nhưng luôn có gánh nặng đè trên đôi vai . Một người sống trong ghê lạnh và gánh nặng cũng là điều mà anh ta khao khát .

Dù vậy , họ đều đang sống trong một cuộc đời đầy vô vị và bế tắc . Họ có tất cả : quyền lực , tiền tài , vật chất nhưng ngọn lửa để sưởi ấm con tim bằng giả và hong khô giọt nước mắt , chưa bao giờ anh và cậu ta tìm ra .

Hình như bọn họ rất giống nhau bởi những nỗi đau mà bản thân đang mang .

Q.2 - Chương 8: Yêu Và Thích (Bạn Gái Tin Đồn Của Kí Túc Xá Trường Nam)

“ Cá luôn , tao cá chắc là thằng Khang khoái nhỏ Liên A1 . ” – San đi lùi , mặt cực kì hí hửng nói lên suy luận của mình .

Hoàng Kim vừa đi vừa chăm chú đọc những dòng chữ đen trên hai tờ giấy được bấm lại với nhau một cách cẩn thận . Thấy San San có vẻ rất chắc chắn về những gì nó nói , Kim quay lại , khẽ nhủ mày :

“ Sao mày biết ? ”

“ Tao chắc chắn là tao thấy nó tặng quà cho nhỏ đó mà . Chắc 100% không lầm lẫn . ”

San San cứ tiếp tục đi lùi và luyên thuyên về câu chuyện Khang – Liên của nó . Khi này , khi đi uống nước ở dãy D , San San đã tận mắt chứng kiến Trọng Khang – bạn nó , cái người là lúc nào cũng bám Hoàng Kim – bạn thân nó từng milimét ấy đang tặng quà cho hot girl xinh đẹp học giỏi của lớp 11A1 : Mỹ Liên .

Chuyện này nếu đồn thổi thì chắc chắn sẽ khiến bao nữ sinh tan nát trái tim khi biết kí túc xá trường nam đẹp trai , bảnh bao của các em ấy đã để ý bạn Kim Liên – một trong những gương mặt ưu tú nằm trong top đầu trường hằng năm .

Kim dường như chẳng đáp lại sau những câu nói của San nhưng thật chất vẫn rất quan tâm .

Bất ngờ , có tiếng nói xì xào vang bên tai :

“ Đó , nhỏ đó ba tao nói có tiền sử bệnh điên đó . ”

Kim và San quay lại nhìn nhóm bạn gồm 5,6 đứa con gái gì đấy đang xì xầm với nhau . Khi thấy Kim quay lại thì cả bọn giật mình nhìn sang chỗ khác ngay .

Kim không nói gì , San cũng không nói gì .San biết chắc chắn người bị nói không phải mình , mà không phải nó thì chắc chắn là Kim . San quay sang ...

“ Kim ...! ” – Nhưng bạn nó đã biến mất , bên cạnh San giờ đây chỉ còn lại một khoảng trống , không hề có ai , không hề có Kim .

San nhìn nhóm nữ sinh khi này , trong lòng có chút bức bối nhưng không hề biểu hiện ra .

San bỏ đi .

Bệnh tâm thần , đùa cợt người khác như thế thì hay ho lắm nhỉ ?

“ Bà coi , báo hôm nay có ghi nè : “ Đứng trước người mà bạn thích , tim của bạn sẽ ĐẬP NHANH HƠN .Nhưng khi đứng trước người bạn yêu, bạn sẽ chỉ cảm thấy VUI HƠN.” Tui thấy đúng ghê á . ” – Giọng một nữ sinh đứng trước lớp 11A8 vang lên khi San đang trên đường đi về lớp mình , cô nàng ấy đang hí hửng cầm cuốn tạp chí trên tay .

Hai nữ sinh ấy , ai cũng đều hí hửng dúi đầu vào quyển tạp chí mới mua .

San đứng từ xa nhìn và vô thức nó đưa tay đặt lên tim mình .

San nghĩ về một người .

Chưa bao giờ San cảm thấy cảm xúc mơ hồ như thế ? Liệu nó có thực đã đặt tình cảm chân thành từ trái tim vào người con trai ấy không chứ ?

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Khang đặt tay lên bàn , cậu thở nhiều , có vẻ có người đã chạy một khoảng khá xa .

“ Chuyện gì ? ” – San ngược mắt lên hỏi .

“ Bà nhiều chuyện vậy bà có biết lúc đánh nhau tại con gái thường tập trung ở đâu không ? ” – Trọng Khang tuôn một lèo mà không kịp thở .

San trở mắt lên nhìn , tên này rốt cuộc muốn gây sự hay sao ??? Nhờ và kiểu gì mà lại “ Bà nhiều chuyện ” ở đây ??? =”

Nhưng rốt cuộc , khi nhìn thấy những giọt mồ hôi đang trườn nhẹ trên gương mặt Khang và chiếc áo sơ mi lấm tẩm vài giọt nước thì San cũng không nói gì , nó chỉ tự hỏi , chuyện quái gì mà có vẻ nghiêm trọng thế chứ ?

Đánh nhau ? Ý cậu ta là sao ?

“Ồ ... có một chỗ tui nghĩ chắc là chỗ đó nhưng ông phải nói là có chuyện gì thì tui mới nói .” – Đoạn đầu San nói chậm nhưng lập tức chạy nước rút ở ngay đoạn sau như sợ Khang cướp mất lời mình .

Khang thờ dài , cậu bắc ghế ngồi trước mặt San rồi kéo nó lại thì thâm vào tai .

Không biết Trọng Khang đã nói gì nhưng chỉ biết sau đấy , San San la lớn đến mức cả lớp đang ồn ào cũng phải nhìn chăm chăm vào nó .

“Cái gì !! ”

“Trời ơi đừng có la , tui nói thiệt á , không đùa . ”

San nhú mày nhìn một cách ngờ vực . Liệu nó có tin tên này không chứ ?

“Vậy rốt cuộc chuyện tui thấy ông tặng quà cho nhỏ Liên ở dãy D là do ông tặng giùm Đình Hoàng ? ” – San hỏi lại , mắt liến láu , tất nhiên rồi vì nó lỡ nói những lời sai sự thật cho Kim nghe rồi , Khang mà biết là thế nào cũng giết San chết luôn !

“Bà thấy ??? ” – Khang trở mắt lên nhìn , cậu nhớ là đã chọn chỗ kĩ lắm rồi mà .

Chết tiệt đời quá xui , vì thằng bạn nhát gái nên cậu chỉ muốn giúp nó có thể biểu lộ tình cảm bằng cách tặng quà giùm thế mà lại bị bắt gặp . Nếu San bắt gặp không thì không đáng nói , chuyện đáng nói là một nhóm nhỏ mấy nữ sinh khối 12 thấy rồi hù đánh Liên . Chưa gì sau khi nghe tin , Khang chạy xuống lớp 11A1 thì nghe mọi người nói Liên bị gọi ra rồi mặt tái xanh đi đâu rồi .

Đó là lí do Trọng Khang chạy đến hỏi San một cách bất thành linh vì San San vốn nổi tiếng là la bàn sống của trường Kaisoul .

“Uh . Mà thôi lo chuyện kia . Chỗ mà bọn con gái thường đánh nhau là ... ”

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Cái gì ? Chỗ này sao ? Bà đùa chắc ??? ” – Khang mồm chữ O , mắt chữ A đứng ngẩn ra nhìn .

San San gạt đầu cái rụp , trông có vẻ chắc chắn cực kì .

Đây là khu vực khuôn viên sau dãy phòng đạo cụ của trường Kaisoul . Nền đất nhẵn bóng và những loài cây nghiêng mình ngả bóng .

Một cảnh đẹp nên thơ ! Không thể nào là chỗ đánh nhau được T__T

“Nè San tui không đùa đâu đó . ” – Khang quay phắt qua San và bắt đầu nổi giận với nó .

Nhưng San lập tức bịt miệng Khang lại , ra hiệu: “Suyt , ông nghe không ?”

Rồi nó kéo Khang nấp sau một bức tường mỏng được sơn bóng đẹp .

Khang và San đều đóng tai lên , bắt đầu lắng nghe .

“Rốt cuộc thì mấy bạn kêu tôi ra đây làm gì ? ” – Có tiếng con gái nhưng San và Khang không thấy cô gái ấy đâu , chỉ thấy một vài nữ sinh trông dữ tợn đang khoanh tay đứng phía xa . Vì đứng xa nên những gì họ nói được vọng đến rất nhỏ .

“Liên ? Giọng Liên ? ” – Khang nói , cậu nhận ra rồi .

San quay sang : “Ông chắc chứ . Woa , vậy là tui đoán đúng rồi . ” – San tuy căng thẳng nhưng vẫn cảm thấy vui vui vì những suy luận của mình đều đúng .

“Sao bà biết chỗ này , tui không nghĩ họ chọn chỗ này để đánh nhau . ”

“Trong Kaisoul , dãy D là chỗ bị gác lơ là nhất vì học sinh ngoài các buổi tăng tiết không thường đến đây . Sau dãy D là kí túc xá , trước dãy D là nguyên một tòa hành chính với hai tòa nhà tui mình học cho nên giám thị không thường để ý dãy D , nhất là ở góc khuất của hai bên dãy này vì chỗ này nhỏ hẹp và nó không phải là đường chính . Ông nghĩ thử xem , có ai mà đi đường chính không đi lại chui tọt vào cái nơi này mà đi ? Mấy lần trước tui đi lạc , cộng với nghe đồn thôi , tui mới phát hiện ra những vụ đánh nhau không bị phát hiện đều xảy ra ở đây hết . ” – San nói một cách căng thẳng dù thật chất vấn đề chẳng có gì căng thẳng hết .

Trọng Khang nghe San nói , gạt đầu lia lịa . Cả hai đều lo tám mà quên mất vấn đề chính lí do vì sao họ lại đến đây .

Đến khi gạt mình quay lại vấn đề thì ...

“ Áaaaaaaa , chuộtttttttttttt !!!!!!!!!!!!!!! ”

Tiếng hét thất thanh vang lên từ góc tường đằng xa khiến đám nữ sinh và Liên đang xích mích phải cau mày nhìn về . Họ tự hỏi chuyện quái quỷ gì chứ ???

Quay lại vài phút trước ...

Con chuột bạch mập ù ịch với bộ lông trắng muốt bò trên thành tường nghe hai con người đang hí hửng to nhỏ với nhau . Nó nhận ra toàn chàng trai gật đầu còn cô gái thì nói lia lịa không ngừng . Con gái gì mà nói nhiều điếc tai quá , phá cả giấc ngủ của nó , đã vậy cái mỏ nhọn hoắt khi nói trông ghét vô cùng ...

Thế là Pêu bò đến , trườn lên vai San San mà cả Khang và San đều không biết . Pêu ngo nguậy cái đuôi vào cổ San nhưng con nhỏ cứ nói không ngừng dù tay thì cứ gãi gãi cái cổ .

Đến khi không thể chịu nổi , San mới quay qua nhìn thì ...

“ Áaaaaaaa , chuộtttttttttttt !!!!!!!!!!! ” – Thế là tiếng hét thất thanh cứ vang lên như thế .

San lập tức phui nhanh con chuột bạch xuống đất , vì quá hoảng mà cứ la toáng lên , còn Khang thì thấy San la lớn quá cũng hoảng theo .

Về phần San thì nó cứ nhảy lên như con khùng vì nó sợ tất cả mọi loài động vật và cứ nghĩ đến việc sinh vật màu trắng ấy ngo nguậy trên cổ là San chẳng thể ưa nổi chút nào rồi !!! Kệ cho nó có dễ thương đến đâu thì San cũng không quan tâm !!!

Còn Pêu , sau khi đáp đất mạnh như máy bay rơi xuống đất thì toàn thân ê ẩm và nguyên rửa thứ con gái mạnh bạo , nói nhiều như con nhỏ kia . Pêu thế là sau đợt này San San chính thức trở thành người Pêu ghét nhất , là ghét nhất đó !!!!!!!

“ Khang ? ”

Trong khi mọi chuyện đang hỗn loạn thì những nữ sinh đằng xa – mục tiêu theo dõi của Khang và San tiến lại gần và một người trong số họ hỏi .

Trọng Khang và San San đều cứng đờ ra chẳng biết làm gì hết .

“ À ờ ờ ... ” – San bắt đầu lắp ba lắp bắp khi bị rơi vào tình huống khó xử với mấy chị 12 nhìn như đầu gấu .

“ Liên . ” – Nhưng khác với San , Khang lấy lại phong độ nhanh chóng và gọi to tên Liên – “ Họ gọi Liên ra đây để làm gì ? ”

“ Đơn giản thôi , vì cậu thích tôi nên họ muốn đánh tôi . ” – Whattt , cô bạn này nói chuyện đúng shock nhaaaa !!!!

San San há mồm to như cái bát ra nhìn , cha mẹ ơi , vào trường hợp này mà còn mạnh miệng như vậy thì cô nàng này đúng là chẳng vừa đâu .

Trọng Khang cũng bị rơi vào tình huống khó xử , cái gì mà “ cậu thích tôi ” , cậu có nghe lầm không , không phải chứ ! Chẳng lẽ cả cô bạn Liên này cũng nghĩ cậu thích cô ta saoooo????

“ Tui tui có ... thích cậu bao giờ . ” – Khang đờ mặt ra nói lắp bắp như San khi nãy , phong độ đâu mất rồi kị tức xá trường ơi là kị tức xá trường - _ - ”

Đám con gái sau khi nghe Khang nói , có người cau mày , có người nhướn mày , trên hết , ai cũng ngạc nhiên kể cả Liên .

Khang gằn giọng , cậu nhìn thẳng vào mặt tất cả những người đối diện :

“ Tôi và Liên chẳng có gì hết , đây hoàn toàn là hiểu lầm . Nhưng nếu có ai muốn đánh Liên vì tôi thì tôi sẽ quen cô bạn này thật đấy . ” – Khang nói , trông cool không tưởng được !

Những nữ sinh nghe xong , sắc thái biểu hiện trên gương mặt không còn căng như trước nữa :

“ Cậu không quen con nhỏ này ? Thật chứ ? ” – Bà chị xinh như mộng ngờ vực hỏi .

Khang gật đầu cái rụp .

Không ai nói gì rồi cứ từ từ lần lượt bỏ đi .

Riêng Khang , cậu đứng đấy , mắt nhìn thẳng , mặt ngược lên trời . Huhu ông trời ơi , sao con oai quá vậy !!!!

“ Thôi bót . ” – Rầm , đũa nào vô duyên vậy ???

Khang cúi mắt xuống đất , thất vọng tràn trề rồi quay qua liếc xéo San một cái vì nghe cái giọng the thé là biết ai là chủ nhân của câu nói vừa rồi ngay.

“ Dù sao cũng cảm ơn cậu , tôi biết cậu thích tôi nên sau này không cần phải nói dối như thế đâu . ” – What !!! Câu này nghe còn shock hơn nữa nè !!!

Tiểu thư nào đã nói vậy ???

San San và Trọng Khang quay một phát sang trái trở mắt nhìn chăm chăm cô nàng hot “ gon ” xinh đẹp , thông minh Mỹ Liên , có thật là những lời lẽ đó được thốt lên từ cô nàng xinh xắn này không chứ ???

“ Ô ... ” – Khang cứng họng , cậu không còn biết nói gì .

Mỹ Liên cười mỉm , toan quay bước đi nhưng ...

“ Cung trông cũng không xinh xắn gì lắm mà nói chuyện kiêu thật đấy . ”

Giọng nói của ai đó vang lên , là giọng của một chàng trai .

Mỹ Liên quay phắt ra sau nhìn chăm chăm vào Khang . San cũng quay sang nhìn thẳng thẳng bạn mình , nếu đúng là nó thì San sẽ bao nó một chầu ngay , câu nói quá hay quá đúng . Nhưng chán một cái là chính cái tên mà ai cũng nghĩ là người đã nói đấy thì cũng đang nghếch mặt ra .

Nhìn là biết chẳng phải cậu ta rồi .

San tặc lưỡi , Trọng Khang nổi tiếng ôn hòa và lịch sự vô cùng với phái nữ thì làm sao dám nói với một cô gái những lời như thế .

Nhưng khoan đã , nếu không phải Trọng Khang thì là ai chứ ???

Xoạt ... !!!!

Tiếng động vang lên , sáu con mắt trở mắt nhìn chàng trai .

Lá cây rơi nhẹ , cả bọn nhìn lên cây , anh chàng này vừa từ trên đấy nhảy xuống và giọng nói chắc chắn là của anh ta rồi nhưng quan trọng , anh ấy là ...

“ N... Nam ? ” – San lắp bắp khi nhận ra người đứng trước mặt cả ba người họ : Hoàng Thiên Nam .

Nam đưa đôi mắt đỏ hoe của mình mà cương nghị nhìn Liên :

“ Cờ như cung thì chỉ đáng xách dép cho cậu bạn kia thôi . ” – Đừng nói là tên này đang bệnh vực Khang đó nha ! Nhưng nghe giọng nói thì chắc chắn là chủ nhân của câu nói gây chấn động vừa rồi .

Về phần Mỹ Liên , sau khi nghe hai câu nói của Nam thì như vừa hứng hai cú liên hoàn cước siêu mạnh vào lòng tự trọng . Liên cắn môi , điển tiết nhìn Nam .

Cứng họng , Liên quay sang một cách tức giận nhìn San và Khang . Ánh mắt của Liên khiến hai con người này hơi giật mình bởi vì sao mà nhìn dữ quá >
<

Mỹ Liên bỏ đi một cách hộc hằn , thể cũng tốt , cứ đứng ở đây thì kéo tí có vỡ mồm thì khôn.

San và Khang chỉ lo nhìn Kim mà không để ý chàng trai giúp đỡ họ đã quay bước rồi đi .

“ À khoan , ” – Khang đề ý và cậu gọi Nam lại , mỉm cười thật tươi – “ Cảm ơn , Thiên Nam . ” – Câu nói có vẻ không tự nhiên và thật khách sáo nhưng nó đến từ tận sâu trong trái tim Khang .

Nam không cười :

“ Đừng hiểu lầm ,tôi không giúp cậu , tôi làm vì cô ta phá giấc ngủ của tôi . ”

Câu nói của Nam khiến Khang hơi bối rối , anh chàng này thẳng thắn đến mức lạnh lùng . Khang chỉ mỉm cười .

Về phần San , nó vẫn im lặng từ khi có sự xuất hiện của Nam . San nhìn vào đôi mắt đỏ hoe là biết ngay tên này đã ngủ như chết ở trên cây rồi . Nhưng chẳng lẽ anh ta thiếu ngủ như thế sao ? Nếu không làm thì vài lần đến nhà , San thấy Nam chỉ sống một mình ? Khoan khoan khoan đã !! Không được , nó đang quan tâm đến tên đó sao ???

Mọi thứ như ù đi bên tai , San chỉ còn nghe tiếng tim mình đập thành thịch , nó muốn xác định tình cảm của mình ngay lập tức .

“ Đứng trước người mà bạn thích , tim của bạn sẽ ĐÁP NHANH HƠN

Nhưng khi đứng trước người bạn yêu, bạn sẽ chỉ cảm thấy VUI HƠN. ”

Những lời nói của hai nữ sinh khi nãy tràn ngập trong tâm trí San . Giờ San cảm thấy rất mơ hồ nhưng điều nó rất chắc chắn chính là tim mình đang đập nhanh hơn !

Vậy ra đó chỉ là ngưỡng mộ chứ không hề yêu ?

Ngưỡng mộ ... ừ thì là ngưỡng mộ .

Người như Nam luôn được mọi người vây quanh và được biết bao cô gái chàng trai ngưỡng mộ .

Anh ta là một con người hoàn hảo , hoàn hảo trong mắt tất cả mọi người , hoàn hảo nhất trong những người San từng gặp trước đây . Tất nhiên là anh ta vẫn có khuyết điểm , con người không ai hoàn hảo cả nhưng chỉ có điều , không ai tìm ra khuyết điểm của anh , kể cả San .

Hình như vì vẻ ngoài , vì tài năng , vì tiền tài đã khiến lí lịch Thiên Nam quá hoàn hảo , quá sáng , như không có chút vết nhơ . Nó đã che lấp đi khuyết điểm của anh , khiến khuyết điểm trở thành điểm mù trong mắt tất cả .

Hoàng Thiên Nam được biết đến là một chàng trai hoàn hảo .

San gật đầu , thì ra là thế . Chỉ là ngưỡng mộ , vậy ra tất cả những hành động quái gở , trốn chạy của San trước đây chỉ vì nó đã lầm tưởng rằng mình thật lòng yêu thương Thiên Nam .

San nghĩ cũng phải , chưa bao giờ nó gặp ai như anh , anh hoàn hảo và anh đối xử với nó cũng không tệ , anh là một chàng trai mà bất kì cô gái nào cũng khao khát . Nghĩ đến đây , San vừa vui cũng vừa buồn .

San sợ yêu thương , khi đưa bàn tay ra cho ai đó nắm và để ai đó chạm vào trái tim , chắc gì người ấy lại không làm tổn thương mình .

Yêu thương là cho quyền người khác làm tổn thương mình .

San sợ tổn thương , rất sợ bị tổn thương .

“ Cô vẫn còn giận tôi chứ ? ” – Câu hỏi của Nam vang lên kéo San về hiện thực .

Không cần ngần ngại , San trả lời :

“ Tôi đâu có giận anh . Mà nếu có thì cũng không giận lâu như vậy đâu . ” – Và mỉm cười thật tươi .

Ánh nắng rọi xuống lấp lánh những tia sáng vàng , Nam lặng nhìn nụ cười San . Đó không phải là lời nói dối , cũng không hẳn là lời thật lòng . Thiên Nam không hiểu , có gì đó như những hạt sạn vẫn còn tồn tại trong ánh mắt đó khiến Nam bắt đầu ngờ vực chính năng lực của mình – điều chắc chắn chưa từng xảy ra với anh trước đây – vì anh không còn biết đâu là thực , đâu là giả .

San San , con người này Nam mãi không hiểu được .

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Ôn?

“ San San , tụi này tính đi kara sau giờ học , bà đi không ? ” – Một nam một nữ đứng trước bàn San với gương mặt cực kì hào hứng .

San ngược mắt nhìn họ , nó suy nghĩ một thoáng , có gì đó đang xao động trong ánh mắt tưởng chừng rất bình thản , San mỉm cười thật tươi :

“ Xin lỗi nhưng tui bận rồi . Cảm ơn vì đã rủ nhé ^^~ . ”

Câu trả lời của nó khiến hai học sinh khá tiếc nuối , họ muốn nó đi , họ cũng quý nó lắm nhưng nói như thế thì đành thôi vậy .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San San đeo chiếc ba lô , đi chậm chậm , miệng lẩm bẩm đếm từng bước chân trên mặt đất của mình . San thấy nó thật điên nhưng điều này khiến San phút chốc quên đi nỗi buồn trước mắt .

San nhìn vào tiệm kara , bạn nó – những người bạn đã rủ nó đi chơi cùng họ khi nãy đang vui vẻ cười nói tiến vào tiệm kara . San San thờ dãi , chắc họ chẳng thấy nó đâu . Nhưng thấy làm gì chứ , nó cũng chẳng mong họ thấy , nếu thấy , thế nào họ cũng sẽ hỏi rồi lại kéo nó vào tiệm kara , mà San thì làm gì có tiền để trả cho một buổi đi chơi như thế .

Trong quá khứ , San có thể trả , thậm chí là vui vẻ trả cho nhiều buổi đi chơi .

Nhưng giờ thì khác , đến cả một bữa hát kara , nó còn không thể ...

“ San San . ”

San quay ra sau , đôi mắt nó mở to khi nhìn thấy Kim . Kim mặc quần short và áo thun , là đồ thường , đúng rồi vì cả tuần nay San chẳng thấy Kim đi học .

“ Máy mất tích đấy à ? Đến điện thoại cũng không nghe . ” – San cau mày .

“ Tao xin lỗi , tao bận vài chuyện . ” – Kim mỉm cười nhẹ , Kim chưa bao giờ nở một nụ cười thật tươi như San .

“ Bạn sau khi bị nói là tâm thần ? Máy đưa tao đấy à ? Rốt cuộc là có chuyện gì ? ” – Đúng như San nói , sau cái ngày mà nó lâm nhâm về việc Khang và Liên quen nhau rồi đám nữ sinh chỉ tro nói rằng Kim có bệnh sử bị tâm thần , thì sau đó , Kim nghỉ học cả mấy ngày liền , cả điện thoại , mạng xã hội đều trong tình trạng im lìm không động tĩnh . Hỏi sao San không lấy làm ngạc nhiên .

“ Tao bận thật mà . ” – Kim lại cười .

San không hỏi nữa , thú thật thì nó biết Kim không muốn kể thì có trời mới cây được miệng con nhỏ đó ra . Với lại trong lúc này , San buồn quá , buồn đến mức nó không còn có thể suy nghĩ nhiều cho người khác .

“ Sao mày lại đứng ở đây ? Tao đi mua nước gần đây , tự nhiên thấy mày đứng nhìn tui nó buồn quá . Tui nó ăn hiếp mày à ? ”

“ Con khùng , lớn rồi còn gì ăn hiếp . ” – San cười , nụ cười không tươi như hàng ngày – “ Không có gì đâu , tao ỏn . ”

Ổn , là ỏn thật chứ ?

Nụ cười tươi tắn , đôi mắt sáng không ánh chút đau buồn , là ỏn thật chứ ?

“ Nói tao sự thật . ”

“ Không có gì , tao ỏn . ”

“ NÓI TAO SỰ THẬT . ” – Kim gần giọng

“ Tao ỏn ” ? Thật chất thì chẳng ỏn tí nào .

Đến lúc này , San mới thở dài , nó không cười nữa , trong ánh mắt nỗi buồn dần hiện lên . San của vài phút trước khác hẳn San của lúc này , nụ cười không còn tươi tắn , ánh mắt dường như thay đổi đau đớn đến tận cùng .

San bắt đầu kể ...

:: :: *Flashback* :: :: :

8 giờ tối qua ...

Đêm .

Trời tối mịt và ve ve bên tai là tiếng muỗi kêu .

San San mở cánh cửa nhà , một cảm giác bất an nào đấy trào lên mà chính nó cũng không thể hiểu nổi . Căn nhà tối om chưa được bật đèn điện cứ như đang báo hiệu về một tương lai cũng tăm tối như thế .

“ Hức ... hức ... ” – Có tiếng nước nở của ai đấy vang lên .

San San vội thả chiếc balô xuống đất , nó chạy nhanh vào nhà , tay vội lấy chiếc công tắc .

Cả căn nhà sáng trưng .

Mẹ San ngồi một góc trong phòng khách , hai tay chống trên hai đầu gối đang cong lên , đầu tóc rũ rượi và gương mặt úp vào không ngược nhìn San .

San San thần thờ , môi không nhấp và như khô đi , hai tay con bé nắm chặt chiếc váy đồng phục của mình .

San không nói gì , nó biết mẹ nó đang khóc chứ , nó biết nó cần phải làm gì đấy chứ nhưng hình như có gì đang nghẹn lại trong họng khiến San không thể bật lên thành tiếng .

“ Mẹ xin lỗi ... ” – Bà ấy nói nhỏ trong tiếng nấc , chỉ đủ để hai người nghe thấy .

San không hiểu chuyện gì, nó thoáng nhủ mảy, thế nhưng vẫn không hỏi bất cứ điều gì.

“ Công ti sắp phá sản rồi, chúng ta mất hết rồi, mẹ xin lỗi. ” – Cảm xúc vỡ òa, kết câu vẫn là lời xin lỗi.

San San vẫn không đáp, cụp mắt xuống, hai tay nó buông lỏng, San chỉ im lặng nhìn người mẹ đang đau đớn tột cùng.

“ Đó không phải là lỗi của mẹ, vì thế xin đừng xin lỗi ạ. ” – San mỉm cười buồn nhưng nước mắt vẫn cứ rơi.

Nó lặng lẽ quì xuống trước mẹ mình và dang tay ôm bà ấy vào lòng, San không nói gì, chỉ ôm như thế.

Tiếng khóc, tiếng nấc cứ càng lớn hơn. Mẹ San không biết khóc hết bao nhiêu là nước mắt cho lỗi lầm của mình đã khiến việc kinh doanh bị vỡ lở, còn San thì cứ im lặng mà ôm người phụ nữ ấy vào lòng, nó không nói gì mà hai dòng nước mắt cứ lặng lẽ rơi.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Cánh cửa sổ mở hí để những con gió đêm khẽ len vào. San San nằm trong bóng tối trên chiếc giường nệm êm của mình. Nó đặt tay lên trán, nghĩ ngợi ...

Bây tiếng trước ...

“ *Vậy là còn hai ngày nữa là đến ngày đăng kí tham gia Strongest Students, chả biết có ai tham gia không nữa.* ” – Một nữ sinh chống tay lên bàn nhìn San hí hửng nói.

San cười :

“ *Cuộc thi ghê vậy ai mà dám tham gia.* ”

“ *Nhưng con số ba tỷ, tui cá là nó sẽ khiến Strongest Students không hề ể thí sinh tham gia đâu.* ”

Strongest Students là một cuộc thi thử thách lòng gan dạ, trí thông minh và sự nhạy bén của những thí sinh chủ yếu là sinh viên, học sinh trong khu vực tham gia qua ba vòng thi với giá trị giải thưởng lên đến ba tỷ đồng. Strongest Students vào năm năm trước, vào lần tổ chức đầu tiên thì được biết đến là một cuộc thi lành mạnh và khá hấp dẫn, tuy nhiên, lại trở thành nỗi ám ảnh của tất cả những người biết đến nó trong suốt 5 năm qua khi nhìn thấy tình trạng trở về của hầu hết những người tham gia vòng cuối và nghe họ kể lại câu chuyện kinh hoàng đã trải qua.

Strongest Students là một cuộc thi rất nguy hiểm vì trước khi tham gia bạn sẽ phải kí cam kết rằng mọi thiệt hại về tinh thần hay thể chất đều không liên can đến ban tổ chức.

Thế nhưng con số ba tỷ đồng ...

Liệu nếu San thắng, nó có thể giúp đỡ được mẹ mình chứ ?

:. ∴ : *End Flashback* ∴ ∴ :

“ Vậy mày tính tham gia Strongest Students ? ” – Kim trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết khi San kết thúc câu chuyện của mình.

San San không đáp, nó biết Kim sẽ không đồng ý.

“ Tao về đây, tao bận. ” – San toan quay lưng bước đi thì bàn tay Kim đã níu lại thật mạnh.

“ Tao cảm mày tham gia. ” – Kim nói, đôi mắt cương quyết.

“ Tao biết rồi, tao sẽ không tham gia đâu. ” – San San mỉm cười buồn, nó đưa tay dứt tay Kim ra – “ Tao về. ”

Và rồi quay lưng bước đi.

Kim đứng nhìn theo bước chân San, thật buồn, trông thật đáng buồn.

San San liệu có thật sẽ không tham gia cuộc thi kinh khiếp ấy không ?

Nếu San tham gia, liệu Kim có dám liều mình bảo vệ con bé đến cùng ?

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10: Tìm Thấy Nhau

Từng bước chân, từng dòng người qua lại như cuốn phim tua nhanh dưới ánh đèn đường mờ ảo. San ngồi thẫn thờ trên chiếc ghế đá bằng gỗ bên đường.

Bây giờ là 20h.

San chỉ ngồi, nó nhắm mắt lại và thả hồn theo những bản nhạc từ chiếc tai phone trắng nhỏ. San dường như bỏ mặc mọi thứ xung quanh và chỉ muốn sống trong thế giới của riêng mình.

Thật ra ... San San đang đợi một điều.

San muốn chờ đến cái khoảnh khắc giao ngày, vì lúc ấy nó sẽ làm một việc quan trọng mà chỉ cần hy sinh và chờ đợi, nó sẽ đạt được mục đích.

Hôm nay là Chủ Nhật.

Mẹ của San không có ở nhà, bà ấy bận lao tâm vào những cuộc làm ăn để mong sao vớt vát gì đấy từ những vụ thua lỗ khiến kinh tế sa sút.

San ở ngoài hay về nhà thì cũng chẳng sao, mẹ nó không biết và giờ, bà ấy đang bận đến mức không còn thời gian để quan tâm đứa con nhỏ của bà.

“Con gái mà ngồi đây buổi tối là dễ bị hiếp lắm đấy.”

San mở mắt ngay, tên nào ăn nói vô duyên vậy?

“Ra là cậu, chúng ta có duyên thật.” – San chỉ cười, đôi mắt nó thoáng ngạc nhiên rồi lại bình thản.

“Cô sao vậy? Thất tình?” – Anh Huy nhú mày, gương mặt đọng một nét cười.

San nhắm mắt lại, nó không trả lời.

“Vậy chắc là thất tình rồi.” – Lần này, Huy khẳng định nghi vấn của mình.

“Muốn nghĩ sao thì tùy.” – San hững hờ trả lời.

Huy phì cười, cậu duỗi hai chân ra, hai tay gác lên lưng ghế, nhìn San:

“Không thất tình thì thôi, làm gì cái thế? Cái mặt buồn hết dễ thương rồi.” – Huy nói, không quên kèm theo một cái nheo má nhẹ.

San San mở mắt, cau mày nhìn Huy:

“Bỏ tay cậu ra, tôi không thích.”

“Woa, dễ cái thật đấy. Xem ra đúng là cô có chuyện không vui rồi.”

Sau đấy San không đáp, Huy cũng không màng hỏi nữa. Họ ngồi, chỉ ngồi mà không ai nói với ai câu gì. Anh Huy cũng không biết vì sao cậu lại ngồi đây với cô nàng hay cáu gắt này, nhưng lúc này, cậu không hề muốn đứng dậy và rời bước đi, Huy không hiểu tại sao mà hình như cậu cũng không quan tâm lắm.

San San vẫn nhắm nghiền mắt, nó đang chờ thời gian trôi qua, mọi thứ với nó giờ là vô nghĩa. San San khi thường có thể rất quan tâm đến chuyện người khác, thậm chí bị nói là hay lo chuyện bao đồng nhưng khi chính bản thân gặp chuyện, nó cũng không còn tâm trí đâu để quan tâm đến bất kì ai.

Việc Huy ngồi cạnh San, cũng chẳng có nghĩa lí gì với nó.

Đây hình như vốn dĩ là đặc tính của con người. Khi họ khổ, họ dường như không còn có thể quan tâm đến bất kì ai khác. Cũng giống như khi bạn bị đau chân, bạn cũng không màng quan tâm rằng người khác đang bị đau tay như thế nào.

San San là con người, nó cáu gắt và nó cũng không hoàn hảo.

“Nè cô nương, muốn đi chơi với tôi không? Ngồi đây chán chết.” – Huy sức tỉnh ra điều gì đấy và cậu nói cho San nghe tức khắc.

San mở mắt ra, “chơi”, vui không nhỉ?

“Chơi gì?” – San nhìn Huy bằng ánh mắt mà cậu cho rằng đấy là vẻ cực kì ngờ vực.

“Tôi không dẫn cô đi ba cái chỗ bày bả đâu nên đừng lo. Lúc nãy tôi đi ngang qua, thấy cách đây vài mét người ta có tổ chức hội chợ. Tôi nghĩ chắc cô đang đợi gì đấy ấy nhỉ? Đón thời gian vào hội chợ chắc cũng không tệ.” – Huy nháy mắt.

Tên này không tệ, cũng rất thông minh. Đoán được San đang đợi thứ gì đấy chỉ bằng việc nhìn nó đang ngồi lặng thinh tại ghế đá cũng không hề tầm thường.

Nhưng điều Huy nói thực sự có vẻ rất có lý. Nửa đêm còn cách vài tiếng nữa, đi chơi chắc là không sao.

Uh, nghĩ cũng phải, chắc là không tệ đâu.

“Okay.”

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Đúng như Huy nói, hội chợ cực vui. Dù trời đã tối nhưng dòng người vẫn tấp nập.

San nhâm nhi cốc nước vừa mua và miếng bánh mì nướng bơ tỏi mà nó cho là cực kì ngon. Huy đi bên cạnh nó, cậu không cầm bất cứ thứ gì và cũng chẳng ăn cái gì như nó. Huy chỉ đi và nhìn xung quanh.

Mặc dù San đang buồn nhưng khi được tham gia một điều gì đó nó cho rằng thú vị, San trông rất hạnh phúc và vui vẻ.

“Khi buồn, không có nghĩa bạn đóng chặt trái tim mình và ngăn mọi niềm vui tràn vào. Cuộc sống rất ngắn, hãy vui khi bạn còn có thể.” – San luôn nghĩ thế.

Họ tạt vào rất nhiều hàng quán và khi đã mỏi chân, cả hai trà trộn vào dòng người đông nghịt đang đứng trước sân khấu sáng đèn.

Trước khi đi vào đám đông, Huy đã dặn San như một đứa trẻ vậy, chả hiểu cậu dặn nó điều đó để làm gì nữa:

“Nắm tay tôi chặt vào, nếu lạc nhau, chúng ta sẽ không thể gặp nhau cho đến khi quay trở lại chỗ ghế đá khi này.”

San nhủ mày, nhưng do đêm tối nên Huy không thấy rõ biểu hiện của nó. Thực chất Huy thừa biết San sẽ cảm thấy kì lạ, ai mà lại không thấy kì lạ chứ, San chẳng phải là một đứa con nít và cần gì mà phải rời khỏi đám đông này mới gặp được nhau? Lạc nhau thì chỉ cần tìm nhau là thấy nhau, tại sao lại phải quay lại nơi ghế đá khi này mới thấy nhau.

Tại sao? San không biết vì Huy không cho nó biết.

Dương Anh Huy có lí do của riêng mình.

Thế là họ trà trộn vào đám đông với mục đích có thể tiến gần hơn đến sân khấu – nơi diễn ra các hoạt động nghệ thuật đầy đa dạng.

Nhưng đúng như Huy linh cảm. Khi đang tiến lại gần nửa đường, hai chiếc ghế trống đang ở rất gần ngay trước mắt thì đám đông đột nhiên đứng dậy hò hét inh ỏi vì quá phấn khởi trước phần trình diễn trên sân khấu.

“Huy!” – San gọi to khi nó bị xô đẩy. Bàn tay San buông lơi tay Huy.

Anh Huy quay lại nhưng cậu không thấy ai, ngoài tiếng hò hét, cậu chẳng nghe được thứ mình cần là tiếng của San.

Xung quanh chỉ là người, những người xa lạ. Thế là xong, Huy thở dài, xui tận mạng, vậy là phải trở lại nơi ghế đá khi này rồi.

Huy không cần chần chừ, cậu cố gắng rời khỏi đám đông nhưng...

“Bắt được cậu rồi!!!” – Có ai đấy kéo mạnh Huy về hướng mình!

Bàn tay Anh Huy được nắm chặt bởi những ngón tay mảnh khảnh của người con gái ấy. Huy nhìn không chớp mắt, cậu ngạc nhiên không thể nói nên lời, San đang đứng ngay trước mắt cậu.

Giữa đám đông vô số người, giữa hàng trăm người họ không quen biết, giữa bóng đêm tối tăm mù mịt, ai cũng có thể lạc mất nhau. Nhưng tại sao họ lại tìm thấy nhau như thế? Làm sao San có thể nhìn thấy và nắm được lấy tay Huy? Làm sao chuyện này có thể xảy ra với một kẻ luôn bị bỏ rơi như cậu?

Huy không biết, cậu không hề biết tại sao.

San San không cười, chỉ thờ hồn hèn vì bị mấy con người to bự chen ép không thương tiếc.

San chỉ lo phần mình, nó vô tình bỏ quên và không hề để ý đến cảm xúc trên gương mặt Huy.

Dương Anh Huy đứng bất động, cậu chỉ nhìn, chỉ nhìn, nhìn như chưa bao giờ được nhìn, nhìn như thể San là sinh vật lạ.

Ừ thì San đúng là sinh vật lạ mà, nó đâu biết rằng bản thân chính là người đầu tiên phá hỏng cái lời nguyện mà Huy tự tạo ra cho mình trong suốt một thời gian dài.

“Ừa, sao cậu nhìn tôi dữ vậy?” – San ngậy ngô hỏi, giờ thì nó thấy biểu hiện khác thường của Huy rồi.

Anh Huy không cười, giờ đây, cậu không còn nhìn nó nữa.

Như một đoạn phim quay chậm, từng kí ức như những mảnh gương vỡ không hoàn thiện ghép lại, hiện về.

“Con không thể tự lập được sao? Tại sao con lại sợ khi phải đứng một mình chứ? Ông sẽ quay về ngay!” – Người đàn ông với mái tóc màu vàng và đôi mắt màu bạch hổ nghiêm khắc nói với cậu bé nhỏ đang rung rung nhìn mình.

Ông ta bỏ tay mình ra mặc dù cậu bé vẫn cố nắm chặt.

“Cháu phải học cách mạnh mẽ hơn.”

Và ông ấy lạnh lùng bước đi, không nhìn lại, bóng hình ấy mờ dần ...

...

Cậu bé bước từng bước thật lạc lõng giữa đám đông người. Đây là đâu? Họ là ai? Ông của cậu đâu rồi? Người thân của cậu đâu rồi?

Đám đông tấp nập, người người đi nhanh và không ai để ý một cậu bé nhỏ nhắn đứng bơ vơ với nỗi sợ đang lớn dần.

Cậu băng qua những con đường đầy xe cộ, đi qua những quán ăn đông người, có vài người say rượu mắt gườm gườm cậu, còn tay thì cầm những vỏ chai bể nát.

Cậu đi theo con đường đã hiện hữu trong trí óc của mình. Cuối cùng, cậu đứng trước một căn biệt thự lớn cổ kính.

Mở cánh cổng ra, a ha, nhà cậu đây rồi!

Cậu nhìn, ông cậu kia!

“Huy, cháu đã tự đi về đây?” – Ông cậu hơi cau mày nhưng đó là biểu hiện thường ngày, ông lúc nào cũng hơi cau mày với cái nhìn đầy nghiêm khắc.

Cậu không trả lời mà chỉ khóc, cậu sợ quá, không phải là cậu đi đâu mà là ông cậu đã không quay lại.

Thực vậy, ông cậu đã không hề quay lại.

Cậu muốn trách ông nhưng tại sao lại không thể thốt lên thành tiếng.

“Im lặng, không được khóc vì những chuyện như thế!” – Ông cậu quát, ông luôn dạy cậu phải mạnh mẽ.

Huy thút thít, cậu không khóc nữa vì cậu sợ bị la chứ không phải cậu không sợ nữa. Lúc ấy Huy còn quá nhỏ và những cảm xúc lạc lõng khi ấy đã in sâu tận trong tâm trí.

Cậu bị bỏ rơi.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Chúng ta sẽ lạc nhau đó, đừng có chơi trốn tìm như vậy.” – Huy bước đi, cậu cố gắng nhìn quanh để tìm kiếm ai đó.

Huy đi đến góc vườn, cậu thấy trái dâu tây đỏ mọng trên đất. Huy nhặt lên, cậu mỉm cười, thở phào, ra là cô ấy ở đây, họ vừa mới đi hái dâu tây cơ mà.

Huy bước sang trái với một nụ cười tươi nhưng trước mắt cậu là người đàn ông đang bấu bàn tay với những móng vuốt sắc nhọn của mình vào cổ người con gái có mái tóc dài đen óng, mặt cô ta sợ hãi nhìn cậu.

Máu tuôn rơi ...

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Cô thấy cậu ấy như thế nào?” – Chàng trai có đôi mắt màu nâu lai xanh lục bảo thả thỏ vào tai người con gái có mái tóc đen óng dài.

“Xin lỗi, tôi không biết cậu ấy là ai cả.” – Cô nàng đáp lại.

Thiên Nam ngược lên, trên mặt tràn trề nỗi thất vọng. Anh nhìn Huy thương cảm, Anh Huy đang đứng xa xa như người mất hồn, đôi mắt nhưốm đượm nỗi buồn vô tận và trông không còn sức sống.

Ra là vậy, đúng là cô ấy quên cậu thật rồi.

Giọt nước mắt khẽ rơi xuống ...

Giờ Huy đã hiểu... Giờ Huy đã tin...

Trên thế giới này, nếu lạc nhau là sẽ mất nhau mãi mãi. Cũng giống như hai đường thẳng chỉ cắt nhau tại một điểm, sau đấy chúng sẽ xa nhau mãi mãi, nếu muốn chúng trùng nhau, hãy vẽ lại từ đầu.

Ừ thì vẽ lại từ đầu.

Nhưng con người quên rằng, luôn có những nét viết mà cả gôm cũng không thể xóa tan.

Huy luôn tin rằng, trên thế gian này, nếu cậu không tìm kiếm thì sẽ chẳng ai tìm cậu bao giờ. Nỗi ám ảnh của cậu lớn đến mức trở thành cả một niềm tin mà dường như không ai có thể thay đổi.

Kể từ ngày ấy...

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San San gọi Huy, nó đưa tay hươu hươu trước mắt cậu.

“Huy, Huy ơi.”

Huy không tỏ vẻ gì, cậu chỉ nhìn nó rồi lại mỉm cười:

“Tại sao cô lại ngồi ở chỗ ghế đá đó?”

Huy hỏi, hình như cậu cũng muốn biết nỗi buồn của San, cậu muốn sẻ chia.

“À ở...” – San lắp bắp, nó áp úng một hồi với một mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu, nó không chắc nhưng San nghĩ nói ra cho Huy cũng chẳng thiệt gì – “Tôi muốn tham gia Strongest Students, tôi đợi đến 12 giờ đêm để đến nhà thầy tổng phụ trách để đăng kí.”

Anh Huy nhướn mày, cậu hơi ngạc nhiên. Không biết trời xui đất khiến thế nào, tự nhiên Huy cười với San một nụ cười đầy ẩn ý:

“Thế thì tôi sẽ đợi cùng cô vì tôi cũng muốn tham gia Strongest Students.”

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 11: 1,2,3

Huy và San đang đứng trước cửa nhà số 15 tại một con hẻm nhỏ. Căn nhà tối om.

“Thầy ngủ rồi bấm chuông có làm phiền không?” – San San lo lắng hỏi, chính nó nghĩ ra cách này, giờ lại chính nó nghĩ ngờ cách lựa chọn này.

Anh Huy bỏ tay vào túi, cậu ngược mắt nhìn xung quanh xem xét tình hình. Quay sang:

“Đành chịu, muốn tham gia được Strongest Students chỉ còn cách này.”

“Uh nhỉ.”

San San hơi xịu mặt, nhìn thấy biểu hiện ấy, bất chợt, Huy nắm lấy bàn tay nó. San ngược mắt lên, nó nhìn cậu chăm chăm nhưng cậu không nhìn nó, cậu nhìn mông lung đâu đó trong không gian.

“Cô không cần lo đâu.” – Và Huy mỉm cười. Dưới màn đêm tối êm như nhung, San thấy nụ cười Huy tỏa sáng như ngàn vì sao, không cần có nhiều ánh sao vì chàng trai này đang là ngôi sao tỏa sáng nhất dưới nền trời đêm này.

Đôi khi chỉ đơn giản là một cái nắm tay cũng có thể tiếp thêm sức mạnh.

Anh Huy buông tay San, cậu tiến lên phía trước và bấm chuông. Một tiếng, họ đợi năm phút. Hai tiếng, họ đợi thêm năm phút nữa. Ba rồi bốn tiếng, cứ thế mà đợi nhưng cánh cửa vẫn im lìm và bên trong căn nhà không chút động tĩnh.

San quay sang nhìn Huy đầy nghi vấn.

“ Sao kì vậy ? ”

“ Bấm lại thử xem. ”

Họ cứ thử nhưng rồi cũng bỏ cuộc . Đành chịu, chẳng biết vì sao lại chẳng ai mở cửa thế này.

Rinnuu Rinnuu Rinnuu Rinnuu ....!!!!

Ánh sáng vàng hắt mạnh vào mắt khiến tầm nhìn cả hai bị nhòe đi. Chiếc xe máy phân khối lớn chạy chậm đến.

San San nheo mắt nhìn, ai đang điều khiển chiếc xe, sau ánh sáng vàng ấy là ai ?

“ San San! Thầy kia! ” – Huy gọi lớn, cậu nhận ra trước nó .

San nhìn lại, một cách thật kĩ càng . A ha! Đúng là thầy tổng phụ trách rồi!

“ Hai đứa nào đây?! ” – Chất giọng khàn đặc quen thuộc vang lên, thầy liếc nhìn San và Huy, mày chau lại .

Thắng xe cái rẹt, đậu ngay trước mặt, ông ta nhìn họ .

“ Dạ tụi em là học sinh Kaisoul đây ạ . ” – San nhanh nhẩu lên tiếng.

Huy đứng im sau câu hỏi của thầy vì cậu nghe mùi rượu nồng nặc phả lên rất khó chịu. Không phải Huy ghét rượu mà chỉ vì điều đó khiến cậu chợt nhớ đến vài ngày trước, Huy nhớ cậu đã uống rất nhiều và đánh nhau trong bar Paradise và cả việc ngồi xuống nói chuyện với Nam bên vệ đường .

Sau ngày hôm đấy, cậu hoàn toàn ở lại nhà Nam mà không hề trở về nhà. Dù rượu đã nhạt nhưng nỗi đau vẫn chưa phai .

Đó không phải là đêm duy nhất, cho đến tận bây giờ, khi nhớ lại những đêm như thế, Huy vẫn cảm thấy chạnh lòng.

“ Đến đây làm gì? 12 giờ đêm mà chưa về nhà sao? ”

“ Dạ! Tụi em muốn tham gia Strongest Students! ” – Không đợi gì , San nói ngay tức khắc .

Sự ngạc nhiên hiện qua đôi mắt của người đàn ông, dù đang say nhưng ông chắc chắn không hề nghe nhầm những câu nói của cô nữ sinh này.

“ Thì ngày mai không được sao? Máy đưa cần gì phải đến đây. Tôi không cho mấy đứa đăng kí đâu . ”

“ Bây giờ là 0 giờ 6 phút, đã qua ngày mới, đúng ngày mà ban giám hiệu Kaisoul cho phép học sinh đăng kí tham gia cuộc thi. Em nghĩ chắc không có lí do gì để thầy từ chối ạ. ” – Huy lên tiếng, thái độ của cậu cực kì tự tin.

Thầy tổng phụ trách chau mày nhìn họ, nghĩ cũng phải, nếu chúng nó đã đến tận đây vào cái giờ này thì chẳng còn lí do gì cấm cản chúng đăng kí tham gia . Gớm, Strongest Students thế mà hút người tham dự thật!

“ Ủ. ” – Một tiếng, rất nhỏ và không nhiều nhưng đủ để làm Huy và San vui mừng.

Rốt cuộc thi việc chờ đợi chẳng là công cốc rồi .

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Con hẻm có căn nhà số 15 giờ vắng tênh. Chỉ còn những con gió thổi lá bay xào xạc .

0 giờ 30 phút .

Chàng trai với đôi mắt màu hạt dẻ lai xanh lục bảo bước đến ngôi nhà . Anh đưa những ngón tay thon dài lên.

Tiếng chuông vang ...!

“ Gì đây? ” – Lại thầy tổng phụ trách, ông cau mày, cũng đúng thôi, học sinh trường Kaisoul đúng là quái gở, chỉ vì một cuộc thi mà chúng lần lượt thay phiên kéo nhau làm phiền và phá cả giấc ngủ của ông. Hết một nàng một chàng thì giờ lại đến thiên tài khét tiếng của Kaisoul.

Đã gọi là “khét tiếng” thì nghĩa là ai chẳng biết người ấy, vì thế chỉ cần nhìn mặt là biết ngay học sinh Kaisoul.

“ Thừa thầy em muốn...”

“ Được rồi được rồi được rồi, Strongest Students đúng không? Đây đây, tôi sẽ ghi tên cậu vào rồi sau đó cậu về cho tôi ngủ nhé. ” – Người đàn ông vội cắt lời, khỏi phải nói thì ông cũng biết lí do vì sao nam sinh này lại có mặt tại đây. Cầm bút và tờ danh sách đăng kí, dù đang say nhưng vẫn ghi rất cẩn trọng: “ Được rồi, Hoàng Thiên Nam, đúng không. ”

“ Dạ, là Hoàng Thiên Nam . ” – Chàng trai mỉm cười .

Bóng đêm vẫn bao trùm và con hẻm có ngôi nhà số 15 giờ lại vắng tênh như khi chưa từng có sự hiện diện của Huy và San , như khi chưa có sự xuất hiện của Nam .

Có một điều chàng trai có đôi mắt màu nâu hạt dẻ và cả người đàn ông trong căn nhà số 15 kia đã không biết rằng ...

Phía xa xa, sau bức tường gạch đỏ của căn nhà đầu hẻm, mọi cử chỉ của họ đều không thể qua mặt được một người.

Mái tóc buông dài, gương mặt sắc sảo và đôi mắt sáng thông minh.

“ Thiên Nam, Anh Huy, rốt cuộc hai người là ai? ”

Con gió đêm thổi mạnh bay thốc cả chiếc mũ rơi xuống đất .

Bàn tay với những ngón tay mảnh khảnh nhặt chiếc mũ lên và rời bước đi. Dưới nền đất, trong xấp báo cũ ghi thời gian xuất bản vào năm năm trước, trên bìa trang nhất có dòng chữ to viết rõ :

CÔNG CHÚA VƯƠNG QUỐC MENIE MẤT TÍCH SAU CÁI CHẾT CỦA HOÀNG HẬU VICTORIA XANDRARXIOUS

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12: Ready ?!

Trọng Khang ôm gối, nằm trên giường. Cậu lẩn qua, rồi lại lẩn lại, lẩn qua, rồi lại lẩn lại... Cứ thế mà hành động này cứ lặp đi lặp lại không biết bao lần.

Lò mò chiếc điện thoại, mở mắt hí hí nhìn vào màn hình sáng trưng.

2 giờ sáng.

Khang thở dài, cậu nhớ bản thân đã lên giường từ lúc 10 giờ tối thế mà lại chẳng tài nào chợp mắt được .

Vì gì? Cho xin, nếu biết là vì gì thì Khang đã giải quyết ngay và đi vào giấc ngủ từ lâu.

Khang đập chăn ra, cậu nằm dằng sao biển rồi đưa mắt nhìn lên tầng trần cao.

Khang rời khỏi giường. Cậu đi xuống nhà lấy một ít nước rồi trở về phòng ngủ của mình. Muốn đi qua phòng ngủ, Khang phải đi qua phòng làm việc của ba. Khang nhớ ngày xưa, khi cậu thức đến những giờ muộn thế này và thấy đèn trong phòng ba vẫn sáng, Khang vẫn luôn tò mò bước vào, hỏi thăm dăm ba câu rồi trở về phòng. Nhưng dần dần, cứ tối nào đèn cũng cứ sáng đến tận hai, ba giờ, Khang dần quen và cậu không hỏi nữa.

Thoáng chốc, cậu nhận ra, đã lâu lắm rồi mình không bước vào phòng làm việc của ba. Lâu đến mức, Khang dường như không còn cảm thấy bất kì sự lo lắng nào len lỏi vào tim như ngày xưa.

Khang mở nhẹ cánh cửa bằng gỗ, cậu bước vào và vô tình nghe thấy...

“ Giờ này mà chú còn thức đúng là chuyện lạ. ”

...

“ Sao? Bọn trẻ ở Kaisoul làm phiền à? ”

...

“ Cái gì?! Chúng nó tranh giành quyền tham gia Strongest Students nên đứng ngay 12 giờ đêm đến nhà chú??? ”

Ba của Khang đang nói điện thoại với một ai đó. Những câu đầu, Khang không lấy gì làm lạ nhưng khi nghe đến Kaisoul, cậu chợt giật mình .

Kaisoul? Strongest Students?

Trong cậu dường như có một nỗi bất an nào đấy trào lên.

“Ồ? Con chưa ngủ sao?” – Ba cậu cúp máy, ngạc nhiên nhìn.

“À...dạ.” – Khang lắp bắp – “Nhưng... ba đang nói chuyện với chú Tiến ạ?”

Chú Tiến là thầy tổng phụ trách của trường Kaisoul đồng thời cũng là chú ruột của Trọng Khang.

“Uh, sao vậy con, có chuyện gì à?”

“Dạ không ạ. Con chỉ thắc mắc là có người ở Kaisoul đã đăng kí tham gia Strongest Students sao?”

“Uhm. Nghe chú nói thì đúng là thế. Các bạn ấy đợi đến 12 giờ để đăng kí khiến chú ấy bị quấy rầy và giờ không thể chợp mắt được.”

Khang lập tức tiếp lời:

“Thế chú ấy có nói họ là ai không ạ?”

“Không, mà có chuyện gì không con?”

“À dạ không ạ. Mà con đi ngủ đây. Chúc ba ngủ ngon.”

Khang cúi đầu chào và cậu lui bước. Trọng Khang biết ba đang rất thắc mắc vì hành động của cậu nhưng Khang không quan tâm, cậu đang có vấn đề lớn hơn cần được giải đáp.

Khang cầm chiếc điện thoại lên, cậu nhanh chóng bấm số. Tiếng chuông đổ vang lên những hồi dai dẳng càng khiến Khang sốt ruột hơn bao giờ hết. Khang không biết tại sao cậu lại có cảm giác này, chỉ biết là cậu đang rất lo lắng mà thôi.

Có khi nào... Khang chợt nghĩ về điều cậu lo sợ.

Dù chỉ xuất hiện trong đầu không quá 5 giây, như một tia sét xẹt qua nhưng cũng đủ khiến Khang lo sợ hơn bao giờ hết.

“Alo?” – Có tiếng hồi đáp bên đầu dây kia.

“A, dạ con chào chú Tiến. Chú có con hỏi, có bao nhiêu người đã đăng kí tham gia Strongest Students rồi ạ? Họ là ai thế ạ?”

“Haizz, lũ trẻ ngày nay thật là... Có bốn người rồi con trai. Hình như cũng có mấy đứa bạn con đấy.”

“Bạn con?”

“Uh, đó là...”

Khuôn mặt chợt biến sắc. Khang ngồi bịch xuống đất khi nghe xong câu nói của chú mình. Tay cậu run run cầm chiếc điện thoại.

“Alo? Khang ơi, alo, Khang, con đâu rồi? Alo? Alo?”

Khang cứ nghe tiếng alo vang vọng trong chiếc điện thoại. Cậu nhìn nó, suy nghĩ gì đấy, rồi đưa lên tai và nói:

“Chú ơi, xin cho con đăng kí Strongest Students. Nguyễn Trọng Khang, lớp 11A5. Ngày mai con sẽ xuống phòng kí tên vào bản cam kết ạ.”

Cuộc đối thoại chấm dứt, Khang cúp máy. Cậu thần thờ, gương mặt tràn trề nỗi thất vọng.

“Cậu đã nói dối. Cậu đã nói là cậu sẽ không tham gia. Cậu đã hứa với tôi như thế. Và hình như cậu thất hứa rồi...”

Những câu nói cứ lặp đi lặp lại như thế.

Strongest Students là một cuộc thi nguy hiểm và Khang biết điều đó. Cậu ghét tham gia và không hề muốn trở thành một thí sinh của cuộc thi.

Vậy thì vì cớ gì Khang lại tự mình đăng kí tham gia một cuộc thi như thế?

“Vì gì?” hay là “Vì ai?”?

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Mọi người ơi, có danh sách những thí sinh tham gia Strongest Students rồi!!!!!!!!!!!!!!” – Một nam sinh chạy hót hải như mả rượt vào.

Cả lớp ai ai cũng xông xáo, đứng phắt dậy rồi bay như điên xuống đại sảnh của tòa hành chính Kaisoul để xem thông báo.

Cả một trường Kaisoul xông xáo, ai ai cũng ngạc nhiên và bàn tán ra vào về những thí sinh tham gia.

Điều gì khiến họ xôn xao đến thế?

Thứ nhất, phần lớn ai cũng biết mức độ nguy hiểm của Strongest Students và kinh hãi nó khi chứng kiến sự trở về của những học sinh tham gia vào năm năm về trước .

Thứ hai, lí do này là trên hết...

“Nếu họ có gì thì uống lắm đấy.”

“Trời ơi, tớ chả muốn anh ấy tham gia tí nào. Lỡ bị điên thì sao?”

Thế đấy, trên hết, một thiên tài, hai kí túc xá trường nam nữ, một hot boy Kaisoul vừa về nước, một hot girl thiên tài và một ... uhm ... cô gái bình thường đã trở thành sáu người đại diện Kaisoul tham gia Strongest Students .

Thí sinh tham gia Strongest Students

1. Dương Anh Huy (11A4)

2. Mai San San (11A3)

3. Hoàng Thiên Nam (11A1)

4. Lê Hoàng Kim (11A3)

5. Nguyễn Trọng Khang (11A5)

6. Trần Kim Liên (11A1)

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ học bắt đầu sau 15 phút nữa, tất cả các học sinh dần tản ra và đi về lớp. Chỉ có duy nhất năm người đứng im.

Năm người ấy cũng là năm thí sinh chính thức của Strongest Students.

San San đứng kế bên Anh Huy, Trọng Khang đứng cách xa Hoàng Kim. Kim Liên khoanh tay nhìn tất cả những người còn lại.

“Thì ra đây là những người đã nhanh chân đăng kí trước tôi.” – Kim Liên nói, cô đi lại gần Trọng Khang, đưa tay ra : “Chúng ta có thể sẽ là một đội trong tương lai đấy.”

Nhưng Trọng Khang chẳng màng quan tâm, cậu nhìn Kim và chỉ nhìn Kim mà thôi.

Hoàng Kim biết Khang nhìn mình nhưng lại tỏ ra không hề quan tâm và rời bước đi .

Khang chạy lại rất nhanh, cậu chặn đường Kim, cau mày hỏi :

“Tại sao lại nói dối?”

“Tôi không nói dối bất cứ thứ gì.”

“Vậy tại sao lại tham gia?! Cậu không biết cậu đang đâm đầu vào nguy hiểm sao?” – Khang lớn tiếng.

San San nhìn lo lắng, nó toan chạy lại nhưng Huy lập tức ngăn:

“Lúc này không thích hợp , nếu xen vào, mọi chuyện sẽ rối hơn.”

San nghe thấy thế cho là phải, nó gật đầu.

Hoàng Kim cứ lẩn tránh ánh nhìn Khang giành cho. Còn Khang thì đang rất cần một câu trả lời.

“Chẳng phải cậu cũng đã tham gia đấy sao?” – Kim hỏi ngược lại.

Chưa bao giờ Khang cảm thấy khó chịu hơn thế, Kim không hiểu cậu hay cố tình không hiểu ?

“Đúng vậy, nhưng tôi tham gia không phải vì ba tỷ hay vì bất cứ thứ gì. Tôi tham gia vì một người và người ấy đã nói dối tôi.”

Nói rồi Khang bỏ đi, không nhìn lại dù chỉ một lần. Hoàng Kim đứng sững người, nhỏ không biết nói gì và nhỏ cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa.

San San bước lại gần:

“Tao nghe nói, mày đã đăng kí lúc hơn 12 giờ rưỡi, tại sao mày lại tham gia? Mày còn dặn tao vậy tại sao lại muốn tham gia đến mức như thế?”

“Phải! Tao không muốn! Cực kì không muốn! Nhưng có một đứa đã tham gia vì muốn giúp mẹ mình! Tao biết mày sẽ cãi lời tao, vì tao biết có nói, có ngăn bao nhiêu mày cũng chỉ thích làm theo ý mày, cũng sẽ chẳng nghe tao. ”

Và Kim bỏ đi, y như Khang lúc này. San San giờ thì giống Kim như lúc này, cũng đứng sững người.

Họ đều tham gia vì nhau, dù có giận bao nhiêu cũng luôn là vì nhau. Họ đều vì một ai đó mà chấp nhận đánh đổi cả sự an toàn của bản thân. . .

Huy thờ dài, nhìn theo hướng của Khang, của Kim đã rời đi, rồi lại nhìn San San :

“Tôi nghĩ Khang cũng giống Kim. Dù có nói gì thì Kim cũng chẳng nghe lời cậu ấy, vì vậy Khang mới đăng kí cuộc thi này. ”

Họ đều bắt lực trước người mà họ yêu thương và trân trọng.

San San gật đầu, giờ đây chỉ còn mình nó và Huy ở lại, nó nhìn cậu :

“Vậy còn cậu, cậu tham gia là vì gì? ”

“Tôi à? ” – Huy phì cười, cậu lắc đầu – “Tôi không biết nhưng tôi nghĩ sẽ thật vui nếu tôi và người đó cùng tham gia một trò chơi. ”

“Người đó? ”

“Uh, là người anh em ” – Huy trả lời. Và rồi cậu quay lại phía sau khi nhận ra một người vừa mới bước vào đại sảnh .

Thiên Nam đưa mắt nhìn họ, anh không nói gì và cũng không biết gì về tình hình lúc này. Chỉ biết Huy nhìn anh và San cũng nhìn anh.

Thì ra mọi người đều có lí do riêng cho bất kì hành động nào của mình .

“Cái gì mà Strongest Students? Thăng này cậu đã làm gì hả? ” – Nam tức điên lên hỏi Huy.

Trông Huy thì vẫn bình thản như vậy.

“Chỉ là một cuộc thi thôi mà. ”

“Tôi sẽ không tham gia! ” – Nam trả lời chắc nịch và rồi anh bỏ đi.

Anh Huy quay sang:

“Một cuộc thi như vậy mà không dám tham gia thì rõ ràng là thằng hèn.”

Thiên Nam đứng lại, anh chợt cười khẩy :

“Thằng hèn? Vậy đó với một thằng dùng phép biến hình thành người khác rồi tự ý đăng kí tên họ vào một cuộc thi vớ vẩn thì ai là hèn hơn? Tôi không có hứng với cuộc thi này, cậu tự mà đi tìm người chơi với mình. ”

Thiên Nam mở cửa rồi đi trên hành lang mà không thèm đoái hoài phía sau. Anh Huy liền chạy ra :

“Nên nhớ, cậu còn nợ tôi một lần. Nếu cậu tham gia, cậu sẽ không còn nợ tôi nữa! ”

Và câu nói khiến bước chân Nam dừng lại!

Hai tay anh nắm chặt thành nắm đấm. Chết tiệt, anh chẳng có hứng thú gì với cuộc thi này hết.

“Chúng ta sẽ không còn ai nợ nhau nếu cậu đồng ý tham gia cuộc thi này. ” – Huy thuyết phục.

Thiên Nam quay lại, cậu nhìn Huy bằng ánh mắt sắc lạnh. Không nói gì và lại bước đi .

Dương Anh Huy chốc mỉm cười, một nụ cười hoàn hảo. Không ai hiểu Nam hơn Huy, cũng chẳng ai hiểu Huy hơn Nam .

Huy có một niềm tin cực kì mãnh liệt, chắc chắn Hoàng Thiên Nam sẽ có mặt vào hôm ấy và cùng cậu tham gia Strongest Students.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Vậy ra chúng là người tham gia. ”

Trong căn phòng hiệu trưởng tối om, có một người đàn ông ngồi dựa lưng vào chiếc ghế bành và đưa mắt nhìn ra khung trời lớn qua tấm kính dày trước mắt.

Mái tóc vàng và đôi mắt màu bạch hổ được ánh nắng rọi vào.

Những tờ giấy nằm hỗn độn trên chiếc bàn gỗ lớn.

Trong đây, có sáu tờ giấy dán ảnh thẻ của Thiên Nam, Anh Huy, của San San, Hoàng Kim, của Trọng Khang, Kim Liên và cả chữ kí lẫn dấu vân tay của mỗi người .

Có dòng chữ lớn tô đậm trên mỗi tờ:

BẢN CAM KẾT

Bên dưới, dòng chữ nhỏ in nghiêng viết rõ:

Mọi thiệt hại về tinh thần và thể chất đều không liên can đến ban tổ chức .

...

Vậy là cuối cùng, sáu thí sinh đại diện Kaisoul tham gia Strongest Students cũng đã được tìm ra. Việc đăng kí cũng đã như một cuộc đua gay cấn và khó nhằn nhưng đây chưa phải là tất cả .

Có vẻ rồi đây họ sẽ bước vào một cuộc chơi mà cả bản thân chưa bao giờ có bất kì kinh nghiệm nào về nó.

Họ sẽ chơi một trò chơi mà không biết tương lai phía trước chỉ toàn một màu xám đen.

Họ đang dần bước vào một cuộc chiến khốc liệt ...!

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Go !!!!!

Thiên Nam – đến vì một món nợ.

San San – đến vì gia đình mình.

Anh Huy – đến vì người anh em.

Cả một khu vực rực sáng và đông người tụ họp giữa lòng thành phố. Sân khấu được trang trí đơn giản.

7 giờ 45 tối .

San San hồi hộp đứng kế bên Kim. Trọng Khang và Kim Liên cũng đã có mặt tại đây nhưng dường như không khí giữa họ chẳng mấy dễ chịu hơn trong một tuần qua.

Anh Huy nhìn xung quanh, cậu đang cố tìm kiếm một ai đấy. Từ khi có mặt tại nơi này, Anh Huy vẫn luôn đảo mắt nhìn quanh và khi cuộc đua Strongest Students sắp bắt đầu, Huy dường như trở nên bồn chồn hơn bao giờ hết.

“Xin chào, cậu đến từ Kaisoul?” – Một bạn nữ mặc chiếc áo thun hồng cách điệu, khoác ngoài cardigan, đeo tay thô và quần short bước lại gần San đưa tay ra và nói.

Trên tay cô nàng cũng có logo của cuộc thi và tên trường như San San đang có. Nó thoáng ngạc nhiên nhưng cũng lập tức mỉm cười, bắt tay người bạn mới:

“Xin chào, tớ đến từ Kaisoul. Còn bạn ? ”

“Tớ học trường Hà Thuyên. Cùng giúp đỡ nhau nhé. ”

“Uh, mong sẽ giúp đỡ nhau . ”

Và rồi bạn nữ ấy rời đi. San San nhìn theo, “ giúp đỡ nhau ”, San không nghĩ thế, không phải vì ích kỉ nhưng nó chắc chắn rằng khi cuộc thi bắt đầu thì chỉ vì ba tỷ, các thí sinh sẽ câu xé nhau để có thể thắng cuộc thi bằng mọi giá.

“Giúp đỡ nhau”?

Thật nực cười, con người hay nói với nhau những điều họ không thực sự muốn.

“Ai thế? Bạn mới à?” – Huy bước lại gần hỏi thăm, cậu cười nhẹ.

“Không, chào hỏi thôi. Để giúp đỡ nhau.” – San chột cười, nó nghĩ mà buồn cười.

Huy dường như suy nghĩ gì đấy rồi cũng phì cười, cười vì cậu cũng đang nghĩ những điều mà San nghĩ.

“Thiên Nam không đến sao?”

“Chà biết, cuộc thi sắp bắt đầu mà chẳng thấy đâu.” – Huy chán nản nhún vai.

“Vậy nếu chia đội thì làm thế nào?”

Điều San hỏi cũng là điều Huy tự hỏi. Chia đội thì thế nào? Thật ra riêng San đã có câu trả lời nhưng nó chỉ hỏi thế thôi. Câu trả lời của San cũng y như câu trả lời của Huy dành cho cho nó.

Họ có vẻ rất đồng điệu về suy nghĩ cùng nhau.

“Hai người vẫn có thể chơi tốt, số lượng không nói lên chất lượng, đúng không?” Huy đưa mặt lại gần và cậu mỉm cười thật tươi.

Bộp ...!

Có tiếng gì vang trên nền đất ngay nơi Huy và San đang đứng. Huy nhìn xuống, một chiếc bộp.

“Bạn ơi, làm rơi gì này!” – San nhanh nhẩu gọi với, nó nắm bắt tình hình nhanh hơn Huy.

Có một điều, San San và cả Anh Huy đều không nhận thấy, ngay khi tiếng San vang lên, trên môi ai đấy trong đám đông đã xuất hiện một nụ cười đầy ma mị.

Anh chàng quay lại, tỏ vẻ bất ngờ.

Anh Huy không nói gì, không hề nói gì và hình như cũng chẳng có cảm xúc gì mấy.

“Cảm ơn.” – Anh chàng lấy lại ví từ tay Huy.

Đó là một chàng trai có gương mặt như một đứa trẻ vậy, rất đáng yêu, mái tóc nâu vàng và khá cao. Anh chàng có hàm răng trắng muốt và đôi mắt màu nâu hạt dẻ thấy rõ.

“Không có gì.” – Huy đưa tay lại vào túi quần, trả lời.

Người con trai ấy rồi bước đi nhưng chỉ đi được vài hai, ba bước lại đứng khựng lại, quay lại nhìn San và Huy:

“Tôi là Alvin, rất vui khi được gặp hai bạn.” – Alvin mỉm cười, một nụ cười đầy ẩn ý.

Anh Huy vẫn không có cảm giác gì, tâm trạng của cậu bây giờ như nước hồ thu, tĩnh lặng và êm ả. Cho đến bây giờ, Huy vẫn không nghĩ nhiều về Alvin.

Alvin có gì đấy trông rất đáng tin cậy.

“Xin chào tất cả các bạn, những thí sinh đại diện cho hai mươi hai trường trong khu vực tham gia Strongest Students!”

Tiếng nói lớn vang lên từ phía sân khấu thu hút mọi ánh nhìn.

Cô gái trẻ có mái tóc uốn lộn buông dài cầm chiếc micro trắng nhẹ nhàng nói.

“Ngay bây giờ chúng ta sẽ chia đội các bạn nhé. Mỗi đội sẽ gồm ba người đến cùng trường, riêng các bạn thí sinh trường Kaisoul có tất cả sáu người tham gia thì sẽ chia đôi, ba thí sinh đăng kí sớm nhất sẽ cùng một đội, ba thí sinh tham gia trễ nhất sẽ cùng một đội. Các bạn không được quyền thay đổi thành viên trong đội.”

Và cô gái cứ tiếp tục trao đổi về những vấn đề xoay quanh cuộc thi.

Nói như vậy, hiện tại, có tất cả 23 đội tham gia. Mỗi trường ba người và cũng được xếp vào cùng một đội. Riêng Kaisoul, kể từ ban đầu, vì một nhà tài trợ trường Kaisoul là nhà đầu tư lớn nhất của cuộc thi này nên Kaisoul được đăng kí với tất cả sáu thí sinh tham gia.

Đội Kaisoul 1:

+ *Dương Anh Huy.*

+ *Mai San San.*

+ *Hoàng Thiên Nam.*

Đội Kaisoul 2:

+ *Lê Hoàng Kim.*

+ *Nguyễn Trọng Khang.*

+ *Trần Kim Liên.*

Thế nhưng cho đến tận bây giờ, Thiên Nam vẫn chưa có mặt tại đây. Anh sẽ bỏ lỡ cuộc thi này? Chỉ một mình Huy và San, liệu họ có thể vượt qua vòng 1 với hơn 20 đội chơi?

“Sau đây mong các bạn hãy nghe thật kĩ luật chơi.” – MC nói sau khi bên dưới sân khấu mỗi đội đều được ban tổ chức phát cho một tấm bản đồ khu vực kèm theo những dòng chữ nhỏ li ti.

Trên tấm bản đồ ấy, một vùng khu vực lớn được đánh dấu nằm trong vòng tròn được in sẵn.

Tất cả đều chú ý lắng nghe.

“Bản đồ này là khu vực hoạt động của Strongest Students. Như đã thấy, trên bản đồ có một khu vực lớn được nằm trong một vòng tròn. Đó sẽ là nơi hoạt động của các bạn khi cuộc thi chính thức bắt đầu. Hiện tại nơi chúng ta đang đứng các vòng tròn ấy đúng 100m.”

Và mọi người cùng nhìn những dòng chữ nhỏ kẻ bên để xem thật rõ luật chơi.

Luật Chơi Vòng I Của Cuộc Thi Strongest Students :

1. Mỗi đội sẽ bốc thăm để có một danh sách in sẵn 5 từ ngữ được liệt kê. Nhiệm vụ của mỗi đội là làm sao tìm kiếm trong khu vực được khoanh tròn trên bản đồ để ra được năm vật có liên quan đến năm từ ngữ trong tờ danh sách. (cách giải thích tùy theo mỗi đội.)
2. Đồ vật chỉ được xem là hợp lệ khi có logo là biểu tượng infinity – vô cực của cuộc thi trên ấy.
3. Người chơi có thể làm mọi cách để có đủ số vật cần tìm (ban tổ chức nhấn mạnh điều này). Tuy nhiên, sẽ hoàn toàn là phạm luật và bị loại vô điều kiện nếu có bất kì hành vi giả mạo đồ vật để được vào vòng trong. Ban tổ chức không chấp nhận bất kì hành vi gian lận nào.
4. Khi đã hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm được năm vật thì hãy chạy về hướng các cộng tác viên để kiểm duyệt. Vị trí của mỗi cộng tác viên đều cách vòng tròn 100m. Nếu kiểm duyệt thành công (nói cách khác, lời giải thích được chấp nhận), đội chơi đó sẽ được thông qua, nhưng nếu bị từ chối, sẽ trở lại cuộc chơi với không lời giải thích nào.
5. Mười ba đội được thông qua nhanh nhất sẽ được vào vòng trong. Thời gian là 3 tiếng cho tất cả các đội chơi. Sau ba tiếng, tất cả những đội không thể hoàn thành vòng chơi sẽ bị loại, hay sau ba tiếng, nếu chưa tìm ra đủ mười ba đội vào vòng trong thì sẽ chỉ lấy số đội đã được thông qua sau ba tiếng vào vòng trong.

Tuy nhiên, vẫn có những lời gợi ý cho các thí sinh.

Có tất cả hai gợi ý cho mỗi đội. Khi cần gợi ý, chỉ cần đặt tay lên huy hiệu ghi tên trường mình và nói: “Chúng tôi cần gợi ý.” sẽ có ngay lời gợi ý từ phía ban tổ chức.

Đường kính cuộc thi là 1km.

Ban tổ chức còn nói thêm, quanh đây có rất nhiều camera được ghi hình sẵn, mọi hành động của các thí sinh sẽ được quan sát để đảm bảo tính công bằng và cuộc thi diễn ra được thuận lợi.

Khi chỉ còn 3 phút nữa cuộc thi sẽ bắt đầu, chị đại diện cho ban tổ chức còn nói thêm:

“Có một món quà mà ban tổ chức muốn dành tặng các bạn, đó là điều mà các bạn phải nên nhớ thật rõ, đó là : Nếu là dấu ba chấm, thì được quyền điền vào đấy bất cứ thứ gì.”

Sau khi dứt lời, mọi người đều xôn xao, rõ ràng đây là một gợi ý mà ban tổ chức đã dành cho những con người có mặt tại đây.

San San chỉ im lặng, nó nhớ kĩ từng lời đã được nghe. Strongest Students quả không đơn giản, dù đã được trao đổi thông tin và nắm chắc luật chơi nhưng San tin chắc rằng còn rất nhiều điều đáng kinh ngạc phía trước.

“Bây giờ mỗi đội hãy cử một người lên bốc thăm danh sách gồm năm từ ngữ ngẫu nhiên.”

San San nhìn Huy, cậu đang mỉm cười với nó, nụ cười không tươi như thường ngày, có một chút gì lo âu trong đấy và cực kì nghiêm túc nữa.

San chợt nhận ra, không chỉ San mà ngay cả Huy cũng nhận ra cuộc thi này không hề đơn giản.

Có những lí do người ta tìm đến cuộc thi này.

Có người cần tiền.

Có người vì ai đó.

Có người chỉ đơn giản là thích.

Có người thì nghĩ đây là trò chơi dễ ăn.

Nhưng Strongest Students chưa bao giờ là một trò chơi dễ dàng và khi gần kề những phút giây bắt đầu vòng 1, điểm đầu cho cuộc đua tìm ra những học sinh mạnh mẽ nhất, 23 đội chơi, 69 con người, chưa kể những người đến muộn không có mặt tại đây thì hơn hết, ai ai cũng nhận ra một điều, cả chỉ việc tồn tại ở vòng sau đã là chưa bao giờ dễ dàng.

“Tôi sẽ đi.” – Huy khề nghiêng đầu, cậu mỉm cười.

Anh Huy đi vào dòng người, xếp hàng và 5 phút sau trở về với tờ giấy nhỏ có in biểu tượng infinity – vô cực trên tay.

1. Vật lí
2. Con người
3. Cái chết
4. Kế toán
5. Mất mát

San San nhìn Huy, nó lo lắng với năm từ ngữ này, với hai con người, liệu họ có thể vào vòng trong không?

“Hình như cậu ta không đến thật.” – Liên nói, San nghe và cả Huy cũng nghe thấy. Liên đang nói về Thiên Nam, đúng như lời cô nói, cho đến khi cuộc thi sắp bắt đầu, Nam vẫn chưa có mặt tại đây.

San San không nói gì, Anh Huy cũng không nói gì vì họ cũng nghĩ thế thật.

“Ai nói tôi sẽ không đến?”

Thiên Nam xuất hiện trong sự ngạc nhiên đến tột cùng của mọi người xung quanh. Anh nghiêm nghị đưa mắt nhìn San:

“Tôi đã bỏ lỡ điều gì?” – Nam hỏi.

“Có đấy, luật chơi vừa đọc xong.” – San San trả lời, cuối cùng anh chàng cũng có mặt tại đây. San mong Nam sẽ bắt kịp thông tin của cuộc thi.

“Tôi đứng này giờ đây kìa và đã nghe luật chơi.” – Và anh đưa mắt nhìn lên phía sân khấu lớn.

7 giờ 59 phút 53 giây...!

Anh Huy lắc đầu, mỉm cười bước lại gần Thiên Nam, nói nhỏ bên tai:

“Chào mừng cậu đã đến, chúng ta cùng đội và như lời đã hứa, không ai nợ nhau.”

Anh Huy lùi một bước, mỉm cười thật tươi.

Thiên Nam – đến vì một món nợ.

San San – đến vì gia đình mình.

Anh Huy – đến vì người anh em.

Cả ba nhìn nhau mà không nói gì nhưng như có hàng ngàn ngôn từ ẩn sâu trong ánh mắt mà họ dành cho nhau.

Họ là một đội và sẽ sát cánh cùng nhau. Cả ba con người ấy đang cùng đứng về một phía, dù sẽ khó để hòa hợp nhưng biết đâu được, có thể sau này họ

sẽ là một đội mạnh nhất, một khối không thể tách rời thì sao?

3...!

Những giây cuối lần lượt hiện lên trên màn hình led.

2...!

Không gian lặng im, mọi thứ sắp bắt đầu.

1...!

ROUND 1 – START !!

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Điều Kiện Tối Thiểu

Thiên Nam, Anh Huy, San San bước dọc con đường vắng tênh. Đường như chỉ có ba con người và cảnh vật với những con gió thổi xào xạc.

“Bọn họ chạy nhanh thật đấy.” – San San nói, nó nhìn xung quanh mà chẳng thấy một bóng người.

Kể từ khi có hiệu lệnh bắt đầu vòng một, như một cơn bão táp, những thí sinh tham gia cuộc thi chạy nhanh vào vòng tròn đã có ranh giới định sẵn. Chỉ có những kẻ như Thiên Nam, như Anh Huy mới bình tĩnh như thế.

Nhất là Thiên Nam, anh ấy bình tĩnh kinh khủng, đến mức San San không thể tin nổi liệu anh ta có đến đây để tham gia một cuộc thi hay không nữa.

“Bây giờ chúng ta có vấn đề lớn đây, chúng ta sẽ tìm ở đâu, mọi người?” – Huy nói, cậu đang đợi xem một câu trả lời.

“Từ những nơi ít ai để ý nhất?” – San trả lời, còn Nam thì không. Nhưng Huy biết Nam đã có câu trả lời cho mình.

Bước chân Nam khựng lại, anh quay sang trái và ra hiệu cả hai người còn lại.

Trung tâm thương mại Rollia.

“Cửa... không khóa...” – San San ngơ ngơ ra điều gì đấy.

“Tĩnh mất lắm, sẽ có rất ít người có thể nhận ra như cô, Rollia là trung tâm thương mại duy nhất trong vòng tròn đã được định của ban tổ chức và hôm nay nó không đóng cửa, thật lạ.” – Thiên Nam mỉm cười.

“Điều đó có nghĩa, chúng ta sẽ tìm được thứ gì đấy trong đây.” – Huy nói.

Cả ba người họ dần tiến vào Rollia bằng vẻ tự tin không dễ có. Điều họ không biết rằng, có ai đấy đang theo dõi họ rất gần và thật kĩ nơi phía sau.

Thiên Nam, Anh Huy, San San đi một vòng nhưng chẳng tìm kiếm được thứ gì có huy hiệu infinity – vô cực của Ban Tổ Chức. Chẳng lẽ họ đoán sai, không thể nào, chắc chắn ít nhất phải có thứ gì đấy trong đây.

“Á!”

Tiếng hét nhỏ vang lên, Nam và Huy giật mình quay lại.

“Chuyện gì vậy?”

“À...không...Tại tóc tôi rớt thôi.” – San San cười trừ, một nụ cười ngây thơ vô số tội.

Nam và Huy thờ dãi, cứ tưởng chuyện gì xảy ra, cô nàng này thật biết cách làm người khác giật mình.

Về phần San San, khi cột tóc, nó rất ghét tóc bị rớt, vì vậy khi tóc rớt, San rất bức mình. Nó nhìn quanh rồi thấy mình may mắn quá vì trên chiếc xe đua điều khiển từ xa bỗng có một chiếc lược.

San San nghĩ cũng kệ, nó chạy lại và lấy lược chải. Khi chải xong hết, San San cảm thấy rất vui, nó vội bỏ chiếc lược lại vị trí ban đầu nhưng... hình như nó thấy cái gì nhỉ?

Không thể nào !!! San toan la lớn nhưng nó nhận ra đây là Strongest Students, không thể tự nhiên như ở nhà, nó chạy thật nhanh lại gần Nam và Huy đứng cách xa vài mét.

“Nam Nam Nam, Huy Huy Huy. ” – San gọi liên hồi tên mỗi người ba lần.

Thiên Nam và Anh Huy lập tức quay lại, họ nhìn San đang nhìn họ với đôi mắt sáng rực và cái tay của nó không ngừng ve vẩy cái lược trước mặt họ. Huy liền lấy từ tay San chiếc lược. Cậu nhìn khắp chiếc lược...

Biểu tượng Infinity – vô cực của cuộc thi.

“Wow, cô giỏi thật đấy. ” – Huy cười và San giơ tay hình chữ V lên ý nói: “Tất nhiên tôi mà. ”

“Để xem chúng ta sẽ có gì với chiếc lược này. ” – Huy lập tức lấy từ túi quần mảnh giấy nhỏ.

1.Vật lí

2.Con người

3.Cái chết

4.Kế toán

5.Mất mát

Sau một hồi cau mày rồi nhìn nhau rồi lại cau mày, Huy nói:

“Hình như nó chẳng liên quan gì đến năm từ này thì phải.” – Và nhìn sang Nam. Nam chỉ im lặng.

San San gật gù cái đầu, mặt vẻ tiêng tiếc:

“Hình như đúng thế thật, cái lược chẳng liên quan gì cả. ”

Cả hai người họ đều nhìn Nam, Nam suy nghĩ một lát rồi nói:

“Uh. ” – Một chữ cũng đủ khiến cả hai con người còn lại thất vọng.

Không phải chứ, đồ vật thì như mò kim đáy bể, đã vậy khi tìm ra lại không đáp ứng đúng năm từ ngữ đã được bốc thăm.

Cuộc thi này là dựa vào may mắn nữa sao?

San San thở dài, nó lấy lại chiếc lược từ tay Huy:

“Tôi sẽ bỏ lại chỗ cũ. ” – San di chuyển bước chân, Huy cũng thấy việc làm của San cũng không có gì sai.

“Không, cứ hãy giữ nó.” – Nhưng Thiên Nam lại lên tiếng. Huy nhìn Nam, cậu thấy đôi mắt anh đầy sự nghiêm túc.

Huy hiểu. Nhưng San thì không.

“Tại sao? ”

“Chúng ta có thể không cần nó nhưng có đội sẽ cần. Trong một cuộc thi, dù chỉ là một chút hi vọng cũng phải cướp đoạt của kẻ thù. Điều kiện tối thiểu để thắng trong trò chơi chính là không được khoan dung với kẻ thù, nếu làm điều đó tức là tàn nhẫn với bản thân mình. Với lại biết đâu, sẽ có lúc chúng ta cần nhưng cho dù là không thì vẫn phải giữ nó.”

San San nghe từng chữ Nam nói, nó nhận ra nó chưa bao giờ nhận ra Hoàng Thiên Nam thực sự rất nghiêm túc với cuộc thi này và anh ta hiểu thắng hơn bất kì ai mà nó từng gặp trước đây. Hình như ngoài trí thông minh, điều khiến Nam thắng hầu hết tất cả những cuộc thi anh tham gia còn có sự lạnh lùng và tính hiểu thắng. Nhưng đó là thiên tài chỉ mới mười sáu tuổi đã từng chinh phục biết bao nhiêu cuộc thi, San cũng hiểu nếu muốn thắng Strongest Students, hãy nghe lời anh chàng này.

Có được Hoàng Thiên Nam trong đội, tức có được 50% chiến thắng trong tay.

Đến bây giờ, San San mới nghiệm ra điều ấy.

Anh Huy im lặng, cậu biết thế nào Nam cũng nói thế. Huy thì không nghĩ vậy nhưng khi nhìn vào ánh mắt Nam, cậu biết anh nghĩ gì. Đã nói, không ai hiểu Nam hơn Huy và ngược lại.

San San gật đầu, nó vội bỏ chiếc lược vào balo của mình.

Họ đi tiếp. Đến gian hàng bán thực phẩm đông lạnh, cả ba nhìn quanh, không ngừng tìm kiếm.

Bất ngờ, Nam chạy thật nhanh đến phía trước, cầm lấy ngay quả táo đỏ có biểu tượng infinity trên ấy.

“Chúng ta cần nó!” – Nam nói ngay, một cách cực kì chắc chắn.

Huy và San hiểu rõ, đúng là họ cần nó. Yeah! Thế là họ đã tìm được một chút gì đó có ích sau khi đi khắp cả trung tâm thương mại Rollia này.

“Giữ nó cẩn thận nhé.” – Nam đưa cho San, nó gập đầu.

Thiên Nam vừa lăn quả táo xuống tay San và nó vừa cầm quả táo trên tay thì...

Rầm.....!!!!!!!!!!!!!!

Thiên Nam, Anh Huy và San San bất ngờ nhìn sang một bên, quả táo đỏ lăn xuống đất sau khi San San giật mình vì bị một lon coca xệt mạnh qua tay và làm đổ vỡ đồ hàng thực phẩm đông lạnh.

Quả táo đỏ lăn trên đất, đến chân một cô gái và hai chàng trai.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15: Trò Chơi Tàn Nhẫn

Đưa tay xuống nhặt lên trái táo đỏ với gương mặt đầy ngao ngễ, cô gái ấy trên vai có logo đến từ trường Hà Thuyền.

“Tụi này muốn trái táo này, được chứ?” – Cô ta hát mạnh gương mặt lên đầy cao ngạo.

San San nhìn không chớp mắt, nó nhận ra đây là nữ sinh đã từng đến và bắt tay nó trước khi bắt đầu cuộc chơi với nụ cười tươi và câu nói: “Cùng giúp đỡ nhau nhé.”. Nhưng giờ thì sao, cô ta đang nhìn nó, Thiên Nam và Anh Huy với ánh nhìn đầy ngao ngễ và trơ trẽn.

“Ném chuẩn đấy.” – Thiên Nam đưa tay vào túi quần, nghiêng người nhìn những học sinh Hà Thuyền, ánh mắt lạnh băng và đầy nguy hiểm.

“Ra là ý đồ của điều ba trong luật Strongest Students là ám chỉ điều gì. Người chơi có thể làm mọi cách để có đủ số vật cần tìm trừ hành vi giả mạo. Ra là họ nhấn mạnh vì lí do này. Người chơi có thể làm mọi cách, kể cả những cách đê hèn nhất. Quả không hổ danh, Strongest Students đúng là một trò chơi tàn nhẫn.” – Huy nói chậm rãi, gương mặt bình thản.

San San nghe rõ tất cả những điều họ nói. Nó chợt nhớ về lời căn dặn của Khang và Kim trước đây. Strongest Students là một cuộc thi khủng khiếp. San chợt nhận ra, hình như đây chỉ là một trong những bước đệm để bắt đầu cho những điều đáng sợ mà những thí sinh ở lại sau này sẽ nếm trải.

Bản kí kết đã được kí, mọi tổn hại về tinh thần hay thể chất đều không liên can đến ban tổ chức. Nói như vậy chẳng khác gì, người chơi hơn 80% sẽ bị ảnh hưởng đến tinh thần hay thể chất.

Thực vậy, phải có sự can đảm và lòng quyết tâm mới có thể dám chơi trọn vẹn trò chơi này.

Ngay từ vòng một, Strongest Students đã cho thấy phần nào bản chất tàn độc của nó. San tự hỏi, để lọt vào vòng trong, liệu những thí sinh tham gia sẽ có bao nhiêu cách để đối phó với đối thủ của mình?

“Có vẻ các người cũng không ngu ngốc lắm. Nhận ra sơ suất trong luật thi thì là những kẻ chúng tao cần lưu ý.”

Và cô ta cười vang, Thiên Nam, Anh Huy và San San nhìn mà không ai nói gì nhau.

“Trả lại đây, trước khi các người hối hận.” – Nam nói.

Bọn chúng nghe xong, liền cười vào mặt Thiên Nam và sỉ nhục những lời anh nói.

“Để xem ai phải hối hận.” – Cô ta hát mặt – “Tụi bây, xử tụi nó!” – Và ra lệnh cho hai tên to mập phía sau.

Lát sau:

“Buông ra! Các người không được làm thế ! ”

Những học sinh trường Hà Thuyên giờ đây đều bị trói chặt vào cây cột to gần đấy.

“Luật chơi là người chơi có thể làm mọi cách để có đủ số vật cần tìm trừ hành vi giả mạo. Chúng tôi chỉ giành lại những thứ thuộc về mình.” – Anh Huy đứng lên và nhìn xuống mỉm cười.

Thiên Nam phui tay, anh cầm lấy trái táo rồi đưa cho San, ra hiệu nó phải giữ gìn thật kỹ trong chiếc balo của mình.

“Vậy mà cô ta từng nói với tôi rằng hãy cùng giúp đỡ nhau đây. ” – San bĩu môi, nó không dễ tin người nhưng dường như việc nhận ra bản chất đê hèn của cô ta lại khiến nó rất thất vọng.

“Trong xã hội hiện đại, chỉ có kẻ lừa gạt mới tỏ ra thành thật nhất. Cô ta vẫn chưa là gì, có những kẻ còn thối tha, trái tim đen tối đến mức chúng có thể được gọi là rác rưởi, là cặn bã.”

San San không đáp, nó không tán thành nhưng lại không thể phủ nhận câu nói của anh. Trên hết, San nhận ra, một người có thể nói được những câu như thế, ắt hẳn anh ta đã phải trải qua rất nhiều chuyện trong cuộc đời mình.

San nhớ về những bài báo đã đọc, họ nói quá khứ của Nam thế nào, không ai biết, chỉ biết anh là người Việt Nam, sinh ra tại Việt Nam. Vậy thì rốt cuộc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, đến mức khi nhìn vào ánh mắt Nam, nghe những lời anh nói, San chỉ toàn thấy toàn sự lạnh lùng, âm ảm và cô độc đến không đau lòng.

Thiên Nam, Anh Huy và San San rời đi, bỏ lại khu vực ấy có ba con người bị trói chặt và đồ vật rơi đồ khắp nơi.

Nếu đối xử bằng bạo lực, sẽ bị đáp lại bằng bạo lực.

Trò chơi này như một xã hội thu nhỏ, có rất nhiều loại người khác nhau, rất khó để biết rõ bản chất của ai đó. Nếu chỉ bằng lời nói và nét mặt, bạn không thể nhìn thấy sự thật đằng sau một con người.

Vậy là cả ba người họ lại tiếp tục cuộc hành trình để giành được chiếc vé vào vòng trong. Có điều, trong những giây phút này, Thiên Nam như đang suy nghĩ một điều gì đấy rất kỹ càng và thật nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Năng Lực Của Thiên Tài

“Anh đang nghĩ gì vậy?” – San bước nhẹ đến, nó mỉm cười với Nam.

Thiên Nam hơi giật mình một tí, thoáng im lặng rồi ngược nhìn lên bầu trời.

“Nếu như với 23 đội chơi, 35 đồ vật và 3 tiếng thì để tìm đúng thứ mình cần là điều không khó. Nhưng việc khi này khiến tôi nhận ra, nếu xét thêm sự cạnh tranh khốc liệt và những đồ vật không dễ dàng tìm thấy, nếu tìm thấy, cũng chưa chắc đáp ứng đúng yêu cầu thì 3 tiếng để chiến thắng trong vòng chơi này là không dễ. ” – Nam nói lên suy luận của mình.

Anh Huy liếc nhìn, cậu thấy đúng. Không chỉ riêng Nam mà Huy và cả San cũng cảm nhận thấy điều đó. Chỉ có điều, làm cách nào để có thể nắm chắc phần thắng trong tay?

Strongest Students không thể chỉ là một cuộc thi dựa vào may mắn.

“Tôi cũng không tin cuộc thi này hoàn toàn dựa vào sự may mắn. Có vẻ như từ đầu đến giờ, chúng ta chưa cần động não lần nào, mọi người không cảm thấy lạ? ” – Huy nói.

“Nói như vậy, còn gì đấy trong Strongest Students mà ta chưa biết. ” – San hiểu rõ câu nói của Thiên Nam và Anh Huy, nó dường như nắm bắt vấn đề mà cả hai đề cập đến rất nhanh chóng – kể cả khi họ chưa nói ra một cách rõ ràng.

“Đúng vậy. Theo hai người, bí mật ấy nằm ở đâu? ” – Nam cười, nụ cười thích thú và đôi mắt thăm dò.

“À ờ thì... ” – San suy nghĩ, nó đưa mắt lên trời nhìn mông lung. Thiên Nam chuyển ánh nhìn sang Huy, anh mong cậu sẽ nói điều mà anh cũng nghĩ.

“Có thứ gì đấy mà bạn tổ chức chưa cho chúng ta thấy? ” – Huy cũng hơi nhiu mày, cậu nhận ra sự phản kích của Nam và cậu không muốn dập tắt nó,

cậu không muốn làm Nam thất vọng.

“Gọi ý! Chính là gọi ý!” – San “à” lên!

“Bingo! Cô thông minh đấy.” – Thiên Nam mỉm cười, nụ cười hài lòng.

“Cậu chắc bao nhiêu phần trăm?” – Huy hỏi.

“Cỡ 8%.”

“Cái gì! Chỉ 8%?!?” – San há hốc mồm, thế mà mặt anh ta khi nói cứ như đúng rồi.

“Cô đừng lo. Khi cậu ta nói 8%, tức là đã chắc đến 98%.” – Chàng trai có đôi mắt hí đầy tự tin, cậu hiểu Nam hơn ai hết. Thiên Nam đúng là một người kì lạ.

Thiên Nam cũng không đáp gì và San hiểu đó là một sự đồng thuận.

“Người anh em” – Ngày ấy, khi San hỏi lí do Huy tham gia Strongest Students là gì, Huy đã trả lời như thế và cậu đã nhìn về phía Nam đang bước vào đại sảnh. Dù không tỏ ra thân thiết nhưng San vẫn cảm nhận một mối liên hệ mật thiết nào đấy giữa cả hai, cứ như họ thực sự là những người anh em vậy.

Bỗng một làn khói trắng xuất hiện, người đàn ông với bộ đồ chú hề ngồi bắt chéo chân trên một cái ghế nhỏ.

San San và Anh Huy hơi dơ. Ông ta là ai vậy?

“Gọi ý.” – Riêng Nam thì không.

“Cái gì, anh đã chủ động tự mình xin gọi ý?! Nè, thế là không được, vậy là hành động một mình!” – San chau mày, nó lên án khá dữ dội. Thấy Nam không nói gì, San quay phắt sang Huy, nhìn cậu như kiểu “nói gì đi chứ!” nhưng Huy chỉ nhún vai:

“Trách làm gì, cậu ta luôn thế mà.”

Câu nói của Huy khiến San tức, nó thờ phỉ phò nhìn Nam. Nam cũng không màng xem San đang làm nhảm gì phía sau, anh chỉ lo chăm chăm vào tờ giấy mà người đàn ông đã đưa.

“Đây là...?”

Khi người đàn ông bắt đầu cất tiếng thì không gian cũng bắt đầu im bật.

“Đây là gọi ý nhưng là gọi ý để các bạn tìm ra gọi ý để chiến thắng. Nghe kĩ câu hỏi đây: có rất nhiều người được giao nhiệm vụ để gửi gọi ý đến cho các bạn, mỗi người mang một số hiệu. Từ những dòng gọi ý trong tờ giấy này, hãy cho biết số hiệu của ta. Phải nên nhớ, các bạn không thể nói đáp án ở một nơi tùy tiện. Ai thông minh thì chiến thắng.”

Bùm...!!

Làn khói trắng bùng lên, người đàn ông biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Số Hiệu

“Woa, ông ta giỏi ảo thuật thật đấy.” – San trầm trồ.

“Gọi ý để tìm ra gọi ý để chiến thắng? Họ đang đánh đố chúng ta đấy à?” – Huy nói.

Riêng phần Nam, anh lặng lẽ mở tờ giấy nhỏ được gấp tư lại, anh đọc một cách bình tĩnh mà không hé môi bất kì lời nào.

“Sao sao?” – San nôn nóng, thái độ của Nam khiến nó phát bực.

“Gọi ý như thế nào?” – Huy hỏi, Huy biết Nam đang suy nghĩ và điều đó khiến cậu cực kì tò mò.

Số hiệu của người chuyển gọi ý?

San lấy tờ giấy từ tay Nam, nó đọc thầm, Huy đứng gần đấy cũng có thể nhìn thấy những con chữ được ghi rõ ràng:

“ Ta thích là một kẻ không mời mà đến nhưng lại không thích sự trung thành. Đứng đầu trong những kẻ đáng sợ nhất, cả những con chữ cũng phải kính nể vị trí bậc nhất này. Nhưng ta ghét một thứ mà mọi nơi có nó ta đều muốn hủy diệt, ta ghét màu trắng, ghét cả cái cách loài người cần nó. Các người có thể đoán được số hiệu của ta? ”

“ Cái quái gì đây? ”- San San há hốc mồm ra, một đoạn văn dài và nếu giải được nó, họ sẽ biết được số hiệu của người đàn ông khi này.

Huy trầm ngâm, cậu đang suy nghĩ, rốt cuộc những dòng này là có ý gì.

Tất cả bọn họ đều dần đặt những nghi vấn và tự mình giải đáp nó nhưng không có gì thỏa mãn cho tất cả.

Gần mười lăm phút trôi qua, không khí căng thẳng vẫn bao trùm. Bỗng nhiên, trong không gian lặng im ấy, có gì đấy vang vọng bên tai. Tiếng rào rào nghe như một bản đàn vui tai. Thiên Nam, Anh Huy và cả San San đều giật mình ngược lên. Chẳng lẽ là...

“ Nước? ” – San cất tiếng.

Không chân chữ, Thiên Nam và Anh Huy không ai nói ai bất cứ điều gì mà chạy bán mạng về phía trước khiến San hốt hoảng. Không phải chứ? Họ thực sự đã có câu trả lời?

Bager – Thác nước nhân tạo lớn nhất Sài thành trong bán kính vòng tròn một kilomet.

Nam ngược nhìn, anh mỉm cười đầy ngạo mạn. Quay sang Huy:

“ Tôi đoán cậu đã có câu trả lời? ” – Trông Nam không gấp gáp lắm, cứ thong thả.

“ Cậu có nghĩ chúng ta có cùng đáp án? ” – Huy mỉm cười, nụ cười đầy tự tin và ánh mắt nhìn thẳng vào Nam. Cậu ta chắc hẳn cũng đã có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 18: Trao Đổi

“ Một tiếng rưỡi đã trôi qua, chúng ta không còn nhiều thời gian. ” – Huy đưa tay lên nhìn đồng hồ, cậu tự hỏi, làm thế nào họ có thể thắng cuộc thi này với tình hình như lúc này.

“ Chỉ tìm kiếm một vật thôi mà đã tốn hết một tiếng rưỡi. Đùa à? ” – Chính San San cũng không ngờ, đến mức nó phải chạy lại chỗ Huy và nhìn thật kĩ chiếc đồng hồ trên tay cậu.

“ Đi tìm những vật còn lại thôi, chúng ta bắt buộc phải làm điều này trước khi tìm ra lời giải của câu đố chết tiệt này. ” – Thiên Nam đưa tay vào túi quần, quay lưng bước đi.

“ Chết tiệt? ” Nam nói đó một câu đố “ chết tiệt ”, vậy nghĩa là anh ta không có bất kì lời giải nào tồn tại trong đầu ngay lúc này.

“ Chúng ta sẽ thắng mà. ” – San chợt nói khi nhìn theo bóng dáng Nam rời đi.

“ Cô đang tự an ủi mình? ” – Huy hỏi, câu hỏi đầy vẻ mỉa mai.

Con người hay tỏ ra mình mạnh mẽ dù họ thực chất đã biết trước kết cục đầy tàn nhẫn của mình.

Dương Anh Huy dù đã sống hàng trăm năm nhưng vẫn chẳng thể hiểu hết về con người. Họ làm thế để làm gì?

“ Thế ý cậu là chúng ta đã thua? Gì chứ, không đâu. Tôi nói thật. ” – San cong miệng lên cười.

“ Lạc quan đấy. ”

“ Thế thì tốt hơn bi quan như cậu. ” Nói rồi, San quay lưng bước đi. Anh Huy đứng nhìn theo, không nói gì, chỉ nghĩ cô nàng này thật sự rất lạc quan.

Thật may Huy không có tư tưởng phải thắng kể từ ban đầu, với tình hình như vậy, thật sự Huy nghĩ rất khó có thể thắng nổi.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Đó là của tao! Của tao !!! ”

“Trời ơi... ” – San San giật mình khi nghe tiếng quát lớn từ phía xa của hai gã thanh niên đang đánh đuổi nhau để tranh giành vật phẩm.

“Họ đâu cần làm thế. ” – Giọng nói vang lên của một người con trai trẻ đứng tựa lưng vào thành tường của một trung tâm Anh ngữ gần đây.

“Huy, đó là... ” – San gọi Huy vì nó biết chàng trai đó nhưng nó quên tên anh ta rồi.

“Alvin. ” – Huy nhắc.

“Tôi rất mừng khi cậu nhớ tên tôi. ” – Alvin mỉm cười thật tươi tiến lại gần, trong thoáng chốc, đôi mắt đầy thân thiện của anh liền thay đổi sắc thái khi nhìn thấy Thiên Nam.

Thiên Nam nhận ra điều ấy.

“Mọi người đã tìm đầy đủ vật phẩm chưa? ”

“Nếu rồi thì chúng tôi chẳng cần đứng đây làm gì. ” – San buồn thiu trả lời, sao mà nó khai cho địch nhanh quá. Thiên Nam và Anh Huy cũng không nói gì.

Alvin phì cười: “Tôi nói nhỏ nhé, vì nhờ các bạn mà tôi không bị mất bóp, cho nên tôi sẽ giúp các bạn. ” – Chàng trai này có phong thái rất tự tin.

Cả ba im lặng lắng nghe Alvin nói tiếp:

“Đội tôi đã tìm được 5 vật phẩm. Tuy nhiên, có một vật phẩm mà chúng tôi không cần, các bạn có muốn trao đổi? ” – Vừa nói, Alvin vừa lấy trong túi ra một viên bi có in hình số 7 trên đây và biểu tượng vô cực nằm ngay chính số 7.

Vào giây phút đó, Thiên Nam, Anh Huy và cả San San đều biết ngay họ cần nó.

“Cái gì? ” – Thiên Nam đáp ngay.

Alvin cười, nụ cười thật tươi nhưng trong đây, không biết anh ta có ẩn ý gì.

“Chúng tôi thiếu một vật phẩm và hình như các bạn cũng có thứ chúng tôi cần. Chúng ta có thể đổi. ”

“Cậu cần gì? ”

“Một cây lược. ”

Câu trả lời của Alvin khiến ai cũng bất ngờ nhưng chỉ có duy nhất San San biểu lộ nó ra trên gương mặt.

Nói như vậy, họ bị theo đuổi. Nói như vậy, hành động của họ đã bị Alvin quan sát.

“Được. ” – Nam trả lời chắc nịch và không tỏ vẻ gì bối rối. Anh đi đến, ra hiệu cho San lấy chiếc lược ra, San San dù hơi bối rối nhưng vẫn làm theo lời Nam.

Và thế là một cuộc trao đổi đã diễn ra. Đội Thiên Nam có thêm vật phẩm thứ hai, đội Alvin có vật phẩm cuối cùng – đồng nghĩa, nguy cơ bị loại của đội Thiên Nam đã tăng lên.

Nam đưa cho San viên bi in hình số 7 từ Alvin, sau đó cả ba rời đi.

“Đây chàng trai. ” – Alvin gọi với, anh gọi Nam – “Cậu biết không, cậu rất thú vị và đây không phải là một lời khen xã giao. ”

Nam nghiêm mặt: “Số bảy, làm sao cậu biết chắc chúng tôi cần nó?”

Alvin cười: “Kế toán. ”

“Không hề giấu mình theo đuổi? ”

“Không. Vì tôi biết Hoàng Thiên Nam sẽ không làm gì tôi. ”

Nam không cười, anh quay lưng rồi lại quay đầu lại: “Cậu biết không, cậu rất thú vị và đây cũng không phải lời khen xã giao. ”

Thiên Nam rời bước đi.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Chúng ta bị theo đuôi mà không biết.”- San thờ dài.

Không chỉ San quan tâm điều đó mà cả Huy và Nam cũng quan tâm nhưng họ sẽ tạm gác nó sang một bên, vì việc cần làm ngay lúc này không phải là bận tâm về Alvin.

Thiên Nam chỉ im lặng, anh đang suy nghĩ điều gì đấy, thật sự trông Nam đang rất tập trung. Bất ngờ, Nam quay qua với nụ cười nửa miệng đầy ngạo nghễ:

“Huy và San này, tôi cho hai người suy nghĩ trong năm phút và tôi tin một trong hai sẽ hiểu ý tôi. Nếu tôi nói, gợi ý của chúng ta có liên quan đến bảng chữ cái thì sao?”

Không khí giữa họ im bật. Anh Huy nhìn Nam, cậu đang suy nghĩ...

Bảng chữ cái...

18211205 ; 1=5

Cực nhanh, Huy lấy tấm bản đồ ra, nhìn gì đấy, suy nghĩ gì đấy và rồi mỉm cười:

“Ra là vậy.” – Và Huy quay sang nhìn San đang mở to đôi mắt nhìn mình – “Cô nói đúng San San, chúng ta nhất định sẽ thắng cuộc thi này.”

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Vấn Đề Chủ Chốt

“O...kay... Nhưng tôi không thông minh như hai người, có thể giải thích rõ được không?” – San San mơ hồ nói, bản thân nó cảm thấy khá thất vọng về bản thân, nó không thông minh bằng hai chàng trai này.

Thiên Nam mỉm cười, trông anh có vẻ rất vui:

“Tôi tin cô cũng đã có câu trả lời nhưng chỉ là chưa nhận ra. Cô nghĩ gì khi tôi nói những con số đứng trước dấu “;” liên quan đến bảng chữ cái và cô nghĩ số 5 có ý nghĩa gì trong trò chơi này?”

San San im lặng, nó đang suy nghĩ về điều Nam nói. San không rõ, nhưng nó nghĩ, nếu nó trả lời thật lòng những gì mình nghĩ về những điều Nam hỏi, có vẻ nó sẽ nhận ra tí tí chút nào đó về câu trả lời.

“Tôi nghĩ... chẳng lẽ... nó có liên quan đến vị trí trong bảng chữ cái? Còn số 5 thì... chịu.” – San nhăn nhó.

“Để tôi nói thử xem. 18211205 tức ám chỉ vị trí của các con chữ trong bảng chữ cái tiếng Anh, nếu chúng ta tìm kiếm những con chữ với số vị trí tương ứng trong bảng chữ cái, ta có, số 18 là chữ R, 21 là U, 12 là L và vị trí số 5 là E thì chúng ta sẽ được chữ “Rule”, nghĩa là luật chơi. Tức ám chỉ có vấn đề nằm trong luật chơi.” – Huy điềm đạm nói – “Tôi cảm thấy lời giải rất logic nhưng tôi tự hỏi, làm sao khi nghĩ về lời giải đáp, cậu lại chắc chắn về hướng đi của mình, Nam?”

Thiên Nam trả lời:

“Cả hai còn nhớ khi bắt đầu trò chơi này, ban tổ chức đã nói rằng mỗi đội có tất cả hai gợi ý. Nhưng hóa ra, gợi ý đầu tiên lại là gợi ý để có được gợi ý chính là gợi ý thứ hai, thế thì gợi ý một rõ dư thừa. Tiếp đó, tôi đã rất ngạc nhiên khi nhìn vào gợi ý thứ hai vì nó có hai vế, thế thì tại sao ban tổ chức lại không tách chúng ra thành hai gợi ý riêng biệt mà lại gộp chung thành một gợi ý? Điều đó cho thấy, hai dòng số trong gợi ý hai không thể tách rời nhau, nếu tách rời nhau thì ý nghĩa sẽ không còn nguyên vẹn. Việc ban tổ chức sắp xếp chúng cùng một gợi ý và nói rằng mỗi đội có hai gợi ý, dù gợi ý một không có cũng được chính là để nhấn mạnh chỉ tiết này.” – Nam đồng ý nói tiếp – “Khi gặp Alvin ban nãy tại trung tâm Anh ngữ, tôi đã nghĩ về bảng chữ cái và đã thử lấy ra những con chữ nằm ngay tại vị trí ứng với những con số trong gợi ý, như Huy nói, ta được chữ “Rule”.”

“Vậy còn 1=5?” – San San hỏi.

“Số 5 có trong luật chơi là gì San San?” – Nam hỏi ngược lại, anh đang dẫn hướng nó đến câu trả lời bằng chính tư duy của mình.

San San suy nghĩ chốc lát:

“A! Tôi hiểu rồi! Là “năm” trong “năm vật”, cơ nhưng nói như vậy tức là... chúng ta có thể tìm một vật đáp ứng được tất cả năm từ trong danh sách hay là có một vật đặc biệt được quyền thay thế cho năm vật mà ban tổ chức đã sắp xếp?”

“Không rõ. Phải thử thì mới biết.”

“Bằng cách nào?” – Huy nhủ mày.

Nam giờ tám bản đồ lên:

“Nó sẽ chứng minh tất cả.”

Rồi anh đặt tám bản đồ xuống mặt đất và lấy tay cào thử vào vị trí của tất cả những chữ “năm”.

Dù cào tất cả nhưng không có bất kì vị trí nào tróc ra, ngoài chữ “năm” trong cụm từ “năm vật”:

“Nếu dưới đây là dấu ba chấm thì nghĩa ban tổ chức không hề sắp xếp một vật đặc biệt. Nhưng sẽ là ngược lại nếu là “một”.” – Nam nói.

Thật bất ngờ, sau khi cào ra thì chữ “năm” trong cụm “năm vật” trong bản đồ có thể bị cào tróc ra và dưới đây chính là dấu ba chấm

“Woa! Làm sao anh biết?” – San dường như thốt lên.

“Gợi ý chưa: Nếu là dấu ba chấm thì được quyền điền vào đấy bất cứ thứ gì.” – Nam bình thản đáp.

Vậy là dưới chữ “năm” trong “năm vật” là dấu ba chấm, điều đó đồng nghĩa họ có thể điền bất cứ thứ gì vào đấy. Ví dụ như luật chơi ghi:

1. Mỗi đội sẽ bốc thăm để có một danh sách in sẵn năm từ ngữ được liệt kê. Nhiệm vụ của mỗi đội là làm sao tìm kiếm trong khu vực được khoanh tròn trên bản đồ để ra được năm vật có liên quan đến năm từ ngữ trong tờ danh sách. (cách giải thích tùy theo mỗi đội.)

Sau khi cào ra:

1. Mỗi đội sẽ bốc thăm để có một danh sách in sẵn năm từ ngữ được liệt kê. Nhiệm vụ của mỗi đội là làm sao tìm kiếm trong khu vực được khoanh tròn trên bản đồ để ra được ... vật có liên quan đến năm từ ngữ trong tờ danh sách. (cách giải thích tùy theo mỗi đội.)

Mỗi đội có thể điền số 1,2,3,4,... tùy ý mình và 1=5 trong gợi ý hoàn toàn chỉ mang ý nghĩa tượng trưng.

Theo luật chơi và những gì ban tổ chức nói, có vẻ như họ sẽ phải bắt buộc tìm ra 5 vật, mỗi vật mang một ý nghĩa chứ không thể là một, hai, ba,...v.v.. vật mang nhiều ý nghĩa. Nhưng không ai để ý rằng ban tổ chức chỉ không đề cập đến chữ chưa bao giờ phủ định việc đấy. Nói cách khác, ý nghĩa của lời gợi ý chính là luật ngầm của vòng 1 cuộc thi Strongest Students.

Để thắng nhanh vòng 1 cuộc thi Strongest Students, thông minh luôn là yếu tố cần thiết nhưng không thể phủ nhận rằng, may mắn cũng là yếu tố không thể thiếu.

Lời giải đáp của gợi ý hai mở ra luật ngầm và đó cũng là vấn đề chủ chốt trong vòng I của cuộc thi Strongest Students!

“Chúng ta đã có hai vật...” – San mỉm cười.

“Và chúng có thể đáp ứng đủ năm từ.” – Nam đứng dậy, trông hào hứng.

“Thế thì đi, đã đến lúc kết thúc cuộc tìm kiếm.” – Anh Huy nở nụ cười thật tươi

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 20: Hoa Hồng Đen

Đội Kaisoul I rời khỏi vòng tròn và tiến đến khu vực ban kiểm duyệt cách đây đúng 100m.

“Chúc mừng, các bạn là đội thứ 8 được vào vòng trong.” – Anh quản trị viên mỉm cười thật tươi.

Cùng lúc đó, khắp cả khu vực nghe tiếng thông báo:

“Số 8, trường...”

“Đã có tám đội vào vòng trong sao? Đúng là không đùa được.” – Huy trầm trồ.

Họ đứng sau đội đội trước rồi đi thì nhận ra đây chính là đội Alvin. Alvin thấy họ, mỉm cười:

“Đúng là không thể xem thường, các bạn chỉ mới có hai vật phẩm, thế mà giờ lại đến ngay liên tiếp sau đội tôi.”

Không ai đáp gì, riêng Thiên Nam, anh cầm quả táo và viên bi in hình số 7 tiến về phía trước, đặt lên bàn với đôi mắt cương nghị, anh đưa tờ danh sách và đồng dạng giải thích:

“Chúng tôi có tất cả năm từ: “vật lý”, “con người”, “cái chết”, “kế toán”, “mất mát”. – Rồi anh lấy tay rà từng từ – “Quả táo gắn liền với sự phát hiện và mở ra quá trình nguyên cứu về định luật vạn vật hấp dẫn bên vật lý của nhà bác học nổi tiếng Newton. Đó là “vật lý”. – Rồi Nam đưa tay rà xuống từ “con người” – “Bên Thiên Chúa Giáo, con người là Adam và Eva đã không nghe lời Thiên Chúa và bị đuổi khỏi vườn Địa Đàng vì đã ăn trái cấm. Ở Bắc Âu, trái cấm được biết đến như một loại táo, do trong tiếng Latin thì tính từ "malum" mang nghĩa là ác quỷ nhưng danh từ lại mang nghĩa là quả táo. Đó là “con người”.”

San nuốt nước bọt còn Anh Huy thì chỉ im lặng, cậu tin họ sẽ thành công. Anh chàng quản trị viên không nói gì mà cứ tiếp tục lắng nghe, anh ta biết, họ đã giải được gợi ý và phát hiện ra luật ngầm của cuộc thi này.

Thiên Nam tiếp tục, anh rà xuống từ “cái chết”: “Như đã nói trên, trái cấm được biết đến là một loại táo. Mà theo truyền thuyết trên, vì cãi lời Thiên Chúa là ăn trái cấm – trái biết được sự khôn ngoan nên Adam và Eva đã bị đuổi ra khỏi vườn địa đàng và con người từ đấy, phải chịu đau đớn và phải chết đi. Họ không thể có sự sống vĩnh cửu, họ phải chết. Đó là “cái chết”.” – Ngón tay thon dài của chàng trai có đôi mắt màu nâu hạt dẻ rà xuống từ “kế toán”, ánh mắt anh cũng chuyển hướng sang viên bi in hình số 7 đang đặt trên bàn: “Kế toán có liên quan đến số liệu. Số liệu là những con số. Số 7 là con số.”

“Vậy còn mất mát?” – Quản trị viên cao giọng hỏi, để xem anh chàng này có thể giải thích thật thích đáng cho từ ngữ cuối cùng không.

Qua thái độ của quản trị viên, cả ba đều biết lời giải đáp gợi ý và những gì họ suy luận đều đúng.

Nhưng vấn đề còn nằm ở lời giải thích cho từ “mất mát”, thật sự San San cùng đội nhưng nó cũng phải tự hỏi lời giải thích của Nam là gì cho từ “mất mát” này. Anh Huy cũng đang tự hỏi, họ hành động cùng nhau nhưng suy nghĩ thì tách biệt nhau. Những gì Thiên Nam nghĩ, hai người còn lại không biết được.

Thiên Nam mỉm cười nửa miệng, anh trả lời đầy tự tin: ““Bảy” trong từ Hán Việt đọc là “thất”, cũng có nghĩa là mất. Đó là “mất mát”. Hết.”

Đôi mắt của anh chàng quản trị viên biểu lộ sự thích thú, anh mỉm cười:

“Giải được gợi ý, biết được luật ngầm và lời giải thích rất thuyết phục. Chúc mừng, các bạn là đội thứ 9 đậu vào vòng trong.”

Vừa kết thúc, trên loa có tiếng nói phát ra:

“Số 9, Kaisoul I.”

Thiên Nam quay lại, mỉm cười với hai người còn lại. San San nhìn anh, anh ta rất ấn tượng, quả thực không hổ danh là thiên tài 16 tuổi từng chinh phục rất nhiều cuộc thi.

Vậy là tám vé vào vòng trong đã đến với Kaisoul I một cách rất thuyết phục.

Thế còn Kaisoul II ?

San San rất vui nhưng nó cũng bắt đầu lo lắng, liệu bạn của nó có thể thành công, liệu họ có thể vượt qua vòng I ?

Đang chìm trong những lo lắng, San đi theo rìa ranh giới vòng tròn và thật bất ngờ, nó gặp được họ – đội Kaisoul II. Họ chỉ thu được bốn vật phẩm và hình như không hề có câu trả lời cho gợi ý. Vì San thấy rõ một vật trong bốn vật mà đội Kaisoul II đang nắm giữ có thể cùng đáp ứng cho cả hai từ ngữ trong bản danh sách của đội. San biết danh sách từ ngữ của họ vì họ là bạn bè cơ mà.

Suy nghĩ thế nào chẳng biết, San nhìn xung quanh rồi nó mom mem gọi Liên lại, chỉ nói: “Gợi ý hai, rule và dấu ba chấm.”

Rồi San chạy đi thật nhanh, mặt tái mét vì San nghĩ rằng nếu ban quản trị phát hiện ra hành động vừa rồi của nó thì tình hình sẽ trở nên rất tệ hại.

Còn Liên chỉ đứng nhìn theo bóng San, cô nghe rõ những gì San nói và đang suy nghĩ...

San San không biết rằng, mọi hành động của nó không thể qua mắt được ban quản trị nhưng họ sẽ không truy tội nó vì phải có những hành động như vậy thì mới có số liệu để họ thực hiện tiếp vòng II của cuộc thi Strongest Students.

23 giờ 5 phút!

Tất cả mọi đội chơi được tập hợp để chờ đợi và lắng nghe kết quả. Chị quản trị viên xuất hiện ở đầu trò chơi lại cầm chiếc mic trắng, đồng dạng nói:

“Chúc mừng các bạn đã hoàn thành vòng một ! Chúng ta có 13 đội xuất sắc nhất đậu vào vòng trong.”

Giọng nói dịu dàng của chị ấy cứ vang lên, mọi người chăm chú lắng nghe, không ai biết rằng, tất cả những camera được gắn quanh khu vực này đều được truyền tải hình ảnh đến một nơi mà những con người nơi ấy đã quan sát tỉ mỉ các đội chơi kể từ rất lâu, thậm chí ngay cả khi trò chơi chưa bắt đầu.

.....

.....

Một căn phòng khá tối, ngoài ánh sáng từ hàng trăm màn hình được treo trên tường phát ra thì dường như không có bất kì luồng sáng nào len vào. Từng con người mặc cùng trang phục ngồi trên những chiếc ghế da không ngừng quan sát, ghi chép và đánh dấu trên chiếc máy tính cảm tay riêng đặt dưới bàn.

Duy chỉ có một người đàn ông mặc vest khoanh tay đứng xa trong tối, mắt không rời khỏi màn hình. Có màn hình hiện lên hình ảnh chị MC đang nói tại khu vực diễn ra vòng một, có màn hình thì chiếu hình ảnh từng đội chơi, mọi góc ngách dường như đều được quan sát và phản ánh rất tỉ mỉ, đến cả một con muỗi dường như cũng rất khó có thể lọt qua.

Có người mở cửa, một người đàn ông với mái tóc bạc trắng ..

“Thưa ông.”

Ánh sáng bên ngoài hắt vào đôi mắt màu bạch hổ sắc lạnh:

“Chuyện gì vậy?”

“Đã đến giờ đi gặp phù thủy Thanh Vân.”

Không đáp, khẽ gật đầu.

“Đội số 13, trường Hà Cao Viên.” – Chị quản trị viên nói. Vừa dứt lời, có gì đấy màu đen xẹt qua mắt, hai, ba rồi vô số...!!!

Tất cả mọi người dừng người nhìn về hướng những chiếc màn hình.

“Cái gì vậy???!!!” – Những nhân viên lần lượt bất ngờ rồi hốt hoảng, chuyện này quả thực không nằm trong sự sắp xếp của họ.

.....

.....

Tất cả những thành viên của 23 đội chơi đứng tại đây đều hướng mắt ngược nhìn trời cao, cả những quản trị viên của cuộc thi cũng bất ngờ không kém.

Trên trời cao, không biết từ đâu, những cánh hoa hồng đen từ từ rơi xuống như một cơn mưa, rất nhiều cánh hoa rơi xuống.

Chị MC liền chạy xuống sân khấu, liên lạc với những quản trị viên còn lại:

“Hoa hồng đen ở đâu ra? Theo sự sắp xếp thì đâu có vụ này?”

Nhưng không ai có thể trả lời vì không ai biết.

Thiên Nam nhìn lên trời rồi lại đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt cực kì dè chừng như đang cố tìm kiếm một thứ gì đấy.

Anh Huy đứng phía sau cũng không kém, nắm tay cậu siết chặt và đôi mắt chợt trở nên sắc lạnh, cũng đang tìm kiếm gì đó.

Bất ngờ, hai cánh hoa hồng đen, mỗi cánh lần lượt rơi xuống trước mặt Thiên Nam và Anh Huy. Nam và Huy ngược đầu lên nhưng không thấy ai, không ai biết chúng từ đâu đến.

Lúc này, những cánh hồng đen cũng không còn rơi xuống nữa.

.....

.....

Qua những camera, hình ảnh hai cánh hoa hồng rơi xuống chỗ Thiên Nam và Anh Huy tất nhiên không qua được mắt của hai người đàn ông, nhất là người có mái tóc vàng óng và đôi mắt màu bạch hổ.

“Đây là một lời tuyên chiến.” – Ông ta khẽ nói.

.....

.....

Anh Huy bước lại gần Thiên Nam, cậu không nhìn anh mà nhìn thẳng về phía trước:

“Có vẻ như đã đến lúc tìm kiếm ai là người thực sự đứng sau cuộc thi này.”

Thiên Nam cúi xuống, nhặt đóa hồng lên, nhìn nó, không nói gì.

Người thực sự đứng sau cuộc thi này...?

Hai người con trai, mỗi người một ý nghĩ nhưng họ sẽ làm mọi thứ có lợi nhất để đạt được mục đích của mình.

Xa xa, họ không biết rằng có một chàng trai với mái tóc nâu vàng và gương mặt trẻ con đang nhìn họ mỉm cười đầy ẩn ý. Cậu ta nhặt một cánh hồng đen trên mặt đất:

“Khi ngày đó gần đến, có vẻ như những thợ săn đã bắt đầu hành động.”— Và Alvin thổi nhẹ cánh hồng tung bay trong không gian.

Thế nhưng Alvin lại không phải là kẻ có nụ cười đầy mỉa mai khi nhìn thấy Anh Huy có mặt tại cuộc thi. Đó là kẻ khác, kẻ mà Alvin cũng không ngờ hẳn ta đang đứng ngay rất gần và chăm chú thật kĩ thái độ của cậu.

Nói đúng hơn, không phải là “hắn” nữa, mà là “họ”.

C.20.2

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Rà Soát

Pêu quậy quậy cái nồi để nấu thức ăn sáng, còn Thiên Nam thì ngồi trước chiếc laptop đang đặt trên bàn ăn.

“Cậu nghi ngờ phe thợ săn đứng sau cuộc thi gì đó à?”— Pêu hỏi, vừa nói vừa múc một muỗng canh nêm nếm.

“Không hẳn, chỉ là khi thấy hoa hồng đen, tôi nghi ngờ cuộc thi này có gì rất mờ ám.”— Nam nói, tay gõ cốc cốc chăm chú vào chiếc laptop.

“Chắc chắn là thế.”— Anh Huy từ đâu xuất hiện, đầu tóc bù xù chưa chải và con mắt híu ríp dường như đang nhắm lại, cậu vói tay lấy chiếc bánh trên bàn: “Cuộc thi này là vô nghĩa, từ bản cam kết đến hình thức chơi rất kì quái, cả người đứng sau thông tin rất mơ hồ. Nếu không phải thợ săn tạo ra để bẫy chúng ta thì chắc chắn phải là ai đó dùng nó để nhằm mục đích gì đó.”

“Cậu chưa về nhà?”— Pêu nói, mặt đơ đơ, tên này trú ngụ nơi này hơn một tuần rồi và Pêu cũng không mặn mà tình cảm gì với Huy cho lắm.

“Không thích à?”— Huy nói nửa thật nửa đùa và Pêu không hề đáp lại.

Thiên Nam thì không quan tâm mấy cuộc nói chuyện giữa họ, anh đang rất chăm chú nhìn vào chiếc laptop và tay không ngừng gõ lốc cốc, ánh mắt anh không biểu hiện cảm xúc nhiều chỉ có sự tập trung cao độ tồn tại.

Nam bỗng nhiên ngừng tay, anh vói tay lấy ly nước trên bàn, uống một ngụm.

“Hai người, có chuyện quan trọng tôi cần nói đây.”— Nam đưa tay xoay chiếc laptop đọc lại trước mặt cả hai.

“Chuyện gì?”— Huy và Pêu luôn sẵn sàng lắng nghe.

Pêu đi chậm chậm rồi nhảy lên bàn ăn, đi lại trước màn hình. Trước mắt tất cả là chiếc màn hình có những kí tự khó hiểu.

Thiên Nam bắt đầu nói:

“Tôi đã bắt đầu tìm kiếm người đứng sau cuộc thi Strongest Students nhưng để tìm ra người đấy, chúng ta trước hết phải cần biết những bản cam kết mà chúng ta đã kí được đưa đến đâu. Vì vậy, tôi đã đột nhập vào hệ thống camera toàn trường và hack toàn bộ hồ sơ của tôi, cậu và 4 thí sinh đại diện Kaisoul còn lại.”— Nam đưa tay gõ tiếp và màn hình chuyển sang trang mới có toàn bộ hồ sơ và hình ảnh của cả 6 người tham gia. — “Đây là thông tin tham dự Strongest Studentss của chúng ta. Hai người đang nghĩ tôi đã sắp xếp 6 hồ sơ lại gần nhau để tiện theo dõi? Không phải, thực chất đây không phải thông tin cụ thể của chúng ta mà chỉ là thông tin riêng về việc tham gia Strongest Students và chúng được phân nhánh, xếp ra một góc riêng. Tức là

thế này, sau khi hack, tôi biết được mỗi học sinh Kaisoul sẽ có riêng một trang riêng biệt bao gồm toàn bộ thông tin của mình về tất cả những vấn đề, kể cả việc trong hay ngoài trường học. Trang chứa hồ sơ đó sẽ tách biệt với những trang của các học sinh khác. ”

Điều Nam nói cũng có nghĩa, nếu bạn hack được trang thông tin của học sinh A ở Kaisoul thì toàn bộ những thông tin về học sinh A, kể cả thông tin trong hay ngoài trường đều thuộc quyền kiểm soát của bạn. Thông tin có thể được rải rác nhiều nơi nhưng riêng ở Kaisoul thì chúng tụ lại thành một trang tách biệt và duy nhất.

Ví dụ: Học sinh A đạt được 9 điểm môn văn (con điểm tất nhiên phải được kiểm soát bởi nhà trường) nhưng bên cạnh đó, anh ta được dự thi cuộc thi bơi lội ngoài trường học (không thuộc quyền kiểm soát của nhà trường) hay đi chơi ở đâu thì dù thế nào, dù anh ta có làm bất kì điều gì, Kaisoul sẽ tổng hợp lại tất cả những hoạt động của anh ấy vào một trang hồ sơ mật. Việc này được làm cho đến khi nào học sinh A không còn là học sinh của Kaisoul nữa.

Và Thiên Nam biết được điều đó khi anh đột nhập vào hệ thống kiểm soát trường Kaisoul.

“ Như đã nói, dù là hoạt động bên trong hay ngoài nhà trường, chúng đều được ghi vào hồ sơ mật do Kaisoul kiểm soát. Nhưng hai người có biết tôi đã phát hiện gì không? Hồ sơ mật của mỗi người chúng ta không hề có bất kì thông tin nào liên quan đến việc tham gia Strongest Students nhưng bên cạnh đó, chúng lại được giấu và tổng hợp trong một trang riêng và được kiểm soát riêng. Không còn mỗi người mỗi trang mà sáu người một trang thông tin như hai người đã thấy. Có thể nói, việc này cho thấy rõ có vấn đề giữa nội bộ trường Kaisoul và cuộc thi Strongest Students .”

Anh Huy nhìn xuống, cậu dần đoán ra điều Nam muốn nói. Trước mắt cậu và Pêu là thông tin và hình ảnh của tất cả 6 người đại diện Kaisoul tham gia Strongest Students bao gồm cả cậu và Nam đã được tổng hợp lại cùng nhau. Xưa nay Kaisoul không bao giờ cho phép thông tin của học sinh này trộn lẫn với thông tin của học sinh kia vì mỗi thông tin của mỗi học sinh đều phải được tách biệt và không thể xâm phạm lẫn nhau. Nhưng giờ đây Kaisoul lại tổng hợp tất cả sáu người họ vào một trang riêng và cùng kiểm soát, còn trong hồ sơ riêng của họ lại không hề có một chữ nhắc đến Strongest Students.

Nam click chuột, anh chuyển màn hình vi tính sang một dạng sơ đồ 3D do chính mình lập trình:

“ Đây là sơ đồ của toàn bộ trường Kaisoul, sau khi hack được hệ thống camera và bộ phận kiểm soát, hai người thử đoán xem, tất cả những bản cam kết của sáu người chúng ta nằm ở đâu? ”

Pêu và Huy đều im lặng, họ đang căng thẳng vì thông tin Nam tìm kiếm được ắt hẳn sẽ giúp họ phần nào trong việc tìm ra câu trả lời cho câu hỏi: “ Ai là người đứng sau Strongest Students ?”

Nam click chuột và lần này, sơ đồ 3D tự hoạt động và xoay chuyển. Con trỏ trên máy laptop di chuyển đến nhiều nơi và cuối cùng, sáng đèn đỏ dừng lại tại nơi mà không ai ngờ đến.

“ Không thể nào! ” – Huy dường như thốt lên.

Thiên Nam im lặng rồi anh nhìn thẳng vào hai người đối diện: “ Đến giờ tìm kiếm sự thật rồi, chúng ta không có thời gian chơi đùa đâu. ”

Ánh mắt Huy và Pêu dao động đầy mạnh mẽ nhìn Nam. Pêu nhảy lên vai Nam ngay lập tức, nó nói bên tai:

“ Cùng đến đó nào, phòng hiệu trưởng trường Kaisoul. ”

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 22: Cửa Nợ

Thiên Nam bước ra khỏi tòa nhà Queen Mary, Pêu vẫn yên vị trên vai anh. Nam lấy từ túi ra một chiếc kính đen rồi bước vào chiếc xe của mình đã được nhân viên tòa nhà lấy giúp. Trên tay Nam có một chiếc máy nghe thoại nhỏ màu đen, nó được kết nối đến Huy đang ở yên trong căn hộ 74 của Queen Mary.

Thiên Nam nhún ga và chiếc xe bắt đầu di chuyển.

Như thói quen, Nam đưa tay chống lên thành cửa và chỉ một tay cầm vô-lăng. Pêu ngồi kế bên, trông nó thật căng thẳng.

“ Tôi hỏi thật, cậu nghĩ ai là người đứng sau cuộc thi này? ”

Thiên Nam không đáp lại câu trả lời của Pêu mà nói những câu rất kì lạ:

“ Tôi hỏi thật, cậu nghĩ ai là người đứng sau cuộc thi này? ” – Anh giả lại giọng của Pêu trong sự ngạc nhiên của nó – “ Câu thoại khó học thật. ”

Nam nhìn Pêu, đôi mắt chứa đầy ngôn từ trong ấy và Pêu hiểu ý anh.

Hai tay Nam đặt lên vô-lăng và anh rồ ga lên đến hơn 80km/h. Chiếc xe chạy như bay trên con đường vắng tênh và rồi bắt chột...

RETTTTTTTTT.....!!!!!!

Chiếc xe được thắng phanh gấp, mọi đồ đạc trên xe rơi xuống và có gì đó vang lên:

“Ai da!!!!” – Nhưng lại rất nhỏ và rồi chìm ngấm trong không gian.

Thiên Nam thở dài, anh mở kính ra và quay người lại về phía sau:

“Cô nghĩ gì về việc trốn trong xe người khác thế San San?”

* Chết tiệt, làm sao anh ta biết? *

Nhưng vẫn không có bất kì lời nào đáp lại. Nam cười phì:

“Cô làm cái quái gì vậy San? Còn tính chối đến bao giờ? Nếu cô không xuống thì tôi sẽ làm cô phải xuống đó.”

Nói rồi Nam đếm từ một đến năm và tất nhiên, San San dù li đến đâu cũng phải biết sợ. Nó đập cái tấm chắn giống màu ghế đã mang theo để nguy trang ra rồi ngồi dậy với gương mặt hết sức biết lỗi.

“Tôi xin lỗi được chưa?”

“Xuống xe.”

“Thôi mà.”

“Xuống xe.”

“Thật đúng là chẳng có tình đồng đội gì hết. Hôm qua tôi nghe anh xầm xì với Huy là anh sẽ đi tìm ai là người thực sự đứng sau cuộc thi Strong Students. Tôi cũng muốn biết với lại tôi nghĩ nếu là cùng đội thì chúng ta phải giúp đỡ nhau chứ.”

“Tôi không cần sự giúp đỡ của cô, xuống xe đi.”

“Không phải chứ, sao anh cứ đuổi tôi hoài vậy.”

Không nói gì nữa, Thiên Nam mở cửa xe đi xuống và anh mở cửa sau xe, cút để lùi con bé xuống. Nhưng San San nhanh nhẩu, nó biết tông tên này độc ác sẽ kéo chân kéo tay hay bưng bê nó xuống xe nên San đã ôm chặt chiếc ghế ngồi phía trước. Vì thế mà Nam không thể làm gì được.

“Rốt cuộc thì cô muốn gì chứ?”

“Muốn đi theo anh chứ gì, thế mà cũng hỏi.”

Nam im lặng, anh tức chết với con nhò này mà, người gì dai như đĩa đã vậy thế nào cũng nói được sất. Ai mà chịu cho nổi chứ.

“Cho tôi một lí do để đem cô theo.” – Nam nói, sau đó thì mắt San sáng rực, còn Pêu ngồi ở ghế trước thì hơi giật mình và Thiên Nam tất nhiên biết mình bị hớ.

San San suy nghĩ, mắt láu liến, phải nghĩ lí do nào bịt miệng tên quái vật này lại mới mong yên thân đi theo hần ta. Thiên Nam rất thông minh cho nên rất khó thắng được anh ta nhưng điều đó không có nghĩa là không thể.

Tia sáng xẹt qua đầu, à há, biết rồi nhá. San San đắc ý nhìn Nam cười gian xảo:

“Tôi biết anh nuôi một con chuột biết nói tiếng người và anh không muốn cho người khác biết.”

Rắc rắc...! Đông cứng toàn tập, cả Nam lẫn Pêu. Thiên Nam vẫn bình tĩnh, anh không tỏ hiện bất kì điều gì:

“Không có.”

“Thế ... cái này là gì!!!”

San San như tên bắn chồm lên phía trước và bóp chặt Pêu mà đưa thẳng vào mặt Nam. Pêu điếng hồn, nó nhìn Nam hải hùng và cũng có phần cảm thấy tội lỗi nữa. Nó toan chạy trốn ấy chứ nhưng không ngờ con bé San San này nhanh quá chớp một phát làm hết cả hồn.

“Tôi sẽ giữ bí mật giùm anh. Mần kịch giả vờ của anh không qua nổi tôi đâu. Tôi thấy có vẻ anh không muốn cho ai biết việc anh có một con chuột thể

này nhĩ? Nếu cho tôi đi theo, yên tâm, sẽ không ai biết. ” – San San đắc ý mỉm cười thật tươi, cụ thể là nó đang hăm dọa đối phương.

Thiên Nam nhìn San, anh lấy chiếc kính đen từ túi mà đeo vào, đóng cửa lại và quay trở lại vị trí ngồi ban đầu mà thất dâ an toàn.

“ Nếu muốn leo lên đây, đừng làm trầy xe. ”

“ Okay! ” – San San giờ tay “hura”, cũng vì thế mà nó vô tình thả tay làm Pêu rớt cái búp xuống sàn xe. – “ Á, tôi xin lỗi. ”

Đây là lần thứ hai San gặp Pêu nhưng có vẻ giữa họ có những chuyện chẳng suôn sẻ mấy. Cả Thiên Nam cũng phải bắt đắ đi lăm mới đem cô nàng lăm chiều này theo.

Nam tự hỏi bộ anh có nợ cô ta bao giờ sao???

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Đột Nhập

“ Tôi thật sự không ngờ trên đời này lại có một con chuột biết nói tiếng người thế đấy. Hay thật. ” – San San nhìn chăm chăm Pêu mà mỉm cười thật tươi. Nó chìa tay ra để chạm đến bộ lông mềm mịn trắng muốt của Pêu nhưng...

“ Á!!! ”

“ Đừng có đụng vào tôi ! ” – Pêu ngoáy ngoáy cái đuôi rồi chu cái mõng vào mặt San, đi lại gần chỗ Nam và ngồi bịch xuống.

San bị Pêu cắn đau đến muốn khóc. Thật là nhìn dễ thương thế mà sao dữ chết được. Phần bị cắn đỏ ửng lên khiến San không ngừng xuyt xoa. Thiên Nam im lặng không nói gì nhưng anh rất buồn cười, nhìn là biết ngay sau vài lần San làm đau Pêu thì nó đã ghét cô bé này rồi.

Cùng lúc đó, bên tai Nam có tiếng nói của Huy phát ra từ chiếc máy nghe thoại đen.

“ San đi theo liệu có sao không đấy ? ”

Và Nam nói lại, rất nhỏ, kể cả Pêu ngồi gần đó cũng không nghe thấy.

“ Đừng lo, tôi sẽ có cách, nếu cần thì xóa luôn kí ức. ”

Nam vừa dứt lời thì cũng là lúc chính anh đạp thắng xe dừng lại ngay tại tòa nhà cổ kính to đồ sộ. Trên đỉnh đầu tòa nhà có tám hình chiếc khiên màu nền đỏ, phần rìa trắng và ngay giữa, hai chữ đen to đẹp được khắc theo phong cách gothic: KS.

Chính nó:

Trung Học Phổ Thông Kaisoul

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Cả ba đứng trước cổng trường Kaisoul. Thiên Nam đưa tay vào túi rồi lấy ra những viên bi nhỏ. San San ngạc nhiên khi thấy hành động đấy:

“ Anh làm gì thế? Bi để làm gì? ”

Thiên Nam không đáp mà ngay lập tức quăng mạnh những viên bi nhỏ li ti vào không gian. Những viên bi bay thẳng lên trời cao rồi nhân mười lên và bay vào khu vực phía Tây Bắc – tòa hành chính cấp cao của trường trung học Kaisoul.

Nam đứng dựa vào chiếc xe của mình.

“ Anh làm thế để làm gì? ” – San hỏi.

“ Kiểm tra thôi. Đừng lo. ” – Thiên Nam quay sang nói.

Rồi Nam đi lại gần San San, anh cúi xuống và đặt trán mình lên trán nó, hai tay anh đặt ở hai bên thái dương của San.

Ánh mắt San bỗng chốc thay đổi.

Đó là thuật che mắt. Nam đã đặt phép thuật lên San San nhằm vào trường hợp không may nếu San vô tình thấy bất kì thứ gì bất thường liên quan đến phép thuật thì nó sẽ không suy nghĩ được nhiều và sau này, khi thuật che mắt bị gỡ bỏ thì khi nghĩ về chuyện ngày hôm nay, San cũng không nghĩ được nhiều.

Sau đó, họ đợi 10 phút trôi qua, lúc này Nam đưa tay lên chiếc máy nghe thoại ở tai bên:

“Cậu có chắc khu vực ấy hiện tại không có ai?”

“Chắc chắn 100%, tôi đã rà sát rất kĩ và không hề có ai nhưng cậu nên để ý thật kĩ, khi mấy viên bi đột nhập vào khu hành chính, có vẻ chúng vừa xuyên qua một cái gì đấy, tôi nghĩ nếu không có phong ấn phép thuật của cậu chắc chúng ta bị phát hiện rồi. Nhưng tôi không thấy rõ vị trí, tôi cần cậu tổng hợp lại thông tin.”

“Là vị trí của tường bảo vệ vô hình?”

“Chính xác nhưng tôi cam đoan chúng không ít đâu. Và nên nhớ, phải cẩn thận vì chuyện này không chỉ có tôi và cậu tham gia. Hoặc thành công hoặc San San toi mạng.” – Huy ngồi trước chiếc laptop, tay chống lên bàn khá căng thẳng.

Thiên Nam thờ dài, anh nhìn qua San, vì điều gì anh lại cho cô bé này theo, nếu có chuyện gì xảy ra thì sao, nếu như họ thất bại thì sao, nếu như... Khoan đã, Nam đang nghĩ ngợi chính mình, anh đang sợ? Nhưng... Nam chưa bao giờ như thế cả và vì lẽ đó, anh nghĩ, tại sao sự xuất hiện của San lại khiến anh suy nghĩ nhiều đến thế. Thiên Nam chưa bao giờ thực sự nghĩ quá nhiều về một vấn đề không liên quan đến anh. Và bây giờ cũng thế, Nam không muốn phá vỡ bất kì điều gì trước đây, San San không quan trọng đến mức khiến anh phải làm điều đó, không hề.

“Đi thôi nhưng tuyệt đối, phải đi sau lưng tôi, nếu cô lảng xãng, tôi không biết đâu.”

“Uh uh.” – San gật đầu lia lịa.

Nói như thế, Thiên Nam sẽ gắng sức bảo vệ San San. Điều đó có lợi gì cho anh, không, chỉ khiến anh bận tâm và thêm một mối. Thế thì thà để cô nàng ở lại thì tốt hơn nhưng Nam vẫn cho San đi theo. Liệu Nam có biết Pêu – con vật luôn đi theo anh đang rất ngạc nhiên trước hành động của anh. Nó hiểu anh như Huy hiểu anh, hơn cả anh hiểu anh và hơn bất kì ai, nó biết tổng anh đang nghĩ gì nhưng nó không hiểu anh đang hành động cái quái gì.

Anh rất thông minh nhưng anh làm gì và quyết định những gì ngay lúc này, nó không hiểu nổi nhưng nó không hỏi vì Pêu nhận ra, nó cần thêm thời gian để biết thêm nhiều điều khác.

Sự đổi thay...

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Cả ba đi qua khu hành chính bậc trung rồi tiến đến một hành lang dài để đến khu hành chính cấp cao là tòa nhà cao nhất và nằm tách biệt tại phía Tây Bắc. Phòng hiệu trưởng là căn phòng ở vị trí đỉnh đầu tòa nhà cũng là nơi có thể nhìn thấy toàn cảnh mọi vật ở Kaisoul.

Thiên Nam bước một chân xuống cầu thang – nơi tiếp giáp khu vực hành chính bậc trung với khu vực hành chính cấp cao.

“Dừng lại.” – Nam đưa tay chặn ngang bước đi của San San.

Khẽ nhìn quanh như thăm dò, Nam nhận ra Huy nói đúng, Nam có thể cảm nhận rất rõ ngay tại khu vực trước mắt anh có rất nhiều mảng tường phép thuật bảo vệ vô hình. Không làm chúng lên đến con số hàng chục và tuyệt đối không bé hơn 20.

Nếu như cả ba bước vào khu vực này mà không có bất kì sự che chắn hay phòng thủ nào thì bức tường phép thuật sẽ báo thông tin về chính chủ nhân – người tạo ra chúng và chúng sẽ hồi đáp lại theo lệnh người đó. Tức người đó muốn kẻ đó yên, tường phép thuật sẽ không làm gì nhưng nhất cử nhất động của người đó sẽ không thể lọt qua. Nhưng nếu người ấy muốn tấn công họ thì tường phép thuật sẽ phát ra sức mạnh tùy theo ý chủ nhân của chúng mà tấn công kẻ đột nhập. Đó là cách hoạt động và công dụng của những bức tường phép thuật.

Vậy nếu không khéo, sự hiện diện của Nam, San và Pêu sẽ bị phát hiện và lành ít dữ nhiều, chắc chắn không phải Nam hay Pêu mà là San sẽ tan xác ở đây.

Vì thế Thiên Nam cần phải tạo ra một bức màn bảo vệ khác để vô hiệu hóa những bức tường ma thuật này nhưng điều quan trọng, Nam không thể xác định một cách rõ ràng vị trí của tất cả bọn chúng là ở đâu.

Đó là lí do vì sao Huy nói cậu cần Nam tổng hợp thông tin lại.

“San San, có gì sau lưng cô kìa!”

“Đâu.” – Con bé dễ dục quay liền ra sau nhìn – “Làm gì có cái gì.”

Nam cười mỉm, cô nàng này dễ dục kinh khủng.

::: Flashback :::

San quay sang cũng là lúc Nam đưa tay lên và một luồng phép thuật vô hình trải dài khắp cả khu vực. Chỉ trong vòng 1 giây chúng quay lại và mang theo những mẫu đất từ khắp khu vực và tạo thành một viên đá nhỏ nằm ngay ngắn trong lòng tay Nam.

“ Chuẩn bị kết nối. ”

Bên đầu kia, Huy nhắm mắt lại và cậu đưa hai tay ra. Đó là cách mà những ma cà rồng liên kết với nhau. Khi cả hai bên đều sử dụng phép thuật liên kết thì ma cà rồng này sẽ xác định được vị trí của ma cà rồng kia cũng như nhận được thông tin hay sự vật mà ma cà rồng kia muốn gửi đến.

Nhanh như cắt, viên đá nhỏ trên tay Nam khi này đã nằm trọn trong lòng bàn tay Huy.

:: End Flashback ::

“ Nè không phải là anh đã làm gì mờ ám đó chứ. ” – San nói và Nam không đáp gì cả.

Ngay lúc này, chiếc tai thoại có tiếng Huy vang lên.

“ Cách chỗ cậu đang đứng đúng 3cm là một. Cách một cái đó khoảng 10cm có năm cái khác nữa, mỗi cái cách 2cm. Bla bla bla bla bla. Có tất cả là 37 tường bảo vệ, cẩn thận mà vô hiệu hóa chúng, không dễ đâu. ”

Thiên Nam nghe xong, anh liền đi lại gần San San, đưa tay lên trán nó một cách nhẹ nhàng và San ngất ngay lập tức.

“ Sẽ tốn cỡ 7 phút 38 giây để vô hiệu hóa hết đồng chằng chịt này. Để cô ta cứ tỉnh thế là không xong. ”

Vừa dứt lời, một luồng phép thuật mạnh mẽ xuất hiện, cây cối xung quanh lay động và những mảng tường bảo vệ hiện ra. Sức mạnh của Nam tạo ra những mảnh tường bảo vệ mới chắn lên những cái cũ nhằm mục đích khi họ đi ngang qua nó, những cái cũ sẽ không thể phát huy công hiệu vốn có của mình.

Đó là cách vô hiệu hóa.

Tuy phép thuật diễn ra nhanh nhưng phải mất một lượng sức mạnh lớn và độ chính xác cực cao và vì có quá nhiều tường bảo vệ cần tạo ra để chặn lên những cái cũ mà phải mất đến gần 8 phút để hoàn thành.

Lúc này, bầu trời của tòa hành chính cũng xuất hiện một mái vòm phép thuật trong suốt mà chỉ có Nam mới thấy được vì chính anh tạo ra nó nhằm bảo vệ những tấn công, cảm nhận những chuyển biến bên ngoài không gian hay vào trường hợp bất trắc, nếu tín hiệu của một bức tường phép thuật cũ nào đó lọt ra thì không thể đến được với chủ nhân của nó.

Lúc Nam vừa hoàn tất thì cũng là lúc San tỉnh dậy và tất nhiên nó không hề nhớ gì cả.

“ Chuyện gì xảy ra vậy? ”

“ Cô bị vấp phải cục đá té. ”

“ Có à? Sao tôi không nhớ gì hết? ”

Thiên Nam chợt phì cười, anh đưa tay vào túi quần:

“ Quên đi, chúng ta có chuyện cần thiết hơn phải làm. ” – Và mắt hướng thẳng về phía tòa hành chính cấp cao, cụ thể là căn phòng nằm trên đỉnh cao nhất – phòng hiệu trưởng trường Kaisoul.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Tài Liệu Bí Mật

PART I

“ Chúng ta cần tìm thứ gì? ”

“ Bất cứ thứ gì có liên quan đến Strongest Students.”

Nam và San cuối cùng cũng đặt chân đến trước căn phòng hiệu trưởng. Cánh cửa bằng gỗ cao gần 4m sừng sững trước mắt khiến họ cảm thấy căng thẳng hơn bao giờ hết.

“Tôi cảm thấy lạnh gáy.” – San nói và đưa đôi mắt đầy lo lắng nhìn Nam.

Thiên Nam thờ dãi, cứ như anh đang cố lấy hết can đảm vậy. Thực vậy, Nam chưa bao giờ lo lắng đến thế khi bước chân vào nơi này nhưng lần này, đây là sự đột nhập và không quan trọng anh sẽ ra sao nếu bị phát hiện, quan trọng là San San – cô ta là con người và tính mạng luôn bị đe dọa bất cứ lúc nào.

Nếu để cô ta ở ngoài thì tốt hơn, Nam biết rằng mình sai lầm khi mang San vào đây nhưng để con bé ngay bên ngoài thì cũng không gì đảm bảo rằng con bé sẽ được an toàn.

Thiên Nam tiến lại gần, anh mở trực tiếp cánh cửa ra vì anh biết không có bất kì hệ thống bảo vệ nào.

Căn phòng rộng lớn và tối om, chỉ có ánh sáng mặt trời bên ngoài le lói vào. Mọi thứ được sắp xếp gọn gàng và sạch sẽ. Bàn làm việc trống trơn. Sàn phòng được phủ bởi một tấm thảm nâu đất tiền.

Một căn phòng sang trọng và ngăn nắp.

“Chúng ta cần tìm thứ gì?” – San quay sang hỏi Nam.

“Bất cứ thứ gì có liên quan đến Strongest Students.”

Họ bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm, Pêu cũng tham gia.

Năm phút trôi qua, cuộc tìm kiếm diễn ra nhanh chóng nhưng kết quả không thu lại bất kì điều gì có lợi.

“Không có bất kì thứ gì.” – Pêu nói.

“Anh chắc chứ Nam? Tại sao chúng ta phải tìm ở phòng hiệu trưởng trường Kaisoul mà không phải nơi khác?” – San bắt đầu đặt nghi vấn với Nam.

Thiên Nam im lặng, anh đang suy nghĩ, chắc chắn phải có thứ gì đó, chẳng lẽ suy luận của anh là sai nhưng rõ ràng mọi thứ rất logic và không thể bẻ gãy bất kì lập luận nào.

Thế thì... anh đã sai ở đâu?

Trong lúc Nam đang suy nghĩ thì San San vì không nhận được câu trả lời từ anh mà đi tìm một lần nữa, nó vừa mới đi được vài bước thì...

Rầm !

San bị té cái ào xuống sàn.

“Cô không gây ồn ào thì không được à?” – Pêu cần nhắc.

San lồm ngồm bò vậy, đau chết được mà cái con chuột kia còn độc mồm độc miệng.

“Tôi đâu có cố ý.”

“Đừng biện minh.” – Pêu đáp.

“Thiệt mà.”

Trong lúc Pêu và San cãi nhau thì Nam im lặng mà quan sát. Không biết suy nghĩ cái gì, Nam bước lại gần và cúi người xuống, tay chạm sàn phòng.

Nam gõ, nghe cóc cóc, rất nhỏ nhưng Nam có thể nghe thấy.

“Tránh ra đi San San. Có gì đấy ở dưới đây.” – Nam bảo.

San San liền đứng dậy, nó và Pêu lặng lẽ quan sát anh. Nam đưa tay ra, San không thể thấy vì anh làm việc đấy rất nhanh và nó cũng không đặt nghi vấn vì Nam đã sử dụng thuật che mắt lên San ngay từ ban đầu.

Sau đấy, họ thấy một mảng sàn bị biến đổi, lộ ra cánh cửa xuống căn hầm nhỏ.

“...” – San há hốc mồm ra, Pêu cũng vậy.

Khi này, khi San ngã xuống, tay nó đập vào cửa hầm và Nam đã nghe tiếng động vang lên rất khác so với tiếng đập tay xuống nền đất bình thường. Nếu Nam đoán không lầm, nếu lập luận của anh không sai thì có vẻ họ sẽ tìm thấy thứ gì đấy dưới căn hầm bí mật này.

PART II

Bức ảnh người con gái mang gương mặt của Mai San San.

Cả ba đi xuống căn hầm tối, Nam bật đèn lên. Không gian hiện ra, một căn hầm không mọng nhện, không bụi bám, còn rất mới, chắc hẳn, nó không bị bỏ hoang và những thứ được tìm kiếm tại đây không hề là vô nghĩa với chủ nhân của nó.

Họ lại chia nhau ra tìm nhưng lần này rất nhanh, không cần đến năm phút, San đã tìm thấy thứ họ cần tìm – thứ liên quan đến Strongest Students, thứ mà nó đã phải thoát lên khi tìm thấy.

“Xem này, đây là thông tin của tất cả những thí sinh tham gia Strongest Students.”

“Nếu như đây là phòng hiệu trưởng Kaisoul thì có những thông tin đó là bình thường, cô nên tìm thêm.” – Pêu nói, nó cũng đang chăm chú tìm.

“Không phải, ý tôi không phải là sáu người đại diện Kaisoul mà là toàn bộ 23 đội chơi có mặt trong Strongest Students !”

“Đâu?” – Pêu nhảy lại chỗ San tức khắc và Nam cũng nhanh chóng tiến lại gần. Họ nhìn thấy tập hồ sơ lớn, trên bìa có ghi “Strongest Students lần II”.

Họ xem xét và đúng như San nói, tất cả thông tin về các thành viên của 23 đội chơi năm nay đều nằm ở đây. Thiên Nam nhanh chóng đặt tập hồ sơ ấy xuống đất và xem xét tập hồ sơ còn lại – tập hồ sơ có ghi trên bìa đồng “Strongest Students lần I”.

Thiên Nam nhìn thấy tất cả những thông tin của những người tham gia Strongest Students vào năm năm về trước. Anh đọc một lát rồi đóng chậm rãi tất cả những tập hồ sơ lại.

“Thế là sao?” – San hỏi, nó tự hỏi tại sao tất cả những thông tin đều nằm ở đây, chẳng lẽ... nhưng có lí nào chứ !

“Cứ tìm kiếm nữa đi.” – Nam nói rồi anh đi ra một góc, ngồi xuống trước chiếc kết sắt nhỏ đã phát hiện ra kể từ khi bước xuống căn hầm. Chiếc kết sắt được phong ấn bằng phép thuật và Nam đã sử dụng phép thuật để bẻ gãy khóa. Nam biết anh làm thế này có thể người đó sẽ biết nhưng San sẽ không sao vì việc làm này không cho thấy hay để lại bất cứ bằng chứng nào chứng minh San San – một con người đã có mặt tại đây.

Chiếc kết sắt vừa mở ra, Nam thấy một chồng giấy được xếp gọn gàng một góc. Anh bưng nó ra.

Biết Nam thấy gì không?

Thứ chứng minh người đứng sau cuộc thi này!

Chồng giấy ấy là tất cả những bản cam kết của tất cả những thành viên của 23 đội chơi tham gia Strongest Students lần II.

“Nam! Lui ngay! Có người đang tiến vào khu vực hành chính!” – Tiếng Huy vang gấp qua chiếc tai thoại nhỏ.

Đúng như Huy nói, chính Nam cũng cảm nhận được nhờ hệ thống tường bảo vệ của mình rằng có ai đấy đang tiến gần đến khu vực hành chính cấp cao. Người mà Nam cho là rất nguy hiểm nếu phát hiện ra họ đã đột nhập vào đây.

Nam nhanh chóng để tất cả lại vị trí vốn có ban đầu của nó:

“San, Pêu, để tất cả lại vị trí cũ, rời khỏi đây gấp !”

San San và Pêu nghe xong liền làm y như lời Nam nói, tắt đèn và cả ba nhanh chóng rời khỏi.

Trong lúc di chuyển lên cầu thang để ra khỏi hầm, Nam bỗng nhìn thấy một thứ mà nó luôn đeo bám anh một thời gian dài mãi tận về sau, cho đến ngày Nam tìm ra được nửa sự thật về câu nói của mẹ Huy ngày ấy.

Trong một hộp giấy cũ nằm dưới góc tối cầu thang, có một bức hình của người con gái không cười trong bộ trang phục lộng lẫy và kiêu sa.

Bức ảnh người con gái mang gương mặt của Mai San San.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 25: Người Đàn Ông Bí Ẩn

Hành lang dài vắng lặng...

Không một ai, ngoài họ.

Nam nhanh chóng thu hồi lại kết giới, tường bảo vệ biến mất và cả vòm trời anh tạo ra cũng dần tan biến.

Người đàn ông tiến gần đến tòa hành chính cấp cao, ông ta chỉ im lặng bước đi, không hề mảy may bất cứ điều gì.

Bất chợt, bước chân khựng lại, ánh mắt hướng nhìn về phía trước.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Như vậy rốt cuộc là sao, Nam?” – San hỏi Nam ngay lập tức về việc tất cả những thông tin của các thí sinh tham gia Strongest Students đều nằm tại văn phòng hiệu trưởng.

Nó không chắc Nam biết câu trả lời nhưng nó nghĩ anh sẽ biết chút gì đấy vì anh là người đã dẫn San đến đây.

“Cô nghĩ gì về hiệu trưởng trường mình?” – Nam quay sang hỏi, câu hỏi quái gở khiến San không hiểu mục đích của anh ta là gì.

Nhưng nó vẫn trả lời:

“Tôi chưa bao giờ gặp ông ta, đó hình như là một người khó gần và cả bí ẩn nữa. Khu vực hành chính cấp cao là nơi ít học sinh lui tới vì có rất nhiều tin đồn quanh nó. Đây là lần đầu tiên tôi bước vào khu vực này.”

“Tin đồn?”

San thờ dãi, nó nhìn Nam, gật đầu:

“Uh. Ví dụ như ông ta không thích ra ngoài ánh sáng và tiếp xúc với những người xung quanh. Nhưng nghe nói ông ta rất tài năng và được giáo viên trong trường kính nể. Người ta còn nói, khu vực hành chính cấp cao bị ám.”

Nói đến đây, San thấy Thiên Nam phì cười.

“Ám? Chuyện linh tinh thế mà cô cũng tin.”

“Gi chứ?! Anh không biết thôi chứ bất kì học sinh nào trong Kaisoul khi nhìn vào tòa hành chính là đã thấy gợn gáy rồi chứ đừng nói đến chuyện bước chân vào. Nói thật, không có anh đi cùng chắc tôi cũng không dám.”

Đúng như lời San nói, trường Kaisoul có rất nhiều tin đồn vây quanh nhưng hiệu trưởng – người đại diện bộ mặt nhà trường lại là vấn đề bí ẩn nhất Kaisoul.

Vào những ngày đầu tuần, hiệu trưởng sinh hoạt qua thiết bị điện tử với học sinh. Có thông báo thì dán lên bảng tin trường và điều giáo viên về từng lớp thông báo. Nói chung, nếu có vấn đề gì về học sinh cần đích thân hiệu trưởng giải quyết đều thông qua các thiết bị điện tử.

Vì vậy ngoài cái giọng trầm của ông ta thì không ai biết gương mặt thật sự của ngài hiệu trưởng.

Nhưng lạ thay, không phải thầy cô nào cũng biết diện mạo hay đã gặp mặt ông ấy mà chỉ có một số thầy cô chuyên làm việc với thầy mới biết, những người đó thường rất kín miệng.

Ông ta kì lạ như thế nhưng là một người cực kì tài năng. Vì vậy dù không xuất hiện nhưng hoạt động, thành tích, kỉ cương nhà trường đều rất tốt, giáo viên ai cũng phải kính nể. Mọi việc chỉ cần có bàn tay thầy hiệu trưởng can thiệp là tất cả đều êm xuôi và tốt đẹp.

Có tin đồn nói rằng thầy hiệu trưởng rất đẹp trai. Có người thì nói thầy rất trẻ. Có người thì nói thầy là một ông già bụng phệ. Có người thì nói thầy bị bệnh truyền nhiễm. Vô số và vô số những tin đồn khác nhưng không biết đâu đúng đâu sai vì không ai rõ thầy là người như thế nào, mà những người biết thì luôn rất kín tiếng.

“Nhưng anh đang lờ đi câu hỏi của tôi đó.” – San quay lại khi nó nhận ra Nam đang lái vấn đề sang hướng khác.

Lúc này, Thiên Nam mới đi lại gần San, anh đặt hai ngón tay nhẹ nhàng lên giữa trán San. San thấy tầm nhìn bị nhòe đi rồi ánh mắt nó thay đổi, trở nên tinh ranh trở lại.

Nam đã tháo gỡ thuật che mắt mà anh đã đặt trên người San San.

Tiếp đó, Thiên Nam không nói gì trong một thoáng rồi anh lắc đầu:

“Tôi không biết nhưng tôi nghĩ, cô nên giữ bí mật chuyện hôm nay. Nếu để đồn thổi ra ngoài, tin tôi, cô không chỉ đơn giản bị đuổi học đâu.”

“... Nhưng ... còn anh? Tại sao chỉ mình tôi?” – San San cảm thấy mơ hồ và hơi hãi vì ánh nhìn Nam dành cho, trông anh rất nghiêm túc, đó không phải là một lời đe dọa nhưng cứ như một câu dẫn dò mà San nhất định không bao giờ được phép quên hay làm trái lại.

Thiên Nam đưa tay vào túi quần, anh đi lại những khung kẽm được kết thành bức tường và nhìn tòa nhà sừng sững phía xa. Ánh nắng hắt vào làm lộ ra những đường nét tuyệt hảo nhưng lại bí ẩn đến lạ thường.

“Có những chuyện... cô tuyệt đối không nên biết.”

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Anh đợi một chút, tôi lấy đồng phục nhanh thôi.” – San San chạy trên hành lang, nó thấp thỏm nhìn vào từng lớp học.

“Cô không cần vội.” – Thiên Nam thì đi phía sau, những bước đi của anh thật chậm.

Bỗng San dừng lại, nó quay lại nhìn Nam khiến anh ngạc nhiên. San San đứng trước mặt anh, nở nụ cười thật tươi:

“Cảm ơn anh.”

Ánh mắt họ nhìn nhau, ánh mắt họ hướng về nhau. San nhìn Nam đầy vẻ trân trọng và cảm kích, nó biết cảm ơn vì những điều còn con con thế này là vớ vẩn nhưng nó rất thích cảm ơn Nam dù chỉ vì một chuyện nhỏ nhoi. Vì Nam ít bộc lộ con người mình nên những chuyện dù rất nhỏ nhoi cũng khiến San càng lúc càng nhận ra thì ra anh ta không xấu xa như nó nghĩ, anh ta là con người mà chỉ nhìn vẻ ngoài hay tiếp xúc vài lần thì không thể hiểu nổi. Muốn hiểu hết con người này, bên cạnh việc gần nhau, cần phải có sự cố gắng. Vì càng đào sâu và ở bên Nam, San càng nhìn thấy một thế giới tăm tối và lạnh lẽo mà không ai dám bước chân vào. Nhưng Nam hoàn toàn không phải là kẻ xấu, vì vậy San không còn cảm thấy sợ anh như lần đầu họ gặp nhau cũng như đã dám nhìn thẳng vào mắt Nam dù ánh nhìn anh dành cho có lạnh lẽo hay sắc lạnh đến mức có thể xuyên thấu cả tâm can.

Thiên Nam ấm hơn nó tưởng và cô độc hơn những gì mọi người thấy. Thế giới của riêng Nam, San chắc chắn nó khác xa với ánh hào nhoáng mà mọi người đã lầm tưởng về anh.

Thời gian San ở bên Nam không nhiều nhưng ít nhiều nó đã hiểu và nhìn thấy chút gì đấy tậ sâu trong tim anh – những điều không ai có thể nhìn thấy và cũng không đủ kiên nhẫn để nhìn thấy.

Nam nhìn San, không biết anh nghĩ gì vì anh không cười cũng không mấy may bất kì cảm xúc nào, gương mặt không biểu hiện sự ngạc nhiên như lần đầu anh nghe San nói lời cảm ơn nhưng không hề dừng dừng.

“Chết rồi, phải lấy nhanh thôi.” – San chạy đi, nó phải đi lấy bộ đồng phục thể dục đã để quên lại trong học bàn tuần trước.

Thiên Nam đứng nhìn theo bước chân San, dáng người anh cao và thanh, trông đầy mạnh mẽ. Những tia nắng hắt qua khung cửa kính trên dãy hành lang, hắt vào nụ cười nhẹ của Thiên Nam.

Bất chợt, ánh mắt anh chuyển sắc thái, lạnh lùng và đầy ma lực. Những hình ảnh khi nãy trong căn hầm tràn về, bức ảnh trong căn hầm từ đâu ra và có ý nghĩa gì? Gương mặt ấy là của San San nhưng Nam chắc đó không phải cô ta, hay... đó là cô ta nhưng là một hình ảnh khác?

“San San, rốt cuộc cô là ai?”

Pều nghe nhưng nó không nói gì, nó có chuyện cần hỏi Nam khi về nhà, không phải ngay lúc này.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Ta đã, may đây rồi.” – San rút cái xẹt từ học bàn ra một bịch đồ màu trắng, nó mừng rơn.

Cơ mà Nam đâu rồi nhỉ, hình như San đi nhanh quá nên bỏ con rùa đó lại rồi. Anh ta là con trai mà bước đi bước nào cũng chậm hết như một con rùa vậy, chẳng trách San bỏ Nam lại.

San San bước ra khỏi lớp, nó nhún nhảy theo điệu nhạc đã được nghe gần đây. Bất chợt, San nghe tiếng động từ phía sau lưng, nó thấy bóng ai đấy...

“...” – San dừng bước chân lại, nó im lặng, cảm giác này rất quen... A ha, đúng rồi – “Nam!”

...

Đứng chết trân một chỗ, bước chân không còn có thể nhấc nổi và cả thần kinh cảm giác cũng tê cứng, mọi thứ như trôi tuột và lơ lửng. Trước mắt San là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng với chiếc quần tây nâu cũ sờn có dây nịt chần hình chữ X, ông ta khoác ngoài chiếc áo choàng đen dài phủ đến mắt cá chân, tay bỏ vào trong, đầu tóc bù xù, gương mặt tuổi trung niên, lông mày dài và thanh, người hướng ra cánh cửa sổ bên ngoài và ánh mắt xanh

sắc lạnh hướng nhìn về San.

Bịch đồ rơi xuống đất, San tái mặt đi.

“Ồ...ô...ông...”

“Cô rất ấn ý với đồng đội mình.” – Giọng nói lạnh lùng được buông ra.

“San San!” – Thiên Nam quẹo sang bên trái và anh thấy San đang đứng ở đấy, bịch đồ rơi xuống đất, người nó che tầm nhìn của anh một góc nhỏ.

“...!” – San nghe tiếng Nam, liền quay lại, nó nhìn anh mà sắp khóc. Thiên Nam không hiểu chuyện gì xảy ra, thấy mặt San tái đi và đôi mắt ướt nhẹ, anh đỡ người ra trong một thoáng rồi chạy đến ngay.

“Chuyện gì vậy?”

“C...có...” – San đưa tay ra chỉ hướng sau lưng mình.

“Có gì?” – Nam ngạc nhiên hỏi.

San quay lại nhưng phía sau nó chỉ là một hành lang dài thẳng tắp với những căn phòng học không bóng người và những tia nắng hắt qua chiếc cửa kính.

Hành lang dài vắng lặng...

Không một ai, ngoài họ.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Âm Ảnh

Thế giới mà Nam và San đang sống chỉ là một không gian trong vô số hàng ngàn những không gian khác.

Chiếc xe đen lăn bánh trên con đường trải nhựa. Nam và San ngồi lặng yên trong xe, không ai nói gì, sự im lặng bao trùm, chỉ có giọng nói trầm bổng phát ra từ chiếc radio.

San San vẫn chưa quên được, hình ảnh về người đàn ông tuổi trung niên có mái tóc bù xù mặc áo choàng đen phủ dài đến mắt cá vẫn in sâu trong trí nó. Ông ta trông thật quái dị nhưng đó không phải là lí do San sợ hãi.

Hoàn toàn không phải...

“*Cô rất ấn ý với đồng đội mình.*”

Câu nói ấy ám ảnh San kinh khủng. Nó nhìn sang Nam đang trầm ngâm lái xe, lắc đầu thở dài.

Pêu nhìn San, nó không nói gì nhưng sau vài phút, không biết nó nghĩ gì, lại cất tiếng hỏi:

“*Cô có vẻ có tâm sự sau khi ở trường về. Điều gì khiến cô sợ vậy San?*”

Nam chuyển ánh nhìn sang San sau khi nghe câu hỏi của Pêu. Anh cũng nhận ra thái độ khác thường của San nhưng anh không hỏi vì anh biết San sẽ không nói, nếu nói được, ngay tại lúc Nam chạy lại, San đã nói anh nghe.

Mai San San không phải một kẻ sống nội tâm, nó có những bí mật của riêng mình nhưng hoàn toàn không phải một người sống nội tâm.

“Không có gì đâu.” – San cười nhẹ. Thiên Nam biết ngay là cô ta sẽ không nói gì mà.

Dù đã nói thế nhưng Nam vẫn nhìn San và anh không thể dứt hình ảnh nó ra khỏi đầu. Câu hỏi về thân thể thật sự của nó và sự thật đằng sau tấm hình trong căn hầm phòng hiệu trưởng trường Kaisoul luôn xoay vòng trong trí anh.

Thật sự cho đến bây giờ, chưa bao giờ Nam đặt ra câu hỏi rằng tại sao Final X lại chọn San là người giữ mảnh ghép cuối ? Tại sao lại là San San chứ không phải ai khác ? Thế giới này có rất nhiều người đặc biệt hơn nó – ít nhất theo cách nhìn tổng quan nhưng Final X chưa bao giờ chọn sai người hay đặt mảnh ghép của mình một cách vô lí. Thiên Nam bị cuốn vào cuộc chiến tìm lại những mảnh ghép của Final X từ rất lâu nhưng chưa bao giờ anh dừng lại và suy nghĩ vì sao Final X lại chọn San San là người kết thúc cuộc tìm kiếm lớn và hoàn thành thứ vũ khí quyền năng nhất trong lịch sử bóng đêm.

Thế giới không như những gì ta thấy. Có rất nhiều chiều không gian tồn tại cùng nhau. Điều này cũng giống như việc bạn ví một mặt phẳng là một không gian và những sinh vật tồn tại trên không gian ấy (trên mặt phẳng) không hề biết gì về sự hiện hữu của những không gian khác. Vì vậy, mọi chuyển động của chúng sẽ bị giới hạn trên mặt phẳng ấy và không thể tiến vào chiều không gian khác. Trừ khi những sinh vật có cách thức di chuyển giữa những chiều không gian khác nhau.

Thế giới mà Nam và San đang sống chỉ là một không gian trong vô số hàng ngàn những không gian khác.

Không gian có hai loại:

+ Tồn tại như hai mặt phẳng song song: tức chiều không gian khác nhau nhưng chiều thời gian giống nhau. Ví dụ một ngày ở không gian này cũng là một ngày ở không gian kia.

+ Tồn tại như hai mặt phẳng chéo nhau: tức chiều không gian khác nhau và chiều thời gian cũng khác nhau. Ví dụ một ngày ở không gian này lại là một năm ở không gian kia.

Tuy những không gian tồn tại cùng nhau nhưng con người tồn tại trên các không gian đều khác nhau, không ai giống ai, kể cả gương mặt. Vì lẽ ấy, bức hình có gương mặt của Mai San San đã khiến Nam suy nghĩ rất nhiều, một con người hay cả những sinh vật bóng đêm lẫn các nhà phép thuật luôn chỉ có duy nhất. Dù bạn đi khắp tất cả các không gian có tồn tại và tìm kiếm người mang gương mặt thứ hai thì cũng không thể (trừ trường hợp sinh đôi hay phẫu thuật giống nhau).

Những điều này ít ai biết được, trừ những người có dòng máu phép thuật như Nam. Vì họ biết cách di chuyển qua những chiều không gian khác nhau nhưng phải là người mang trong mình quyền năng rất lớn mới có thể làm thành công việc ấy.

Người trong tấm hình rất giống, không, phải nói là nhìn vào đó hoàn toàn là Mai San San. Nhưng trang phục, phong thái và cả ánh nhìn lại khác xa San San ở chiều không gian này và khác xa con người nó hiện tại.

Chẳng lẽ có hai người giống nhau ? Điều này là không thể.

Hay nó có chị em sinh đôi ?

“ Cô có chị em sinh đôi không San ? ” – Nam hỏi liền nhưng đáp lại, San lắc đầu:

“ Không. Sao anh hỏi vậy ? ”

“ Không có gì. ”

Vậy chắc là thất lạc. Nhưng nếu không phải thì việc bức ảnh xuất hiện dưới căn hầm và người con gái trong đấy sẽ là một vấn đề đáng để tìm hiểu sau này.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 27: Thấu Hiểu

Cánh cửa căn hộ số 74 mở ra, Thiên Nam bước vào mà không hó hé một lời, Pêu vẫn ở trên vai anh. Vừa nghe tiếng cửa mở, Anh Huy liền rời khỏi chiếc ghế trong phòng bếp mà chạy tọt lên nhà trên, cậu hỏi ngay:

“ Tình hình sao rồi ? Rốt cuộc ai là người đứng sau cuộc thi ? ”

Thiên Nam không đáp mà anh gỡ giày rồi đi thẳng vào trong bếp, mở tủ lạnh và lấy nhanh một chai nước màu đỏ. Anh uống thật nhiều, trông biểu hiện có vẻ dễ chịu hơn khi này.

“ Tôi mất khá nhiều năng lượng. ”

“ Nhưng cậu mới ăn hôm qua mà. ” – Huy khẽ nhủ mày, cậu cảm thấy khó hiểu kinh khủng, rõ ràng thức uống trong bữa trưa giữa cậu và Nam hôm qua là máu. Họ là những ma cà rồng bậc cao vì thế dù cả một tuần chưa “ăn” thì Thiên Nam hay Anh Huy vẫn chịu đựng được. Họ có thể kìm hãm cơn khát của mình qua một tuần. Họ có thể không “ăn” máu trong một tuần mà vẫn tồn tại được. Vậy thì thế quái nào Nam lại cần máu đến thế dù anh chỉ mới “ăn” hôm qua ?

Pêu đứng im nhìn Nam mà không nói gì, trông nó lúc này giống như đang muốn nói rất nhiều điều nhưng lại cố hết sức để kìm nén lại.

“Chuyện gì vậy Pêu ? Bị tấn công à ? ” – Huy thấy Nam không đáp lại gì nên quay sang hỏi Pêu.

“ Cậu ấy sử dụng thuật che mắt. ”

“ Lên San San ? ”

Pêu gật đầu.

Lúc này Anh Huy càng cảm thấy khó hiểu hơn, vì sao Nam lại không dùng phép xóa kí ức mà lại thay vào đây là thuật che mắt. Vì thuật che mắt gây hao tổn năng lượng và tổn hại sức khỏe của người sử dụng rất nhiều nhưng người bị sử dụng thì không. Và ngược lại với phép xóa kí ức, tức nếu Nam sử dụng phép xóa kí ức lên San San thì sẽ không tồn tại việc anh uống lấy uống để mấy chai máu trong tủ lạnh dù anh mới “ăn” hôm qua mà San San sẽ là người bị hao tổn năng lượng và sức khỏe.

Huy chẳng biết nói gì nữa, vì cậu hiểu Nam, trông anh bây giờ chẳng có vẻ muốn trả lời bất kì ai về hành động tự chuốc họa vào thân của mình.

“ Là ai ? ” – Huy quay lại đề tài, nhắc lại câu hỏi ban đầu một lần nữa.

Thiên Nam đưa mắt nhìn, không biểu hiện bất kì cảm xúc nào:

“ Hiệu trưởng trường Kaisoul. ”

Rồi anh tiến về phía cầu thang bỏ Huy đứng sững lại phía sau. Nam trông rất bất cần và dường như kết quả của việc tìm kiếm không ảnh hưởng cũng như gây bất ngờ với anh mấy. Còn Huy thì khác.

Dù sao đó cũng là... người thân của cậu...

“ Làm sao có thể ? ”

“ Tại sao không thể ? ”

“ Chuyện gì vậy? Điều đó không khiến cậu bận tâm chút nào sao Nam?”

Anh Huy chau mày, cậu nhìn thẳng vào mắt Nam. Nam đứng yên trên cầu thang, người quay lưng đi với Huy. Anh im lặng một thoáng rồi quay mặt lại:

“ Ông ta sẽ không bao giờ làm bất kì điều gì tổn hại đến dòng họ. Dù căm ghét tôi đến tận xương tủy nhưng vì Final X đã không giết chết tôi. Thế thì cậu còn sợ gì nữa ? ”

Anh Huy im lặng và lúc này, Nam quay người lại, đứng đối diện Huy:

“ Dù ông ấy làm bất cứ điều gì, cậu hãy tin ông ấy sẽ không bao giờ tổn hại đến dòng họ. Final X đã hoàn thiện, mọi việc ông ta làm đều là bảo vệ nó, trong quá khứ hay hiện tại, đều là vì nó. ”

Rồi Nam quay lưng bước đi, anh rời đi mà không nói một lời. Anh Huy đứng im lặng, hai tay nắm hờ và đôi mắt nhìn mông lung, cậu đang suy nghĩ, Huy nói thầm trong miệng:

“ Nếu muốn biết, phải hỏi. ”

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Nam ngồi trên ghế, anh đặt tay lên bàn, những ngón tay đan vào nhau. Thiên Nam trầm ngâm suy nghĩ và anh không nói gì dù trong phòng lúc này có cả Pêu đang đứng và ngược nhìn về phía anh.

Những ý nghĩ về San San vẫn xoay vòng trong trí anh và Nam không hề có bất kì câu trả lời nào.

“ Tôi có chuyện muốn nói. ” – Pêu nhảy tót lên bàn, bước chậm chậm đến trước mặt Nam

Thiên Nam không nhìn Pêu, ánh mắt anh biểu hiện sự tập trung cao độ về những gì trong đầu mình, cứ như anh không hề nghe hay quan tâm đến lời Pêu nói nhưng thực sự không phải vậy, Nam nghe hết tất cả.

“ Chuyện gì ? ”

“ Tôi cứ nghĩ cậu lơ tôi rồi. ”

“ Cậu thì ai mà dám lơ, tôi không muốn quần áo bị bẩn nát đâu. ”

Bị Nam ghẹo, Pêu không nói gì, nó thấy quê chứ nhưng nó quen rồi. Quay lại vấn đề, Pêu bắt đầu nghiêm túc thực sự:

“Cậu thích San San ?” – Một câu, bốn chữ, ảnh hưởng nhiều.

Thiên Nam nghe xong muốn té ghế, anh đỡ người ra, nhìn Pêu cười cười kiểu như: “Cậu điên à ?”

“Đừng nhìn tôi như kiểu muốn nói ‘cậu điên à’”. Nói là thích thì cũng hơi quá nhưng cậu thực sự đã rất lạ khi đối diện với cô ta, cả với những việc liên quan đến cô ta. Cậu bận tâm về cô ta hơn bình thường và cô ta có sự tác động đến suy nghĩ và hành động của cậu. Chưa bao giờ cô gái nào làm được điều đó, cậu không phải gay, cũng không phải bisexual nhưng cậu chưa từng thực sự rung động trước cô gái nào thậm chí dù chỉ là có cảm giác tí tí. Vì vậy, khi cậu có, tôi dễ dàng nhận ra sự thay đổi.”

“Rốt cuộc cậu đang lăm nhăm gì vậy ?” – Thiên Nam kéo ghế ra và đứng lên, anh cười khẩy vì câu nói của Pêu. Nhưng Pêu rất lì, nó hoàn toàn cho rằng những điều nó nghĩ là thực sự đúng cũng như việc nó biết Nam sẽ không thừa nhận vì chính thẳng ngốc này cũng không nhận ra sự thay đổi đặc biệt của bản thân mình.

Đối với Thiên Nam, anh chưa bao giờ thích, yêu hay thậm chí chỉ là tí rung động trước ai trước đó, khái niệm về tình yêu cũng rất mơ hồ. Dù là người biết khá nhiều điều nhưng tình cảm là thứ anh thiếu thốn hơn bất cứ ai.

Thiên Nam không thuộc kiểu người càng thiếu thốn tình cảm càng đắm đầu vào tìm hiểu và dễ rung động trước người khác, trước ngoại cảnh. Anh là kiểu người vì thiếu thốn về tình cảm mà khép kín trái tim lại và không để ai chạm vào nó. Một phần vì Nam muốn thế, vì anh không biết thế nào để mở lòng mình, cũng một phần vì Nam rất khó rung động. Thời gian sống một mình rất dài và những chuỗi bi kịch trong cuộc đời đã tác động không ít vào sự hình thành nhân cách con người Nam. Đó là lí do vì sao chính San cũng có cảm nhận Nam là một con người mà càng đào sâu vào tâm hồn càng cảm thấy bế tắc và sợ hãi. Vì nơi đó rất lạnh lẽo, vì nơi đó chỉ là bóng tối nhưng tiếc rằng, chính bản thân Nam cũng không hề nhận ra điều đó.

“Tôi không lăm nhăm. Nếu không, vậy tại sao khi thấy San tái mặt đi ở hành lang, dù không biểu hiện gì nhưng cậu thực sự rất lo lắng và hoảng sợ. Tại sao cậu lại lo lắng cho sự an toàn của cô ấy? Cậu để cô ấy theo với sự cẩn trọng và bảo vệ hết mình nhưng cậu biết rõ làm thế rất mệt mỏi, rất vướng víu, nhưng cậu lại không dám để cô ấy bên ngoài vì cậu sợ, một khi ông ta phát hiện ra cậu đã đột nhập vào thì San San sẽ gặp nguy hiểm. Cậu đã tính đến việc ông ta sẽ dùng San San uy hiếp cậu, vậy nếu cô ấy không là gì thì tại sao cậu lại sợ ông ta có thể uy hiếp cậu? Còn về việc thay vì cứ để cô ấy thế rồi có chuyện thì dùng phép xóa kí ức mà cậu lại sử dụng thuật che mắt cũng nói rõ lên cậu quan tâm San San, quan tâm đến sức khỏe của cô ấy, càng nói rõ hơn khi phép xóa kí ức chẳng thể giết chết cô ta đâu mà cậu sợ. Trước giờ sự nguy hiểm chẳng hề là gì với cậu, cậu không biết sợ thứ gì trên đời cả và sự nguy hiểm của người khác là thứ mà cậu đã không còn cảm giác vì quá quen trong cuộc đời, nó không có ý nghĩa gì với cậu thì tại sao cậu lại lo lắng cho cô ta, cậu lại sợ ông ta phát hiện ra và tính mạng cô bé sẽ bị đe dọa. Đó là điều mà trước đây cậu chưa từng làm với bất kì ai, chưa từng sợ cho bất kì ai kể từ ngày Oliver ra đi.” – Pêu nhấn mạnh từng chữ, trông nó nghiêm túc hơn bao giờ hết.

“Đừng nhắc đến Oliver như một người quan trọng trong cuộc đời tôi.” – Nam lên tiếng nhưng anh không tỏ vẻ giận dữ gì cả.

Pêu thờ dài, Thiên Nam thực sự là một thẳng ngốc khi đối diện với trái tim mình.

Không khí im lặng bao trùm, Thiên Nam nhìn Pêu mà không nói gì, anh chỉ im lặng. Về vấn đề San San, anh... thực sự không thể nghĩ được gì ngay lúc này. Chưa bao giờ Pêu khiến anh cứng họng như thế và thực sự, lúc này Nam không biết nói gì về San và anh không có bất kì lời phản biện nào.

“Tôi...” – Câu nói của anh bị ngắt quãng, Nam chấp chùng rồi không biết anh nghĩ gì mà thay đổi vấn đề 180 độ – “Đi thôi, chúng ta có chuyện cần làm đấy.”

“Đi đâu cơ ?” – Pêu nhảy lên giường, hai chân nó chụm lại, ánh mắt mở to nhìn Nam.

Thiên Nam nhanh chóng lấy áo khoác, mặc vào rồi nâng Pêu lên để nó ngồi trên vai mình, quay sang, anh khẽ nói:

“Đến gặp phù thủy Thanh Vân.”

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 28: Định Đoạt

PART I

Quốc tiến lên, anh cẩn trọng mở nhẹ cánh cửa phía trước ra, một mùi hương tỏa nhẹ ra từ bên trong.

Nam và Pêu đứng trên con đường số 6 rực sáng huyền ảo nhờ ánh đèn đường. Trước mắt họ là một tiệm hoa nhỏ bé xinh xinh có hàng rào trắng chắn ngang trước cửa và những loài hoa đủ màu sắc được trồng xung quanh.

Thiên Nam mở cánh cửa kính, hơi lạnh từ bên trong phả ra, chiếc chuông gió kêu lên leng keng. Chàng trai cao ráo tay đeo chiếc găng tay trắng buốt, mặc chiếc quần tây đen và áo sơ mi đóng thùng chỉnh tề ngược nhìn lên. Dưới chiếc kính, ánh mắt biểu lộ rõ sự kinh ngạc.

“Cậu...” – Quốc nói.

Thiên Nam đi dọc tiệm hoa, anh ngắm nhìn những loài hoa đầy sắc hương rồi quay lại nhìn Quốc một thoáng, mới nói:

“Cậu có vẻ đang rất hài lòng về cuộc sống như thế này.”

Quốc không đáp, anh đặt chiếc kéo xuống bàn, đưa tay chỉnh gọng kính:

“Tôi nghĩ cậu không rồi để đến đây thăm tôi đâu nhỉ?”

“Đừng nói thế, tôi vẫn có thể đến thăm cậu mà. Nhưng hôm nay, cậu đúng, tôi muốn gặp bà ta.”

“Bà ta” – ý Nam là ai cơ?

“Đi theo tôi.” – Quốc đáp.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Quốc dẫn Nam và Pê đi qua một con đường thơ mộng với nhiều loài cây và được soi sáng bởi những ánh đèn cổ kính mang đậm phong cách Âu châu.

“Bà già này vẫn thích ăn trần.” – Pê nhăn mặt, nó rúc người lại và trông rất hãi khi nhìn thấy những con trần trườn ngang dọc trên cây.

Bất ngờ, một con trần xuất hiện ngay trước mặt Nam khiến anh giật mình nhưng Nam không hề lên tiếng gì, còn Pê thì hét vang lên rồi cái đuôi nó xoắn tít lại, Pê chu cái mũi ra ngoài còn mặt thì rúc xuống vai Nam.

Thiên Nam quảy tay ra hiệu, con trần bò nhanh đi. Anh có khả năng giao tiếp với loài vật nên việc này chẳng khó là bao.

“Xong rồi.”

Lúc này, Pê mới ngược mặt lên, trông nó xanh xao và tái mét. Pê sợ nhất là trần, nó ghét trần, ghét ghét ghét cực kì ghét.

Quốc dẫn lối họ đi vào một căn biệt thự cổ kính rồi tiến vào một hành lang sàn gỗ dài hẹp có phong tường là những loài hoa màu hồng tím. Quốc tiến lên, anh cẩn trọng mở nhẹ cánh cửa phía trước ra, một mùi hương tỏa nhẹ ra từ bên trong.

Nam bước vào, đưa mắt nhìn quanh.

“Lâu lắm mới gặp cậu, người kế thừa.”

PART II

Bất kì ai đến với Thanh Vân và nhờ bà ta giúp, cần phải trả một thứ gì đó.

Tạm giải thích dễ hiểu là “cái giá”

“Lâu lắm mới gặp cậu, người kế thừa.”

Người phụ nữ có mái tóc vàng óng đưa đôi mắt héch như loài mèo nhìn Nam, bà ta mỉm cười, mân mê xe điều dài nhọn vẫn còn bốc khói trên tay. Vẫn như bao lần, tai, tay, chân bà ấy đầy đồ trang sức. Bà ta vẫn mặc kiểu trang phục truyền thống được cách tân theo lối hiện đại.

“Hôm nay cậu đến tìm tôi có chuyện gì, chàng trai trẻ?” – Thanh Vân rời chiếc ghế dài của mình, đứng lên, đi những bước chân nhẹ tựa lông hồng, tiến gần đến Nam, khẽ chạm gương mặt anh, mân mê.

“Hay là đến thăm ta?”

Ánh mắt Thiên Nam lạnh lùng nhìn thẳng vào Thanh Vân.

“Tôi có chuyện muốn hỏi.”

“Làm mất hứng” – Bà ấy xụ mặt xuống, tiến lại gần một góc phòng, hút một điếu rồi tựa lưng vào tường – “Chuyện gì?”

Thiên Nam thoáng suy nghĩ, anh muốn hỏi để sao có tất cả câu trả lời mình mong muốn chỉ nhờ một câu hỏi. Bất kì ai đến với Thanh Vân và nhờ bà ta giúp, cần phải trả một thứ gì đó. Tạm giải thích dễ hiểu là “cái giá”. Thanh Vân là một phù thủy rất quyền năng, bà ấy có rất nhiều năng lực, có thể nhìn thấy tương lai và biết rất nhiều điều về thế giới này, đó là lí do vì sao Thanh Vân là phù thủy quyền năng nhất hiện tại và mọi người luôn tìm đến bà với một lời yêu cầu giúp đỡ nhưng Thanh Vân không làm không cho ai bao giờ, mọi thứ đều có “cái giá” – “cái giá” là do Thanh Vân đặt ra hay người đến

yêu cầu đòi trả với sự hài lòng của nhà phép thuật này.

“Mai San San, cô ta là ai ? ”

Ánh mắt Thanh Vân liền thay đổi sắc thái sau câu hỏi của Nam, bà ấy đứng thẳng người lên, cười nửa miệng:

“Tại sao cậu lại hỏi ta về một cô gái vô danh, người kẻ thừa ? ”

“Điều bà cần làm lúc này là trả lời chứ không phải hỏi. ”

“Ái chà chà, cậu khiến ta bất ngờ đấy. Ít khi ta thấy cậu quan tâm đặc biệt đến cô gái nào nhưng xin lỗi, ta không thể trả lời cậu. ”

Thanh Vân nói rồi bà đưa điều thuốc nhẹ nhàng lên miệng, nhìn thẳng vào mắt Nam, bà nhận ra cái cau mày của anh và sự ngạc nhiên của Pêu.

“Tại sao ? ”

“Vì để cậu tự tìm hiểu thì tốt hơn chứ. ”

“Không thể tìm hiểu, tôi mới ... ”

“Không không. ” – Nam đang nói nửa câu, Thanh Vân – bà ta liền lắc đầu và nói ngay vào – “Chỉ có duy nhất một thắc mắc của cậu mới phải cần ta giải đáp nhưng tin ta, nó không ngăn được việc cậu sẽ tìm ra cô ấy thực sự là ai đâu. ”

“Bà không nói vì cái giá rất lớn ? ”

“Một phần nhưng thực ra, ta không muốn trả lời câu hỏi này. Còn cái giá của nó, cậu có trả bao nhiêu cũng không bao giờ đủ. ”

Thiên Nam im lặng, nhìn qua biểu hiện của bà ta, một thẳng ngực cũng có thể nhận ra thân thế thực sự của San San hoàn toàn có vấn đề. Thiên Nam cũng biết, kể từ khi anh bước vào căn phòng này, bà ấy đã biết đến điều anh muốn hỏi. Thanh Vân là phù thủy quyền năng nhất thế giới phép thuật hiện tại, bà ấy biết tất cả mọi thứ và có thể nhìn thấy tương lai nhưng điều quan trọng là bà ấy có nói ra hay không mà thôi.

“Nhưng vì đã lâu ngày mới gặp, ta có một món quà cho cậu. Ta sẽ nói cho cậu vài điều. Đây cũng là lời giải đáp cho nghi vấn duy nhất mà cậu mới phải cần ta. ” – Thanh Vân chậm rãi bước đến chiếc ghế dài, bà đưa tay rót nước vào hai tách trà, đẩy một ly về phía Nam – “Uống đi. ”

“Cái giá ? ”

“Chỉ là uống li trà này thôi. Đừng nhìn ta thế, thế với cậu, nó hoàn toàn bình thường. ”

Thiên Nam nhìn ly trà sóng sánh, anh biết nếu anh không uống, Thanh Vân sẽ không hé môi nửa lời. Nam cầm tách trà lên, uống một ngụm.

“Nói đi. ”

“Cô ta không có chị em song sinh, cũng như cả thế giới này bao gồm toàn bộ những không gian khác đều không có ai mang gương mặt giống cô ta. Cô ta là duy nhất. ”

Nam im lặng, anh nhìn ánh mắt sắc sảo Thanh Vân dành cho. Điều bà ta nói cũng có nghĩa người con gái trong bức hình dưới căn hầm ấy là Mai San San.

Mai San San, rốt cuộc cô là ai ?

Thiên Nam quay lưng, anh rời khỏi căn phòng, cánh cửa được mở bởi Quốc. Khi Nam bước gần đến cánh cửa thì nghe giọng Thanh Vân vọng từ phía sau:

“Cậu cũng nên biết điều này, trong chuyện này, ta chưa thể nói gì về tương lai vì mọi thứ quả thực chưa bao giờ được định đoạt. ”

Nam im lặng, ánh mắt anh sắc lạnh hơn bao giờ hết:

“Cảm ơn. ”

Cánh cửa khép lại, hai chàng trai trở lại hành lang dài hẹp. Câu nói của Thanh Vân vẫn xoay vòng trong trí Nam, không có cách nào dứt ra được.

Chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ và sẽ tiếp diễn trong tương lai?

Nam không biết, cả Thanh Vân – phù thủy đại tài, người có thể nhìn thấy rõ tương lai nhất trong thế giới phép thuật hiện tại cũng không biết.

San San – người nắm giữ mảnh ghép cuối cùng và là dấu chấm hết cho cuộc tìm kiếm Final X, thứ vũ khí huyền diệu và ma lực nhất thế giới bóng đêm – là ai ?

.....

.....

Cậu biết không, người kế thừa, mọi thứ chưa hề kết thúc...

Chỉ mới bắt đầu, kể từ ngày cậu gặp lại cô ta...

Lần thứ ba, sau hai lần lạc mất nhau trong cuộc đời...

.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Người Kế Thừa, Người Đứng Đầu: Sự Tự Do ?

PART I

" Thanh Vân có một lời tiên tri, bà ta nói rồi cậu không chỉ nhận ra mà còn sẽ tìm thấy được điều mình đã tìm kiếm và mong muốn bấy lâu. Nhưng lúc đó, cậu lại phải xoa dịu nỗi đau của người khác, chứ không phải của cậu. "

Thiên Nam quay lại nhìn Quốc đang đứng trước cửa hàng hoa của Thanh Vân. Quốc im lặng nhìn anh nhưng Thiên Nam lại không hề cảm thấy kinh ngạc, anh đang có rất nhiều những câu hỏi xoay vòng trong trí mình ngay lúc này hơn là việc bận tâm đến ánh nhìn Quốc dành cho .

“ Nam... ” – Quốc lên tiếng khi Nam quay lưng bước đi – “ Cậu... đến gặp Thanh Vân làm gì vậy ? ”

Ánh mắt Nam trông lạnh lùng, không chút cảm xúc dù thực chất anh khá ngạc nhiên về câu hỏi ấy:

“ Cậu học cách quan tâm tôi từ lúc nào vậy ? ”

Quốc im lặng. Con gió se lạnh khẽ thổi ngang qua, những sợi tóc bay bay trước đôi mắt đầy nỗi buồn của Quốc, anh im lặng một thoáng, đưa tay chỉnh gọng kiếng:

“ Tôi chỉ thắc mắc, tôi nghĩ nó có liên quan đến Final X. ”

“ Final X vẫn ổn, đừng lo, tôi không đến đây vì Final X. ”

Họ đứng lặng im, mặt đối mặt, dường như Quốc có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không thể bật thành tiếng.

“ Trông cậu có vẻ rất hài lòng về cuộc sống hiện tại. ” – Nam nói, anh đưa tay vào túi quần, người nghiêng một góc 90 độ so với Quốc.

“ Cũng bình thường. ”

Nam im lặng, anh nhìn thẳng vào đôi mắt Quốc, dù không biểu hiện cảm xúc nhiều nhưng Nam có thể thấy rõ nỗi buồn đằng sau đôi mắt kia:

“ Là không sao? Có gì khiến cậu bất mãn? Thanh Vân không tốt à ? Hay mọi giả đó quyến rũ cậu nhưng cậu không chịu ? ” – Lạ trời, chẳng biết Nam suy nghĩ cái gì trong đầu mà lại nói một câu như vậy. Thế nhưng, Thanh Vân biết thừa Nam luôn nói về bà ta như thế, lại vì vậy mà Thanh Vân rất thích đùa cợt và nói chuyện với anh.

Quốc cảm thấy rất buồn cười vì câu nói của Nam nhưng cậu không biểu hiện cảm xúc của mình nhiều. Dù vậy, Quốc vẫn tỏ ra ngạc nhiên về việc Nam nói như thế ?

“ Cậu biết đấy, tôi có khả năng nhận biết ai đang nói dối. Cậu không bất mãn nhưng cũng không hài lòng đúng không ? Lạ thật, nếu tôi có một cuộc sống tự do và không còn dính líu gì đến dòng họ như cậu, tôi sẽ vui đến khóc đấy. Thế mà cậu lại luôn không vui vì điều đó. ”

“ Một kẻ bị ruồng bỏ, cậu nghĩ tôi có nên cảm thấy vui không ? ” – Quốc cười buồn.

Thiên Nam nhìn Quốc, anh che miệng, im lặng, không nói gì rồi lặng lẽ đi gần đến bên Quốc, nhìn thẳng vào đôi mắt anh:

“Cậu thực sự cảm thấy cô đơn đến mức khi gặp được tôi, cậu đã rất muốn nói gì đấy với tôi vì tôi vẫn thuộc dòng họ, cậu muốn nói chuyện với người của gia tộc họ Dương đến thế sao ?”

Dù không nói nhưng Nam biết tất cả, anh rất thông minh và có những năng lực hơn người. Nam có thể nhìn thấy được nỗi đau của người khác, anh biết lý do vì sao Quốc ngập ngừng khi nhìn anh rời đi. Nam biết cách nhìn thấu tâm can và cả những vết thương tận sâu trong tim của người khác nhưng điều quan trọng, chưa bao giờ Nam muốn xoa dịu vết thương của ai, một phần vì anh không biết cách, một phần vì đã có quá nhiều chuyện xảy ra trong cuộc sống khiến Nam trở thành một con người như thế.

Nam có thể nhìn thấy nỗi đau của người khác nhưng anh lại không thể cảm nỗi đau của người khác. Vì thực vậy, luôn có một sự khác nhau to lớn mà không phải ai cũng có thể nhìn thấy giữa “biết” và “hiểu”.

Một kẻ mà cả trái tim mình còn không thể nhìn nhận, cả nỗi đau của riêng mình còn không thể cảm nhận thì liệu có dám bước đến, cảm nhận và lau khô giọt nước mắt cho người khác ?

Đáng tiếc, câu trả lời là không.

“Cậu biết không Quốc, tôi cảm thấy ganh tị với cậu vì cậu có được sự tự do, điều mà tôi mong muốn và làm hết sức để có được. Tôi làm mọi thứ kể cả đồng ý dẫn thân vào cuộc chiến tìm lại Final X dù Final X, dù dòng họ, dù mạng sống, dù cuộc chiến này thực chất chẳng có ý nghĩa gì với tôi. Tôi làm tất cả để có sự tự do, để rút dòng họ ấy ra khỏi cuộc đời tôi, còn cậu, cậu có được điều tôi mong mà không tốn một sức lực nhưng lại luôn không hài lòng về nó. Dù sao thuộc về Thanh Vân vẫn tốt hơn thuộc về dòng họ. Cậu nên biết rằng mình rất may mắn và nên vui vì điều đó.” – Nam nhìn vào mắt Quốc, Quốc có thể nhận thấy sự đau lòng của Nam. Điều Quốc có là điều Nam mong muốn sở hữu, điều Nam có lại là điều Quốc muốn có. Con người không bao giờ hài lòng về cuộc sống mình, dù Quốc hay Nam đều là ma cả rỗng nhưng trái tim họ cũng giống con người thôi.

Nam nói xong, anh nhìn Quốc vài giây, anh cũng nhận ra bản thân có chút xúc động. Nam quay lưng bước đi, thế giới ngoài kia còn nhiều thứ anh phải tìm kiếm câu trả lời.

Bóng Nam khuất xa dần, Quốc đứng nhìn theo, dưới ánh trăng và bóng đèn đường, ánh mắt anh xa xăm vô định.

“Cậu sai rồi, Thiên Nam. Thứ cậu muốn chưa bao giờ là sự tự do. Không nhận ra đâu là điều mình thực mong muốn, không nhận ra đâu là nỗi đau của mình, cậu chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào trái tim mình. Nỗi đau người khác cậu luôn nhìn thấy nhưng lại quá vụng về với bản thân mình. Thực ra, tôi có điều muốn nói với cậu nhưng nghĩ rồi lại thôi...” – Đến lúc này, Quốc im lặng, đưa mắt xuống nền đất rồi lại nhìn thẳng lên – “Thanh Vân có một lời tiên tri, bà ta nói rồi cậu không chỉ nhận ra mà còn sẽ tìm thấy được điều mình đã tìm kiếm và mong muốn bấy lâu. Nhưng lúc đó, cậu lại phải xoa dịu nỗi đau của người khác, chứ không phải của cậu.”

Lời tiên tri của Thanh Vân luôn đúng. Nếu không chắc về điều gì, bà ta sẽ không nói. Nói như thế, cuộc sống quả thực đáng buồn.

Nỗi đau của mình không thể cảm nhận, nỗi đau người khác có thể nhìn thấy nhưng lại không thể đồng cảm dẫn đến không biết cách xoa dịu cho bất cứ ai. Đó là con người đáng thương. Vậy mà đến khi đối diện được với trái tim lại phải xoa dịu nỗi đau của người khác.

Ý của Thanh Vân thực đáng buồn như thế hay còn mang một ý nghĩa nào khác ?

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Tại khu vực phía Tây thành phố, căn biệt thự ấy vẫn sừng sững nằm dưới nền trời sáng hồng. Một chàng trai cao ráo đưa tay mở cánh cửa gỗ nhẹ nhàng. Cậu đi những bước đi thật chậm trên nền đất của khoảng sân rộng rãi vắng lặng trước nhà.

Mặt trời đỏ chói lặn xuống, cả khu vực mang một màu hoàng hôn dịu êm.

Bước đi trên một hành lang khá dài, bốn bức tường đều bằng gỗ mun, chàng trai nhìn người đàn ông mặc bộ áo vest trang trọng, đeo chiếc kính tròn nhỏ cài trên ngực áo đang đứng cuối hành lang. Ông ấy có mái tóc đã bạc màu và đeo chiếc găng tay trắng, khẽ cúi người:

“Chào cậu.”

“Ông có trong đó không, bác quản gia ?”

“Thưa có ạ.”

Cánh cửa được mở ra, một không gian tối mờ hiện ra, ngoài ánh sáng hoàng hôn từ bên ngoài hắt vào qua chiếc cửa lớn bằng tấm kính dày thì dường như không hề tồn tại bất kì tia sáng nào lọt vào.

Người đàn ông có mái tóc màu vàng óng đứng thẳng người trước cánh cửa lớn bằng kính, hai tay chắp sau lưng, ông ta đưa đôi mắt màu bạc hồ nhìn ra khu vườn nhỏ bên ngoài.

Nghe có tiếng bước chân, ông quay sang ngang, đôi mắt lạnh lùng, khẽ hỏi:

“Cháu gặp ta có chuyện gì, Huy ?”

Anh Huy im lặng, cậu đứng một hồi lâu rồi mới cất tiếng:

“Strongest Students... để làm gì ạ?” – Tay Huy nắm thật chặt, cứ như cậu đã lấy hết can đảm để nói ra sáu chữ trong câu trên.

Người đàn ông im lặng nhìn Huy, ánh mắt không biểu hiện nhiều cảm xúc vì vậy ông ta nghĩ gì, Huy không biết được.

“Ra đó là cháu à?”

“Dạ?” – Huy ngạc nhiên.

PART II

“Ông...”

“Ta muốn tìm kiếm một người.”

“Ai cơ ạ?”

Ông ta đi chậm đến chiếc ghế da rồi ngồi xuống, rút một điếu xì gà ra, châm lửa và hút.

“Cháu có biết việc đột nhập vào văn phòng người khác là không tốt không?”

Huy có phần hốt hoảng, cậu không ngờ ông ta biết nhưng may là cậu không biểu hiện cảm xúc trên gương mặt.

Có điều, làm sao ông ta biết được?

“Cháu không giấu, đúng là cháu có đột nhập vào nhưng làm sao ông biết được?”

Qua ánh nhìn của người đàn ông, Huy có thể nhận ra, ông ấy chắc chắn biết có kẻ đột nhập nhưng hoàn toàn lại không hề biết đích xác kẻ đó là ai. Bằng chứng là khi Huy nhận chính bản thân đã làm điều tồi tệ ấy, ông ta đã tin vào điều đó.

...Flashback...

Người đàn ông tiến gần đến tòa hành chính cấp cao, ông ta im lặng và bước những bước đi thật chậm rãi.

Bất chợt, bước chân khựng lại, phía xa xa, ông ấy có thể nhìn thấy điều khác thường.

Hôm nay trời rất nắng.

Điều đó có nghĩa ánh nắng hắt xuống mặt đất rất gay gắt, thế nhưng ở khu vực gần sát tòa hành chính lại tối đi một mảng nhỏ và mảng tối đó lại từ từ biến mất và sau đó ánh sáng chói chang lại có thể tiếp tục soi rọi xuống mặt đất.

Điều đó cho thấy, rõ ràng đã có gì đấy dịch chuyển nhưng khi nhìn lên, khu vực ấy hoàn toàn không có bất kỳ thứ gì che chắn. Vậy là đã có thứ gì vô hình hiện hữu và được điều khiển bởi phép thuật mà biến dần mất.

Phép thuật...

Kẻ có phép thuật tiến vào khu vực hành chính mà không được tường bảo vệ bảo vệ rõ ràng là đến với một thái độ không thiện cảm.

Người đàn ông có mái tóc màu vàng óng ngồi xuống, đưa tay chạm lên nền đất.

Nền đất yên ắng bỗng xuất hiện một cơn lốc với bán kính cực nhỏ nhưng cường độ rất mạnh cuốn tất cả những mẫu đất bay về hướng bàn tay của ông ta. Thoáng một chốc, một viên đá y như viên đá trên tay Nam khi ấy đã nằm trọn trong lòng tay người đàn ông.

Nhắm đôi mắt lại, ông ấy đang cảm nhận. Vài giây sau, mở mắt nhẹ ra, ánh nắng gay gắt buổi ban trưa hắt vào đôi mắt màu bạc hổ và gương mặt như được tác tạo bởi vị thần sắc đẹp đại tài.

“Có kẻ đột nhập.” – Người đàn ông chạc tuổi 30 khẽ nói.

...End Flashback...

Anh Huy đứng chờ người ra trước ông ta, cậu hơi lắp bắp vì khi nghe xong lời kể thì lại phải đối diện câu hỏi về nguyên nhân cho hành động của mình. Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu San San không dính líu vào chuyện này và sẽ càng không có gì đáng nói nếu ánh mắt ông ta nhìn cậu không trông rất lạnh lùng và đầy sát khí đến thế.

“Cháu... chỉ sợ những tên thợ săn mượn cuộc thi để tiêu diệt cháu và Nam. Final X đã hoàn thiện và chúng ta đang đợi ngày có thể hủy diệt nó mãi mãi

nên cháu chỉ cần thận thôi. ”

“ Vậy làm sao cháu tìm được đến được văn phòng ta ? ”

“ Vì cháu hack thông tin của Kaisoul ạ. Theo dấu của những bản cam kết. ” – Huy trả lời không chút ngập ngừng vì cậu biết ông ta sẽ không giết cậu chỉ vì việc hack thông tin của Kaisoul đâu.

Kaisoul ... rốt cuộc cũng thuộc về Dương Anh Huy.

“ Nhưng phải có cách nào đây khiến cháu hoàn toàn tin những bản cam kết vẫn còn nằm tại văn phòng ta sau ngần ấy thời gian kể từ khi những người tham gia kí nó. ” – Ông ta nhún mày, con người này rất thông minh, dù không cần Huy khai ra thì dường như, ông ấy cũng biết tất cả.

Lúc này, theo Huy, nói thật thì sẽ an toàn hơn, còn nếu nói dối, để ông ta tìm hiểu, hậu quả sẽ thật khôn lường. Huy và Nam thì chẳng sao nhưng điều quan trọng chính là San San đã đi theo họ.

“ Là do hack toàn bộ hệ thống camera ghi hình nhiều ngày tại khu vực tòa hành chính cấp cao . ” – Huy nói mà không tỏ vẻ lo sợ. Điều cậu nói cũng có nghĩa nếu San San vào khu vực hành chính cấp cao thì camera đã ghi lại nhưng Nam thừa biết chuyện đó và trước khi đi, anh đã đột nhập vào hệ thống quản lý trường Kaisoul và cho tắt toàn bộ những hệ thống camera, sau khi trở về, Nam cũng kiểm tra lại, cũng như tạo ra những hình ảnh giả chèn vào camera.

“ Là do cháu tự làm ? ”

“ Không ạ, có cả Nam và chuột Pê. ” – Huy không giấu diếm điều gì ngoại trừ việc San San có tham gia. Người này biết Huy không có khả năng làm những việc như hack thông tin bằng một người. Đó, không ai khác chính là Hoàng Thiên Nam.

“ Tốt, ta tin cháu. Vì Final X mà cẩn thận như thế là đáng khen nhưng lần sau, nếu có bất kì thắc mắc gì, đừng đột nhập mà hãy hỏi ta. ”

“ Thế ... tại sao ông lại tạo ra cuộc thi này ? ” – Huy hỏi, đây mới chính là câu hỏi cốt lõi cậu thực sự muốn biết khi bước chân đến đây.

Nhưng đáp lại, ông ấy im lặng, đập điếu xì gà, bước chân ra lại gần cánh cửa bằng kính mà nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài.

Sự im lặng bao trùm đến mức khiến Huy mất bình tĩnh:

“ Ông ... ”

“ Ta muốn tìm kiếm một người. ”

“ Ai cơ ạ ? ”

“ Cháu không cần biết, chỉ cần biết, những gì ta làm là để tốt cho dòng họ. ”

“ Nhưng ... ”

“ Lui ra đi. ”

“ Nhưng cháu thực sự ... ”

“ Lui ra. ”

Anh Huy dường như không còn có thể nói gì, thái độ của ông ta quá cương quyết, giọng nói đanh thép có một quyền lực khiến mọi người phải nể sợ bao gồm cả Huy.

Huy lắc đầu, trông hơi giận và bỏ đi. Anh Huy rời khỏi căn phòng và người quản gia có thể thấy rõ thái độ không vui của cậu.

“ Thưa ông, cậu Huy có vẻ không vui. ”

“ Cháu biết nhưng chuyện về người ấy, càng nhiều người biết sẽ càng thêm rắc rối và thậm chí là khiến dòng họ rơi vào nguy hiểm. ”

“ Ông tính tìm người đó một mình ? ”

“ Uhm, tuy Thanh Vân không nói cho cháu thêm bất kì điều gì về người đó nhưng qua linh cảm, cháu tin, người đó đang ở rất gần. ” – Ông ta trầm ngâm, rồi quay sang, hai cánh tay bắt chéo sau lưng khi nãy buông lỏng ra, đứng đối diện quản gia, ông ta khẽ nhún mày nhưng gương mặt lại động một nét cười – “ Cháu đã nói ông đừng xưng “ ông ” với cháu. Với bọn trẻ thì cháu là người lớn nhất nhưng cháu xem ông như người trong nhà vậy. Bằng tên là được, gọi cháu là Adam. ”

Người quản gia khẽ cung kính gật đầu, thoáng chút xúc động dù đã rất nhiều lần Adam nói với ông ta câu ấy.

Adam mỉm cười hài lòng. Rất nhanh, đôi mắt chuyển sắc thái khi ông nghĩ về cuộc chiến Final X còn đang dang dở và rất nhiều chuyện ông cần làm ngoài

kia.

“Cháu sẽ làm tất cả để bảo vệ dòng họ này. Vì cháu là người đứng đầu dòng họ Dương.”

Người đứng đầu dòng họ Dương – dòng họ quyền lực nhất thế giới bóng đêm – là Adam, một người đàn ông chạc 30 tuổi có mái tóc màu vàng óng, đôi mắt màu bạch hổ và gương mặt tuyệt đẹp như được tác tạo bởi vị thần sắc đẹp quyền năng nhất thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Bữa Sáng Trên Sân Thượng

“San San oiiii!” – Anh Huy đứng dưới nhà San la thật to tên nó. San mặt còn say ke bước ra ban công nhìn xuống, nó thấy Huy mặc đồng phục trường, vai đeo chéo chiếc cặp đen huyền cực đẹp. San ngược mắt lên trời, thú thật thì nhìn cái cặp đẹp dã man, cơ mà nhìn vào là biết hàng đắt tiền rồi.

“Cô làm gì mà thừ người ra thế? Nhanh lên, xuống đây đi học.” – Huy thúc giục San như đang thúc giục một đứa trẻ.

“Tại sao tôi phải xuống? Với lại cậu đứng trước nhà tôi làm gì?”

“Đi học chung với cô chứ làm gì.”

Đi học chung? Well well well, thật là đáng ngạc nhiên, San không ngờ Dương Anh Huy lại đang đứng trước cửa nhà và đợi nó đi học. Không nói gì, gạt đầu cái rụp rồi chạy như bay vào nhà. Năm phút sau, San mở cửa và bay tọt ra đứng ngay trước mặt Huy, nó cười tươi trông ngây ngô, hành động ấy phút chốc khiến Huy bật cười.

“Cô có súc miệng không đấy, nhanh thế?”

“Tôi rất nhanh nhẹn, đừng có mà khinh thường.”

Tiếng kèn xe pin pin vang lên, San mở to mắt quay lại phía sau, chiếc xe đua đậu cách đây 10m và một người con trai bước xuống.

San dường như thốt lên, chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?

“Lên xe đi, hai người tính đứng đó tâm tình đến chừng nào?” – Thiên Nam nói, người đứng thẳng, hai tay đưa vào túi quần. Tại sao trên thế gian này lại có một chàng trai cao ráo mang gương mặt tựa thiên thần và tướng cực đẹp như một siêu mẫu hàng đầu đến thế?? Thế gian thật bất công khi chỉ dồn tất cả những thứ tinh túy vào một con người.

Cho đến giờ phút này, Nam, Huy, San vẫn cùng một đội. Họ sẽ mãi là một đội cho đến khi bị “đá” ra khỏi Strongest Students.

“San San, cô mặc váy ngực kia.” – Nam nói. San San hốt hoảng nhìn xuống ngay, phát hiện ra thì tá hỏa tâm tư, nó liền chạy tọt vào nhà nhanh như tia chớp trước sự ngỡ ngàng của Nam và Huy. Hai người con trai đứng ngoài, Huy bật cười nhưng Nam lại không có biểu hiện gì thay đổi trên gương mặt.

Đang cười, bất chợt, cậu quay sang nhìn Nam

“Cậu cũng cảm thấy cô ấy rất thú vị đúng không?” – Huy hỏi, không rõ câu nói có ẩn ý gì chỉ biết gương mặt cậu đang động một nét cười thâm.

Nam không trả lời, anh nhìn Huy vài giây thì San đã chạy tọt ra lại trước mặt cả hai. Nó biết quê chứ vì vậy mà nó mới cười cười và gãi đầu nhìn hai chàng trai đẹp tựa như hoa đang đứng trước mặt nó đây.

“Chúng ta đi học thôi.” – San nói, nó đeo ba lô vào nhanh.

Thế là hôm nay San San đi học cùng Thiên Nam và Anh Huy – hai chàng trai hot nhất của trường Kaisoul. Trông họ thực sự giống một đội đoàn kết và gắn bó với nhau.

Ai mà tin họ chỉ mới quen nhau chứ.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San cấm cũi viết bài báo cáo môn Sinh, nó thề là nó ngu nhất là Sinh, thế mà chẳng hiểu tại bạn trong lớp nghĩ thế nào lại giao cho nó công việc thế này. San cứ mở cuốn sách rồi lại hí hoáy viết, nói thật nó chỉ hiểu 30% những gì nó viết còn 70% còn lại thì cứ chép y từ sách ra.

“San San.” – Hai bàn tay đặt lên bàn San, nó ngược nhìn lên và thấy Huy đang cười thật tươi.

“Gi?” – San rút tờ giấy đang viết lại như kiểu dè chừng, nhìn Huy hớn hờ thể thì quả là không bình thường chút nào.

“Đi ăn sáng.” – Nói rồi cậu giờ một bịch đựng đầy thức ăn lên trước mắt San trong sự ngỡ ngàng của nó. Không đùa đấy chứ, rất nhiều thức ăn, thực sự là rất nhiều thức ăn đó.

“Lên sân thượng đi, chúng ta sẽ rủ Nam đi cùng.”

“Thời gian ra chơi không đủ ăn hết đồng này đâu anh hai.” – Nói thật cho San chừng cả tiếng nó mới ăn hết đồng này.

“Ba người mà, sợ gì.”

Nói rồi không đợi gì cả, Huy thúc giục San đứng dậy rồi kéo nó đi. Đường như sau vòng I cuộc thi Strongest Students, họ đã trở nên thân thiết và ít ngưng ngưng khi gặp nhau hơn. Hành động của họ với nhau cũng bị ít lời ra tiếng vào hân. Chỉ có điều, số người ganh tị với San San cứ tiếp tục tăng.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Thiên Nam đọc sách, thật tình thì ngoài việc này, anh chẳng biết mình nên làm gì ngay lúc này. Pêu không thể trò chuyện với Nam, còn anh thì không thích trò chuyện với những người xung quanh mình mấy.

Con gió se lạnh mang theo hương thơm của loài hoa bằng lăng gọn vào, ngược mắt lên, Nam nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Những tán bằng lăng đung đưa trong gió...

Nhẹ nhàng...

“Mai San San, chuyện của cô... tôi phải làm sao đây...?” – Đường như hình ảnh San luôn ngập chìm trong trí anh mà không thể dứt ra được. Liệu nguyên nhân có thực là thứ tình cảm Pêu từng nói hay chỉ đơn thuần xuất phát từ sự tò mò?

“Thiên Nam!!” – San chạy ồa lại, nó kêu Nam thật lớn khiến anh giật cả mình. Khi Nam còn đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì San San đã nói một lèo – “Đi ăn sáng đi.”

“Nhưng...”

“Đừng có mà từ chối đây dưa, đi nhanh đi, không có thời gian ăn đâu đó.” – San đẩy cái bàn của Nam ra rồi nó kéo anh đứng dậy và lôi ra ngoài bằng mọi giá. Nam không tính từ chối nhưng thú thật anh chẳng hiểu cái quái gì đang diễn ra cả.

Huy đứng ngoài, một tay cầm bịch đồ, một tay bỏ vào trong túi, thấy San San lôi Nam đi và kể cả khi hai người họ đã đi qua mặt cậu một lúc, Huy vẫn đứng nhìn theo.

Thoáng chốc mỉm cười...

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Chúc ngon miệng.” – Anh Huy và San San đồng thanh nói to, hai người họ chấp tay lại và mỉm cười thật tươi. Thiên Nam chỉ nhìn, cảm thấy buồn cười vì trông họ yêu đời thật.

Anh Huy trải một núi thức ăn gồm các loại hộp, chai, bịch... ra một cái khăn nhỏ trải dưới nền tầng thượng.

“Ngon quá, như picnic nhỉ?” – San cầm tay hai chiếc đũa áp lên hai má mình.

“Uh, cứ ăn thật đã đi.” – Anh Huy cười tươi.

“Cậu mua hết đồng này đấy à?” – Thiên Nam nhìn một núi thức ăn, anh hơi hoảng sợ vì sao mà nhiều quá. Cơ mà trước giờ Huy chưa bao giờ làm những việc tương tự thế này, giờ lại bày ra trò picnic trên tầng thượng, đúng lạ.

“Ừng ời á, ao ậu ang ừ ậy?” (Dịch: “Đứng rồi á, sao cậu sang dữ vậy?”) – San nhai một đồng thức ăn ngòm ngòm trong miệng. Nhưng Nam và Huy không lấy làm kinh tởm gì, hai người này dường như đã gặp quá nhiều người sang trọng và nét na đến mức khi gặp một cô gái như San, họ lại nghĩ đó là một nét duyên đặc biệt.

“Sang gì đâu, tí Nam sẽ trả tiền hết mà.”

“Gi???” – Thiên Nam trở mắt nhìn sau cái chi tay và gương mặt vô số tội của Huy. San San đang ăn cũng bị đứng hình.

Huy ôn tồn nói:

“Tôi đâu có đủ tiền nên đã nói người bán ghi nợ, ra chơi thứ hai sang đòi Thiên Nam lớp 11A1.”

“ ... ” – Thật sự thì sau câu nói của Huy, Nam chỉ có thể một là ôm mặt mà khóc, hai là im lặng vì bất lực hoàn toàn với tên này.

“ Sao hai người không ăn, tui ăn hết giờ đó. ” – San San nói.

Thiên Nam và Anh Huy đến giờ mới chú ý đến thức ăn, phải nói họ kinh hồn bạt vía và không còn từ ngữ nào để diễn tả về San San ngay lúc này. Số thức ăn giảm gần 1/3 chỉ trong vòng thời gian chưa đến 5 phút.

“ Tôi nghĩ cô ta sẽ ăn hết thật đấy. ” – Nam nói.

Thế là cả ba người, giờ ai ai cũng cầm đĩa lên và ăn một bữa thật no dưới nền trời và ánh ban mai. Họ đã có một buổi picnic tự phát thật ý nghĩa.

“ Nè, miếng đó cho tôi đi. ” – Huy nài nỉ San San chữa lại miếng thịt cuối cùng cho mình nhưng San San lại một mực “ Không ! ”, nó nhất quyết là thế nên Huy cứ nài nỉ mãi. Thiên Nam im lặng quan sát họ, anh hạ tay xuống, ngừng ăn trong chốc lát.

...!

Ánh mắt Nam dao động mạnh mẽ, anh quay sang nhìn về hướng tòa hành chính. Tấm màn của căn phòng hiệu trưởng tung bay, bóng dáng một người đàn ông hiện ra, Nam có thể nhìn thấy ánh mắt ông ấy đang hướng về phía này.

Chuyện của San San...

Chuyện về bức ảnh trong căn hầm của phòng hiệu trưởng vẫn luôn là một câu hỏi cực lớn đối với Thiên Nam hiện tại.

Thiên Nam quay sang nhìn San đang đùa giỡn với Huy, cả hai người họ đều không hay biết gì về sự việc đang diễn ra bấy giờ. Vài giây sau, Nam lại nhìn căn phòng ấy...

Bức màn lặng yên, vô đáng người...

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31: Cô Nàng Hậu Đậu

7cm...

5cm...

3cm...

1cm...

Anh Huy đang ăn vui vẻ với hai người còn lại thì bất chợt nhìn lên đồng hồ rồi giật mình:

“ Chết rồi, tôi quên mất đã hẹn Kỳ đi đặt áo cho CLB bóng đá. ” – Cậu nhanh chóng nhét phần ăn của mình vào miệng rồi gấp rút đứng dậy.

“ Đây cậu có cần chữa lại không ? ” – San San hỏi với theo.

Bỏ miếng bánh từ miệng ra, Huy cười, cậu ghẹo Nam:

“ Nam trả tiền nên cho cô ăn hết phần còn lại đấy. ”

Tại sao Nam trả tiền mà lại cho San ăn hết chứ không phải Nam ? San cũng đặt nghi vấn nhưng nó nghĩ Huy đã nói như vậy rồi thì đừng nghĩ làm gì, cứ ăn thôi.

Có lẽ Huy đang rất gấp vì nói xong là cậu chạy đi ngay và còn nhìn đồng hồ không ngớt nữa. Buổi picnic giờ chỉ còn lại mình Nam và San. Thiệt tình là nếu hôm nay Huy không gặp vận may thì Nam đã đá cậu một phát cho bỏ tức rồi.

Lúc này, trên loa phát thanh của trường có tiếng thông báo, Nam và San dù ngồi trên tầng thượng cao vút vẫn có thể nghe rõ mồn một con chữ được phát ra:

“Những học sinh đầu vào vòng 2 cuộc thi Strongest Students sẽ có một chuyến đi do BTC thực hiện nhằm kiểm tra sức khỏe và thể lực của mỗi thí sinh tham gia. Chuyến đi kéo dài 3 ngày 2 đêm, mọi chi tiết vui lòng đến phòng giám thị lấy thông tin. Xin cảm ơn.”

“Cái gì ? Ba ngày hai đêm ???” – San trở mắt ra, nó quay lại nhìn Nam ngay lập tức, kiểu như “Anh không có ý kiến gì về vụ này à ?”

“Tôi cũng như cô thôi.” – Nam nhận ra ánh nhìn San dành cho nên anh mới nói thế, vì thực sự anh không có bất cứ lời bình luận nào về chuyến đi này.

Nếu người đứng sau là thợ săn, Nam sẽ rất lo lắng nhưng vì anh biết Adam – người đứng đầu dòng họ Dương cũng là hiệu trưởng trường Kaisoul đứng sau tất cả nên anh không quá lo nghĩ về chuyện này.

Anh không thích Adam, Adam cũng không ưa anh nhưng dù sao Nam vẫn biết, vì loài ma cà rồng vẫn cần có anh để bảo toàn sự tồn tại của mình nên dù thế nào, Adam vẫn mãi không làm hại anh.

Sự tồn tại của họ, ít nhất phải cần có anh.

...

Ăn xong, San và Nam nhanh chóng dọn mớ hỗn độn của cả ba người. Nam xách đồ và San cũng xách đồ, nếu muốn trách thì hãy trách vì sao tên Anh Huy hẹn Gia Kỳ vào ngày hôm nay đã khiến họ trở thành những người bỏ vồ trong khi Huy cũng là người lột vồ.

Đi từng bước xuống cầu thang, họ phải thật cẩn thận, Nam thì chẳng nói gì nhưng lo nhất là San San, con người hậu đậu ghê gớm, đi đã không xong mà còn vừa đi, vừa cười, vừa nói.

“Coi chừng té đó.” – Nam nhắc nhở, nó nói nhiều quá đến mức anh sợ San nuốt cái lưỡi của nó vào trong luôn.

“Lo gì.” – San cười hề hề - “Á !!!!!!!!!!!!!”

“Coi chừng !”

Nhanh như cắt, Nam dồn hết đồ của mình vào một bên tay, tay còn lại thì kéo San lại cho nó khỏi ngã.

Về phần San San, đúng là con người hậu đậu, vừa nhắc nhở tức thì đã trượt chân xuống cầu thang, nếu không nhờ Nam kéo lại thì có lẽ nó đã nằm dài thẳng cẳng dưới đất rồi.

Cơ mà... đó là chuyện đáng nói nhưng không đáng nói bằng chuyện giờ đây San San đang ôm Thiên Nam và hai người như kiểu “anh đẩy em vào bức tường” vậy.

Yên tâm, họ chưa hôn nhau =3=.

“Cô thực sự biết cách hành hạ người khác đó.” – Thiên Nam thờ phào, anh không để ý gì mấy tư thế của họ ngay lúc này nhưng San San thì khác, nó rụt tay lại rồi mặt đỏ bừng lên và mắt còn tránh ánh nhìn của Nam nữa.

“Cô làm gì vậy ?” – Tất nhiên là thông minh và giỏi quan sát như Nam thì chuyện nhận ra biểu hiện ngại ngùng trên gương mặt San dễ như ăn cháo vậy.

Cơ mà anh chàng này ghê lắm, con nhỏ đang ngại, mặt đỏ muốn xì khói thì Nam lại cứ được nước lấn tới. Anh chẳng có ý gì, kiểu ghẹo cô nàng cho vui vậy thôi.

“Anh làm gì vậy ?” – San không nhìn vào mắt Nam nhưng nó có thể cảm nhận Nam đang đưa mặt lại gần nó, rất gần – “Tránh ra trước khi tôi ác độc.”

Nam phì cười : “Ồ hớ, cưng sẽ làm gì anh ?” – Nói đến đây, Nam đưa tay nhẹ lên cằm San và chính mặt nó lại đối diện nhìn anh. San càng thế Nam càng thích thú.

“Đừng trách tôi độc ác.” – San nói.

Nam thì dường như phớt lờ, anh cố tình chu môi ra chụt chụt và tiến sát lại mặt San.

Rất gần, rất gần...

7cm...

5cm...

3cm...

1cm...

“Hây daaaaaa !!!!!”

...

1 giây không nghe thấy gì

...

2 giây không nghe thấy gì

...

3 giây vẫn im bất

...

4 giây rút cuộc chuyện gì đã xảy ra ????

...

..

.

“Trời ơi bộ cô là sumô hả ???!!!! Con gái gì mạnh dữ vậy ???!!!! ”

Đến giờ, San mới nhò mắt ra thì nó thấy Nam đang oán hận nhìn nó, anh ngồi bịch dưới đất còn đồ trong tay khi nãy thì nằm hỗn độn dưới chân cầu thang. Ra là trong phút hoảng loạn, San đã xô mạnh Nam ra.

“ Ai biểu anh nhây ? ”

Nam không đáp, anh chỉ nhìn nó rồi bất chợt phì cười, đúng là bó tay. Đứng đây, cảm giác đau khi nãy cũng không còn. Vì anh là ma cà rồng nên vết thương được chữa lành rất nhanh, một cái đẩy rất mạnh của San đúng là khiến Nam đau thật nhưng thoáng chốc lại hết ngay.

Nhặt đồ xong, họ lại ôm đồ lên và đi tiếp. Trong suốt thời gian di chuyển, họ không nói gì với nhau nữa. Bất chợt, Nam hỏi, câu hỏi đối với Nam là khá nặng nề vì nó mang sự nghiêm túc thực sự của anh.

“ San San này, tôi hỏi cô một câu nhé. ”

“ Uh, anh hỏi đi. Hôm nay lịch sự dữ. ”

Bước chân Nam dừng lại, anh nhìn thẳng vào mắt nó, điều đó khiến San đang đứng thấp hơn Nam hai bậc phải ngược nhìn lên. San không biết nhưng nó cảm thấy trông Nam lúc này có gì thật bí ẩn.

“ Cô có quen ai tên Adam không ? ”

“ Không... ”

“ Vậy còn một người đàn ông có mái tóc vàng và đôi mắt màu bạch hổ, cô có quen ai trông như thế không ? ”

“ Không ... ”

Nam thở dài vì anh biết San nói thật. Nhìn vào mắt San, Nam có thể nhìn thấy điều đó. Khả năng khiến Nam nổi trội hơn tất cả những ma cà rồng khác chính là nhìn thấy lời thật giả đằng sau ánh mắt một người.

“ Cơ mà ... ” – San bỗng nói ngập ngừng – “ Tại sao anh lại hỏi tôi có quen người đàn ông nào trông như thế không mà không hỏi tôi có biết ai như thế không ? ” – San nói, câu nói khiến Nam như được thả lên tia hi vọng, chẳng lẽ anh sắp tìm được câu trả lời cho việc bức ảnh người con gái mang gương mặt của San San xuất hiện dưới căn hầm phòng hiệu trưởng ?

“ Được, vậy cô có biết không ? ” – Nam hỏi thật chậm, anh đang rất trông chờ.

San suy nghĩ một hồi, nó thấy Nam trông thật căng thẳng, phút chốc nó cười:

“ Tôi đùa đấy, thật ra là không . ”

...

Con nhỏ này tính đùa Nam hay sao, anh thực sự tức chết với nó mà !

“ Ai biểu khi nãy anh đùa tôi, coi như giờ chúng ta huề. ” – San cười, nó không quên lêu lêu Nam vào cái.

Rồi San quay lưng lại và bước đi. Nam đứng sau, nhìn theo dáng San, anh không cảm thấy tức giận gì cả, lại thấy vui trong lòng mới chết chứ. Chắc Nam điên rồi, vì trước giờ anh không hay vui vì những chuyện giản đơn thế này. Vậy mà giờ, dù bị đem ra đùa giỡn, Nam lại cảm thấy rất buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 32: Bí Mật Trong Ngăn Tủ

“Thùng rác ở đây nè Nam!” – San San vẫy tay cao thật cao gọi Nam từ phía xa. Chẳng là từ nãy đến giờ họ vẫn chưa dẹp được đồng tàn dư của buổi picnic trên tầng thượng.

Thiên Nam xách cái bị lớn lại, một phát anh bỏ tất cả vào thùng rác.

“Hehe, vậy là xong, giờ anh tính đi trả tiền hả?” – San hỏi.

“Uh.” – Nói rồi Nam móc từ túi quần sau chiếc bóp ra, mở nhìn xem để chắc mình có đem tiền. Có những hôm vì đi quá gấp mà anh quên mất ví ở nhà, hôm nay mà quên là xem như toi.

“Anh đúng là đại gia đó, tiền nhiều vậy.”

“Đại gia gì, một ngày tôi chỉ đem 500 ngàn đi học thôi.”

“Thôi” ??? Chỉ là “thôi” thôi sao ??? Nói như vậy, San biết chắc anh chàng này bình thường khi đi chơi chắc đem cả mấy chục triệu.

Nơi họ đứng hiện tại là khuôn viên rộng lớn nhất Kaisoul, ở đây có bãi cỏ, có cây cối xanh tươi, không khí thoáng và mát dịu nên rất nhiều học sinh Kaisoul tụ tập tại đây. Kê ra thì là vài chục học sinh đang ở khu vực này nhưng nhìn quanh thì chỉ thấy lác đác vài người. Vì Kaisoul rất rộng mà học sinh thì khá ít nên mật độ phân bố cũng thấp hẳn.

“San San, bò đâu ra vậy?” – Thiên Nam hỏi khi nhìn từ xa thấy một người đàn ông đang dắt chú bò sữa béo bở của mình vào chuồng.

“À, trường mình nuôi đấy. Thế anh không biết trường mình ngày nào cũng bán sữa bò à?” – San nói và Nam lắc đầu.

Thế là San bắt đầu kể. Một năm trở lại đây, Kaisoul bắt đầu thêm mục bán sữa bò vào trong hệ thống căn tin trường. Thời gian bán là giờ ra chơi nhưng vì quá đắt khách nên chỉ cần vài phút đầu của giờ ra chơi thứ nhất là sữa bò được bán sạch xong ngay. Sữa bò được vắt từ bò sữa do trường nuôi, nấu lên rồi đổ vào 15 chai nhỏ mà bán cho học sinh. Sữa bò ngon tuyệt vời và phải uống liền vì để lâu sữa sẽ hư. Nhưng vì chỉ có 15 chai nhỏ nên chỉ những học sinh nhanh tay nhất mới có thể thưởng thức những giọt sữa thơm ngon ấy. Một chai là 7k, vì sữa rất ngon nên chẳng có ai tiếc 7k để mua sữa bao giờ, họ chỉ quan tâm làm sao để mua sữa thật nhanh mà thôi.

Thầy Giang là giáo viên dạy môn Công Nghệ của trường, gia đình có truyền thống sản xuất sữa bò lâu đời. Kể từ khi nhà trường biết thầy rất giỏi trong lĩnh vực này mà t đường như ngày nào thầy cũng được miễn hai tiết đầu vì thời gian đấy sẽ là thời gian để thầy vắt sữa bò và làm ra những chai sữa nhỏ nhỏ xinh xinh.

“Phải nói là sữa ngon tuyệt vời, uống một lần là muốn tan chảy luôn.” – San San búng tay, gương mặt nó rất phiêu khi PR sữa. Nó khiến Nam cảm thấy tò mò kinh khủng nhưng bên cạnh tò mò về hương vị của sữa, anh cũng tự hỏi chẳng lẽ con bé này thích sữa đến thế cơ à.

Thầy Giang đóng cửa chuồng lại, lau tay thì nhìn về phía xa thấy San San, thầy gọi với:

“San San!”

“Dạ?” – San San bất ngờ quay lại.

“Thật may quá, gặp con ở đây.” – Thầy chạy lại thật nhanh, gương mặt cười hiền.

“Thầy tìm con có gì không ạ?”

“Đây nè.” – Thầy Giang lấy từ đâu ra một chai sữa nhỏ. Phải nói khi thấy chai sữa trên tay thầy xuất hiện, San cảm thấy như một vầng hào quang sáng rực xung quanh chai sữa. Còn Nam thì không thấy như San, chỉ thấy mắt nó đang sáng rực lên thôi.

“Thầy tặng con vì hôm trước, con đã cho bò ăn giúp thầy.”

“Nhưng nhưng ... con có làm gì đâu... thầy chỉ con hết mà. ” – San San hỏi thật lòng mình vì giờ nó ngạc nhiên kinh khủng, lần đầu tiên trong cuộc đời nó sẽ có được sữa bò mà không cần phải giành giật của người khác sao.

“Con làm giúp thầy là đáng quý rồi, lấy đi, thầy cho. ” – Thầy Giang thúc giục, trông thầy cười thật hiền.

Đến lúc này, San dường như không thể từ chối. Nhưng nghĩ đến đây, San lại nghĩ đến việc thầy phải chặn bò và vắt sữa vắt vã, thế mà giờ lại cho không nó chai nữa này. Không được, San phải trả tiền vì nó thương thầy lắm.

“Đề con trả tiền. ”

“Thôi khỏi, thầy không lấy đâu. ”

“Không, thầy đã vắt vã lắm mới có chai sữa này, với lại nếu chuyện này bị lan ra sẽ không tốt cho thầy nên con không thể lấy không. ”

“Con bé này, không sao đâu mà. ”

“Không, con nhất định phải trả. ”

Thấy San kiên quyết như thế, thầy Giang cũng không nói gì, chỉ mỉm cười. Con bé này rất biết nghĩ cho người khác, dù rất hậu đậu và vô tư nhưng lại rất tình cảm, qua nhiều lần tiếp xúc và dạy dỗ, thầy Giang biết điều đó. Nó cũng cứng đầu nữa nên nó đã nói không là phải không theo nó mà thôi.

San móc từ túi ra thì tờ 500 đồng rơi ra. Nó cúi xuống nhặt lên thì mới tá hỏa nhận ra đạo gần đây, vì gia đình gặp khó khăn về tài chính nên San dường như không mang theo tiền thường xuyên, 500 đồng có trong túi nó lúc này đã được xem như là kỉ tích. Nó phải tiết kiệm nhưng giờ thì nó mới nhớ ra chuyện này.

“À ... con không đem tiền. ” – San cười cười, không phải nó quên mà là nó thấy tiếc quá. – “Đành để lần sau vậy, con xin lỗi. Thầy đã để dành cho con thế mà...”

Thầy Giang lắc đầu, bó tay với con bé cứng đầu. Nếu nói nó nhận trước trả tiền sau, thế nào nó cũng không chịu, giờ đưa nó mà không lấy tiền, nó càng không chịu. Biết làm sao được, đành chịu vậy.

“Uhm, đành thôi vậy. ”

“Dạ, con cảm ơn ạ. Con chào thầy. ”

Thầy Giang quay bước còn San thì nhìn theo mà tiếc hùi hụi. Nó muốn sữa, nó muốn sữa, nó muốn sữa nhưng nó không đủ tiền, không phải nó tự trọng quá cao mà là nó không muốn thầy phải bỏ công mệt mỏi mà chẳng được gì, nó biết một lần vắt sữa rất mệt, nó thương thầy và nó cũng không muốn khi chuyện này bị đồn thổi, thầy sẽ mang tiếng thiên vị. Nó muốn được mua sữa như bao người khác.

San San trông vô tư nhưng thực ra lại suy nghĩ nhiều hơn mọi người tưởng.

“Tôi về lớp đây. ” – San chào Nam rồi bước thiu thiu đi.

San đi còn Nam vẫn đứng yên tại chỗ, dường như anh đang tính định làm gì đấy. San đi khá xa cũng là lúc Nam thấy thầy Giang bước ra từ kho đồ của trường học. Anh chạy lại thật nhanh.

“Dạ em chào thầy. ” – Nam kính cẩn chào.

“Uhm, có chuyện gì vậy em? Em là người đi với San San cơ mà. ” – Thầy nhận ra ngay nhưng thầy lại không biết thiên tài Kaisoul đang đứng trước mắt mình, cơ mà điều đó cũng chẳng quan trọng gì trong việc này.

“Cho em hỏi, một chai sữa là 7 ngàn phải không ạ? ”

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Lớp San được trống tiết, ngồi không chẳng biết làm gì. Lớp yên ắng vì nếu gây ồn, thầy cô khác sẽ vào dạy thế nên chẳng ai đại mà lên tiếng hó hé, với lại trong thời gian này, mọi người ai ai cũng có việc riêng.

San San chợt nhớ ra nó bỏ sách học môn tiếp theo trong ngăn tủ mini của mình.

Đi nhẹ nhàng trên hành lang, San nhận ra ai ai cũng học hành chăm chỉ. Qua lớp 11A1, San thấy Nam đang ngồi, một tay chống lên cằm, một tay quay bút. Lạ trời, sao trông lúc này anh chàng đẹp kinh thiên động địa, tốt nhất là San nên tránh nhìn Nam quá nhiều vì hành động, âm giọng hay cả cách anh hướng nhìn cũng trông rất cuốn hút.

Cơ mà đó chỉ là vẻ bề ngoài, nếu San nhìn những thứ như thế của Nam thì chúng sẽ tung hỏa mù khiến con bé quên mất tên này là một tên ma vương hay trêu ghẹo và khó ưa nhất thế gian.

.....

Thiên Nam ngồi học, thiết tình mấy kiến thức này anh biết cả rồi. Vì anh là ma cà rồng nên anh sống rất lâu và học được rất nhiều điều, đi học chỉ là một cách để che giấu thân phận.

Nam quay bút, quay một lúc một nhanh rồi lơ trợt tay, cây bút rơi xuống. Nam cúi xuống nhặt bút thì sau đấy, ngay giây phút anh ngước mắt lên, Nam nhìn thấy San San đang đứng ngoài hành lang lè lưỡi lêu lêu mình. Thấy anh, con bé hết hồn rồi quay phắt, đi lẹ biến mất khỏi đấy ngay lập tức.

San San nào ngờ tên ác ôn ấy lại linh dữ vậy. Mới lêu vài cái mà đã phát hiện ra, hình như anh ta không phải người.

Còn Thiên Nam, thấy xong, anh đơ người ra và khi nó biến mất, Nam vẫn đơ người. Đơ một hồi thì anh phì cười, từ cười nhỏ, đến cười vừa rồi cười lớn. Đến mức mọi người trong lớp ai cũng phải nhìn vì cứ nghĩ thiên tài học nhiều nên bị điên và thầy giáo đang viết bảng cũng phải quay xuống.

“Hoàng Thiên Nam, đứng lên !”

Thế là Thiên Nam bị phạt vì San San, vì anh cười trong lớp một mình.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Tiếng trống vang lên báo hiệu giờ ra chơi thứ hai thì cũng là lúc San đến chỗ tủ mini của mình.

Nó đã chạy thật nhanh sau khi bị Nam phát hiện ra. Thờ phào, San chắc tí nữa gặp lại thế nào tên ấy cũng khiến nó khổ sở cho xem.

Mặc kệ, đến đâu thì đến.

Rồi San bước lại tủ đồ của mình, mở tủ ra...

San thờ người ra, nó đang mơ ...?

Chai sữa nhỏ nằm ngay ngắn giữa tủ đồ nó, trong vắt và thơm ngon. San San đưa tay lấy ra, nó nhìn, từ ngạc nhiên sang hoảng hốt.

San cố tìm kiếm gì đấy trong tủ vì nó mong đâu đó có tung tích của người đã tặng chai sữa này cho nó nhưng vô vọng, hoàn toàn chẳng có thứ gì cả, một lời nhắn cũng không.

San nghĩ... hay là thầy Giang ????

Vừa nghĩ xong trong đầu, San đã thấy thầy Giang mặc bộ vest và cầm tập hồ sơ đi ngang qua. Nó vội chạy lại mà hỏi cho thật rõ:

“Thầy ơi, thầy đã để cái này vào trong tủ con ạ ?”

“Huh ? Đâu có đâu con. ”

“Ồ... thế thầy có biết ai không ạ ?” – San mở to mắt.

Nghe đến đây, thầy chợt suy nghĩ, ra là thế, thầy hiểu rồi, thì ra người đó muốn làm việc này.

“Uhm thầy biết. ” – Thầy cười bí hiểm.

“Ai ạ ?” – San nôn nóng.

Nghe San hỏi, thầy Giang liền đưa ngón trỏ lên miệng mình: “Thầy đã hứa sẽ giữ bí mật rồi. ” – Không tiết lộ, thầy nhất định không tiết lộ.

San San mặt buồn thiu, nó cố nài nỉ thầy, nài nỉ một hồi thầy vẫn không nói. Rồi đi, thầy mỉm cười thích thú, chuyện hai đứa này thú vị phết. Đi qua một đoạn tủ, thầy nhìn thấy một người. Quay lại nhìn người đó nhưng cậu chàng lại đưa tay lên miệng mình kiểu như muốn ra hiệu, thầy hiểu và chỉ mỉm cười rồi quay lại nhìn San San:

“Chàng trai đó khá quan tâm con đấy. ” – Và rồi rồi đi, trên mặt vẫn còn một nụ cười rất tươi.

Sau câu nói ấy, San San đứng sững người, nó tự hỏi về người con trai ấy. Liệu anh ta có phải là fan hâm mộ bí mật không ? San nghĩ chắc không có đâu. Vậy nếu không thì là ai mới được chứ !

Còn người con trai đứng sau một kệ tủ cách đấy 5m thì đã rất hoảng hốt và giờ còn chưa hoàn hồn sau câu nói: “Chàng trai đó khá quan tâm con đấy. ” của thầy Giang. Rõ ràng là có quan tâm San San bao giờ đâu mà thầy lại nói thế chứ.

Nhưng anh chàng ấy vẫn không quên nhìn về hướng cô bé ấy và anh thấy nó nâng niu chai sữa nhỏ trong tay, đi đến kệ tủ của mình rồi nhìn ra sân vườn, mỉm cười thật tươi.

Ánh nắng ban mai soi vào nụ cười đẹp tựa thiên thần ấy, ít nhất theo cách nhìn của anh. Chàng trai đưa tay vào túi quần, nở một nụ cười hài lòng và rồi bước đi.

“A, Hoàng Thiên Nam vừa đứng ở ngay tù mình kia. ”

“Trời ơi đẹp trai quá vậy! ”

Hai bạn nữ cứ tiếp tục trầm trồ dù bóng chàng trai đã khuất xa.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 33: Không Hẹn Mà Gặp

PART I

“O???? Sao anh lại ở đây ??? ”

5 giờ sáng.

Anh Huy mặc áo dài tay xanh dương đậm. Cậu mặc jeans đen và đi giày thể thao trắng. Chẳng biết Huy đợi cái gì ở công viên tọa lạc ngay tại trung tâm thành phố mà trông cậu bồn chồn đến thế.

“Họ đã đến chưa ? ” – Một thanh niên trạc tuổi trên 25 chạy đến hỏi Huy. Trông Huy hơi ngơ ngơ và rồi cậu lắc đầu.

Chàng thanh niên thấy cái lắc đầu của Huy thì cũng chep miệng rồi nhìn vào đồng hồ, đưa mắt về phía trước trong thoáng chốc rồi chạy đi.

Nếu nhìn thật kĩ thì xung quanh khu vực rộng lớn này không chỉ có mình Huy mà còn có nhiều người khác. Cờ từ chục người trở lên chứ chẳng đùa. Nhưng đồng hồ thành phố chỉ mới chỉ 5 giờ sáng, thế quái nào những người này bao gồm cả Huy lại tập trung ở đây ?

Huy cứ đưa tay vào túi quần, đi qua đi lại mà cứ như đang chờ đợi điều gì đấy. Một lát sau, chừng 10 phút thì người thanh niên kia nãy lại chạy đến.

“Đến giờ đi rồi, không thể chậm trễ hơn đâu. ”

“Nhưng... bạn em vẫn chưa đến...” – Huy hiểu tình cảnh bây giờ, bên có lỗi là bên Huy nhưng cậu thực sự không muốn nói điều gì ngoài điều trên.

“Nếu bây giờ cậu không đi theo đoàn thì đội cậu sẽ bị loại. Dù đây không hẳn là một vòng chính thức của cuộc thi nhưng cũng là hoạt động do BTC cuộc thi tổ chức bắt buộc thí sinh tham gia. Tôi đã hỏi ban quản trị, nếu cậu lên xe thì đội cậu vẫn được giữ lại với điều kiện đội cậu chỉ được đến trễ hơn chúng tôi 30 phút. Trong 30 phút đó bao gồm thời gian lên đường đến nơi và cả thời gian đi báo cáo ban tổ chức về sự có mặt. Tôi nghĩ cậu nên lên đường. ”

Huy nghe không sót một chữ, cậu chẳng thờ phào hay tỏ ra ngạc nhiên gì ở đây, cậu chỉ im lặng rồi nhìn về hướng cánh cổng công viên đang mở rộng. Huy nghĩ chắc là tên này có nằm mơ cũng chẳng ngờ người tạo ra cuộc thi này là ông cậu đâu nhỉ ? Nhưng dù thế nào, dù ông cậu có là người sáng lập cuộc thi này thì Huy hay cụ thể là đội cậu vẫn luôn có thể bị loại. Họ vẫn có thể bị loại, vẫn luôn có thể bị loại nếu họ vi phạm luật lệ, giờ giấc hay không “strong” bằng những người khác theo đúng nghĩa của cuộc thi hướng về.

Anh Huy nhanh chóng kéo chiếc va li của mình mà đi theo chàng thanh niên về hướng chiếc xe buýt 30 chỗ đã đậu sẵn phía xa.

Thiệt tình hai người này... chả hiểu họ làm cái quái gì mà lại đến trễ như vậy. Huy nhớ rõ Thiên Nam và San San dù được nghe thông báo lần đầu về chuyến kiểm tra do cuộc thi Strongest Students tổ chức khi đang picnic trên tầng thượng thì họ vẫn cùng đi lấy thông tin với Huy cơ mà. Họ cũng đều nắm cực rõ một thông tin quan trọng là BTC đã chia ra hai nơi chốn để các đội hoàn thành buổi kiểm tra. Tức có 13 đội vào vòng trong thì 7 đội bao gồm đội Kaisoul I là đội Huy đi theo bên này. Còn đi bên kia là 6 đội còn lại gồm Kaisoul II sẽ lên đường đến một nơi chốn khác.

Huy đã gọi điện cho bên Kaisoul II và bọn họ đều không có bất kì tung tích nào của Nam và San. Nói như thế, Nam và San không đến nhầm chuyến, mà làm sao có thể nhầm chứ, San thì Huy không rõ nhưng cậu chắc chắn Thiên Nam thì không thể nhầm những chuyến đơn giản như vậy.

Thế thì chỉ còn một lí do duy nhất giải thích cho sự không có mặt hiện tại của cả hai người họ, chính là: ĐI TRỄ !

Cơ mà Huy nề cả hai người này thật vì làm thế nào họ có thể CÙNG đến trễ chứ ???

Thế quái nào vậy ????

Chả hiểu !

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

6 giờ sáng.

Cổng trường Kaisoul thanh bình, vắng vẻ. Cũng đúng vì hôm nay học sinh Kaisoul được nghỉ để các giáo viên họp hội đồng xử phạt đồng loạt việc gây gỗ, đánh nhau của một băng học sinh gồm 15 người gần đây.

Từ xa, Thiên Nam diện quần jeans , áo sơ mi tay ngắn xám, mang giày thể thao màu đỏ và đeo tai phone màu đỏ. Anh vừa đi vừa huyt gió, một tay đưa vào túi quần, một tay xách chiếc giỏ du lịch màu đỏ. Hình như hôm nay anh chơi một diện combo toàn đỏ.

Dù sao thì lúc này trông Nam rất thư giãn.

Vèo...

What...? Cái gì vừa lướt qua mặt anh mà trông có vẻ quen vậy ? Nếu Nam không lầm thì đó là một cô gái, gương mặt bình thường, không đẹp không xinh, mang giày oxford vàng, mặc áo thun màu vàng và quần short jeans. Mặc kệ cô ta mặc cái gì, mặc kệ trông cô ta có xinh không, điều đáng nói là giờ đây, sau khi chạy một lèo như bão táp, cô ấy đã thắng cái rẹt và quay mặt lại nhìn Nam hốt hoảng:

“ Ô ???? Sao anh lại ở đây ??? ” – San hỏi.

PART II

Nam nhưn mảy ngạc nhiên, anh không ở đây chứ ở đâu ? Hỏi thế là có ý gì ?

“ Tất nhiên là ở đây rồi. ”

“ Lạy trời, chúng ta trễ rồi đó. ” – San chạy lại gần Nam nói gấp.

Nghe đến đây, Nam thấy lạ quá vì anh nhớ không nhầm 7h mới là giờ xuất phát, Nam đi từ 5h mấy, đứng đây đúng 6h là sớm lắm rồi, vậy mà sao San lại nói là trễ. Cơ mà nhìn vào mắt và thấy đầu tóc con bé nhễ nhại mồ hôi thế, Nam chắc con bé đang nói thật, cực thật.

“ 7h mới xuất phát mà. ”

“ Anh bị điên hả ? Là 5h đó, chúng ta bị trễ một tiếng rồi, xe đã bắt đầu từ đi từ 5h rồi ông haiiii . ”

“ Thế sao cô còn ở đây ? ”

“ THÌ LÀ TÔI ĐI TRỄ CHỨ SAOOOOO !!!!! ”

Nói đến đây, San không thèm quan tâm đến Nam nữa, nó mặc xác anh đấy, đã trễ rồi mà cứ tốn thời gian giải thích và chờ anh hết nghi ngờ nữa là thế nào ??

Nam đứng im nhìn theo, anh...chắc chắn là 7h cơ mà...

Khoan đã...!

Hôm qua, Nam nhớ anh để tờ giấy thông báo trên bàn ăn và khi đi xuống, nhìn mặt Pêu lấm lét rồi nhìn vào tờ giấy vẫn thấy nguyên vẹn nên Nam cũng chẳng màng hỏi.

Chẳng lẽ...

Thiên Nam nhanh chóng mở giỏ ra thì thấy Pêu đang nằm ngủ say sưa, dang chân dang cẳng và ke dính đầy đồ Nam.

“ Pêu! Dậy nhanh ! ”

“ Cái gì đang ngủ mà im lặng coi. ” – Nó lèm bèm trong miệng một hơi.

“ Dậy nhanh, hôm qua rớt cuộc cậu đã làm gì tờ giấy thông báo của tôi?”

“ Làm gì đâu, bị đổ nước lên thôi mà. ”

“ CÁI GÌ ????”

Nghe đến đây, chân tay Nam cứng đờ ra còn Pêu thì tỉnh ngủ luôn. Nó đứng dậy mà áp ứng...

“Tôi tôi...”

“Tôi cho cậu một cơ hội, nói rõ xem” – Nam nhấn mạnh từng chữ.

Pêu thở dài, mắt chuyển sang chế độ long lanh biết lỗi nhìn Nam, hai ngón trỏ nó tách tách vào nhau.

“À thì... tôi chỉ làm đổ nước rồi để nó khô nhưng lúc đó tôi không ngờ chữ bị nhòe nên đã viết lại. Nhưng tôi không cố tình.”

“Cậu viết lại ??? Viết lại cái gì ??? Đừng nói là giờ có mặt và xuất phát đây...”

“Ừm...thì...là nó...” – Pêu gãi đầu.

Thiên Nam bó tay, bó chân, bó toàn tập ! Trời oiii, chẳng lẽ giờ anh kêu trời. Kêu thì được cái gì vì giờ xuất phát thực sự là 5h sáng như San nói và xét theo thực tế thì Nam và cả San San đều đã trễ đúng một tiếng rồi !!!

“Chờ với.” – Lúc này Nam mới cong chân lên chạy hồi hả mà đuổi theo San.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Hai đứa nghĩ sao mà đi trễ ?” – Thầy giáo mặc áo thể dục một tay chống lên nắp xe, một tay chống hông còn chân thì bắt chéo.

Sự có mặt của người đàn ông này chính là do Thiên Nam và San San đã chạy vào trường mà báo cáo về tình hình lúc này. Chuyện này ắt hẳn đến tai hiệu trưởng trường và thế là ông ta đã cử giáo viên thể dục thực tập – người không phải hợp hội đồng – lấy xe đưa hai cô cậu này đi đến nơi cuộc thi đã hẹn.

Nam không gọi điện cho Adam dù anh quên ông ta vì đơn giản anh không thích ông ta và những chuyện như thế này thật sự chẳng đáng gì phải khiến Nam bỏ lòng tự trọng của mình mà xin xỏ ông ta.

Adam và Nam vốn không ưa nhau.

Chiếc xe của thầy Thành Tuấn là một chiếc xe hơi bốn chỗ nhỏ màu xanh lá. San San tính chạy lên xe thì bị chặn lại, hành động của thầy Thành Tuấn cũng khiến Nam bất ngờ.

Thật ra là thầy đang cần câu trả lời.

“Dạ con vận báo thức rồi đồng hồ báo thức con tự nhiên hết pin nên con ngủ quên.” – San khỏ sở nói.

“Hay ha.” – Thầy cười – “Còn em kia !”

“Em cũng ngủ quên.”

“Haaaaa ??? Hai em ở chung saoooo ? Sao lí do giống nhau thế ? Xạo đúng không ?”

Chưa hết hoảng loạn vì đi trễ, giờ lại còn bị thầy tra hỏi và kết luận vô cùng lằng nhằng. Nhưng nói nào ngay chứ Nam hay cả San cũng không ngờ họ CÙNG đi trễ.

“Thầy ơi không còn thời đâu thầy.” – San hối thúc.

“Thầy lái xe đúng không ? Nếu thầy không lên thì em sẽ lái đó.”

Nam đẩy nhẹ thầy tránh ra để San San leo lên xe còn anh thì cũng nhanh chóng nhảy tọt lên ghế trước ngồi.

“Tất nhiên là thầy rồi.” – Lúc này, thầy thể dục thực tập mới nhanh chóng leo lên xe mà điều khiển tay lái.

Xe lăn bánh và cả một câu chuyện hài dờ phía trước đang chờ họ.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 34: Biện Pháp

“Thì lấy bằng lái của thầy.”

“Này anh tính lái thật đó hả ? ”

“Thầy không cho em lái... ”

Sau đó người ta nghe im phăng phắc và một người đàn ông trẻ đang bị ngâm một cục giấy to đùng trong họng. Cứ mỗi khi thầy ấy bỏ cục giấy ra thì liền hồi mấy cục khác được nhét vào họng thầy như trong phim hành động.

“Tốt nhất thầy nên im lặng và thắt lại dây an toàn. ”

Nam nói xong cũng là lúc chiếc xe được rồ mạnh và chạy như bay lạng lách trên đường. San San ngồi sau im thin thít không dám nói gì còn thầy Thành Tuấn thì đang nhắm mắt cầu trời cho tai qua nạn khỏi.

Thầy không quan tâm cảnh sát phạt sao chỉ mong thằng này lái xe an toàn đến nơi để còn được toàn mạng vì giờ có ngăn nó cũng chẳng được.

Thầy đâu ngờ học sinh thiên tài Kaisoul thầy từng nghe danh lại có máu liều như vậy chứ !!!!!

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 35: Nghi Vấn

Chiếc xe bốn chỗ màu xanh lá thảng gấp trước khoảng sân rộng của khu nghỉ dưỡng Blue. Thiên Nam ngay lập tức tháo dây an toàn rồi chạy như bay xuống xe mà mở cửa cho San San. Anh thấy mặt nó đỏ ra nhưng Nam dường như quá gấp đến mức anh không cho San thời gian bình tĩnh trở lại mà nắm tay nó kéo chạy thật nhanh vào bên trong khu nghỉ dưỡng Blue để tìm kiếm ban quản lý cuộc thi.

Còn thầy Thành Tuấn thì khỏi phải nói, chả còn biết trời trăng, mây gió, ngày tháng gì mà mặt tái xanh rồi lập tức chạy xuống xe ới một mớ dưới gốc cây.

Phải nói là thầy nể thằng nhóc học sinh này, mới cấp 3 đã chạy xe nhanh như bay và an toàn đến nơi vậy là đáng khen. Khoan, đáng khen gì chứ ...??!!!

“Ừa, mà sao nó biết lái xe vậy ta ? ” – Giờ thầy mới tự hỏi.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Thiên Nam và San San đứng ngay thẳng trước mặt ba người trong ban quản lý.

Im thin thít và không dám nói gì.

Thật sự Thiên Nam còn chẳng để ý họ đến đây sớm hay trễ bao nhiêu phút nữa.

Người đàn ông trạc 30 tuổi nhìn họ gườm gườm, gằn giọng mấy cái. Sau khi bàn luận gì đấy với hai người còn lại, ông ta mới nói:

“Trễ hơn xe chúng tôi 23 phút 18 giây. Chấp nhận. ” – Rồi gấp hồ sơ lại.

Nam và San lập tức thở phào khi nghe câu nói đó. Ghê thật, không ngờ họ sớm hơn thời gian qui định đến vậy. Không trễ hơn đã là một kì tích, ở đây là sớm hơn cả 7 phút bao gồm thời gian đến nơi và tìm kiếm ban quản lý, con số ấy đủ để biết Nam đã lái xe và kéo San chạy nhanh đến thế nào.

“Đây là chìa khóa phòng của hai người. Sắp xếp đồ đạc rồi xuống nhà hàng của resort ăn trưa nhé. ” – Chị quản lý mỉm cười rồi đưa mỗi đứa một chiếc chìa khóa. Hai phòng này là kế nhau, nhìn số phòng trên mỗi chìa là biết ngay.

Nam và San cúi chào rồi khỏi. Lúc này họ mới bắt đầu trở lại chỗ thầy Thành Tuấn để lấy hành lý vẫn còn nguyên để trên xe.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Sao rồi hai đứa ? Ổn chứ ? ” – Thầy Tuấn chạy lại hỏi ngay khi thấy bóng dáng Nam và San từ xa.

“Dạ ổn ạ . ” – San gật đầu mỉm cười.

“Thầy ơi, cho tụi em lấy hành lý. ” – Nam đứng ngay cốp xe mà nói với. Anh cũng chẳng biết hai người kia nói gì với nhau mà đi chậm thế. Nếu anh hỏi San câu này chắc chắn nó sẽ trả lời lại ngay là tại chân anh dài quá chứ sao. Dù là học sinh cấp 3 nhưng Nam đã cao 1m8, cao hơn cả thầy Tuấn chục centimét.

Thầy Tuấn bấm chiếc điều khiển và Nam mở cốp xe ra được ngay, lúc này thầy Tuấn mới tiến lại gần Nam nói:

“Cái thằng này, em có biết là em chưa đủ tuổi lái xe mà còn chạy quá tốc độ không hả ? Không biết thế là...”

“Thì thấy cũng đã đến nơi an toàn rồi còn gì.”

“Ồ cái thằng này, còn nói nữa hả ? Đến nơi an toàn cái kiểu này thầy chẳng mong chút nào đâu.”

“Có gì cảnh sát phạt, em sẽ trả tiền sau.” – Nam vừa nói vừa xách mớ hành lý của anh và San xuống xe – “San San, giỏ cô cũng màu đỏ luôn à ?”

“Uhm... chết rồi, anh cũng mang giỏ đỏ đúng không ? Thế thì coi chừng nhầm á.” – San lúc này mới để ý, lúc trước nó lo lắng về vụ trễ giờ quá mà có quan tâm gì đâu.

Thầy Tuấn đứng đó chứng kiến tất cả, thầy cũng nhận ra cái tông giọng thay đổi luân phiên của Nam khi anh nói chuyện với thầy và khi anh nói chuyện với San.

Sau đây thầy sẽ liệt kê ra những điểm đáng nghi giữa Thiên Nam và San San:

+ Đi trễ chung.

+ Điện thoại không gọi được chung.

+ Xài giỏ giống nhau. => Chắc là đồ đôi.

+ Cùng đội. => tức thời gian đăng kí sát nhau, biết đâu chúng đi cùng nhau đăng kí.

+ Ánh mắt, tông giọng và lời nói đối với San San khác hẳn về dừng dưng dành cho thầy Thành Tuấn (đây là điều khiến thầy đau đầu nhất. Thầy nghĩ thằng nhóc này xem gái còn quan trọng hơn thầy nữa...)

+ Và giờ thì thằng nhóc học trò ấy còn một mực xách toàn bộ đồ của con bé San San trong khi con bé đã nói nó sẽ xách hộ giùm thằng nhóc này. (bộ thầy không thể nghĩ rằng đây chỉ là một hành động ga-lăng thôi sao ????)

“Hai em đang hẹn hò đúng không ?” – Nghĩ sao nói vậy, thầy quát một câu là hai anh chị chúng ta ngừng lại hết mọi việc đang làm mà trở mắt ra nhìn thầy ấy.

“Hehe, nói đúng tim đen rồi chứ gì. Nhìn hai đứa thế...”

“Thôi kệ thầy đi.” – Thiên Nam quay sang nói San San và câu ấy hiển nhiên khiến thầy Tuấn cảm thấy bị xát muối vào trái tim mong manh kinh khủng T.T Thầy mới nghĩ, bọn học sinh thời nay thật biết cách ăn hiếp giáo viên hiền hậu, dễ mền như thầy.

Thế là sau khi chào thầy Thành Tuấn thì Nam và San tiến dần vào khu resort mà nhận phòng mình. Vì Nam một mực xách đồng hành lý của anh và San trên tay mà không cho San xách hộ nên San San giờ trông rất rảnh tay và dường như không muốn Nam nặng thêm, Pêu đã nhảy sang vai San dù nó chẳng ưa con bé này mấy.

Họ không biết rằng hình ảnh ấy đã bị những người cùng chơi đang tiến về nhà hàng để dùng bữa tiệc buffet bắt gặp và họ bắt đầu xôn xao.

“Ê, đó là Hoàng Thiên Nam đó. Đẹp trai ghê.”

“Cha mẹ ơi sao nhìn bánh dữ vậy !”

“Trời ơi, nhìn còn đẹp hơn trên tạp chí nữa. Nè nè, nhìn xem mình trông có ổn chưa vậy ?” – Bọn con gái tíu tít và bắt đầu lộn xộn, xăm soi, trang điểm lại gương mặt mình khi nhìn thấy Hoàng Thiên Nam.

Huy đứng gần đấy hiển nhiên nghe những lời bàn tán và cậu cảm thấy tủi thân hết sức, dù sao trông cậu cũng đâu có tệ với lại đừng quên họ cùng đội đấy, thế mà đám con gái chỉ nhắm đến Nam, một Nam, hai Nam, ba cũng Nam == .

“Mà con nhỏ đi kế thằng đó là ai vậy ta ? Nhìn thằng Nam cứ như đầy tớ của nó, xách quá trời đồ.” – Giờ thì đến tụi con trai bàn tán. Huy nghe hết đấy chứ và cậu biết chắc San không phải người yêu của Nam nhưng quả thực, cậu cũng cảm thấy thắc mắc sao tên Thiên Nam dù hay giả bộ ga-lăng nhưng lại chưa từng phục tùng cô gái nào mà hôm nay lại trông rất ngoan ngoãn xách hộ San San rất nhiều đồ trong khi con bé thì rảnh tay vô cùng. Hình ảnh này của Nam, Huy chưa bao giờ thấy.

“Chắc là bò.”

“Gớm, tao cứ tưởng nó phải chọn mấy em chân dài lắm.”

“Uhm, chắc nó đổi sở thích chuyển sang thích mấy em chân ngắn.” – Nói đến đây tụi nó cười phá lên. Huy dám chắc nếu San nghe những lời mà bọn con trai này nói, nó sẽ bay lại và “giết” sạch từng thằng trong đám. May cho họ là San không nghe được, họ không biết con bé có máu hồ báo đến thế nào đâu.

Mà giờ Huy mới nhận ra, có lẽ họ đã đến kịp giờ thật, vì rõ ràng họ đang đi về hướng phòng resort – nơi là những người chơi cùng nghỉ ngơi. Huy dám

chắc nếu không phải đi cùng cao thủ đua xe nào thì Nam chắc chắn là người đã cầm lái. Có như thế họ mới đến nơi đúng thời gian qui định dù đi sau xe chính hơn cả một tiếng.

Hiển nhiên nếu đáp ứng được điều kiện của ban quản trị, đội Kaisoul I vẫn có quyền tham gia tiếp tục cuộc thi Strongest Students.

Họ thực sự luôn không dễ bị loại và vì lí do đó mà trở thành là một đội cực mạnh mà bất kì ai cũng phải e dè.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 36: Sương Trước Khổ Sau

San cầm chiếc chìa khóa mở phòng Thiên Nam trước vì nó muốn phụ anh gì đấy và đây là việc duy nhất Nam đồng ý cho nó rờ tay vào. Chả hiểu anh chàng hôm nay bị gì nữa, San cảm thấy choáng váng vì Thiên Nam bình thường làm gì tốt như thế.

Nhưng hiện tại thì thay vì nghĩ xấu cho Nam, San cảm thấy thương anh hơn nhiều. Xí, đừng hiểu nhầm, thương này là kiểu thương bạn bè khổ cực, vác nặng giùm mình chứ không phải cái kiểu thương yêu kia đâu ==.

Vừa mở cửa ra, một luồng hơi lạnh như ập vào mặt Nam, San, Pêu. Nhiệt độ trong phòng thấp hơn hẳn nhiệt độ bên ngoài, chắc hẳn họ đã bật máy lạnh rất lâu rồi rồi đi.

Bước vào nhưng San San chẳng thể nào tìm được chỗ nào để bật điện. Nó đi lòng vòng khắp phòng mà chả tìm thấy cái gì.

“Ai da !” – Và kết cuộc là chụp éch vì vướng phải chiếc va-li của ai đó.

Thiên Nam vì bưng nhiều đồ đạc mà giờ đây, cả việc nhìn đường đi cũng đã là một chuyện khó khăn huống hồ bên trong thì tối đen, đến San nhìn rõ mà còn vấp té vì không thấy đường.

Nhưng Nam vẫn cố giúp và cả Pêu cũng giúp nhưng Pêu cũng chẳng tìm thấy thứ gì có thể bật đèn lên.

Thiên Nam cũng không thấy gì, anh đi từng bước chậm rãi vào trong rồi nhìn sang hai bên tường – lối đi vào phòng vì thường người ta để hệ thống bật điện ở đây.

“San San, lại đây, đưa cái chìa khóa lên đây.” – Nam gọi và San lập tức chạy lại. Trước mắt cả ba lại là thứ gì đấy hình vuông màu đen, nó không có lỗ hờ nào để nhét bảng số phòng vào như những khách sạn khác.

“Đề bảng số ین lên đây.”

San nghe rồi làm theo lời Nam nói, nó ین bảng số phòng lên thì chiếc máy đó liền hiện ra dòng chữ điện tử màu đỏ.

---Accept---

---Turn On---

Căn phòng liền sáng trưng bởi những ánh đèn điện.

“Anh hay quá !” – San quay lại hí hửng nhìn Nam. Nam mỉm cười.

Đóng cửa phòng lại, Nam đặt hành lí xuống mà trông chẳng có vẻ mệt mỏi gì. Đến bây giờ San mới phải công nhận tên này cực khỏe luôn. Anh ta biết nhiều, thông minh và còn khỏe nữa. Thật là một người đáng ngưỡng mộ ! Nhưng mà... nghĩ đến đây, San cũng cảm thấy buồn...

Căn phòng họ đứng rất rộng, dường như có tất cả 11 chiếc giường trong căn phòng này. Mỗi chiếc đều rất to và đều có đèn ngủ bên cạnh. Phòng thoáng và được thiết kế theo lối cổ điển phương Tây với gam màu trắng đen chủ đạo.

“Nam, có tất cả 6 phòng tắm luôn đó !” – Pêu chạy lại chỗ phòng tắm rồi hí hửng gọi với Nam.

“Ghê.” – Nam đi lại xem thì mới thấy đúng như lời Pêu nói, phòng nào cũng có bồn tắm và to gần bằng một phòng tắm bình thường của khách sạn 3 sao – “Đúng là Adam tổ chức. Resort này là resort sang trọng nhất tại khu vực 6 tỉnh này. Chúng ta đều được miễn phí bao gồm toàn bộ thức uống, đồ ăn, dịch vụ, phương tiện trong chuyến đi.”

Nói rồi Nam quay lại chỗ San San, anh nhìn toàn phòng:

“Cả cái phòng này muốn chắc chừng 20 triệu một ngày. Đúng là dòng họ Dương, giàu khiếp.”

Nói đến đây Nam mới nhận ra anh vừa nhắc về dòng họ Dương, bởi tính cách hay dè chừng mà Nam quay sang nhìn San ngay tức khắc. Thuật che mắt đã bị phá vỡ, Nam còn chưa trả lời San câu hỏi về người đứng sau cuộc thi Strongest Students thì anh sợ nếu anh nói thế, San sẽ nắm được gì đấy.

Nhưng trái với lo lắng của Nam, anh thấy nó đứng thừ người ra, mặt buồn xo.

“San San, sao cô buồn dữ vậy?” – Nam ngạc nhiên hỏi.

Lúc này San mới nhìn Nam, nó cảm thấy có lỗi kinh khủng.

“Tôi xin lỗi.”

“Vì gì? Vì cô không được chung phòng với tôi à?” – Nam đùa.

“Ai mà thêm! Không phải, là tôi cảm thấy tôi quá ănh hại.”

Nụ cười đùa của Nam mất ngay sau câu nói của San. Anh nhìn nó và có thể biết San đang buồn vì điều gì.

Cô bé này... đúng là hết nói nổi.

“Cô ănh hại trước giờ, đừng lo, tôi quen rồi.”

“Gi chứ! Anh...”

Nam mới cười mỉm: “Mặt cô lúc này tôi thấy thích hơn nhiều đấy.” – Rồi anh đi ngang qua nó, dừng lại và đặt bàn tay nhẹ lên đầu San: “Đừng nói với tôi những câu như xin lỗi vì cô không thể giúp gì. Tôi không thích nhìn cô khi ấy.”

Rồi anh cầm chìa khóa phòng San và đi đến chỗ hành lý của nó, xách lên rồi rời khỏi phòng.

San San đứng sững người tại đấy, người nó như cứng đờ ra và San cũng không thể nói được gì. San... thực sự muốn hỏi chàng trai khi nãy có thực là Hoàng Thiên Nam không...?

Từ lúc nào anh ấy trở nên dịu dàng và biết quan tâm đến người khác?

“Không xong rồi.” – Pêu nói, nó vẫn đứng trong phòng cùng San San nhưng nó không nói về San San, nó nói về Thiên Nam cơ vì Pêu cũng bị hành động của Nam làm cho đứng hình rồi.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Nam và San cùng tiến vào phòng ăn của khu resort. Kể cả khi họ đi từ rất xa thì mọi người trong buổi tiệc buffet đều hướng nhìn về họ.

“Má ơi sao càng nhìn càng thấy đẹp vậy.” – Huy nghe cô bạn ngồi bàn bên nói và bọn con gái bắt đầu rú lên nhưng họ đều không cho Thiên Nam biết vì sợ mất giá.

Nam và San đều nhìn thấy Huy nhưng trông mặt anh chàng sao có vẻ đau khổ thế nhỉ? Nam và San cười với Huy rồi đi lấy chén đĩa cho riêng mình.

“Á xin lỗi!” – Một cô nàng va phải Nam đến mức sém rách cả đĩa bánh xuống đất. Nếu Nam không đỡ cô ấy thì có lẽ cô nàng đã ngã sòng soài vào chiếc bàn gần đó rồi.

“Ôi trời, đúng là đồ bày trò.” – Bọn con gái bĩu môi.

“Trời ơi!!! Nữ thần của tụi mình thích thằng đó rồi!!” – Còn bọn con trai thì rú lên thán thiết.

Nam không nghe nhưng Huy và cả San đều nghe. San tự hỏi chốn này là cái nơi quái quỷ gì mà mọi nhất cử nhất động của Nam đều bị đem ra bàn tán vậy.

“Tôi xin lỗi, tôi bất cẩn quá. Anh có sao không?” – Cô nàng ngược mắt lên nhìn.

“Không sao.” – Nam nói.

“Cảm ơn anh.” – Cô ấy nở một nụ cười thật tươi xinh đẹp tựa thiên thần. San thề, cô ấy lúc này trông như thiên thần, con gái như nó còn mê mẩn. Không chỉ riêng San, Huy cũng thấy vậy, còn bọn con gái và con trai đều im bật vì nụ cười xinh ấy.

Chả biết Nam có thấy vậy không nhưng chỉ thấy anh cúi nhẹ đầu chào rồi đi lại gần chỗ San San mà không hề nở một cười với người con gái ấy.

Nam đi lại, San liền hỏi anh với ánh mắt ngạc nhiên:

“Sao anh bình tĩnh dữ vậy ? ”

Nam không hiểu câu hỏi của San, bộ con bé này uống lộn thuốc hay sao ? Bình tĩnh gì ở đây ?

“ Ý cô là sao ? ”

“ Trời ơi anh không thấy cô ta đẹp như thiên thần sao ? Tôi nghe bọn con trai gào rú xưng cô ấy là nữ thần đó. ”

“ Vậy sao ? ” – Nam phì cười rồi anh liếc nhìn lại cô nàng xinh đẹp, anh thấy cô ta đang nhìn về hướng này nhưng Nam chẳng quan tâm mấy – “ Đúng là cô ta đẹp thật. ”

Nam cười, cái cười của anh San không biết diễn tả thế nào chỉ biết là khi nhìn vào, nó chẳng còn biết nói gì nữa vì hình như Nam chẳng có suy nghĩ gì hay bận tâm về cô nàng ấy và cả sắc đẹp của cô ta.

Cô gái ấy đứng phía sau, mắt không ngừng dõi theo Nam và San, kể cả khi họ đã ngồi xuống bên cạnh Huy mà trò chuyện.

Tất cả mọi thứ, nụ cười và ánh nhìn Nam dành cho, kể cả câu chuyện của họ đều không qua mắt được cô. Cô nghe lời San hỏi nhưng Nam đáp lại gì cô không nghe thấy. Dù vậy, nhìn nụ cười của Nam, cô biết ý anh là gì.

Lần đầu tiên trong đời, cô gặp một người con trai thực sự không màng quan tâm đến vẻ ngoài của mình và không cười đáp lại cô dù chỉ một lần nhưng lại nở nụ cười dễ dàng khi đi cùng một người con gái bình thường khác.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“ Hai người biết cách làm người khác tức chết đấy. ” – Huy vừa ăn vừa nói. Cứ nhớ lại cái cảnh trong khi cậu đợi chờ mà cả hai người này ở nhà nằm thẳng cẳng trên giường là cậu tức chết.

“ Biết rồi mà. ” – San nói.

Lúc này Huy cũng nguôi ngoai, thực ra thì nói thế thôi chứ Huy chả giận Nam và San bao giờ. Sau khi nói chuyện thì cuối cùng Huy cũng biết Nam vì bị Pêu tấy má tay chân mà nhảm giờ xuất phát còn San thì ngủ quên. Huy cũng phổ biến cho cả hai người họ lịch trình chuyến đi lần này.

Cả ngày hôm nay là chơi tự do. Ngày mai sẽ bắt đầu buổi kiểm tra từ sáng đến tối. Và hôm sau là ra về.

Nam và San nghe xong rất kinh ngạc. Chuyến đi này trong mắt họ giống như là một chuyến du lịch vậy. Nghỉ ngơi tại resort 5 sao, mọi chi phí ăn uống đều được hỗ trợ hết. Cả ngày hôm nay còn được như gà thả vườn đi chơi. Kiểm tra thì Nam và San nghĩ chắc cũng là kiểm tra sức khỏe thôi. Thế thì gọi là chuyến du lịch sang chảnh miễn phí chứ kiểm tra nổi gì !

“ Đừng có tưởng bở . Ai cũng nghĩ như hai người nhưng hồi nãy, có một số người nói ngày mai chuyến kiểm tra sẽ chẳng dễ dàng đâu. Nên ban tổ chức quyết định cho chúng ta hưởng thụ trọn vẹn hôm nay rồi mai mới bắt đầu con ác mộng. ” – Huy nói.

Nam và San xui lợ khi nghe Huy nói xong thật. Mà họ nghĩ thế cũng đúng, làm gì có cái gì hưởng không, chắc chắn buổi kiểm tra ngày mai sẽ có gì đấy không hề dễ dàng từ ban tổ chức. Nhưng cứ mặc kệ, nếu họ cho những thành viên tham gia chơi hết ngày hôm nay tức họ cho những người này cơ hội hưởng thụ.

Vậy thì cứ hưởng thụ thôi !

Chuyến của mai là chuyến của mai, dù có lo lắng gì, họ cũng không ngăn được ban tổ chức sẽ cho họ kiểm tra dưới hình thức nào .

Mà nói mới nhớ, thật sự nhiều người không ai hiểu rõ chữ “ kiểm tra ” mà ban tổ chức nói cụ thể là như thế nào, có mường tượng thì cũng rất mơ hồ. Riêng Thiên Nam thì nghĩ... chắc là sẽ có thi thố gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 37: Chiến Tranh Tự Phát

Thế là cả nhóm quyết định sẽ đi tắm biển. Nhưng không chỉ có Huy, Nam, San quyết định như thế mà gần như toàn bộ 7 đội chơi đều quyết định ra biển chứ chẳng muốn nằm nghỉ ngơi trong phòng.

Muốn ra biển, trước nhất phải về phòng mà chuẩn bị đồ đạc. Thế nên ai thì về phòng nấy. Phòng nam và phòng nữ kẻ sát bên nhau nhưng hoạt động thì đúng là như hai thế giới khác biệt.

PHÒNG NỮ:

San nằm dài trên chiếc giường của mình, vì nó đến sau nên hiển nhiên không được chọn giường mà phải bắt buộc hưởng trọn chiếc giường cuối cùng còn sót lại. San nằm trong góc cuối phòng, gần nhà vệ sinh, kể từ khi nhìn thấy vị trí chiếc giường của mình, San biết ngay thảo nào chả ai thèm nằm ngủ ở một chỗ thế này.

Thay vì nằm dài như San thì bọn con gái giờ đang tíu tít, người thì ra sức lựa chọn một bộ bikini sexy nhất, người thì trang điểm (San nghĩ trang điểm mà xuống biển thì trôi hết rồi còn gì), người thì bắt đầu lên lịch chọn ra những bộ quần áo đẹp nhất để mặc và quảng đi những bộ xấu xí đem thừa còn lại (có nhiều bộ San chẳng hiểu tại sao họ lại loại chúng, cũng là áo thun + quần short thôi mà, chả giấu chứ đợt này San toàn sẽ mặc áo thun + quần short thôi. Vậy là mấy thứ ấy lại bị những cô nàng khác loại ra khỏi list ăn mặc trong dịp này của các nàng không thương tiếc ==).

San cũng nghĩ chuyến đi này chắc không còn là chuyến kiểm tra theo lời của BTC cuộc thi hay chuyến du lịch như San nghĩ mà là chuyến đi mai mối và xác lập mối quan hệ yêu đương của các nàng. Vì nói thật chứ chẳng đùa, San nghe họ nói chuyện thì hết nửa câu chuyện của ½ các nàng trong phòng này đều là về Hoàng Thiên Nam.

Tất nhiên, thích Nam đến đâu thì việc các nàng ấy liếc nhìn San bằng ánh mắt soi mói và khó chịu là ti lệ thuận đến đấy. Ban đầu là chỉ nhìn, sau đó đến xì xầm to nhỏ với nhau về San. San thấy nhưng nó vờ không biết, họ muốn nói gì cũng được, dù họ có nói thế nào thì cũng không thay đổi được thực tế là San San cùng đội với Thiên Nam.

“Nhìn xấu thế mà được cùng đội với Thiên Nam. Chắc là dùng mưu kế gì đây.” – Một cô gái tóc nhuộm đỏ cổ tình nói thật to cho San nghe thấy.

San, nếu bình thường nó sẽ lờ đi nhưng cái này là cô ấy cố tình cho nó nghe thấy mà. Vậy là San San cũng có thể cố tình đáp lại phải không ?

“Cô nói lớn như thế thì chắc cũng muốn tôi đáp lại nhỉ ? Nói thật, dù tôi có dùng mưu kế hay không thì cũng hơn cô một bậc vì rõ ràng, cô có được cùng đội với Thiên Nam đâu.” – Một câu nói, trúng gần chục con nặn.

“Ý cô là tụi này đều thấp kém hơn cô chứ gì.” – Một cô gái khác bủi môi.

“Không không, thấp kém thì hơi quá. Với lại tôi không hề nói thế, tự các người nghĩ thế thôi. Thực có những bạn không hề lên tiếng sì và tôi thì tôi chẳng nói gì về họ cả.”

“Mày ...!”

Cô nàng tóc đỏ bắt đầu cuộc chiến này đứng dậy, tiến lại gần San như muốn xông vào tát nó.

“Dừng lại đi !” – Tiếng nói vang lên đã ngăn lại việc ẩu đả sắp xảy ra.

“Gi !” – Tóc đỏ quát.

“Các người không thấy đang làm ảnh hưởng đến người khác sao ?”

San quay sang nhìn, nó nhận ra chủ nhân của câu nói ấy chính là bạn giường bên của nó và đó là cô gái đẹp như thiên thần đã va phải Nam ở nhà hàng khu nghỉ dưỡng khi này.

“Nếu muốn cùng đội với Thiên Nam thì thi vào Kaisoul đi. Không thì ráng cua cho bằng được anh chàng đó rồi lên mặt cũng chưa muộn. Cô ta là đồng đội của Thiên Nam, các người đừng đến cô ta, không sợ làm phật lòng anh ấy à ?” – Ánh mắt cô gái ấy sắc sảo và lời nói đanh thép khiến đối phương phải khiếp sợ.

San San nhìn sang cô nàng tóc đỏ dự định tát nó và những người hòa theo còn lại, thấy ánh mắt hoang man của họ, San biết tất cả đã chịu thua cô gái này.

“May cho mày.” – Tóc đỏ nói.

San không đáp lại gì, ngồi thẳng lên và khi tóc đỏ đi vài bước, nó mới nói:

“Thiên Nam chưa có người yêu, anh ta ngoài thông minh, khỏe mạnh, tài giỏi thì còn là chủ sở hữu của một căn hộ sang trọng bậc nhất của Queen Mary và một chiếc xe đua bạc tỷ.” – Phui quần rồi San đứng dậy, khoanh tay và nghiêng đầu sang một bên – “Đó là chàng trai mà bất kì ai cũng ưa thích. Nhưng Nam và tôi chẳng là gì của nhau cả.”

“Nhưng mày cũng thích Nam phải không ?” – Tóc đỏ quay lại nhìn bằng ánh mắt đe dọa.

“Không !” – San trả lời không một chút ngập ngừng, điều này khiến những cô gái trong phòng đều rất bất ngờ vì ngoài lời nói, ánh mắt San trông chẳng có gì là đang dối trá hết, ánh mắt rất mạnh mẽ và chân thật – “Tôi không thích anh ta.”

“Cô nói điều đó...” – Thay đổi ngôi xưng hô liền, nàng tóc đỏ hơi mỉm cười – “... là có ý đang mở đường cho tụi này ?”

San San mỉm cười, lắc đầu :

“Không.” – Rồi nhìn thẳng vào mắt những cô nàng đối diện – “Nhưng nếu muốn, cứ xem như quà gặp mặt đi.”

Những cô gái đứng đấy nhìn nhau, trông không còn căng thẳng như trước nhưng nói là hiền hòa thì cũng không thể. Họ giống như những nữ nhân đầy quyền lực thực đang trong một cuộc chiến ngầm ẩn sau nụ cười và giọng nói nhẹ nhàng vậy.

Bên cạnh đó, sau chuyện này, ai cũng nhận ra, cô gái được bên cạnh Thiên Nam trong cuộc thi này quả thực không hề ngu ngốc và dễ có thể bị ăn hiếp như từng tưởng. Bằng chứng là cô nàng không hề nhún nhường những ai lên tiếng sỉ vả cô nàng nhưng cũng biết cách hòa giải để sinh tồn. Ít nhất, San cũng nhận ra, nó chỉ có một mình trong căn phòng rất nhiều những người luôn sẵn sàng đối đầu với nó.

Riêng cô gái nằm bên cạnh giường San San, người đã ngăn chặn cuộc ẩu đả khi nãy, tuy tay cầm cuốn sách, mặt cúi xuống nhưng mắt vẫn không ngừng ngược lên nhìn về hướng nó.

Trong mắt cô, người con gái ấy thực sự rất thú vị – cô gái, đồng đội của Hoàng Thiên Nam.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 38: Sự Cố

Một số nàng đã kéo đi đâu đó mà San chẳng biết, còn những người ở lại phòng như nó đây thì ai làm việc nấy rất yên tĩnh. San San nằm xem truyện tranh đến chán rồi chẳng biết làm gì, nó quăng nhẹ cuốn truyện trên giường, nằm thẳng cẳng nhìn lên trần nhà.

Nếu không để quên điện thoại ở nhà thì chắc giờ San cũng không đến nỗi chán thế này đâu nhỉ ?

Cả nhóm hẹn nhau 1 tiếng sau khi ăn là xuống biển, giờ chỉ mới có nửa tiếng trôi qua, San tự hỏi nó sẽ làm gì trong nửa tiếng nữa.

Liếc mắt nhìn sang cô gái giường bên, San thầm ngưỡng mộ vì cô nàng đẹp kinh khủng, vẻ đẹp có thể sánh ngang bằng cả Linda chứ chẳng vừa.

“A...” – San lên tiếng, nó bắt chuyện.

Cô gái nghe giọng San và thấy mắt nó hướng về thì quay sang nhìn.

“Cảm ơn nha. Vì chuyện khi nãy.” – San cười thật tươi. Cô gái cũng gật đầu nhẹ, mỉm cười đáp lại.

Lúc này, San mới ngồi lên, hai chân gập lại:

“Bạn đẹp thật đó.” – Mắt nó mở to và khi nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của cô gái ấy, San chỉ cười.

“Cảm ơn.” – Đáp lại rất nhẹ nhàng.

“Bạn tên gì vậy ?” – San hỏi tới, trông nó lúc này tò mò kinh khủng.

“Mình tên Thanh Mai.”

“Woa, cái tên đẹp ghê. Mình là San San, rất vui khi được gặp bạn.”

Rồi San hỏi tiếp những câu như là “khi nào bạn xuống biển ?”, “bạn học trường gì ?”, “cùng đội với ai ?”. Thanh Mai nhẹ nhàng trả lời hết những câu hỏi để thỏa đáp trí tò mò của San và San chỉ dừng lại khi nó cảm thấy hết chuyện muốn hỏi.

San quay sang, nhìn lên đồng hồ thì nhận ra đã 20 phút trôi qua. Chỉ có hỏi thôi mà đã 20 phút, San cảm thấy mình thật đáng ngưỡng mộ.

Giờ thì nó mới đặt chân xuống giường mà mở hành lí ra để chuẩn bị đồ xuống biển. Vừa chạm tay vào chiếc giỏ, San mới nhớ ra đợt đi này bản thân chẳng mang theo cái bikini nào cả (mà thật ra trước giờ nó có mặc bikini bao giờ), đồ tắm cũng không...! Tại San tính mặc quần jeans với áo thun cũ tắm cơ == ...

Thở dài, mặc kệ, đến đâu thì đến, dù sao chắc vì già nai trước mặt Thiên Nam mà bọn con gái khác cũng không chọc quẻ nó đâu.

San San lặng lẽ mở chiếc giỏ ra.

“...!” – San nhận ra cái khóa giỏ bị kẹt, bực mình thật, giỏ này là nó mới mua hai tháng trước chưa kịp xài gì hết thế mà giờ dám hư khóa sao ?! Sau đợt này San nhất định bắt đền ông chủ bán giỏ.

“Ồ...!!!” – Còn một bạn nam nào đấy thì đơ người ra, trên tay vẫn giữ nguyên cái khăn trắng ngăn che ngang người lại.

Chả lại San vào ngay lúc cậu ấy đang thay quần == .

Trong phòng nam thì ngoài San và cậu bạn ấy điếng hồn thì đa số đờ người rồi bật cười ha hả.

Thiên Nam không cười mà kì lạ là anh đứng dậy rồi kéo San và cái giỏ đồ của mình ra khỏi phòng.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Tự nhiên kéo tui ra đây. ” – San cắn nhẫn, tên này thật khó hiểu.

Thiên Nam buông tay San ra, trông anh có vẻ tức và giọng thì hơi dỗi:

“Sao cô có thể bất cẩn như thế ? Phòng nam thì khi vào phải nhìn trước ngõ sau chứ. Lỡ một người ta không có cái khăn ở đó để che ngang luôn thì sao ?!”

“Thì ai mà biết được, tại tui gấp quá. Ai ngờ vào thì bạn kia đang thay đồ. ” – San chống chế.

Thiên Nam nhìn San, anh thiệt là bức mình quá, con nhỏ này đúng là vô tư hết sức. Nhưng nói nào ngay chứ Nam cũng không tức giận với San được lâu.

“Kiếm tôi làm gì ? ”

“À thì... ” – San bắt đầu ngập ngừng – “Anh cầm nhầm giỏ tôi. ”

“Tôi biết. ” – Nam gật đầu.

“Gi ?! Vậy là... ” – San trở mặt ra, điều nó sợ đã thành sự thật rồi hay sao ?! – “... anh thấy hết rồi hả ? ”

“Uhm. ” – Nam gật đầu, mặt rất tỉnh.

“Kể cả chiếc quần lót in hình bọ biển, gấu Pooh, chuột Mickey và chibi nhóm Beast ??? ” – San nói một lèo, nó nghĩ Nam mà nói “uhm” nữa chắc nó độn thổ luôn quá.

“Uhm, thật tỉnh thì tôi cũng không ngờ cô lại xài đồ con nít thế. Trông chẳng hấp dẫn gì cả. ” – Rồi, xong ! Điều San sợ đã thành sự thật và hơn cả những gì nó nghĩ, anh chàng này rất tỉnh và đẹp trai. Ít khi nói nhiều nhưng đã nói nhiều hơn những gì người khác mong đợi thì chỉ khiến họ muốn chui xuống đất và chống cái mông lên trời T.T.

San San thì nếu có cái gòi mềm ở đây, nó sẽ đập đầu xuống đất ngay lập tức.

Thiên Nam tất nhiên nhận ra cô gái này đang quê và hồn bay phách lạc vì bị anh thấy hết những thứ tối kị nhưng anh cũng phải công nhận cô trong sáng thật, mới bị thấy thế mà đã trông như sắp chết rồi.

“Đồ biến tháiiiii ! ” – San bỗng chỉ thẳng vào mặt Nam mà chửi.

“Biến thái gì ! Chính cô xách nhầm chứ ai vào đây ! ”

“Sao lại chỉ có tại tôi ?! Chính vì anh xài giỏ màu đỏ nhìn gái tánh quá nên mới có nhầm lẫn vậy đó ! ”

“Cô... cô... cô. ” – Nam thiệt là tức chết đi được mà. – “Không phải tôi muốn xài mà là Pêu chọn nên tôi mới xài. ”

“Đồ người xài mà để chuột chọn. ”

“Cô...!! ”

“Ồ ? Nam ? Sao cái quần cậu lại ở đây ? ” – Đang trong cuộc chiến này lửa thì bất ngờ một giọng nói ngu ngơ ở đâu vang lên.

Nam và San quay phắt lại thì thấy Huy đang nhìn cả hai ngạc nhiên còn tay thì cầm lủng lẳng chiếc quần lót của Nam. Tất nhiên San thấy thì Nam cũng thấy !

Thiên Nam chạy lại giật phắt từ tay Huy rồi ém đi, mặt hơi đỏ. Huy thì ngạc nhiên rồi nhìn sang San. Nam trước giờ chẳng bao giờ ngại vì những chuyện thế này nhưng chẳng lẽ, trước mặt cô bé này lại ngại ? Quái quái thân hồn gì đây...?

Nam im lặng một hồi, anh quay lại nhìn San, trông tức giận:

“Sao quần tôi lại nằm giữa sân ? ”

“À... ” – San hơi đờ, nó nhìn thì biết ngay vì khi nãy chạy quá nhanh mà cái quần bị rơi ra. Nhưng quan trọng hơn là vì sao cái quần có thể rơi ra khi San chạy nhanh thì San không dám khai ra, nó nghĩ Nam sẽ giết nó chết mất.

Nam nhìn San và nhận ra nó đang sợ sệt gì đó ngay. Anh có linh cảm xấu, thế là nhìn xuống cái giỏ của mình. Tả hòa tâm tư, Nam đó người ra, khi này anh nhìn không kĩ, giỏ thì nhìn kĩ, anh...

Nam nuốt cục tức vào trong rồi nhìn San:

“Cô... cô làm đứt khóa giỏ tôi.”

Huy nhận ra vấn đề gay to với San San rồi. Huy biết cậu với Nam quen biết nhau từ rất lâu nhưng thôi lần này tạm quên đi tình cảm đó vì giờ cậu muốn giúp San San hơn.

“San San, chuẩn đi tắm biển, kệ cậu ta đi, cậu ấy tự có cách sửa nó.” – Rồi Huy đặt tay tay lên xoay vai San lại rồi dẫn nó đi về phòng.

San nín thinh, nó biết mình có lỗi nhưng nó dự sẽ kiếm cách sửa giỏ cho Nam sau.

Khỏi phải nói thì cũng biết Nam đang tức đến xì khói mà chẳng thể làm gì. Đồ lót bị rơi ngay giữa đường đi, khóa thì bị gãy, tất cả đều vì con nhỏ tên San San cả, vậy mà giờ bạn của anh, Anh Huy thì lại trở thành đồng minh của con bé mà ăn hiếp anh.

“Này!!!!!!!” – Nam kêu lớn nhưng chả ai thèm quay lại.

Vậy là đã đến giờ xuống biển rồi, ngày còn dài và thời gian thỏa sức vui chơi tự do như quyền Strongest Students dành cho họ còn rất nhiều. Câu chuyện trong chuyến đi này chưa hề chấm dứt, ngay cả việc họ sắp xuống biển tới đây cũng tồn tại một câu chuyện thú vị đang chờ họ phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 39: Đùng Tin Chàng Trai Không Nhắm Mắt Khi Hôn Em

“Woa, biển đẹp quá !!!” – San reo lên khi nhìn thấy một vùng biển nước lấp lánh như chứa đầy hạt kim sa dưới ánh mặt trời gay gắt.

Huy và Nam im lặng, cả hai chàng trai này đều không nói bất kì câu nào mà chỉ đứng nhìn San tươi cười. Hôm nay trông Nam và Huy giống nhau kinh khủng, đến cả khi San đã chạy xuống bãi cát và nhìn lên trên về phía cả hai cũng phải bật cười.

Huy và Nam đều mang kính mát và mặc chiếc quần ngắn. Huy mặc áo sơ mi màu xanh bọt biển, còn Nam thì là sơ mi màu xanh lá. Dù là ma cà rồng nhưng có vẻ, ánh nắng gay gắt nơi này không ảnh hưởng gì đến họ. Riêng Huy thì hơi e dè vì đã lâu lắm rồi, cậu mới tiếp xúc với ánh mặt trời gắt bóng như thế. Do vậy mà Huy còn đội một chiếc mũ phớt, còn Nam thì không, có vẻ như Nam thích nghỉ với điều kiện thời tiết thế này hơn Huy.

San nhìn lên, nó im lặng trong thoáng chốc vì nó nhận ra trông Huy và Nam giờ đây thực rất đúng là hai mỹ nam. San không thể hiểu nổi, đôi khi nó thấy hai người thật bình thường nhưng đôi khi, nó thấy họ như trung tâm của vũ trụ vậy, những tia sáng bùng lên xung quanh họ và mọi ánh mắt bị thu hút hướng về. San biết ở đây không chỉ có nó mới nhìn nhận như thế mà là rất rất rất nhiều người nhìn nhận như thế. Vì cả bãi biển này, ngoài những người trong đoàn thì kể cả những người xa lạ cũng đưa mắt nhìn về.

Đúng thôi, vì trông họ thực rất tỏa sáng.

“Này, sao hai anh cứ đứng đờ ra thế?” – San chạy lại hỏi.

“Bộ cô không nhận thấy hôm nay trời nắng lắm hay sao?” – Nam nhăn mặt hỏi lại, một tay anh để cao hơn trán như đang che ánh nắng hắt vào tầm mắt.

San nghe xong, nó thấy lạ quá, nó nghĩ chẳng lẽ hai tên này sợ đen da, con gái như San còn chẳng sợ, thế thì quái gì hai tên này lại phải sợ????

“Tôi không sợ đen thì mắc gì hai anh sợ?”

“Không phải sợ đen.” – Huy tiến lại gần San, gỡ chiếc mũ phớt ra rồi đội cho San San – “Mà là da chúng tôi miễn cảm với nắng từ khi sinh ra.”

San hơi đỏ ra vì hành động của Huy ân cần quá. Cậu đưa mặt sát lại gần nó, đưa nhón trỏ chạm nhẹ lên mũi San rồi mỉm cười thật tươi.

San dù quen với những trò đùa của Huy nhưng hôm nay cậu hành động dễ thương hơn thường ngày và nó có hơi bối rối. San chưa kịp phản ứng gì thì nó thấy Huy bị kéo tụt lại phía sau.

“Cô làm gì mà đờ ra như con ngốc vậy?” – Nam nói.

“Tôi tôi tôi có đâu.” – Đúng là nó như con ngốc, San còn thấy thế vì tự nhiên giờ nó bị lấp bấp mắt rồi – “Nhưng... hai anh là anh em hay sao mà giống nhau thế? Làm gì có chuyện trùng hợp bị bấp mắt như nhau?”

Nghe đến đây, Huy và Nam bỗng khựng lại. Cả hai nhìn nhau, không nói gì. Thiên Nam không tỏ vẻ lăm lăm rồi anh tiến về phía trước, ngang qua mặt San vì anh biết, Huy giỏi gỡ lấp những vấn đề như thế này hơn anh.

“À thì... cũng có chút quan hệ.” – Huy cười.

San thấy vậy thì cũng hiểu. Mỗi người đều có bí mật, nếu họ muốn nói, họ đã nói, vì vậy chẳng cần phải tọc mạch chuyện gì cả. Đối với San, chuyện ấy chẳng quan trọng mấy.

Trời ngớt nắng và mát mẻ hẳn. Lúc này, San mới nắm lấy tay Huy, mỉm cười thật tươi:

“Trời mát rồi, đi chơi thôi!”

Rồi San kéo Huy chạy xuống bờ cát trắng tinh bên dưới.

Hai tay Huy buông lỏng rồi không biết cậu nghĩ gì lại nắm chặt lại bàn tay San. Trong phút chốc, Huy nhận ra, điều khiến cậu trêu ghẹo cô bé chẳng có tí nổi bật này kể từ ban đầu chính là vì San rất giống một người... người Huy yêu thương hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này.

...

Người con trai ấy đứng trên gò cát cao mà nhìn xuống hai con người đang vui vẻ, anh không hiểu cũng không biết lòng mình lúc này, chỉ biết anh cảm thấy không vui chút nào và cũng không còn cảm thấy thú vị gì với việc chơi biển nữa.

“Ra biển mà mặc quần short với áo thun tắm. Đúng là con nhỏ quê mùa.” – Một cô nàng nói. Dù trí nhớ của Nam không thuộc hàng tốt nhất nhưng anh vẫn nhận ra đó là một cô gái cùng đoàn, anh dù không để tâm nhưng chỉ cần nhìn sơ qua là cũng có thể ghi vào trong trí nhớ.

Cô gái ấy thấy Nam đang nhìn mình thì vội bịt miệng lại vì cô ta có nhớ đến lời Thanh Mai:

“Nếu muốn cùng đội với Thiên Nam thì thi vào Kaisoul đi. Không thì ráng của cho bằng được anh chàng đó rồi lên mặt cũng chưa muộn. Có ta là đồng đội của Thiên Nam, các người đừng đến cô ta, không sợ làm phật lòng anh ấy à?”

Cô nàng mới nghĩ, Thiên Nam chắc hẳn đã nghe những lời không tốt của cô về San San và anh ấy sẽ ghét cô mất – theo như lời Thanh Mai nói.

...

Anh Huy và San San chạy nhanh quá đến mức mà té ào ra rồi ngã lên người nhau như lần đầu họ gặp nhau vậy.

Mặt đối mặt, môi kề môi... nhưng họ chưa hôn nhau.

Huy và San đỡ người ra, nếu như lần đầu Huy rất tỉnh thì giờ bộ phận thực hiện hành động của cậu bị tê cứng hoàn toàn, giống như San San vậy.

Huy nhìn San rất rõ, rất gần, cậu còn nhận thấy mắt cô bé màu nâu nâu. Họ dường như không còn để ý gì thế giới bên ngoài, tại bãi biển này, thời gian như đứng lại và hình như chỉ có họ tồn tại.

Họ không vô hình nên hành động của họ, ít nhiều cũng bị vài người thấy. Trong đó, có một ánh mắt luôn hướng về phía cả hai.

Sau một hồi, San San như sực tỉnh, nó ngồi dậy và tiếp đó, Huy cũng ngồi dậy. Vừa ngồi dậy thì họ nghe tiếng nói thất thanh của một cô gái.

“Ôi trời ơi!! Xem Thiên Nam làm gì kìa!!” – San nhìn sang thì nhận ra đó là một cô nàng trong đoàn. Nhưng quan tâm gì cô ta, điều San quan tâm lúc này cũng là điều Huy quan tâm, chính là về Thiên Nam.

Họ đưa mắt nhìn và sững người.

Trước mắt họ là hình ảnh Thiên Nam đang ôm hôn một cô nàng nóng bỏng trong tay. Trông họ như đang quên đi thế giới bên ngoài và có vẻ Thiên Nam rất giỏi trong khoản này mà cô nàng trong tay anh giờ đây đang đắm chìm trong những gì anh dành cho.

San San không biết nói gì nữa, nó không hiểu chuyện quái gì đang diễn ra, Thiên Nam đâu có quen cô ta trước đó và... đây là lần đầu tiên San thấy Nam như thế.

Không biết nó có tưởng tượng hay không mà San thấy ánh mắt Nam đã liếc nhìn nó trước khi anh giật phắt cô nàng nóng bỏng mà anh đã ôm trong vòng tay ra với gương mặt lạnh lùng và bước đi mà không hé môi một lời.

Cô gái bị Nam giật phắt ra ngồi đờ người trên nền cát vì quá ngạc nhiên. Người con trai ấy khi nãy còn ôm hôn cô vậy mà giờ lại giật phắt cô ra và rồi đi

với ánh mắt lạnh băng không một lời.

Anh Huy nhìn San San và thấy nó đang im lặng mà sững sờ. Vì hiểu Nam nên Huy có thể đoán được nguyên nhân vì sao Nam ôm hôn cô nàng kia lại không hề nằm ở chỗ cô ấy.

Mà tại nơi ánh mắt Nam hướng về.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 40: Giống Bối Yêu Thương, Không Phải Hình Dáng

Nam đi vào khu nghỉ dưỡng rồi dừng lại một góc, anh ngồi xuống chiếc ghế đá đặt ngay sau quầy lưu niệm.

Khung cảnh ở đây tuyệt đẹp, trước mắt anh là một bãi cỏ xanh mướt và hồ nước nhỏ được bao bởi các loài cây nghiêng mình. Cây nào cũng nở rộ hoa: hoa xanh, hoa hồng, hoa đỏ, hoa tím cứ thế mà đua nhau khoe sắc và rũ xuống mặt hồ tĩnh lặng.

Cảnh đẹp cũng cần có người ngắm nhưng Nam thì chẳng để tâm chút nào về điều đó. Anh cảm thấy buồn bực kinh khủng mà không biết cách nào giải tỏa, anh thậm chí còn chẳng biết rõ anh đang buồn bực vì chuyện gì.

Thiên Nam biết mình vừa đặt nụ hôn lên một cô nàng mặc bikini nóng bỏng nào đấy trong đoàn và mọi người đều nhìn theo khi thấy hành động ấy. Nhưng đó không phải là điều Nam quan tâm, cô gái ấy, thậm chí anh còn chẳng nhắm mắt khi hôn cô ta thì quái gì anh phải bận tâm về cô ta.

...

Anh thực sự không biết tâm trạng của bản thân xấu đi vì điều gì. Thực ra, nói đúng hơn, Nam biết nguyên nhân nhưng anh không dám nhìn nhận nó.

“Woa, ở đây cảnh đẹp thật đấy!” – Giọng nữ vang lên, Nam quay lại nhìn vì anh cứ tưởng câu nói ấy của một người anh mong đợi nhưng không, đó là một cô nàng lạ hoắc mặc bikini bên trong, còn bên ngoài thì khoác chiếc khăn tắm.

Thiên Nam thấy có người đến thì liền đứng dậy, anh muốn ở một mình ngay lúc này hoặc nếu không thì phải cùng với người anh quan tâm, chứ không phải bị làm phiền bởi bất kì người xa lạ nào.

“Này.” – Cô nàng vội chạy lại chặn đường Nam – “Anh không nhận ra tôi sao?”

Thiên Nam không đáp, trông anh chẳng có vẻ gì quan tâm cả.

“Nè, anh đúng là lạnh lùng thật đấy. Tôi là người đã va phải anh ở nhà hàng đấy.”

Dù không muốn nghe nhưng tiếng nói hiển nhiên vẫn cứ lọt vào tai và lúc này, Nam mới nhớ ra. Anh quay sang nhìn cô gái đang mỉm cười thì nhận ra đúng là cô nàng xinh đẹp mà bọn con trai tôn là nữ thần và San San trầm trồ khen ngợi.

“Nhìn anh như thế chắc là nhớ ra tôi rồi chứ gì?” – Thanh Mai nháy mắt.

“Cô muốn gì?” – Nam hỏi.

“Aizz, đúng là đoán không lầm, giọng anh lúc nói chuyện với người khác thì khó gần thật, còn với San San thì ấm áp ghê.”

Lại San San. Anh không muốn nhớ hay nhắc gì về con người ấy, vậy mà thể quái nào càng không muốn lại càng đến? Nam thực sự chỉ cần nghe cái tên là cảm thấy phát bực và không muốn làm bất cứ thứ gì nữa ngay lúc này. Điều đó cũng có nghĩa, nếu là con trai, anh thậm chí sẽ bóp cổ chết tên đó mà yêu cầu hãn cảm miệng lại. Nhưng đây là con gái thì lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Nam không nói gì rồi anh quay sang, nhìn Mai bằng đôi mắt lạnh băng và đầy đe dọa của một con thú săn mồi.

“Nếu cô còn nhắc cái tên đó lại một lần nữa, tôi sẽ giết chết cô đấy.”

Và tất nhiên, Thanh Mai rất sợ Nam. Trông anh chẳng có vẻ gì là không dám làm điều đó hết.

Thật vậy, Mai lo sợ là một điều đúng đắn vì Nam là ma cà rồng nên những chuyện thế này, không có gì là quá to lớn với anh. Dù Nam không thích sát sinh con người nhưng nếu khiến anh điên lên hay vào trường hợp cấp bách, Nam có thể trở nên nhẫn tâm hơn bất cứ ai.

Thiên Nam thấy Thanh Mai tái mặt đi cũng biết cô nàng này sẽ nghe lời. Nam không quan tâm cô ta có nghe lời hay không, anh chỉ mong cô ta ngậm miệng lại và đừng nhắc đến cái tên ấy nữa.

“Anh... đang ghen?” – Mai nói khi Nam quay bước đi. Cô nàng này đúng gan, bị đe dọa thế mà vẫn cố tình hỏi.

Cũng vì lẽ đó, Nam quyết định đứng lại nghe hết những gì cô muốn nói vì dù sợ, Thanh Mai vẫn ráng nói, điều đó có nghĩa, có gì đấy rất quan trọng đối với cô ta trong cuộc đối thoại này. Nam không hiểu nhưng anh có linh cảm, điều quan trọng của cô ta sẽ khiến Nam nhận ra một điều gì đấy anh chưa bao giờ cảm thấy trước đó.

“Nói đi, tôi sẽ không giết cô đâu. Ghen ở điểm nào? Với ai?” – Nam thay đổi thái độ 180 độ.

Thanh Mai cũng nhận ra điều đó, thế là nói tiếp:

“Với cậu bạn cùng đội, không nhầm thì tên Anh Huy nhỉ? Khi anh và cậu bạn ấy xuống biển đã thu hút rất nhiều người vì vậy việc xác định vị trí của hai người là không khó. Tôi đã quan sát thái độ của anh với San San và nhận ra anh bắt đầu tức giận khi San San nắm lấy tay Huy và vui đùa trông cực hạnh phúc, rồi đạt đỉnh điểm đến mức anh ôm hôn cô nàng khác là sau khi thấy Huy và San ngã lên người nhau. Thế không phải ghen thì là gì?”

Nam nghe không sót một chữ và... anh không biết nói gì hết, trông Nam lúc này không còn căng thẳng như khi nãy và anh cũng không đe dọa như khi nãy dù câu nói của Thanh Mai từ A đến Z toàn về San San cả.

“Cô theo dõi chúng tôi?” – Nam chỉ biết nói một câu như thế này ngay lúc này.

“Không, chỉ là tôi thích quan sát hai người thôi.” – Thanh Mai mỉm cười rồi cô nàng khoanh tay tiến đến gần bờ hồ, đưa mắt nhìn ra xa – “Anh là người đầu tiên dám không mỉm cười với tôi, dù tôi đã nở nụ cười với anh nhiều lần. Cũng là người đầu tiên tôi gặp mang ánh nhìn lạnh lùng đến thế nhưng điều khiến tôi quan tâm đến anh và cả cô gái kia chính là ánh nhìn, tông giọng và cả lời nói hoàn toàn khác xa với người khác mà anh dành cho cô ta. Dù anh không công nhận nhưng hành động của anh đã phản bội anh.”

“Cô thích tôi sao?” – Nam hỏi và Thanh Mai bất ngờ kinh khủng.

Cô ấy mỉm cười, lắc đầu:

“Không, tôi để ý vì anh rất giống một người.”

Nam nhướn mày lên, là ai kia chứ?

“Sự quan tâm đặc biệt anh dành cho cô ấy khiến tôi nhớ lại rất nhiều điều trong quá khứ, chỉ thế thôi.” – Mai nhún vai, trông cô lúc này rất buồn.

Nam nhìn vào mắt Mai và anh biết cô nói thật, dù anh không quan tâm mấy về sự thật nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy được nỗi buồn trong mắt cô ấy. Điều khiến Nam đứng lại và lắng nghe Thanh Mai từ đầu đến giờ, rốt cuộc cũng chỉ vì một người. Người đó – theo Thanh Mai là nguyên nhân khiến Nam trở nên buồn bực, cũng là yếu tố để kết thành lí do khiến Mai quan sát Nam.

Thiên Nam không hiểu, rốt cuộc là anh đang bị làm sao chứ? Anh không hiểu bản thân mình ngay lúc này, đối với anh, mọi thứ bao gồm suy nghĩ, hành động... hay nói rõ hơn là cả bản thân anh, anh không còn nhận ra. Nó giống như một người xa lạ mà anh chưa bao giờ biết, thậm chí còn chưa bao giờ nhìn thấy trong cuộc đời mình.

“Hahahahaha, đồ cậu bắt được tớ.” – Giọng cười lớn của hai đứa trẻ vừa chạy, vừa đùa giỡn phá vỡ không gian lặng yên lúc bấy giờ.

...

Khoan đã...

...

Nam...

...

Chuyện gì thế này...

...

Anh cảm thấy đau đầu quá ...!

Và...

Anh nhìn thấy thứ gì đấy...

“Cậu đứng lại xem nào!” – Một cô bé cột tóc hai chùm trạc 8,9 tuổi vừa chạy, vừa xách cây chổi đuổi theo cậu bé phía trước.

“Lêu lêu, đúng là con gà, chạy chậm thế mà bắt chẳng được.”

“Này, anh không sao chứ ?!” – Thanh Mai hốt hoảng chạy lại khi thấy Nam ôm chặt đầu mình và đau đớn khốn cùng.

Đầu óc Nam như muốn nổ tung, có rất nhiều hình ảnh mờ ảo hiện về mà dường như anh chỉ nghe tiếng nói vang lên và thấy thấp thoáng hình ảnh của hai đứa trẻ: một nam, một nữ. Tiếng cười đùa của chúng như muốn đập nát óc anh ra.

“Mẹ ơi, con không chơi với bạn đó đâu. Người gì dữ quá !” – Cậu bé núp sau chân mẹ mình rồi đưa tay chỉ về hướng cô bé cột tóc hai chùm đứng đối diện.

“Cậu nói ai dữ !”

“Huhuhuhuhuhuhuhu !!!!!!!”

Thế giới xoay vòng, khung cảnh xung quanh như bị đảo lộn. Trong mộng tưởng, anh nhìn thấy một nơi rất đẹp, đồng cỏ trải dài thẳng tắp và bên cạnh là gì đây toàn màu hồng nhạt.

“Á !!!!!!!” – Tiếng hét vang lên ! Là của Thanh Mai !

Hai đứa trẻ vui đùa khi này hoảng hồn. Vì chính chúng do quá đùa giỡn mà vô tình đẩy Mai ngã xuống hồ.

“Cứu !!! Tôi không biết bơi !!” – Mai giãy giụa trên mặt hồ, dù là hồ nhỏ nhưng vẫn khá sâu.

“Cứu tôi với !! Nam !!! Thiên Nam !!! Tôi không biết bơi !!!”

Mặc sức cô nâng la hét, Nam vì quá đau đầu và anh dường như đang chìm trong một giấc mộng vậy nên không thể nghe hay biết gì về tình hình ngay lúc này.

“Nam !!!!!!!” – Thanh Mai hét vang lên và sau đó, sặc nước rồi chìm ngấm.

“Anh ơi !! Cứu chị ấy đi anh !!!” – Hai đứa trẻ vội chạy lại túm áo Nam giật mạnh với gương mặt hoảng hốt và đầy nước mắt.

Thiên Nam lúc này mới sức mình, khi hai đứa trẻ không còn đùa giỡn, đầu Nam cũng bắt đầu ngót đau và giờ, anh mới nhận ra tình hình nguy cấp lúc bấy giờ.

Thiên Nam vội nhảy xuống hồ ngay. Hai đứa trẻ đứng trên bờ lo lắng, nước mắt rơi đầy. Chúng, từ khi xuất hiện với việc chạy giỡn cùng nhau đã khiến Thiên Nam cảm thấy như có hàng ngàn mũi kim đâm vào đầu và một cái búa bổ nát óc anh ra.

Những đứa trẻ vui đùa Nam đã từng thấy rất nhiều trong cuộc đời nhưng tại sao lần này lại khiến anh trở nên như vậy và những hình ảnh kì lạ Nam không biết là gì và từ đâu đến mà xuất hiện như một cuốn phim hỗn độn trong trí anh.

Những hình ảnh ấy rốt cuộc là gì ? Vì sao lại xuất hiện trong trí anh ngay lúc này hay nói cách khác là cho đến tận bây giờ ?

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 41: Ảnh Hưởng

Huy và San ngồi trên bãi cát mà nhìn ra biển xanh thăm thẳm xa tận về phía chân trời. Gió biển cứ thổi và những lọn tóc của họ bay phấp phới.

“Cô ổn chứ ?” – Huy hỏi.

San nghe liền quay sang nhìn Huy, Huy không nhìn nó mà vẫn đưa đôi mắt hướng về phía biển. Câu hỏi của Huy, San không rõ cậu có ý gì.

“Tại sao lại không ổn ?” – Theo San thì chẳng có gì đáng không ổn ở đây hết.

Huy quay sang nhìn San:

“Đừng thích cậu ấy, tôi xin cô.”

Nghe đến đây, San không biết phải nói gì nữa, nó hoàn toàn không hiểu ý Huy muốn nói là gì, nó có nghĩ đến một số trường hợp nhưng San hoàn toàn không dám tin chắc đó là sự thật.

“ Ai cơ ? ”

“ Hoàng Thiên Nam. ” – Huy đáp lại ngay.

Ánh mắt Huy lúc này nghiêm túc kinh khủng, trông cậu chẳng có vẻ gì là đùa cợt hết. San không hiểu. . . nó cảm thấy rất bối rối. Một phản ánh mắt Huy dành cho, một phần lời nói của cậu ấy. Hoàng Thiên Nam rõ ràng đối với San chẳng là gì, tuy San từng nghĩ nó đã thích anh ấy nhưng đó chỉ là lầm tưởng với sự ngưỡng mộ. San không thích Nam nhưng phải có lí do đó Huy mới đặt câu hỏi đó.

“ Ánh mắt cô nhìn Nam và cô nàng khi nãy rất là cảm xúc. Và giờ trông cô cũng như đang buồn vì việc đó. ” – Huy thờ dãi.

“ Không có, chỉ là tôi ngạc nhiên, lần đầu tiên tôi thấy Nam như thế. Thật sự là rất lạ. Kể cả khi anh ấy kéo cô nàng ấy ra và bỏ đi, cũng rất lạ. Thậm chí lần đầu chúng tôi gặp nhau, ánh mắt Nam cũng không lạnh đến như thế. ”

Huy hiểu San đang nghĩ gì, cậu cũng biết cậu chẳng thể kết luận một cách rõ ràng tình cảm San dành cho Nam. Nhưng cậu cũng tự hỏi rằng có thật là San San chính là lí do khiến Nam trở nên kì lạ như thế hay không. Anh ấy hôn người con gái khác – điều này Huy biết rõ và thấy vô số lần. Nhưng, chưa bao giờ Huy thấy Nam như thế.

Ánh mắt Nam khi liếc nhìn về phía San đã nói rõ tất cả. . .

Không phải là lạnh lùng như San nói.

Cũng không phải là vô tình như cô gái kia hay mọi người nghĩ.

Mà là. . . rất đau đớn.

Ánh mắt ấy cho thấy rằng Nam đang đau đớn, hoàn toàn là đau đớn.

Huy nhìn San rồi mới nghĩ, chẳng lẽ Thiên Nam lại có hứng thú với kiểu con gái như San San. Huy hoàn toàn đánh giá rất cao San nhưng San San – nếu xét theo tổng quan, nó chẳng có gì đặc biệt.

Vậy thì chẳng lẽ. . . San đã cho Nam thấy sự đặc biệt nào đó mà nó có. Điều mà mọi cô gái khác không bao giờ có thể làm được.

“ Mà thôi, tôi không thích tắm biển nữa. Chúng ta đi tắm suối nước nóng đi. ” – San phấn khởi rồi đứng dậy, mỉm cười thật tươi với Huy.

Anh Huy không cười, cậu nhìn lên San San, đang rất suy nghĩ. San San giục Huy đứng lên rồi nó quay lưng lại, bất ngờ, bàn tay Huy nắm lấy tay San.

“ San này. ” – Ánh mắt Huy nghiêm túc cực kì, trông đầy trông đợi – “ Biết đâu tương lai, tôi sẽ thích cô nhi ? ” – Huy hơi cười nhẹ, giống như cậu cũng phải bật cười vì câu nói của mình vậy.

Họ nhìn nhau, một chàng trai trẻ có đôi mắt buồn vẫn ngồi trên nền cát, một tay đặt trên gối, một tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô gái đang im lặng và đứng thẳng giữa trời xanh.

Họ nhìn nhau.

Vô thanh và rất lâu. . .

“ Haizz. ” – Tiếng thờ dãi cực bực phá vỡ không gian lặng yên của họ.

Giật mình nhìn ra sau thì phát hiện ra sau lưng Huy là một con chuột bạch đeo cái kiếng đen nhỏ, nằm gối đầu và chân bắt chéo.

Là Pêu !

“ Cậu. . . ! ” – San ngạc nhiên, nhắc mới nhớ, giờ nó mới thấy Pêu xuất hiện.

Pêu ngồi lên, nó mở kiếng ra rồi nhìn San kiểu “ thanh niên nghiêm túc ”:

“ Cô có thể mua cho chúng tôi vài thứ để uống được không ? Tôi cũng muốn đi tắm suối nước nóng. ”

Huy nghe xong liền quay sang nhìn Pêu, cậu tự hỏi ở đâu ra cái kiểu nhờ vả mà giọng cứ như sai khiến người khác thế chứ. Với lại cậu cũng thấy ngạc nhiên về ý định của Pêu vì chuột như nó mà xuống tắm suối nước nóng chắc là muốn rụng lông hết rồi. Anh Huy vẫn nhớ rất rõ là con này tuy như ông cụ non nhưng điệu cực kì điệu, do vậy mà hơn mấy trăm tuổi vẫn trông như chuột sơ sinh.

San nghe xong cũng khá ngạc nhiên nhưng nó nghĩ nên đi mua vài thứ nhằm giúp Huy và bản thân nó thoát khỏi những cảm xúc hỗn độn quá lâu. Nó muốn cả hai thư giãn một chút.

“ Okay, tôi sẽ đi mua. ” – Rồi San mỉm cười, chạy đi.

Huy nhìn thấy San như thế, rồi quay lại nhìn Pêu mặt đang rất hình sự, cậu mới thờ dài. Huy không thông minh bằng Nam nhưng không đến nỗi ngu, cậu hiểu Nam thì đủ biết cậu đã tiếp xúc với Nam bao lần mà Pêu lúc nào cũng đi theo Nam, đồng nghĩa với việc dù muốn hay không thì lần cậu thấy Pêu cũng nhiều như lần cậu thấy Nam vậy .

Đương nhiên, đã quen mặt nhau thì tính cách dù không hiểu tuốt tuột thì cũng phải biết đôi chút.

“Tính trách móc chứ gì. ” – Huy nói.

Pêu liếc xéo một cái, ánh nhìn trông rất sắc:

“Nói thế là ý gì ? ”

Huy cười, lắc đầu, cậu tự hỏi con chuột này hôm nay ngu ngốc thật hay biết giả nai vậy ?

“ San San có ảnh hưởng đến Nam, đúng không ? ”

“ ... ” – Pêu im bặt.

Huy nhìn sang Pêu, thấy biểu hiện lặng câm và đầy suy nghĩ của nó, Huy biết ngay cậu đứng.

“ Không rõ là thích hay không, nói yêu thì càng không thể nhưng hoàn toàn là có ảnh hưởng. ”

“ Phải. ” – Giờ Pêu mới công nhận. – “ Và cậu cũng thích cô ta ? ” - Pêu hỏi lại. Huy biết Pêu luôn đứng về phía Nam và làm mọi thứ tốt nhất cho Nam, nếu San San có ảnh hưởng đến Thiên Nam mà Huy còn có tình cảm với San, Pêu chắc chắn sẽ thấy rất phiền lòng.

“ Tôi không biết. ” – Huy trả lời.

Pêu nhú mày, chuột không rõ cậu ấy đang nghĩ gì.

“ Cô ấy có ảnh hưởng đến tôi nhưng thích thì không biết. Hình như là y hết tình cảm của Nam vậy. ”

“ Trời đất. ” – Pêu lấy cái tay đập vào mặt, vẻ thất vọng, nó ngồi bịch xuống đất, thờ dài – “Sao con nhỏ lăm lờ ấy lại có ảnh hưởng vậy chứ?”

Huy đang suy nghĩ và cậu chắc Pêu cũng không biết Nam đã hôn một cô nàng lạ hoắc ngoài bãi biển (điều này thực ra chẳng có gì lạ hết), chỉ có điều, ánh mắt Nam nhìn San San khi ấy thực rất đáng buồn.

Nếu Pêu có thể nhìn thấy, Huy tin Pêu cũng sẽ có cùng suy nghĩ với cậu.

Không ai hiểu Nam hơn Huy và Pêu.

Có vẻ như San San đã bước vài bước thật chắc vào cuộc đời Nam – điều mà thậm chí dù chỉ bước một bước, đã là chưa ai có thể làm được trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 42: Hiểu Lắm Chồng Chát Hiểu Lắm

Hai người, một chuột cùng tiến vào khu resort để đến với suối nước nóng đầy hấp dẫn. Khác với không khí khi này, giờ thì San San và Anh Huy đang cười thật tươi khi nói về những kỉ niệm họ đã có mà đối phương không biết tại trường Kaisoul.

“ À, giờ chơi chạy đua đi. Ai thua sẽ trả tiền đồ ăn ở suối nước nóng. ” – San nảy ra ý tưởng. Pêu trầm nghĩ: “ Đồ con nít. ” nhưng Huy lại cười rất tươi và đồng thuận theo ý San.

“ Đây Pêu, chơi với tụi này đi. Có gì tiền Nam trả. ” – Huy rủ nhưng Pêu bủi môi kiêu: “ Tôi không phải là con nít. ”.

Thấy Pêu vậy, Huy và San cũng hiểu ý nó. Để xem con chuột này lì lợm đến đâu, thế là San quyết định nói khích Pêu:

“ Chân chuột, làm gì có cửa thắng mà dám chơi. ”

Nghe xong, Pêu “ hớ ” lên một tiếng cực bực. Nó nhìn San thì thấy con bé đang mỉm cười đắc ý nhìn, Huy hiểu ý San và cũng biết ngay con chuột này đã dính chấu.

“ Okay chơi luôn. Sợ gì. ”

San San giờ hai tay lên “hura”. Rồi họ lấy mép của một viên gạch trên đất mà làm vạch xuất phát. San bắt đầu cao giọng đếm.

“ 1 ! 2 ! 3 !!!!!!!! ”

San chạy hùng hục như một cỗ máy, nó nhìn sang trái – không có ai, nó nhìn sang phải – không có ai. Haha, vậy là nó đang đứng nhất, cố lên cố lên, cố lên, chạy thật nhanh vàooooo !!!

Cơ mà sao đằng sau im ắng thế nhỉ ???

Nghĩ đến đây, San thắng cái rẹt, nó đứng rồi quay lại nhìn.

Chuyện gì vậy chứ ? San nhú mảy khi nó thấy Huy và Pêu đang đứng sững lại nhìn một thứ gì đó, trông họ rất bất ngờ và có vẻ căng thẳng nữa.

San chạy lại ngay:

“ Huy, Pêu, hai cậu nhìn... ” – Câu nói bị đứt quãng khi San liếc mắt nhìn sang bên trái.

Chuyện gì thế này ? Thiên Nam đang làm gì vậy chứ ?

Trước mắt cả ba là hình ảnh Nam đang hô hấp nhân tạo cho Thanh Mai. Cô ấy nằm trên chiếc khăn trắng mỏng, ngất đi.

San sững người, nó hiểu mơ hồ rằng Nam đang cứu người nhưng hình ảnh khi này với một cô gái khác vẫn còn ám ảnh trong tâm trí San.

Thanh Mai ho sùng sục, nước trào ra miệng và cô bắt đầu tỉnh lại dần. Thiên Nam thở phào, liếc lên thì nhìn thấy Huy, San và cả Pêu đang đứng nhìn anh. Nam dường như sững người trong thoáng chốc, anh nhìn San San đứng sát Huy bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Không biết suy nghĩ thế nào, Nam bế thốc Mai lên, chiếc khăn tẩm ướt trên nền đất, thậm chí Nam còn chẳng màng đến nó.

Nam bế Mai đến trước mặt Huy, San, Pêu. Đứng lại nhìn họ và rồi đi một cách lạnh lùng.

Anh Huy không nói gì, cậu nhìn Nam rồi quay sang nhìn San. Pêu cũng nhìn San. Và họ trông thấy con bé đang thờ người ra.

“ Không biết... có chuyện gì không nhỉ ? ” – San nói ngập ngừng – “ Để tôi đi theo hỏi có chuyện gì. ”

Tuy vậy, đôi chân San chưa nhấc bước lên thì Anh Huy đã nắm chặt tay nó lại, rồi cậu bước đến, lấy tay mình che mắt San đi.

“ Đừng đi. ”

“ Cậu bị gì thế ? ” – San kéo tay Huy ra mà quay lại nhìn cậu, trông khó hiểu.

Huy không đáp, trông cậu lúc này vừa kiên quyết như một người trưởng thành, vừa đáng thương như một cậu bé nhỏ vậy.

San San cứ quay sang nhìn theo hướng Nam bế Mai rồi đi khi này, rồi cứ cố bỏ bàn tay Huy đang nắm chặt không buông lơi ra.

“ Tại sao cậu không cho tôi đi ?! ” – San dường như hét lên.

“ Đó là chuyện của cậu ấy, đừng xen vào. ”

San im lặng và dừng lại mọi hành động sau câu nói của Huy. Bản thân Huy, cậu nói câu ấy, không phải cậu không muốn ai quan tâm đến Thiên Nam. Chỉ là Huy biết, nếu cứ để San chen vào cuộc sống của Nam, sẽ có gì đấy xảy ra mà thậm chí bản thân cậu cũng không biết đích xác là gì, Huy chỉ biết, cậu không muốn điều đó xảy ra, hoàn toàn không muốn.

Pêu im lặng, nó nghe hết tất cả và nó cũng chẳng biết nói gì. Nó không thể ngăn Huy lại nhưng cũng không thể giục San chạy theo Nam. Cảm xúc của Huy và cả San hiện tại đều rất hỗn loạn. Pêu biết một câu chuyện đang dần hình thành như những mảnh ghép đang dần xếp thành một bức tranh kể từ khi nó thấy ánh mắt Nam ngược nhìn lên và hành động của Anh Huy dành cho San San.

San San sau một hồi giãy giụa, nó đứng im, mắt nhìn vô định về phía trước. Nó nghe Huy nói nhưng nó không có bất kì câu nào đáp lại.

“ Để tôi đi... ” – San nói nhẹ nhàng, chẳng lẽ sau bao nhiêu điều Huy nói, San vẫn muốn chạy theo ? – “ Chúng ta cùng một đội và chúng ta phải cần có nhau. ”

San nói, rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không nhấn âm và cũng không có bất kì hàm ý nào nhưng bàn tay Huy lại buông lơi ra khi San nói xong. San nhìn Huy rồi nó chạy đi.

Anh Huy nhìn bóng dáng San khuất xa, trước mắt cậu, cô gái ấy đã biến mất.

“ Chúng ta cùng một đội và chúng ta phải cần có nhau. ”

Anh Huy cười, nụ cười nhạt thêch. Lâu lắm rồi cậu mới nghe những câu nói như thế ở một con người. Huy không biết vì sao tay cậu lại buông ra nhưng Huy cũng không nuối tiếc gì khi bản thân đã không thể ngăn San San rời đi.

Vì San khiến Huy nhớ lại rất nhiều điều mà cậu đã mất đi từ rất lâu đến mức Huy không còn nhớ tất cả đã bắt đầu từ đâu và ngay lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 43: Đứa Trẻ Trong Thân Xác Người Lớn

PART I

Sau khi được bác sĩ chăm sóc, tình hình của Thanh Mai đã tốt lên rất nhiều.

“Cứ để cô ấy ngủ một giấc, sẽ không sao đâu.” – Cô bác sĩ mỉm cười, nhẹ nhàng căn dặn mọi người.

Sau khi đóng cửa phòng lại cho Mai nằm nghỉ, bọn con gái cứ xì xầm về chuyện Thiên Nam bế Thanh Mai trên tay nhưng Nam thì không quan tâm, anh lúc này trông lạnh lùng và bất cần kinh khủng. Anh không tiến về phòng nam mà đi đâu đó. San đứng im lặng, nó nhìn anh và nó quyết định không im lặng nữa, nó chạy theo là vì muốn biết anh đã xảy ra chuyện gì chứ không phải cứ để anh tiếp tục như thế này.

“Nam!” – San chặn đường Nam.

Thiên Nam không biểu hiện cảm xúc gì, gương mặt vẫn lạnh tanh.

“Có chuyện gì vậy?” – San hỏi hơi ngập ngừng.

“Ý cô là sao?” – Nói rồi, Nam bước sang một bên để tiến lên phía trước, anh bỏ mặc San San lại.

Thiên Nam chân dài hơn San nhiều, một bước chân của anh bằng ba bước chân của nó, thử hỏi đuổi theo con người này có một không chứ khi anh ta còn cố tình không muốn nghe lời nó nói.

“Này.” – San cứ đi gọi với theo nhưng Nam nhất quyết không quay đầu lại.

Thế là San cứ đi theo mãi, có khi nó còn chạy nữa, kêu hoai nhưng Nam vẫn cứ tiến về phía trước.

“Á !!!!”

Tiếng hét vang lên, Nam đứng lại ngay. Sự hoảng hốt thấy rõ trên gương mặt khi anh quay lại nhìn San, Nam vốn biết con bé này rất hậu đậu nên anh nghĩ có khi nó té nhào trên đất rồi chẳng chừng.

Nhưng trái với những gì anh nghĩ thì Nam lại thấy San đang cười rất tươi, hai mắt híp ríp không thấy cả mặt trời:

“Hehe, không ngờ anh quay lại.”

“Cô... cô dám lừa tôi?”

“Đành chịu, ai biểu anh không quay lại.” – San làm mặt quỷ, trông tinh nghịch.

Thiên Nam nhìn San San, anh không còn giận dữ gì cả nhưng chẳng lẽ giờ lại tươi cười với nó sau khi bị San lừa một vỏ. Nếu thế, con bé sẽ biết anh quan tâm nó ngay, không không, anh nào quan tâm nó, anh không hề quan tâm nó!

“Nè, anh giận tôi à?” – San ngây ngô nhìn.

Chết tiệt, anh chịu thua.

Thấy San lúc này khiến Nam không thể tiếp tục giả vờ lạnh lùng hơn nữa. Anh lắc nhẹ đầu, mặt hơi đỏ như con nít ấy:

“Tại cô bỏ rơi tôi.” – Bình thường ăn nói đĩnh đạc, hôm nay chàng trai này bị San làm cho ti hí trong miệng.

“Tôi bỏ anh hồi nào ???” – San mặt hốt hoảng, hai mắt nó tròn tròn lên.

“Chứ gì nữa! Cô với Huy vui vẻ thì cũng vừa vừa thôi, gì mà ôm nhau trên cát, đã vậy còn nằm im nhìn nhau nữa!” – Nam như nói hết bức xúc anh đã

kìm nén bấy lâu.

San San nghĩ gì đấy rồi nó cười gian xảo:

“Bộ thích tôi hả ? ”

“Gi ??? ” – Nam dường như “hớ” lên một tiếng.

“Đùa thôi, Thiên Nam thì làm sao thích tôi. ”

San cười ngoác miệng, tay đập đập lên vai Nam. Nam không biết nói gì nữa, tim anh sắp rớt ra ngoài khi nó hỏi anh như thế.

Bất ngờ, tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Alô ? ” – Nam quyết định nhắc máy sau một hồi suy nghĩ, chính anh cũng cảm thấy ngạc nhiên khi thấy số điện thoại ấy hiện lên.

San thấy Nam nghe một hồi, gương mặt rất nghiêm túc, San nghĩ chắc là có chuyện gì đó.

“Tại sao lại là tôi ? ”

Đó là câu thứ hai Nam nói trong cuộc đối thoại và câu cuối cùng chính là:

“Tôi biết rồi. ”

Nam cúp máy, anh cất điện thoại vào trong túi quần, nhìn San:

“Tôi đi một chút, nếu có ăn uống gì thì cô với Huy cứ ăn trước, không cần đợi. ”

“Anh đi đâu ? ”

“Một nơi thôi. ” – Rồi Nam lấy tay xoa nhẹ đầu San, đưa mặt sát lại gần nó – “Tôi sẽ về ngay. ”

Thiên Nam rời đi nhanh chóng, San San thì cứ đứng nhìn theo. Càng ngày, cử chỉ Nam dành cho nó càng ấm áp và San cũng không hiểu rằng tại sao, mỗi khi nhìn bước chân Nam, San lại cảm thấy thế giới mà anh đang sống thì tối mù như đêm 30 vậy: bí ẩn và cô độc đến khôn cùng.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Này cô đi lâu quá đó. ” – Huy lập tức can thiệp khi thấy San quay lại chỗ suối nước nóng. Cậu không đi theo San đến nơi có Nam mà ngồi đây đợi cô nàng từ này đến giờ.

“Xin lỗi, cậu đợi lâu chứ ? ” – San mặt hối lỗi. Anh Huy nghe thấy thế phì cười, có gì mà đáng xin lỗi ở đây, cô nàng này đúng là lạ người.

Sau khi đăng kí, trả tiền, mua đồ ăn xong xuôi, Huy, San và Pêu tiến đến suối nước nóng. Huy trả toàn bộ chi phí cho buổi hôm nay mặc dù San đã cố gắng thuyết phục Huy chia ba nhưng Huy cứ một mực : “Chia ba gì ? Tôi thích trả đấy. ”

Thế là San và Pêu đành “ngâm ngừng” để Huy bao toàn bộ cuộc vui chơi ngày hôm nay. Suối nước nóng mà Huy và San sẽ tắm được tách ra một bên nam, một bên nữ và chắn ngang là bức tường bằng tranh.

Pêu tắm với San. San không hiểu, Huy cũng chả hiểu tại sao con chuột ấy lại bám lấy San San dù nó ghét con bé chứ. Nhưng Pêu cứ một mực đòi tắm với San. Ban đầu Huy có ý nghĩ chẳng lẽ Pêu là chuột mà cũng ham mê sắc à nhưng nghĩ thấy vô lý quá nên rồi lại thôi.

“Thiệt là dễ chịu. ” – San nhắm mắt, ngược mặt lên trời trông thư giãn. Con chuột Pêu thì cứ hết bơi ếch đến bơi sải. San nghĩ chắc người ta mà thấy có chuột dưới nước, thế nào chỗ làm ăn này cũng tán gia bại sản cho xem.

“San San này. ” – Tiếng Huy phát ra từ bên kia tường tranh.

PART II

“San San này. ” – Tiếng Huy phát ra từ bên kia tường tranh.

“Huh ? ”

“Nói về cô đi. ”

“Nói về tôi ? Cậu muốn biết gì ? ”

“Cái gì cũng được. Cái gì mà tôi chưa biết ấy. ”

San nghe Huy nói rất rõ và nó đang suy nghĩ, còn Huy thì thấy San im bất nên cậu cũng tò mò lắm. Đợi lâu quá nên mới cất tiếng toan gọi...

“Tôi...” – Thì San bắt đầu lên tiếng – “là trẻ mồ côi.”

Nếu như San thấy được vẻ mặt Huy ngay lúc này, nó sẽ biết Huy đã kinh ngạc đến mức nào. Kể cả Pêu cũng phải ngừng mọi hoạt động lại nghe San nói:

“Tôi mồ côi, từ nhỏ sống trong cô nhi viện. Nhưng... năm tôi chín tuổi... thì...” – Đến lúc này, San im lặng, mặt trông buồn không tả được. Huy không thấy mặt nó nên không biết, chứ Pêu thấy mặt San buồn lắm, tưởng như đến mức có thể kéo tâm trạng người khác đi xuống theo.

“Chuyện gì đã xảy ra?” – Huy hỏi nhẹ nhàng.

“Cô nhi viện bị cháy.”

Anh Huy và Pêu sững sờ, đây là điều đáng buồn trong quá khứ một người và cũng là điều mà họ chưa bao giờ nghĩ đến ở một cô gái hay cười như San.

“Cô nhi viện đó tên gì?” – Lúc này, Huy không dám hỏi nữa nhưng Pêu thì bắt đầu hỏi.

San cười nhẹ:

“Nam Thành.”

Một tiếng sét như vừa đánh mạnh qua lòng Pêu và cả Huy. Pêu nuốt nước bọt, nó nhìn San chăm chăm.

“Đà Nẵng...?”

San gật đầu nhẹ.

Anh Huy thở dài, ra là vậy, ra là những tài liệu ghi chép về Final X đều đúng và đều đã được thực thi trong quá khứ.

“Nhưng... cậu biết cô nhi viện đó sao? Nó đã không còn cách đây bảy năm rồi.” – San thấy lạ, mới hỏi.

Pêu lắc đầu, mặt bình thường như bao ngày:

“Có biết sơ, tại có lần nghe người ta kể chuyện về mấy cô nhi viện thì có cái tên này.”

“À, ra là vậy.”

Pêu cũng không khác gì Huy, vậy mà nó chẳng nghe những người trong cuộc nói một cách rõ ràng gì về sự kiện năm ấy. Nói như vậy, dù có vẻ biết tất cả những vấn đề xoay quanh thế giới bóng đêm, vẫn có những việc họ không biết. Thật không ngờ, giờ thì họ lại quen biết và cùng tắm chung một suối nước nóng với người giữ mảnh ghép cuối của vũ khí quyền năng Final X.

“Còn cậu, Huy?” – San hỏi ngược lại.

Huy nhướn mày, cậu mỉm cười buồn.

“Tôi... chẳng còn gì cả.”

Nghe xong, San quay lại đằng sau, nó không thể thấy Huy nhưng nó vẫn cứ nhìn. Vừa rồi, San và Pêu nghe tiếng Huy rất buồn. Pêu thì hiểu ý Huy nhưng San thì không.

“Mà thôi, nói về tôi làm gì.” – Huy chuyển đề tài ngay – “À, San San, tại sao cô lại xưng với Nam là “anh”, nói về cậu ấy cũng nói là “anh ấy”, vậy mà xưng với tôi đa phần là “cậu”. Bộ trông tôi trẻ hơn cậu ấy lắm à?”

Đúng như Huy hỏi, San, Nam, Huy đều bằng tuổi nhau nhưng San lại gọi Nam là “anh”, còn Huy thì đa phần là “cậu”, nói về Huy cũng hay nói “cậu ấy” chứ chẳng là “anh ấy” như nói về Nam.

“Tôi không biết nữa. Nam, kể từ ban đầu, tôi thấy anh ấy có gì rất xa vời, khó chạm đến, lạnh như băng vậy nên gọi là “anh”, xưng “tôi”. Dần thì quen.”

“Thế Huy dễ chạm đến à?” – Pêu hỏi, mặt khinh bỉ.

“Uhm...” – San cười cười, nó gãi đầu.

Anh Huy nghe xong không đáp gì, cúi mặt xuống, cậu chỉ mỉm cười, cô nàng này đúng có những thứ lạ người không tưởng được. Sau đấy, Huy không nói nữa mà Pêu và San thì cứ bàn luận rôm rả, đến khi quay sang hỏi Huy thì...

“Huy ối????” – San gọi.

Lại chẳng có tiếng ai đáp lại. Pêu cũng gọi. Họ gọi liên hồi nhưng chẳng nghe tiếng Huy đâu. Lo lắng nên cả hai đứng dậy chạy sang hồ nước nóng bên kia thì chẳng thấy một ai.

“San, nhìn kìa !!!!!!!” – Pêu thốt lên, nó chỉ về hướng mấy chùm bong bóng nổi lùm bùm trên mặt nước.

San tá hỏa, chết rồi, Huy bị chìm rồi !!!!

Thế là nó vội leo xuống hồ nước nóng mà lôi Huy lên, quả đúng, Huy bị ngất dưới nước từ lúc nào chẳng hay. May là San kéo Huy lên kịp lúc, chỉ có điều lúc kéo lên, cái khăn tắm quấn ngang eo Huy bị tuột ra và thế là:

“AAAAA !!!! Pêu, lấy cái khăn quấn lại !!!” – San vội che mắt mà la làng. Pêu nghe San la thấy điếc tai quá mà nó cũng rồi lên luôn.

Chuột nhảy cái tùm xuống nước, cái đuôi xoắn lại làm quạt nước mà bơi xuống đáy hồ. Pêu nổi lên, nó chạy nhanh nhanh lại chỗ Huy mà quấn cái khăn lại.

Giờ thì là vấn đề nan giải, Huy thì ngất xỉu, đã vậy còn nặng hơn San nhiều lần thì làm sao nó cõng cậu vào, Pêu thì là chuột. Thế nên hai đứa quyết định cho Pêu đứng đây canh Huy còn San thì chạy vào báo quản lí.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 44: Đứa Con Lai Của Dòng Họ

Thiên Nam vừa bước chân ra khỏi cổng resort thì một chiếc xe hơi đen đã chạy đến và chờ anh đi. Chiếc xe đưa Nam đến ngoại ô vắng vẻ.

Thiên Nam bước xuống, nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai.

“Thưa, ngài ấy gọi.” – Người tài xế chuyển điện thoại cho Nam, anh quay sang rồi cầm lấy.

“Alô ? Tại sao lại gọi tôi ra đây ?”

“Có thợ săn trong Strongest Students.” – Adam bên đầu dây kia nói.

Nam sững người, anh cau mày.

Chuyện thế này làm sao xảy ra được ?

Tuy không ưa Adam nhưng Nam vẫn sẽ lắng nghe vì lần này thực sự là chuyện lớn đấy. Nam đã chẳng còn lo ngại gì khi biết Strongest Students là do Adam – người đứng đầu dòng họ Dương tổ chức chứ không phải thợ săn như những nghi vấn ban đầu anh và Huy đặt ra. Tuy nhiên, những điều ấy chẳng có nghĩa gì vì giờ cũng thật khốn cùng khi thợ săn trà trộn được vào Strongest Students.

Có thể tồn tại trong cuộc thi đến tận bây giờ đồng nghĩa với việc qua mặt được Adam một thời gian nhất định và đó rõ ràng là những kẻ không dễ đối phó gì.

“Demon sẽ đến và đưa cậu thiết bị tìm kiếm thợ săn, thiết bị này đã được phong ấn bằng phép thuật. Ngoài ma cà rồng thì không ai có thể nhìn thấy nó. Hoặc nếu có thể thấy thì cũng không thể vô hiệu hóa nó. Hãy gắn nó lên bức tường sát cửa ra vào, thiết bị sẽ réo lên cho cậu biết và đồng thời, nó cũng báo về cho tôi khi phát hiện ra ai là thợ săn. Âm thanh và cả sự hiện hữu của nó, chỉ ma cà rồng mới thấy.”

“Chúng tôi đi bên 7 đội, còn bên kia ?” – Ý Nam là bên 6 đội còn lại của cuộc thi vì chuyến đi này được chia ra làm hai bên: một bên 7, một bên 6 để chất lượng bài kiểm tra được bảo đảm.

“Sẽ có người lo liệu.”

“Được, tôi biết rồi.”

Thiên Nam cúp máy. Cách làm việc của Adam vẫn chưa bao giờ thay đổi, thông minh và nhanh gọn. Khi này, Nam đã hỏi rằng tại sao Adam lại giao anh công việc này chứ không giao Huy ? Quả thực, Adam cũng chẳng ưa gì Thiên Nam nhưng vì không thể liên lạc được Huy, ông ta mới gọi Nam. Nam biết và anh quen rồi, lúc nào anh cũng chỉ là người dư thừa mà chỉ khi hết cách, ông ta mới nhìn đến.

Nhắc lại thì đây cũng là điều mà Nam cần phải làm, vì anh cũng đã bỏ ra rất nhiều công sức để tìm kiếm ba mảnh ghép cuối của Final X. Vì vậy, khi nó đã hoàn thiện, điều họ cần làm lúc này là bảo vệ bức phù điêu cho khỏi bị đánh cắp, bên cạnh đó, cũng như phải bảo toàn tính mạng của hai con người cần phải có để việc phá hủy Final X thành công: Hoàng Thiên Nam và Dương Anh Huy.

Nói thế nhưng Nam biết rõ, không chỉ bảo toàn tính mạng của hai người quan trọng cho việc phá hủy Final X mà Adam sẽ không để ai trong gia tộc họ Dương phải thiệt mạng vì cuộc chiến này bao giờ. Dù không ưa ông ta nhưng có những thứ Nam không thể phủ nhận về ông ta.

Demon chạy xe đến.

“Của cậu đây.” – Demon lạnh lùng đưa Nam thiết bị tìm kiếm. Thiên Nam cầm lấy mà không nói gì.

Demon quay lưng đi nhưng bị câu nói của Nam chặn lại:

“Linda khỏe chứ?”

“Hỏi làm gì?”

“Biết thôi.” – Nam nhún vai – “Nè, đừng căng thẳng thế chứ. Tôi chỉ muốn biết về Linda.”

“Cậu nên tránh xa Linda ra, thứ con hoang như cậu nếu lại gần cô ấy sẽ làm ô uế cô ấy mất.”

Demon nhìn Nam và rồi bỏ đi. Thiên Nam không nói gì.

Con hoang.

Nam cười khẩy, chẳng phải Demon tuy tồn tại trong gia tộc họ Dương nhưng lại chẳng mang dòng máu của người đứng đầu hay sao?

Nói thế anh ta thua Nam một bậc đấy vì Nam ít nhất còn có nửa dòng máu của Adam chảy trong mình.

Con hoang không phải là lí do Demon buông lời nhục mạ Nam, mà là con lai...

Con lai.

Luôn là con lai.

Mãi là con lai.

Hoàng Thiên Nam mang nửa dòng máu con người chảy trong mình.

Anh không phải là ma cà rồng thuần chủng. Đó là lí do vì sao Adam ghét Nam và bắt đầu mọi chuỗi bi kịch trong cuộc đời anh.

Adam không ưa con người và dòng họ Dương, trừ Nam, tất cả đều là ma cà rồng thuần chủng.

“Dù sao thì bản thân mày cũng quen rồi, mang giọt máu của con trai người đứng đầu chẳng giúp ích gì cho mày cả.” – Những sợi tóc của Nam lay động trong gió, anh nhìn thiết bị tìm kiếm rồi tự nói với bản thân mình.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Trời xế chiều thì Nam mới về.

Thấy Nam đi vào cổng resort thì mấy tên con trai cùng phòng bay lại báo ngay về việc Anh Huy vì bị say nước nóng mà ngã xỉu dưới hồ.

Thế là Nam vội chạy về phòng, anh thấy Huy nằm trên giường. Nghe kể lại mọi chuyện thì ra là Huy đi tắm suối nước nóng với San San, đang tắm, do không quen nên bị say nước nóng và ngã xỉu. San San đã kéo lên rồi chạy đi báo quản lí. Kể từ đó thì Huy ngủ suốt.

“Anh về rồi à?” – San San đang ngồi bấm điện thoại trên chiếc xích đu trong sân thì thấy Nam đi lại.

“Uh.”

“À đúng rồi!” – San vội bỏ điện thoại xuống mà cầm tờ báo lên, chỉ tay vào một bản tin, mặt hớn hờ – “Tôi nay có ca nhạc từ thiện ở cô nhi viện này. Chỗ đó chỉ cần đi xe buýt một đoạn là đến ngay.”

San hí hửng nói, Nam nhìn San là hiểu ngay ý nó, thế nào nó cũng rủ anh đi cùng cho xem.

“Anh đi với tôi đi, được chơi nốt hôm nay mà.” – Thấy chưa, anh biết ngay mà.

“Nhưng diễn là lúc 9h. Về cỡ gần 11h, làm gì có xe.”

“Kệ, chúng ta chỉ đến đó chút thôi. Đi với tôi đi.”

San San nài nỉ cho bằng được nhưng Nam nhất quyết không đồng thuận, Nam không trẻ con như San, nếu không có xe buýt về thì chắc chắn sẽ là vấn

đề lớn.

San nói một hồi không lay chuyển được Nam, nó bĩu môi rồi đi vào trong phòng.

Thiên Nam nhìn theo, tính nói gì đấy rồi lại thôi vì anh biết dù có nói gì cũng bằng thừa vì San San trẻ con chết được.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Tối.

Phòng nữ đã đóng cửa, ai nấy đều nằm yên trong phòng, cũng có vài người đi ra ngoài làm gì đấy mà San chẳng biết rõ vì nó không quan tâm. Bây giờ nó chỉ lo nghĩ về buổi ca nhạc tại cô nhi viện mà thôi.

Nhìn lên đồng hồ, là 9 giờ kém 5. Tức quá, chẳng có ai đi cùng. Nếu có Nam đi thì hay quá vì nó sẽ đỡ sợ nhưng giờ Nam không chịu đi thì biết rủ ai. Huy thì nắm sải lai vì bị say nước nóng rồi.

Đạp cái mền ra, San cần giải tỏa. San muốn đến đó, cực muônnnn !!!

“AAAA !!!!!!!! ” – San hét lên, cả phòng nhìn nó mà sững sờ, bộ con nhỏ này bị điên hả trời ?

San nhìn họ rồi nó quay mông ra ngoài còn mặt thì úp vào trong tường. Nó đang suy nghĩ phải làm gì để giải tỏa đây. Nghĩ một hồi, San quyết định ngồi đây, chuẩn bị đồ đạc đầy đủ rồi rời khỏi phòng.

Phải, muốn giải tỏa thì chỉ còn một cách là HÀNH ĐỘNG.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San đi ra ngoài, trời tối thui. Nó hơi ớn thật nhưng đành chịu, vì tương lai phải làm tới thôi.

“ Cô đi đâu đó ? ” – Giọng này quen à nha.

San San quay lại, đầu nó rụt xuống.

Biết ngay mà, nghe giọng là biết của cái tên đ ần thôi Thiên Nam rồi.

“ Đi đâu vậy ? ” – Nam hỏi, anh đi lại gần San.

“ Đi đâu kệ tôi, biết chi. ” – San cong mồm lên, trông nó ghét Nam lắm lắm.

“ Đến chỗ hòai chiều ? ” – Thiên Nam vẫn rất bình tĩnh.

“ Uh, thì sao ? ” – San nói như thách thức Nam. Thiên Nam nhìn San, anh lắc đầu, thật bó tay, con nhỏ này đúng là vô tư hết sức.

“ Tính đi một mình à ? ”

“ Ồ... ” – San lúc này bỗng nói nói ti hí, dù gan trời nhưng nó cũng biết sợ, lúc Nam hỏi thì đánh động vào nỗi nhát gan của nó.

Thiên Nam lại thờ dài, anh chịu thua. Nhưng dù thế, Nam cũng không thể để San San đi đến buổi ca nhạc đó vào giờ này được. 9 giờ rồi khỏi thì biết mấy giờ mới về, nơi đó cũng đâu phải gần gì chỗ này, cách đây gần 6km chứ chẳng vừa, về thì còn xe buýt đâu mà về. Con bé này có thích thì cũng phải biết lo cho bản thân chứ.

Thế là Nam cầm tay San kéo nó vào phòng ngay.

“ Tôi không vào trong đâu !!! Tôi muốn đi !! ”

“ Không được. ”

“ Bỏ raaaa !! ” – San la lên, mặt nó nhăn lại. Hết cách, San nhéo Nam, chả biết tên này da bằng gì mà đến mấy phút sau mới bỏ ra. Nhưng Nam thực không bỏ ra vì bị câu đầu mà vì anh thấy San cương quyết quá.

“ Cô muốn đến đó thế sao ? ” – Nam hỏi nhẹ nhàng.

San gật đầu lịa lịa, má phồng tròn lên.

Thiên Nam thừa nhận hết cách, nhiều lúc anh cũng phải tự hỏi bộ anh có nợ nần gì con bé này hay sao ???

“ Được, chúng ta sẽ cùng đi. ” – Nam nói.

San nghe xong thì trở mắt lên nhìn, trông vui kinh khủng.

“Thật là anh sẽ cùng đi?”

“Uhm.” – Nam gật đầu.

“Yeah!!!!” – San cười ngoác miệng.

Nó y như con nít, còn Nam thì có vẻ đã chiều đứa con nít này quá rồi. Dù sao thì Thiên Nam cũng không nỡ để San buồn bã nhưng nếu để con bé đi một mình thì lại càng không được, thế nên đành chiều ý mà đi theo San vậy.

Dù Hoàng Thiên Nam chưa từng chịu thua ai trước đó thì có vẻ như cuối cùng, cũng có một người anh phải ngã mũ chào thua.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 45: Thông Tin Về Duy Minh

Nam và San rời khỏi khu resort đúng vào lúc đồng hồ chỉ 9 giờ tối. Trời nhuộm một màu đen huyền, đèn đường ở đây không nhiều bằng thành phố nên lúc đi bắt xe buýt, San cứ nép bên Nam vì nó sợ. Thiên Nam biết San sợ kể từ ban đầu, rất rõ là đằng khác, vì vậy anh mới chọn cách theo San thế này.

Họ bắt xe buýt để đến với cô nhi viện cách đây 6km. Xe buýt vắng tênh không một bóng người, chỉ có Nam và San mà thôi.

Chiếc xe thắng lại, thả họ xuống một trạm nằm trên con dốc nhỏ. Theo lời người tài xế cũng như theo bản đồ thì cô nhi viện ấy nằm cách đây hơn chục mét tí và vài phút đi bộ.

Họ càng chắc chắn thế vì khi càng đi lại gần nơi đã đánh dấu trên bản đồ, họ càng nghe tiếng nhạc vang rõ hơn bao giờ hết.

“Đến rồi.” – Nam nói, anh và San ngược mắt nhìn lên phía trước. Trước mắt họ là một cô nhi viện nghèo nhưng khá rộng lớn và có một sân khấu nhỏ được trang hoàng. Những đứa trẻ đang cười sáng khoái vì vở kịch trên sân khấu.

Bất chợt, tay San siết chặt gấu áo Nam, rất chặt. Thiên Nam nhìn sang, anh thấy gì đấy trong mắt San – điều mà Nam không thể diễn tả rõ đó là gì.

“Chúng ta đi vào đi.” – San ngược mắt nhìn Nam.

Họ tiến vào nhưng thật kì lạ, San không hề để mắt đến buổi biểu diễn trên sân khấu mà thay vào đấy, nó nhìn khắp quanh cô nhi viện, đôi mắt đầy cảm xúc.

San đã lớn lên tại một cô nhi viện nghèo nhưng rộng lớn và đầy vui vẻ như thế này. Cuộc sống của nó có những người bạn nhỏ. Mọi thứ đã rất vui nhưng tất cả đã kết thúc vì vụ cháy định mệnh năm ấy, vụ cháy cướp đi sơ Thủy Hạnh – người mà mọi đứa trẻ xem như mẹ và hủy hoại hoàn toàn ngôi nhà chung của chúng.

San nghĩ, nếu không có vụ cháy ấy, có lẽ cuộc sống của nó vẫn gắn liền với một nơi như thế này và có lẽ, nó sẽ cười nhiều hơn bây giờ. Bên cạnh mẹ nuôi hiện tại, San cũng rất hạnh phúc những kỉ niệm về năm tháng sống tại cô nhi viện như một tượng đài không bao giờ có thể phá vỡ.

“Cô không đến đây để xem ca nhạc đúng không?” – Nam cất tiếng hỏi, ánh mắt anh nhìn nó sâu thẳm chừng như không hề phản chiếu ánh sáng.

San gật đầu, lòng nặng trĩu.

“Tôi muốn tìm một người.” – Rồi nó ngược nhìn những đứa trẻ đang vui đùa phía xa – “Tôi từng kể anh, tôi là một đứa trẻ mồ côi, anh nhớ chứ?”

Thiên Nam gật đầu, anh vẫn còn nhớ như in câu chuyện San kể anh và anh chưa từng kể ai sau đó, thậm chí cả Pê và Huy. Cũng vì câu chuyện ấy mà Nam đã quyết định trả lại sợi dây chuyền mà sơ Thủy Hạnh đã tặng San năm ấy.

Thiên Nam cũng luôn luôn nhìn thấy San đeo sợi dây ấy, dù lúc nào cũng để mặt dây vào trong nhưng trên cổ, sợi dây chưa bao giờ là không hiện hữu. Điều đó cho thấy, sợi dây – thứ khiến San tưởng nhớ về sơ Thủy Hạnh, cũng khiến San nhớ về những kỉ niệm của những năm tháng sống tại cô nhi viện – là rất quan trọng.

“Qua tìm hiểu, tôi biết được một người chị trong cô nhi viện ngày xưa giờ đang làm việc ở đây.”

Ra là vậy, buổi ca kịch chỉ là cái cớ, điều khiến San bất chấp tất cả để đến đây là vì nó muốn gặp lại một người trong cô nhi viện Nam Thành năm ấy.

Thực ra, nếu gặp được, đây là người đầu tiên tại cô nhi viện Nam Thành mà nó gặp lại vì những năm sau sự kiện đấy, San dường như mất liên lạc hoàn

toàn với tất cả mọi người.

“Vậy thì chúng ta sẽ cùng tìm chị ấy.” – Nam nói thế là thật lòng, bên cạnh đó, ánh mắt anh và cái nắm tay dành cho San lúc này như còn có ý rằng San đừng sợ, vì đã có anh ở đây.

San không biết có phải nó đã suy nghĩ quá nhiều hay không nhưng cái nắm tay của Nam đã khiến San mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Họ đi quanh cô nhi viện và hỏi thăm từng người một.

“Em muốn hỏi chị Thảo à ? Chị ấy kia kia.” – Cô gái ấy đưa ngón tay nhỏ của mình chỉ về hướng xa. Nam và San nhìn theo.

San San sững người, bước chân như không còn nhắc nổi, dù trông thật ổn nhưng nước mắt thực như muốn trào ra.

Thiên Nam nhìn San, anh càng siết chặt tay San hơn nữa:

“Đến đi, tôi sẽ luôn ở sau.” – Anh nhìn nó, khẽ nói.

San San nhìn sang, nó gật nhẹ đầu.

“Chị Thảo...”

Cô gái trẻ đang vui đùa cùng bọn nhóc bỗng ngưng lại mọi hoạt động mà ngược mắt lên sau khi nghe tiếng gọi ngập ngừng.

Thảo thấy một cô gái trẻ đang đứng đầy đầy xúc động nhìn mình, hai tay nhẹ nâng sợi dây chuyền hình thánh giá lên.

“S...San...”

San chạy đến ôm chặt lấy chị Thảo trong sự ngỡ ngàng của chị. Không thể tin được, đây rõ ràng là San San vì gương mặt tuy thay đổi rất nhiều khi lớn lên nhưng vẫn còn giữ lại nét và hơn hết, sợi dây chuyền ấy, chính sơ Thửy Hạnh đã tặng San San là chuyện mà ai cũng biết.

Thật không ngờ, chị lại có thể gặp lại San San sau 7 năm xa cách.

“San San !!!!!!!!!!!” – Chị Thảo ôm chặt lấy nó.

Cảm xúc vỡ òa. Cả hai người con gái chạy đến ôm nhau mà nước mắt.

Thiên Nam đứng xa, anh nhìn theo. Lần đầu tiên anh thấy San rơi nước mắt nhưng trông nó lại hạnh phúc hơn bao lần anh thấy San cười. Có lẽ, cô nhi viện Nam Thành và những con người tại đây thực có một vị trí rất quan trọng trong tim San.

Nghĩ đến đây, Thiên Nam đã suy nghĩ rất nhiều, vì quả thực có quá nhiều bí mật xoay quanh nơi cực kì quan trọng này mà anh không muốn cho San biết.

Và giờ, càng không muốn cho San biết.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Nhớ hồi đó em còn trét cúc mèo lên mặt trăng Kỳ Lân nữa.” – San cười nức nẻ khi chị Thảo và nó cùng ngồi mà ôn lại kỉ niệm cũ.

Nhưng càng nói, càng nhận ra bản thân đã từng hạnh phúc thế nào thì lại thấy tiếc nuối hơn bao giờ hết. Dù cuộc sống hiện tại của cả hai cũng chẳng tệ gì.

“Mà cô nhi viện có được xây lại không chị ?” – San hỏi.

“Không em, nghe nói là người ta dùng mảnh đất đó mà xây nhà thờ.”

“Woa.”

Chị Thảo mỉm cười, cắn một miếng lê. Hình như nhớ ra gì đấy mà quay sang hỏi San ngay:

“À, em có gặp lại Duy Minh không ?”

“Duy Minh ?” – San hơi ngạc nhiên – “À, con của bác Ánh. Không ạ, thế chị không gặp ả ?”

“Uhm, không em. Mà không chỉ có chị, đa số trong cô nhi viện, không ai gặp lại cậu ấy nữa.”

San San mở to mắt ra nhìn vì nó thấy sao mà lạ thế.

“Thế em không biết chuyện gì à ?” – Chị Thảo hỏi.

San lắc đầu, nó nhớ Duy Minh rất rõ. Minh còn là một trong những người quan trọng trong kí ức tuổi thơ của nó thì mà làm sao San quên được. Nhưng tin tức về Minh sau năm ấy San chẳng biết gì cả, một chút cũng không.

“ Gia đình Minh phá sản. ”

“ Dạ ? ”

“ Tai nạn xảy ra, ba Minh mất, còn mẹ Minh thì hóa điên. Sau đó, gia đình chuyển đi, không ai biết họ chuyển đi đâu, cũng không ai gặp lại họ bao giờ nữa. ”

San sững người, điều nó vừa nghe là sự thật đúng không ? Vậy sao San không thấy có gì đáng tin vậy ? Hay là... phải, San không muốn tin, thực không muốn tin ! Điều kinh khủng thế làm sao có thể đến với Minh ?!

San thực sự hoang man kinh khủng và không hề muốn tin vào sự thật.

“ Sau khi em rời thì chỉ chừng một năm sau, chuyện đó xảy ra. Ai cũng bàng hoàng nhưng giờ, chẳng ai biết cậu ấy ở đâu. ”

“ Tình hình mẹ Minh lúc đó tệ lắm ạ ? Cậu ấy lúc đó ra sao chị ? ”

“ À đúng rồi, sau khi tai nạn xảy ra, Minh mất tích vài ngày rồi trở về, đám tang vẫn được tổ chức bình thường. Nhưng sau đấy, gia đình rời đi ngay và không ai gặp lại họ một lần nào nữa. ”

San thực không ngờ, khi nó rời đi đã có chuyện khủng khiếp như thế xảy ra với Minh. San tự hỏi Minh giờ đã ra sao và cậu ấy đã làm gì để vượt qua nỗi đau. Nếu cậu ấy không thể vượt qua nỗi đau, San nhất định sẽ đau lòng rất nhiều.

Duy Minh, ít nhiều cũng có một vị trí quan trọng trong thời thơ ấu và trái tim San San.

Ngày hôm ấy, ba Minh được phát hiện đã ngã xuống hẻm núi gần ấy, còn mẹ Minh vì quá sốc mà hóa điên. Duy Minh thì mất tích. Vào ngày trở về, người ta thấy một bên mắt cậu bị băng lại. Cậu nhóc không nói gì cũng chẳng khóc lấy một giọt nước mắt. Cậu chỉ im lặng và đôi mắt luôn nhìn xa xăm.

Mọi cuộc điều tra đều đi vào bế tắc và kết luận bừa rằng cha Minh do không cẩn thận đã ngã xuống vách núi. Không ai biết sự thật rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Duy Minh cũng không khai hay kiện thêm bất kì điều gì.

Duy Minh hoàn toàn vô tội nhưng thật kì lạ rằng thái độ của cậu không hề giống một đứa trẻ bình thường.

...

Cách đây không xa, Thiên Nam nhắm mắt đứng tựa lưng vào tường.

Đôi mắt khẽ mở...

Lặng thinh.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 46: Mắt Đỏ

Đêm nay Nam và San đã quyết định sẽ ngủ lại cô nhi viện vì giờ cũng chẳng còn xe buýt đâu mà về. Sáng hôm sau, họ sẽ rời khỏi đây sớm mà trở về resort Blue.

San San ngủ cùng phòng với chị Thảo, còn Nam thì ngủ phòng riêng. Thiên Nam nhận thấy San rất vui, dù nó khá là phiền phức nhưng Nam lại chẳng thấy phiền hà gì.

Đêm xuống, êm như nhung, vắng vắng đâu đây tiếng dế kêu. Chị Thảo đã ngủ, dường như chị đã thấm mệt sau rất nhiều câu chuyện họ kể nhau nghe, dù vậy, trông chị lúc này thật hạnh phúc.

San San thì không ngủ được, một phần vì lạ chỗ, một phần vì chuyện của Minh khiến nó bận tâm rất nhiều.

San ngồi dậy, nó khẽ khàng mở cửa rồi đi ra khỏi phòng. San nghĩ, ngắm cảnh đêm bên ngoài và những cơn gió mát se lạnh sẽ khiến San dễ ngủ hơn.

~♪♪♪♪♪♪♪♪♪♪~

San bỗng nghe tiếng thổi sáo đầu đầy vang lên. Đi dọc hành lang theo tiếng sáo thổi, San nhìn thấy anh ấy – chàng trai có đôi mắt tuyệt đẹp và sâu thẳm như không phản chiếu ánh sáng.

Thiên Nam ngồi trên khoảng không của dãy tường dài với chiếc lá nhỏ trên tay, mắt nhắm nghiền say sưa thổi bản nhạc.

Bất ngờ, Nam dừng lại, anh liếc nhìn sang bên phải.

“À...” – San cười.

Nó đi lại gần Nam, chống tay lên thành khoảng không.

“Nơi này vắng quá nhỉ?”

“Uhm...” – Nam đáp nhẹ.

“Anh không ngủ được à? Giống tôi thế.” – San cười dịu.

Thiên Nam không nhìn nó, anh nhìn ra khoảng sân rộng và bầu trời tối đen với muôn vì sao lấp lánh trên không.

“Cô... rất phiền phức. Nhưng tôi... không thể ghét cô. Tại sao vậy?” – Nam quay sang nhìn San.

San San im lặng nhìn Nam, trông anh giờ khác quá, chưa bao giờ San thấy anh biểu hiện cảm xúc một cách rõ ràng như thế. Ánh mắt Nam khiến San dao động rất nhiều vì tuy lặng thinh nhưng lại như có hàng ngàn ngôn từ và cảm xúc chứa đựng trong ấy.

Họ nhìn nhau, rất lâu và không ai nói gì với nhau.

Thiên Nam leo xuống, anh bước đến thật gần nó. San San lúc này mới cười:

“À, chắc tại tôi dễ thương...” – Kiểu như nói đùa nhưng Thiên Nam hình như không quan tâm mấy.

Hai tay anh nhẹ nhàng áp lên má nó, ầm ầm. Từ từ nâng lên và hôn San.

Hoàng Thiên Nam hôn Mai San San.

Những cơn gió lạnh thét gào nhưng bờ môi Nam nồng ấm kinh khủng và khiến toàn thân San như tan chảy ra. Anh nhắm nghiền mắt lại và hôn nó rất lâu, rất sâu. Những ngón tay anh vẫn cứ vuốt nhẹ nhàng trên gương mặt San. San San dường như không hề phản kháng lại, dù trong tâm nó đang gào thét nhưng chân tay không hề nghe theo.

Bờ môi Nam nhẹ nhàng dứt khỏi, anh đưa trán mình chạm nhẹ vào trán San và hôn dọc theo sống mũi nó.

“Thật tệ, tôi muốn cô...” – San có thể cảm nhận từng hơi thở của Nam.

Tay nó nắm thật chặt, San nhận ra không những bản thân không hề phản kháng lại mà còn có chiều hướng bị cuốn theo. Không được, đừng quên Hoàng Thiên Nam đã từng đem rất nhiều cô gái ra đùa giỡn, anh ta thậm chí không nhắm mắt khi hôn và còn không nhớ tên những cô gái đã từng đến bên anh.

Chẳng lẽ, giờ anh lại bắt đầu dùng những cách đó để đùa giỡn với San. Không thể, San không thể để Thiên Nam cứ tiếp tục làm thế.

San mở to hai mắt nhìn Nam, nó đẩy anh ra rồi vội chạy đi. Vừa chạy, San vừa đưa tay lên chà môi mình thật mạnh.

Đáng ghét, nó không thể tin vào một chàng trai như thế.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Thiên Nam nhìn theo lối San đã chạy đi, hành lang giờ dài vắng lặng. Nam đưa tay lên môi mình, rốt cuộc tại sao anh lại trở nên như thế?

Nam không biết nhưng anh thực sự muốn bên San kinh khủng, anh muốn ôm lấy nó thật chặt. Nhưng... San San không thuộc thế giới Nam sống, nếu anh tiếp tục, liệu San có thể bình yên?

Nam không thể để San nguy hiểm và lọt vào tầm ngắm tấn công của những thợ săn vì anh. Hơn hết, có những thứ trong quá khứ vẫn chưa bao giờ ngừng ảnh hưởng đến hiện tại và chắc chắn là cả tương lai.

Thiên Nam tự hỏi, nếu San biết tất cả những việc anh đã làm, nó có tha thứ cho anh không và San San, liệu nó có còn bước đến lại gần anh và mỉm cười với anh như bao ngày?

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San San đóng chặt cửa phòng lại, nó ngồi bịch xuống đất, hai tay áp vào khuôn mặt đang nóng bừng của mình.

Tìm San đập rất nhanh, khoan đã... nhắc lại mới nhớ...

ĐÓ LÀ NỤ HÔN ĐẦU CỦA CON BÉ !!!!!!!!!!!

San đờ người ra, chết nó rồi, nụ hôn đầu của nó đã mất. Không phải tại bãi biển đẹp thơ mộng, không phải tại một nơi lãng mạn nào. Đã vậy còn bởi một tên chuyên đi đùa cợt tình cảm của người khác.

“Trời oiii.” – San gục mặt xuống.

Tay kia của nó chạm cổ tay này, tay này của nó chạm cổ tay kia. Vì thế mà San mới hoảng hồn nhận ra, cái lắc tay mất rồi! Chắc là khi nãy San chạy trên hành lang đã bị rơi ra. San phải tìm lại nhưng mà San sợ phải đối diện với Nam ngay lúc này.

San San ngồi im chừng 15 phút, nghĩ chắc giờ Nam đã về phòng, nó mới mom mem mở cửa đi ra ngoài.

Đi dọc hành lang, cúi người tìm đồ mất, gần đến nơi nó gặp Nam khi nãy mà vẫn chẳng thấy gì cả.

San cứ cúi người xuống đất, lom khom tìm chiếc lắc.

A! San thấy rồi, nó đang ở trước mặt San! Thế là con bé nhặt lên, nó chưa kịp vui mừng thì bỗng nghe tiếng gió thổi qua như thét gào.

San giật mình thụt lùi một chân, sợ hãi nhìn ra phía sân rộng thênh thang của cô nhi viện.

...

Đôi mắt đỏ nằm sau những sợi tóc bay phấp phới trong gió đêm. Chàng trai trẻ ấy có dáng người cao gầy và mang gương mặt ưa nhìn. Cậu mặc chiếc áo choàng đen phủ dài đến mắt cá chân, bên có một huy hiệu hình tấm khiên lấp lánh mà San không nhìn rõ lắm.

Cậu ấy nhìn San mà không nói một lời. Ánh mắt cô độc đến đau lòng.

San San nhìn, nó vốn nhát nhưng tại sao lần này San lại chẳng thấy sợ gì cả. Ồ cậu ấy, có gì đấy rất quen thuộc, cứ như họ đã biết nhau từ rất lâu rồi.

Cậu ấy đứng đấy nhìn nó mà không nói một lời. San thấy rõ đôi mắt rất kì lạ và ma quái của cậu: một bên đỏ, một bên đen nhưng nó không quan tâm chúng kì lạ như thế nào, vì giờ đây, khi nhìn vào đôi mắt ấy, San cảm thấy tim mình rất đau.

Giọt nước nhẹ rơi xuống...

“San San!” – Chị Thảo chạy đến thì thấy San đứng lặng trên hành lang mà nhìn ra khoảng sân rộng – “Sao em không ngủ? Còn ở ngoài đây làm gì?”

San San quay sang nhìn chị, chị Thảo hoảng hốt vì nước mắt từ khóe đang trào ra trên gương mặt nhỏ nhắn của nó.

San San cũng không biết nước mắt đã rơi xuống từ bao giờ và nó cũng không quan tâm.

Nhìn lại phía sân xa, chàng trai ấy đã biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 47: Tra Vấn

“Hai em về cẩn thận nha.” – Chị Thảo cầm tay San trù mến nói. San San gật đầu, nó liếc mắt nhìn Thiên Nam thì thấy anh cũng đang nhìn nó. Thế là San vội đưa mắt sang chỗ khác ngay. Sau đêm hôm qua, nó đã không thể nhìn thẳng vào mắt anh.

Mà San cũng chẳng hiểu cái tên Thiên Nam bị cái gì mà từ sáng đến giờ cứ nhìn nó mãi không thôi.

“Chẳng biết chừng nào mới gặp lại nữa.” – San thờ dài, điều nó nói cũng là điều chị Thảo bận tâm.

Bây năm xa cách là thời gian dài, gặp nhau không lâu thì phải rời xa nhau. Nhưng cuộc sống không bao giờ như ý mình muốn, đành chịu. Cả hai người họ chỉ mong, sau này có dịp sẽ gặp lại nhau.

Thiên Nam và San San rời cô nhi viện mà bắt xe buýt về resort. Trên xe, cả hai ngồi mà không nói với nhau câu nào. Thiên Nam bật điện thoại lên thì thấy 4 cuộc gọi nhờ từ Huy. Anh nghĩ cũng đúng vì họ biến mất cùng nhau cả đêm mà.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Rốt cuộc hai người đã làm gì ? ” – Huy khoanh tay đứng trước mắt cả hai khi thấy bóng Nam và San xuất hiện trong resort.

San San im lặng, nó không nói gì cả. Còn Thiên Nam thì vẫn tỉnh queo, anh liếc nhìn sang San San, thấy biểu hiện của nó là biết San không muốn nói rồi.

“Tôi nghĩ cậu không muốn biết đâu. ” – Nam nói.

Anh Huy, Pêu và cả San nghe xong liền quay mặt lại nhìn hoảng hốt. Nói như thế chẳng khác nào thừa nhận những ý nghĩ đen tối trong đầu Huy và Pêu, nói như thế thì Nam quả có làm San giật mình.

Thiên Nam quay sang nhìn San, anh không nói gì. Chẳng biết Nam nghĩ gì nhưng nhìn nét mặt Nam thì Huy, San, Pêu đều nghĩ anh đang nói với San rằng: “Tôi không ngại đâu, cô nói đi. ”

Ai mà thêm quan tâm anh ngại hay không, điều San quan tâm là bản thân nó đang ngại muốn xì khói luôn rồi. Thế là San đi nhanh vào phòng nữ. Bỏ cả ba: hai người, một chuột ở lại. Một người thì rất tỉnh, một người và một chuột thì gương mặt bản thân thấy rõ.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Nè, rốt cuộc hai người đã làm gì ? ” – Bọn con gái quyết định tra hỏi San San kể từ nó đặt chân vào phòng.

Câu hỏi của họ quả thực giống Huy không tả được. Như khi này, San không khai ra điều gì hết, nhưng nó làm thế, bọn con gái càng rít lên vì cùng có ý nghĩ như Huy và Pêu.

“Không có gì đâu. ” – San nói bừa, San chẳng quan tâm về những gì bọn con gái này nghĩ.

“Nói dối, nam nữ đi với nhau qua đêm mà nói không có gì ! ” – Một cô gái kết tội San.

San San im lặng, thì ra bọn này nghĩ Nam và San đã xảy ra ba chữ “x” với nhau. San ngủ cùng chị Thảo, Nam ngủ phòng khác thì quái nào có chuyện đó được. Thế nhưng, sự thật thì chỉ có Nam và San biết, vậy thì San sẽ làm cả đám con gái này sững sốt tí, kiểu như trả đũa lại đọt cái nhau hôm qua vậy.

“À thì... cảm giác lạ lắm. ” – San mặt e thẹn nói, nó cúi mặt xuống, mắt chớp nhẹ.

Phải nói là bọn con gái sốc toàn tập. Thế là xong, những gì họ sợ đã thành hiện thực. Chàng trai tài năng nổi tiếng ấy đã thuộc về cô gái cùng đội, có vẻ đây sẽ là một đối thủ khó vượt qua đây.

Ai lần lượt đi về giường nấy. Riêng Thanh Mai vẫn nằm trên giường, tay cầm cuốn sách đang đọc dở mà mở to mắt nhìn về phía San.

Mỉm cười...

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Sau khi nghe thông báo của những quản trị viên thì thành viên mỗi đội lần lượt đi lấy áo nhóm cho đội mình về để chuẩn bị buổi kiểm tra – đúng nghĩa với mục đích của cuộc thi.

San San nhận áo từ Huy thì bị cậu nói một câu xanh rờn: “Nói với tôi là hai người đừng có gì đi. ”

San thờ dài, thì ra ý nghĩ của Huy chẳng thay đổi gì cả. Nói thế, có vẻ Nam đã chẳng kể gì cho cậu.

Nhưng đối với San, Huy không giống như những cô gái cùng phòng nó nên dù thời gian để thay đồ rất gấp, San vẫn mỉm cười và nói:

“Nam với tôi không có gì đâu. ” – Rồi chạy lẹ vào phòng.

Anh Huy đứng đó, cười tủm tỉm một mình trong suốt thời gian trở về và thay đồ khiến ai cũng phải nhìn.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Mỗi đội xếp thành một hàng, mỗi hàng ba người. Tổng cộng có 7 hàng gồm 7 sắc cầu vòng, ba người trong đội mặc độ giống nhau.

“Okay, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu bài kiểm tra. ” – Chị quản trị viên tóc búi cao xinh xắn nói – “Các bạn đã ăn sáng rồi đúng không ? ”

“Dạ rồi ! ” – Đám đông dạ ran.

“Tốt lắm. Các bạn nên giữ thể lực thật tốt vì buổi kiểm tra này sẽ kéo dài đến chiều tối. Và chúng tôi xin nói trước, nó không dễ đâu. ” – Chị ấy mỉm cười, rồi cùng những quản trị viên còn lại phát cho mỗi đội băng tay có in tên đội cũng như biểu tượng infinity của cuộc thi và mỗi người một tờ giấy. – “Giờ thi xin hãy nhìn vào tờ giấy, đó là lịch trình của buổi kiểm tra hôm nay. ”

9h: Đo Chiều Cao

9h30: Chạy tiếp sức

12h: Ăn Trưa

13h30: Bơi

15h30: Leo Núi

18h: Tổng Kết – Kết Thúc

Từ 9h đến 18h, đúng là từ sáng đến chiều tối thật đấy. Xem tờ lịch trình xong, ít nhất nửa số người có mặt tại đây đều ngán ngẩm. Nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng thực sự không đùa được đâu, nhất là sau khi ăn trưa lúc 12h xong, nghỉ được 1 tiếng hơn thì họ lại phải tiếp tục tham gia rất nhiều trò thể thao cho đến 18h hơn mới được ăn tối. Có vẻ thời gian nghỉ trưa dư dả thật chính vì sau đây là một mớ bom thể thao dội vào đầu mỗi đội. Ở trường thì có thể xem nhẹ nhưng đây là buổi kiểm tra trong cuộc thi Strongest Students thì dù mang danh nghĩa là “kiểm tra” chứ thực sự lại giống một vòng thi ngàm thi đúng hơn.

Theo như bản danh sách thì ngay bây giờ, họ sẽ đo chiều cao rồi chuyển địa điểm để đến với bài kiểm tra đầu tiên: Chạy.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 48: Môn Thứ Nhất: Chạy !

Sau khi đo chiều cao xong, cả đoàn lên xe di chuyển đến vùng ngoại ô để đến với bài thi chạy.

Bước xuống, họ mới nhìn thấy một vùng đất trống rộng đã được chuẩn bị sẵn tất cả mọi thứ.

Cuộc thi chạy tiếp sức 450m sẽ được diễn ra như sau:

Thành viên thứ nhất chạy đúng 150m rồi chuyển gậy cho thành viên thứ hai, thành viên thứ hai chạy đúng 150m tiếp rồi chuyển gậy cho thành viên thứ ba. Thành viên thứ ba sẽ hoàn thành 150m còn lại.

Dù ban tổ chức không nói hình thức tính điểm nhưng theo các thành viên thì chắc ban tổ chức sẽ lấy thời gian mỗi đội hoàn thành mà xếp hạng các đội với nhau.

Vì Kaisoul I cũng có ý nghĩ tương tự như thế nên họ quyết định cho San là thành viên chạy thứ nhất, còn hai, ba thì Nam và Huy sẽ oẳn tù xì với nhau. Biết làm sao được, hai người này có sức chạy ngang nhau mà.

Sau khi oẳn tù xì xong, Anh Huy là người chạy thứ hai và một cách hiển nhiên, Thiên Nam sẽ là người cuối cùng.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Nhóm đầu tiên vào vạch xuất phát. Kể từ khi còi báo hiệu của trọng tài vang lên, đội đầu tiên đã chạy như bão táp.

Kaisoul I đứng xa mà nhìn theo, dù biểu hiện khác nhau nhưng đều phải công nhận khả năng thể thao vượt trội của đội đầu tiên.

Đội hai thì chạy yếu hơn hẳn đội đầu tiên. Vì ai cũng nghĩ là xếp hạng các đội với nhau nên việc quan sát không nhằm riêng cá nhân nào mà hướng về toàn đội. Trong đầu đa số những người có mặt tại đây bao gồm đều mong muốn vượt qua đội đầu tiên.

Đội ba là Kaisoul I.

Tất cả vào vạch xuất phát.

Còi báo hiệu vang lên, San San chạy hết sức để tiến về chỗ Anh Huy đang đợi mình phía trước. San tự nhủ bản thân không nên để ảnh hưởng đến toàn đội, vì thể lực không thể bằng Huy và Nam nên San phải nỗ lực gấp bội chỉ để không ảnh hưởng đến kết quả.

San chạy nhanh hơn bình thường và thực sự với tốc độ đó, San không thể bị xem là một đứa ăn hại được.

“Cố lên ! Cố lên ! Cố lên !” – Anh Huy thấy bóng San từ xa đã không ngừng cổ vũ.

San San gần đến chỗ Anh Huy rồi, nó phải cố hết sức ! Thế là San chạy hết tốc độ khi khoảng cách nó với Huy chẳng còn bao xa. Chắc cũng vì chạy quá mức và quá căng thẳng mà khi chuyển gậy cho Huy, thay vì truyền vào tay cậu thì nó sọc thẳng vào quai hàm cậu ==”

“ A !!!!! ” – Huy kêu lên đau đớn, quả là San chọt gậy vào rất mạnh. San San thấy thế hốt hoảng vội chạy đến xin lỗi nhưng Huy đành nén đau mà ra hiệu San chuyển gậy lại cho cậu nhanh nhanh.

Vậy là Huy tiếp tục thực hiện phần chạy của mình. Dù đau ở quai hàm nhưng cậu hoàn thành rất xuất sắc phần chạy của mình, bù trừ cả thời gian bị thiếu hụt do phần của San. Duy chỉ có một điều là cái tên Anh Huy này thật kì lạ, cậu ta không chuyển gậy cho Nam mà khi đến chỗ Nam, cậu thẳng cái rẹt lại:

“ Tự đi mà lùm. ”

Tất nhiên là cậu khiến Nam điên tiết vì hành động ấy. Thiên Nam nghiêng rãnh chạy lại nhặt rồi tiếp tục phần thi của mình. Anh Huy thực ra vẫn còn tức Nam cái vụ ra ngoài ban đêm với San San đêm qua lắm, cứ nhìn mặt anh là phát bực nên nhân dịp này cho Nam khổ sở một chút, dù sao thì với tốc độ của cậu vừa rồi cộng thêm của Nam bây giờ thì đội họ dư sức đạt hạng cao.

Thế là Kaisoul I đã hoàn thành phần chạy của mình, kết quả (số giây, số phút) được công bố ngay sau khi Thiên Nam vừa kết thúc phần chạy của mình để đảm bảo sự công bằng.

...

Việc còn lại của Kaisoul I bây giờ là quan sát những đội khác hoàn thành vòng chạy của mình. Muốn thì họ có thể đi đâu đó nhưng phải quay lại đúng thời gian qui định.

Khi đội bốn đang ở vạch xuất phát, tiếng còi chuẩn bị vang lên và Nam, Huy, San bắt đầu về chỗ dành cho khán giả thì họ nghe tiếng gọi to của ai đấy!

“ Coi chừng ! ”

Quay sang, nguyên một chiếc bóng rổ bay thẳng vào mặt San.

Bụp!

San San nhắm mắt, chết nó đột này rồi, trái bóng ấy bay vào mặt thì đau chẳng từ ngữ nào tả nổi đâu.

San nghe tiếng xôn xao và giời, sau khi “ đội chờ ”, San lại chẳng thấy trái bóng nào ị vào mặt nó cả. Lúc này, San mới mở mắt ra.

Nó thấy Thiên Nam đứng chắn trước mặt, tay anh đang cầm trái bóng cam trước sự ngỡ ngàng của vô số người.

“ ... ” – Một thanh niên trong đội bóng rổ gần đó mồm há hốc chạy lại nhìn Nam như sinh vật lạ.

Thiên Nam chưa kịp phản ứng gì thì đã nghe tiếng San hốt hoảng:

“ Anh có sao không ? Tôi sẽ đưa anh đến trạm xá gần đây. ”

“ *Tôi sẽ đưa anh đến trạm xá gần đây.* ” , nói thế tức là San sẽ đưa Nam đi hay nói cách khác là họ sẽ được với nhau một mình.

À... ý hay đấy.

“ A !! A !! ” – Thiên Nam cầm cổ tay mình mà khuyu xuống, anh tỏ ra khá đau đớn. Thấy thế San càng hoảng và những người xung quanh cũng thế.

Lập tức ban tổ chức dẫn Nam đến trạm xá, tất nhiên là cần một người đi theo và không ai khác chính là San San.

Anh Huy đứng từ xa nhìn Nam, chép miệng, nhìn là biết ngay tên này giờ trò rồi.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 49: Trêu Ghẹo Cô Là Sở Thích Của Tôi

Nam và San đi vào phòng y tế. Trong phòng có y tá đợi sẵn. Dù không có gì nhưng Nam vẫn cố tỏ ra đau đớn và nói: “ Chắc là bầm chưa thấy.”

Sau khi khám thì y tá đưa Nam thuốc xức và nói Nam cứ nằm nghỉ ngơi. Quản trị viên thấy cũng ổn nên đã rời đi trước nhưng cũng không quên dặn Nam và San quay lại đúng giờ để kịp tiến trình buổi kiểm tra.

“ Lại đây tôi xức cho anh. ” – San cầm chai thuốc trên tay mà nói.

Thiên Nam biết bản thân thực chất có bị gì đâu, chỉ là anh muốn ở gần con nhỏ này thôi. Nam đưa tay ra cho San xúc thuốc, nó chăm cho anh từng chút một. Lúc này nhìn San rất dịu dàng, Nam cũng để ý là lông mi con bé cong vút không kém, môi cũng đẹp, mắt to. Chẳng hiểu vì sao ngày xưa khi nhìn San, Nam thấy con bé rất bình thường nhưng giờ, anh nhìn mãi cũng không tài nào chán được, lại thấy nó có gì đấy đặc biệt hơn rất nhiều những cô gái anh từng gặp trước đây.

San San xúc thuốc cho Nam, trong thoáng chốc nó ngược mắt nhìn lên, thấy Nam nhìn nó chăm chăm, San cũng ngượng chết được. Ánh nhìn của Nam không tà ma như anh ngày xưa nên San cảm thấy kì lạ, với lại chuyện hôm qua San vẫn chưa thể nào quên.

“Đó là nụ hôn đầu của cô à ?” – Nam hỏi xong thì San làm rớt chai thuốc ngay lập tức.

Nó cuống cuống nhặt lên rồi im lặng không nói gì. Lúc này, Nam mới phì cười, kiểu trêu ghẹo. Anh không ngờ con nhỏ này ngây thơ như thế.

“Chỉ mới hôn một cái đã ngại ngùng cả buổi sáng.” – Thiên Nam ghẹo San. San nghe, nó biết quê chứ, ờ thì nó không đào hoa như ai kia, cũng không sát gái như ai kia, không phải đi đến đâu cũng được chú ý đến đó như ai kia. Cơ mà lúc liệt kê ra những ý trên, lòng San cũng cảm thấy tủi thân dữ dội. Tại sao ông trời lại dồn tất cả những thứ hoàn mỹ vào cái tên đáng ghét đang ngồi trước mặt nó chứ ???

“Ai nói tôi ngại.” – San nhìn Nam, cong mồm lên cười – “Với lại nụ hôn đầu đấy thì sao ? Tôi không biết đâu, anh phải chịu trách nhiệm đi.”

Thiên Nam mỉm cười, anh bất chợt đưa mặt lại gần San San.

“Vậy để xí xóa nụ hôn đó, tôi sẽ hôn cô lại một lần nữa, được chứ ?”

San San trở mặt ra nhìn, cái tên cầu cầu đáng ghét này tính trêu nó đến bao giờ ?

“Mắc gì hôn nữa lại xí xóa.”

“Thì cô biết đấy, phủ định + phủ định = khẳng định, âm + âm = dương. Thì giờ cô muốn xí xóa nụ hôn đêm qua, cứ để tôi hôn một lần nữa.”

Thiên Nam nói. San San nhìn anh ta, giờ nó mới thấm cái câu “càng thông minh, càng nguy hiểm” mà người ta thường nói với nhau.

Mặc kệ cho San có thể nào thì Thiên Nam vẫn cứ đưa mặt lại thật gần nó. Thực ra thì Nam chỉ ghẹo thôi chứ chẳng phải anh muốn làm gì nó đâu.

Cứ từ từ, mặt Nam cứ sát lại gần San. San San giờ đang rất hoảng loạn. Nó nên làm gì đây ??? Nó không biết !!! Cứ bình thường là San sẽ phản kháng mạnh mẽ lại rồi nhưng ở đây, San biết tính Nam chỉ là muốn trêu ghẹo nó như bao lần thôi, nhưng anh cứ càng làm vậy nó càng sợ.

Tất nhiên San phải phản kháng vì nó sợ mà.

Thiên Nam xích lại gần San San, càng nhìn mặt San, anh càng cảm thấy thú vị. Mặt sát lại gần mặt, để lấy đà xích tới thêm, tay anh đặt lên trên một thứ gì đấy.

Rầm !

“A!!!!”

Tiếng la vang lên. San hoảng hồn nhìn lại. Haha, hay thật đấy. Khi này, tay Nam đặt lên chiếc xe đẩy đựng đầy dụng cụ khám đã khiến chiếc xe chạy cái ẹn tới phía trước vì sức mạnh và hiển nhiên, Nam bị mất đà. Anh lao cả người xuống giường mà nằm sõng soài trên đất.

San San thấy thế lấy làm thích lắm, bắt được cơ hội vàng, đợt này thế nào San cũng phải dạy cho Nam một bài học cho bỏ tức mới được !

Thế là nhân cơ hội Nam chưa kịp đứng dậy, San đã cầm cái gối nằm mà bay xuống đất, đè cái gối nằm trên mặt Nam.

“Ú ớ ú ớ... àm í ày ???? ” (Dịch: “Làm gì vậy ? ”) – Nam giật cả mình và lập tức phản kháng lại khi bị nguyên cái gối đè lên mặt bởi San San. Anh biết nó đang trả thù anh nhưng bộ tính giết chết anh luôn hả ????

“Cho anh chết.” – San đè cái gối, nó sẽ làm anh hoảng tí thôi vì nó muốn trả thù cho bỏ tức chứ chẳng muốn anh chết vì thiếu oxy đâu.

San lấy tay dấm bộp bộp vào cái gối, cỡ hơn chục cú rồi nó thả tay ra và chạy nhanh ra ngoài. Để Nam bắt được thì nguy nên San quyết định chuẩn lẹ !

Thiên Nam đẩy cái gối ra, bị San cho mấy cú vào mặt, tuy có gối đỡ nhưng tất nhiên anh vẫn thấy đau.

Con người đó đúng là nhí nhảnh hết sức !

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 50: Những Kẻ Nguy Hiểm

San San rời nhanh khỏi phòng khám để trở về với buổi kiểm tra. Thế nhưng bất ngờ, bước chân San bỗng khựng lại...

Không thể nào, lại là cảm giác này...!

Soạt ...

Tiếng động vang lên phía sau khiến San San sợ hãi hơn bao giờ hết. Trông nó bản thân, mặt tái nhợt đi. Không gian im như tờ, cứ như thời gian đang đứng lại vậy. Mồ hôi trên trán San chảy xuống, nó đang rất căng thẳng.

San quay lại nhìn nhưng không thấy ai thì thở phào nhẹ nhõm. San tự nghĩ chắc bản thân đã bận tâm quá nhiều về ông ta...

Cứ tưởng điều mình sợ đã không xảy ra, San toan bước đi thì nhận ra bản thân đã lầm.

“... ” – Bước chân San khựng lại ngay, lần này, San không dám nhìn ra sau nữa vì nó biết chắc, sau lưng nó, rất gần, đang có người đứng đấy và đưa mắt nhìn.

Đó là người mà trong suy nghĩ San bấy giờ và là người khiến nó sợ hãi hơn bao giờ hết trong thời gian qua.

“Cô đang làm rất tốt công việc được giao.” – Ông ta – người đàn ông cao ráo có gương mặt được phủ ngang bởi chiếc áo choàng đen dài đến tận mắt cá.

San San không nói gì, chỉ im lặng vì nó đang rất sợ. Đến khi nó đủ can đảm để quay lại nhìn thì người đàn ông ấy đã biến mất một cách bí ẩn tự bao giờ.

Bao lần ông ta xuất hiện là bao lần khiến San sợ hãi. Đúng, đó là người đàn ông mà San đã gặp lại hành lang lớp học lần đột nhập vào văn phòng hiệu trưởng trường Kaisoul.

Nhưng mà, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra giữa San San và người đàn ông ấy? Vì sao San San lại sợ hãi khi có sự xuất hiện của ông ta? Hơn hết, “công việc” mà ông ta nhắc đến, rốt cuộc là gì?

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Thiên Nam đứng dậy, anh phải trở lại buổi kiểm tra chứ chẳng nghe nằm đây mãi. Nam nhanh chóng thu dọn gọn gàng lại phòng khám rồi mới rời bước khỏi.

Đi được vài bước thì điện thoại reo lên.

Là Adam!

Nhưng đây hoàn toàn không phải là cuộc gọi bình thường vì lần này Adam không chỉ gọi Nam, đây là cuộc gọi kết ba vì có cả Anh Huy nữa.

Những cuộc gọi thế này chỉ thường có vào trường hợp cấp bách.

Thiên Nam bắt máy.

“Có kẻ đã phát hiện ra kế hoạch của chúng ta.” – Adam nói.

Thiên Nam và cả Anh Huy ai nấy đều bất ngờ. Việc Adam đưa Nam thiết bị tìm kiếm thợ săn trà trộn vào cuộc thi Strongest Students là một việc tối mật, Nam và Huy đều biết rõ điều đó.

“Nhưng đó là thiết bị chỉ có riêng ma cà rồng mới có thể nhìn thấy.” – Huy nói, cậu bất ngờ quá, chuyện này chưa bao giờ xảy ra.

“Tôi chắc chắn không để lộ bất kì sơ hở nào.” – Nam nói.

“Ta biết.” – Adam nghiêm nghị, ông ta sẵn biết Nam đã làm rất tốt công việc được giao và thậm chí không hề lơ đãng gì. Dù giao nhiệm vụ cho Nam nhưng mọi hành động của anh, ông ta vẫn luôn quan sát rất kĩ. Adam không tin ai cả – “Vấn đề thực sự không nằm ở chỗ chúng ta, mà là ở phía bọn thợ săn.”

Không khí căng thẳng bao trùm, Nam và Huy lặng lẽ nghe tiếp.

“Chúng đã phát hiện ra thiết bị ấy và vô hiệu hóa nó. Vấn đề nằm ở chỗ, đó là thiết bị chỉ có ma cà rồng mới nhìn thấy, phe thợ săn tuyệt đối không dung nạp ma cà rồng vào bộ phận của chúng dù là vì bất kì lí do gì. Điều đó có nghĩa, chúng đang bắt đầu trở lại. Hãy cẩn thận.”

Phe thợ săn, dù là vì bất kì lí do nào, thậm chí dù có bị tiêu diệt hết cũng nhất quyết không bao giờ dung nạp ma cà rồng vào tổ chức của chúng, kể cả vì

mục đích lợi dụng cũng không cho phép bản thân làm thế. Adam, Huy, Nam đều hiểu điều đó rất rõ sau hàng trăm, ngàn năm tồn tại và chiến đấu. Nhưng đây là chuyện họ chưa bao giờ phải đối diện trước đây.

Adam và Huy rất lo lắng về kẻ có thể thấy được thứ chỉ duy ma cà rồng có thể thấy và quan trọng hơn là có khả năng phá vỡ thiết bị tìm kiếm của gia tộc họ Dương vì đó quả là người không đơn giản gì.

Ai có thể thông minh hơn Thiên Nam, hơn Anh Huy – những quân cờ chủ chốt trong việc bảo toàn sự tồn tại của những sinh vật bóng đêm và vượt mặt cả một người đầy kinh nghiệm cùng đứng đầu cả một dòng họ quyền lực nhất thế giới bóng đêm: Adam?

Đó ắt hẳn là kẻ thù mới mà họ phải dốc toàn lực để đối đầu, nhất là khi ngày ấy đã đến gần – ngày Final X được quyền biến mất mãi mãi trên thế gian này.

Tuy nhiên, đối với riêng Thiên Nam, kẻ có thể thấy được thứ chỉ duy ma cà rồng có thể thấy thì không quan trọng bằng kẻ có khả năng phá vỡ thiết bị tìm kiếm.

Vì anh biết hẳn ta, nhưng Adam và Anh Huy thì không.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 51: Mối Đe Dọa

Bài kiểm tra chạy kết thúc, tất cả mọi người tiến vào nhà hàng để dùng bữa cơm trưa, nghỉ hơn một tiếng rồi lại tiếp tục bài kiểm tra với những hình thức thể thao khó nhằn khác.

Lần này cũng như bao lần trước, vẫn là tiệc buffet.

Tuy nhiên, Thiên Nam và Anh Huy không tài nào có thể chú tâm vào việc ăn uống khi bên ngoài, có một kẻ giấu mặt thuộc phe thợ săn đã qua mặt họ. Cả hai đều cảm thấy bất an kinh khủng vì những chuyện như thế này chưa bao giờ xảy ra trước đây.

Dòng họ Dương hay nói cách khác là Adam hoặc Thiên Nam hoặc Anh Huy chưa bao giờ thất bại.

Tuy cuộc chiến ngang tài ngang sức giữa thợ săn và ma cà rồng luôn xảy ra trong bóng đêm mà những sinh vật ngoài sáng không bao giờ biết được nhưng phần thắng thế luôn nghiêng về những sinh vật bóng đêm. Sau những cuộc giao chiến thì kì lạ thay, khi ba mảnh ghép cuối cùng đang dần được tìm ra và thuộc về dòng họ Dương thì phía thợ săn lại án binh bất động.

Họ im lặng đến đáng sợ.

Đó cũng là điều mà cả Adam hay Huy lẫn Nam chưa bao giờ bỏ qua và luôn suy nghĩ cũng như lầy đầy mà dè chừng hết sức có thể.

Quả đúng như họ đoán, những thợ săn đã chuẩn bị gì đấy để có thể hành động và dứt điểm vào thời khắc quan trọng nhất này.

Nếu không cẩn thận, công sức gần ngàn năm qua của những sinh vật bóng đêm hay cụ thể là gia tộc họ Dương sẽ tan biến thành tro.

Ma cà rồng sẽ thua trong cuộc chiến này như thợ săn đã đánh mất cơ hội hủy diệt những sinh vật bóng đêm bằng Final X vào ngàn năm trước.

...

Anh Huy ngồi im mà không đi lấy thức ăn, điều đó khiến San ngạc nhiên vì hôm nào mà Huy chẳng cùng giành ăn với San San.

“Cậu sao vậy? Sao không lấy đồ ăn?” – San đặt chiếc đĩa ăn xuống bàn, ngạc nhiên hỏi Huy.

Anh Huy rờ sau gáy mình, trông mặt mũi:

“À, tôi không muốn ăn.”

“Sao vậy? Cậu phải ăn chứ vì còn nhiều bài kiểm tra với lại đến tận gần bảy giờ tối tụi mình mới được ăn lại đây.” – San lo lắng.

Anh Huy phì cười:

“Ngốc, lúc kiểm tra thì có đội làm khán giả, đội thi mà, lúc đó đói mua đồ ăn chả muộn.”

San San thờ dài, nó chống cằm, giờ San cũng chẳng muốn ăn tí nào vì không chỉ Huy mà cả Nam cũng đang đứng ở góc tường trầm ngâm suy nghĩ, ai

nhìn, ai bàn tán, anh cũng chẳng quan tâm.

“Một đội ba người, hai người không ăn, tôi cũng chẳng muốn ăn.” – San xịu mặt.

Anh Huy nhìn Nam, thấy anh có vẻ suy nghĩ nhiều quá nên Huy nghĩ chắc có nói thế nào Nam cũng không ăn đâu. Nhìn ánh mắt Nam, Huy cũng biết anh đang cố hết sức để quan sát từng người trong bảy đội chơi đi cùng họ ngày hôm nay để mong sao có thể tìm ra kẻ giấu mặt là ai.

Có thể nói lần này là một cú hích khá đau với Adam, Nam và cả Huy. Kế hoạch mà cá nhân mỗi người tạo ra chưa bao giờ thất bại. Vậy mà giờ, chuyện này xảy ra đúng với những gì mà bọn họ đã lo sợ trước giờ.

Cách hành động này không giống với những thợ săn họ từng chạm trán.

Phía đó đã im lặng một thời gian khá dài, nhất là vào thời gian quan trọng – Final X sắp được hoàn thiện. Vậy mà giờ, khi Final X đã được hoàn thiện, ngày ấy đang đến gần thì những thợ săn lại bắt đầu hành động trở lại và mở đầu là chiến thắng ngoạn mục khi phá được kế hoạch của người đứng đầu: Adam.

Final X là ngọn nguồn mọi nỗi đau. Hoàn thành và hủy diệt Final X có ý nghĩa rất khác nhau trong lòng mỗi người. Với Adam thì khác với Anh Huy, với hai người kia thì càng khác so với Thiên Nam.

Nếu họ thất bại như những thợ săn vào 1000 năm trước thì sẽ ra sao đây? Anh Huy thực không dám nghĩ đến và cậu cũng biết, không ai trong dòng họ Dương dám nghĩ đến điều đó.

Tất cả bọn họ đã mất quá nhiều và đã quá mệt mỏi vì Final X.

“Thôi.” – Huy đặt tay xuống bàn, đứng lên – “Đi ăn thôi, tôi sẽ ăn với cô. Nếu cô không ăn, sẽ không tốt cho sức khỏe đâu.”

San San nghe Huy nói thế thì lấy làm ngạc nhiên quá. Dù vậy, nó vẫn đứng dậy và mỉm cười rất tươi. Anh Huy và San San bước đến những chiếc bàn ăn trắng sang trọng đựng đầy các món ngon.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

San đi vệ sinh sau khi ăn xong. Rời khỏi nhà vệ sinh thì San San thấy Thiên Nam đứng đấy quay lưng về phía nó. Hình như anh đang bấm điện thoại hay sao mà có vẻ rất chăm chú.

Nhắc mới nhớ, hình như Thiên Nam chưa ăn gì cả, San chưa kịp hỏi Nam thì đã thấy anh biến mất khỏi nhà hàng. Trông Nam và cả Huy thật lạ sau khi phần thi chạy hoàn thành xong.

San toan chạy lại gọi Nam:

“Nam...” – Nhưng câu nói bị đứt quãng. San nín lặng.

Cái gì thế kia? Nếu San không lầm thì người đàn ông đó đang cầm con dao mà hướng đến Nam?? Có thật không hay do nó lầm?

San hoảng hốt nhìn thật kỹ lại và khi nhận ra bản thân không hề nhầm lẫn cũng là lúc người đàn ông ấy sòng sọc chạy đến với con dao sắc nhọn trên tay giơ thẳng về phía Nam.

Thiên Nam cảm nhận điều bất thường, anh quay lại thì bất ngờ bị đẩy mạnh sang một bên.

Chiếc điện thoại văng xa. Nam nhìn lại thì nhận ra người đẩy anh ra chính là San San và đối diện là một người đàn ông với con dao sắc nhọn trên tay.

“San San!!” – Nam hét lớn. Anh chạy đến kéo nó lại ngay. Thấy mặt San hơi tái đi, Nam kéo bàn tay San đang bụm chặt bên vai của nó ra.

Máu...!

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 52: Mất Khả Năng

“Cô chảy máu rồi.”

“Uhm, nhưng tôi không sao.” – San nói.

Người đàn ông ấy giờ cao con dao mà bay thẳng vào họ. Thiên Nam kéo San sang một bên, anh nhanh chóng chặn tay người đàn ông kia lại và dường như muốn bẻ gãy nó ngay lập tức.

Bàn tay Nam hẳn lên những đường xanh ngoằn ngoèo như gân tay rồi chuyển sang màu đen ngay lập tức.

Nam đã làm thời gian ngưng đọng nhưng sẽ chỉ ngưng trong vòng vài phút chưa đến 10 vì khả năng của anh là hoàn toàn có hạn. Lúc này, Thiên Nam có thể nhìn thấy rõ điều khác thường trong đôi mắt của người đàn ông.

Đó không phải là đôi mắt của một người bình thường mà là của một kẻ bị nhiễm virus điều khiển. Đây là phương pháp tấn công rất thường của bọn thợ săn. Thợ săn không bao giờ tổn hại đến con người, những thứ vũ khí được sử dụng đều chỉ có thể gây nguy hiểm cho những sinh vật bóng đêm, với con người thì hoàn toàn vô dụng. Kể cả việc lợi dụng con người, thợ săn dù có bết tắc cũng không bao giờ sử dụng cách này.

Tuy nhiên, cái gì cũng có trường hợp ngoại lệ. Phe thợ săn, bộ mặt ngoài lại là những chủ nợ khét tiếng của thế giới ngầm. Khi một kẻ nào đấy mang nợ mà không thể trả được, kẻ đó phải trả bằng máu.

Một trong những cách đó là bị tiêm vào người virus điều khiển.

Nói là trả bằng máu là không hề nói quá vì những kẻ đó sẽ nghe theo mệnh lệnh của những thợ săn mà không hề còn ý thức gì của bản thân về hành động của mình. Một khi bị tiêm virus điều khiển vào người thì chỉ có chết vì virus ấy có khả năng hủy diệt cơ thể sau một thời gian nhất định và cũng không có cách nào đưa loại virus đó ra, thuốc giải hoàn toàn là không có. Vì vậy, 100% những kẻ bị điều khiển để tấn công ma cà rồng sẽ chết. 99% dưới bàn tay của ma cà rồng, 1% bởi chính virus điều khiển nếu có may mắn sống sót trở về sau thất bại.

Việc dùng con người tấn công thợ săn bản chất là vô nghĩa, nhưng kể từ lâu, gia tộc họ Dương biết rõ phe thợ săn thường dùng cách này để củng cố lại niềm tin về sự xấu xa vô cùng về ma cà rồng và khiến những sinh vật bóng đêm trở nên đáng sợ hơn trong mắt những thành viên của tổ chức.

...

Như bao lần, Thiên Nam không còn sự lựa chọn nào khác và thực sự, lần này, anh không hề muốn tha cho tên này một chút nào cả.

Phùng...!

Ngon lửa màu tối trên tay Nam bốc lên cháy phừng phực. Áp sát bàn tay vào mặt ông ta:

“Chết đi.” – Nam nói.

Ngon lửa ấy thiêu đốt cả thân thể người đàn ông chỉ trong vòng một giây mà không hề để lại chút tàn dư nào.

Thời gian lại chảy, mọi thứ trở lại bình thường.

“Ồ ??” – San ngạc nhiên quá, người đàn ông đó đâu rồi? – “Ông ta...?”

“Không biết bị gì, tự nhiên bỏ con dao lại rồi chạy đi đâu rồi.” – Nam thần nhiên nói.

San không rõ việc gì xảy ra và giờ nó cũng chẳng thấy con dao nào trên nền đất hết.

“Con dao đâu?”

Nam quay lại nhưng con dao đã biến mất, hoàn toàn không có bất kì thứ gì còn sót lại. Thiên Nam cũng không bận tâm lắm vì nghĩ chắc lửa của anh đã đốt cháy con dao đó cùng người đàn ông rồi.

“Cô không sao chứ?” – Điều Nam quan tâm hiện giờ chính là San vì nếu không nhờ nó, có lẽ Nam đã không còn lành lặn như thế này. Xem qua vết thương, Nam không hề thấy có dấu hiệu của độc được nhưng anh cũng không an tâm nếu cứ để San thế này.

“Á, nè, anh làm gì vậy?” – San hét toáng lên khi nó nhận ra Nam đang nhắc bồng nó lên.

Anh bế nó trên tay:

“Phải băng vết thương lại.”

“Thôi thôi, tui có bị gì đâu.”

“Chảy máu thế mà không bị gì?” – Giọng Nam hơi giận.

“Thì để tôi đi cũng được, anh không cần phải bế.”

Nhưng Nam không nghe lời San, anh cứ bế nó trên tay trong sự tò mò và ánh nhìn của mọi người xung quanh mà bước đi.

...

Phía xa, sau bức tường kia, người bí ẩn ấy lặng lẽ để con dao nhẹ nhàng vào một hộp vuông đựng đầy chất lỏng màu xanh. Nón áo choàng che ngang sống mũi để lộ nụ cười nửa miệng đầy tự tin nhưng lạnh lùng.

“Kế hoạch của cậu có vẻ rất thuận lợi.” – Ông ta – người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng với quần tây nâu cũ sòn có dây nịt chần hình chữ X đứng tựa lưng vào tường nói.

Chàng trai ấy quay sang, đôi mắt trông cô độc đến đau lòng nhưng trên môi lại luôn nở một nụ cười nửa miệng đắc ý:

“Với thứ này...” – Giờ cao hộp vuông đựng con dao lên – “thực ra là chưa đủ. Cứ chờ xem, tôi sẽ khiến bọn ma cả rống không còn tồn tại trên thế gian này.” – Cậu ta nhìn con dao một lúc rồi quay sang nhìn người đàn ông – “Sẽ không phiền chứ?”

“Ý cậu là sao?”

“À không, chỉ là tôi nghĩ ông luôn cố hết sức để bảo vệ Hoàng Thiên Nam thôi Oliver ạ.”

Oliver im lặng, ông ta nhìn chàng trai trẻ đối diện mà không nói gì. Quả là một kẻ nguy hiểm, cậu ta thực thông minh và cũng quá nguy hiểm.

“Mà tôi cũng phải trở về để kịp buổi kiểm tra đây. Đừng lo, tôi không đi cùng chuyến với Thiên Nam và giờ, tôi cũng chưa muốn đụng đến đứa cháu thân yêu của ông đâu.”

Nụ cười nửa miệng luôn xuất hiện đến mức ám ảnh, đôi chiếc nón của áo choàng lên, gương mặt cậu ta bị che nửa nhưng vẫn không che được những lọn tóc hơi xoăn màu đen huyền và cả sự tự tin của chàng trai trẻ này. Bóng áo choàng đen lặng lẽ rời khỏi, bỏ lại người đàn ông cũng đang khoác trên mình một chiếc áo choàng giống hệt thế.

Áo choàng đen phủ đến tận mắt cá có huy hiệu những thanh gươm chần thành chữ X nằm dưới chiếc khiên và kẻ vào cổ một con mãnh thú với những chiếc răng nanh sắc nhọn.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Thiên Nam lặng lẽ xúc thuốc cho San rồi băng vết thương lại cho nó. Trông anh ân cần và dịu dàng kinh khủng.

San San ngồi yên để Nam băng bó, nó cảm thấy lạ quá, Thiên Nam đã thay đổi rồi, không còn đáng ghét như xưa nữa.

Cơ mà nó vẫn chưa quen, kẻ ra thì dù là xưa hay nay thì San có thực ghét Nam bao giờ đâu.

“Cô ổn chứ? Còn đau không?” – Nam hỏi và San cười thật tươi:

“Không ^^.”

Thiên Nam im lặng nhìn San, có gì đó quá thực không ổn. Có thật là San ổn như lời nó nói không, tại sao Nam lại chẳng thể nhìn thấy gì thế này?

Nam thực sự lo lắng cho San rất nhiều, Nam đang dần mừng tượng ra một thứ gì đấy chưa hề tồn tại trong anh trước đây, nhưng cũng vì thế mà nỗi lo sợ càng kéo đến.

Từ khi ở cô nhi viện đêm qua, Nam đã sợ rằng San sẽ vì anh mà gặp nguy hiểm. San San đang ở rất gần anh và Huy, gần đến mức trước giờ chưa ai đến gần như thế. Thọ sản rất ma mãnh, chúng thông minh và không thể đùa giỡn. Chúng không đụng đến con người nhưng nếu chúng lập ra kế hoạch, đưa San vào trường và sử dụng San như một con nọ, như một con người mà thọ sản được – quyền – đụng – vào thì lại là một chuyện khác.

San San đứng dậy:

“Đi thôi, chúng ta phải lo thi bơi nữa.”

Thiên Nam đứng dậy sau lời San nói. San toan quay lưng để rời bước đi thì bàn tay Nam nắm chặt tay nó, níu lại.

“Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nhưng làm ơn, nếu có gì không ổn, hãy nói với tôi vì tôi sợ rằng bản thân giờ đã chẳng thấy gì, cảm nhận lại càng không.”

San nhìn Nam, ánh mắt anh giờ đây khiến San cảm thấy rất hỗn loạn. San không hiểu ý Nam nhưng Nam lại biết rất rõ nguyên nhân vì sao bản thân anh lại nói như thế.

Vì anh nhận ra, không biết từ bao giờ, khi nhìn vào mắt San, Nam đã không còn phân biệt được đâu là thật, đâu là giả.

Không phải như những lần trước, dù hỗn loạn nhưng Nam vẫn nhìn thấy những lần này và cả vài lần trước ở thời gian gần đây, hoặc một cách mờ ảo hoặc Thiên Nam không để ý rằng khả năng của anh đã hoàn toàn vô hiệu trên San San.

Ngon lửa – sức mạnh của Nam cũng đã thay đổi. Xưa nay đều mang một màu đen nhưng giờ lại chuyển sang màu tối mờ.

Sức mạnh cũng có khả năng biểu hiện tâm hồn con người.

Tất cả những sự thay đổi đó, Nam không biết đã có từ bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 53: Kẻ Thù Mới – Kẻ Đáng Gờm

“Tất cả vào vị trí.” – Trọng tài giơ cao tay. Khi cánh tay được hạ xuống cũng là lúc tiếng còi vang lên.

Một hàng gồm 5 người lao xuống nước như những kinh ngư thực sự. Người bơi rất nhanh, kẻ bơi tương đối chứ không hề có ai là bơi chậm cả.

“Thiên Nam” – San đứng cạnh bên Huy, quay lại nhìn Nam. Nam sẽ là người bơi đầu tiên của Kaisoul I.

Bọn con gái xung quanh cứ điên cuồng lên vì cơ bụng sáu múi của Nam lẫn Anh Huy. Cơ bụng của Anh Huy có khi còn rõ và săn chắc hơn cả Nam nữa.

San San im lặng không nói gì, nó biết cơ bụng sẽ khiến bọn con gái phát cuồng nhưng nhìn vào, San thấy cứ sờ sợ thế nào ấy.

“Đến lượt cậu rồi kìa.” – Huy quay sang nhìn Nam. Thiên Nam nghe xong, anh liền bước chậm đến bục xuất phát.

Bỏ chiếc kính bơi xuống, cong người lại, chuẩn bị tư thế để lao xuống nước ngay lập tức.

“Chuẩn bị!” – Trọng tài giơ cao tay lên - “Xuất phát!” – Tiếng còi vang.

Thiên Nam lao xuống nước ngay, anh bơi rất nhanh, thực sự rất nhanh.

Bọn con gái cứ rú lên. Đa số những người có mặt ở đây đều hướng mắt về phía Nam.

Anh Huy đứng trên bờ kế San, cậu im lặng, chuyện này đã quá quen đến mức Huy dường như xem đó là việc hiển nhiên như ban ngày.

Ma cà rồng tất nhiên phải có tốc độ hơn người. Tuy nhiên, đó là trong quá khứ. Sau cuộc chiến từ ngàn năm trước, tuy Final X không thể tiêu diệt hết sinh vật bóng đêm nhưng nó cũng để lại hậu quả khôn lường.

Bức phù điêu Final X được ví một quả bom nguyên tử. Tuy chỉ vỡ ra nhưng nó cũng đã giết chết rất nhiều sinh vật bóng đêm và vô vàn những thợ săn có mặt trong đêm đó. Ma cà rồng sau cuộc chiến ấy giống như con người bị nhiễm chất phóng xạ vậy. Họ mất đi một số khả năng vượt bậc mà cha ông họ từng có. Tốc độ cũng là một trong những thứ ấy.

Dù vậy, không thể phủ định sự cố gắng của những ma cà rồng hiện tại. Để bằng cha ông họ ngày xưa và chiến đấu với những thợ săn, tất cả đều phải rèn luyện. Dù muốn hay không thì đều phải rèn luyện, nếu không họ sẽ bị giết bởi thợ săn.

Chết dưới tay thợ săn, nói thẳng ra đối với bất kì ma cà rồng nào cũng là nỗi nhục nhã nhất không thể rớt nữa, thậm chí cho dù muốn chết, cũng không ai chọn cách chết dưới tay thợ săn bao giờ.

Tốc độ mà Thiên Nam có hiện tại và kẻ cả Anh Huy có hiện tại đều là từ việc rèn luyện mà ra.

...

Thiên Nam đạp chân đưa người quay lại để trở về vạch xuất phát ban đầu. Anh bơi nhanh và cách khá xa những người còn lại. Đang bơi giữa chừng, Nam nhìn thấy thứ gì đấy...

Qua chiếc kính bơi, anh có thể thấy rõ một chiếc máy màu trắng nằm dưới đáy hồ bơi, trên đó, có những con số đang đếm ngược.

15

14

13

12

...

Khi càng bơi dần đến, Thiên Nam càng nhận rõ bản thân không hề nhầm lẫn, bên cạnh đó, tiếng tí tí phát ra từ chiếc máy ngày càng lớn dần.

Anh Huy đứng trên bờ, tuy suy nghĩ rất nhiều về phe thợ săn nhưng cậu chưa bao giờ ngừng quan sát Nam.

Và Huy cũng thấy thứ gì đấy bên dưới đáy hồ.

Một chiếc máy trắng có những con số đỏ bị nhòe đi trong mắt Huy vì mặt nước không ổn định.

Khoan đã...!

Không xong rồi !!

Nó có hình huy hiệu những thanh gươm chắn thành chữ X nằm dưới chiếc khiên và kè vào cổ một con mãnh thú với những chiếc răng nanh sắc nhọn !

Và ...

Nó đang nằm thẳng tại vị trí bơi của Thiên Nam !!!

3

2

“Nam, coi chừng !!!!!!!!!” – Anh Huy hét lên, cậu toan nhảy xuống hồ.

1 !

BÙM !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chiếc máy nổ, nước bắn tung tóe lên cao như núi lửa phun trào. Mọi người hết hoảng, la hét thất thanh.

Cuộc thi được dừng ngay tức khắc.

San San hoảng quá, nó chạy lại chỗ Huy và cùng nhìn xuống nước.

“Thiên Nam... ??!” – Nó quay sang như muốn hỏi Huy vì ai cũng thấy cú nổ xảy ra ngay tại khu vực bơi của Nam và lúc đấy, anh cũng đang bơi đến rất gần.

Giờ thì họ không thấy Nam nữa.

Anh Huy đứng trên bờ, tay cậu run lên và mặt tái nhợt đi hẳn.

“Anh Huy ?” – San níu nhẹ cánh tay Huy, nó nhận ra cậu còn hoảng sợ hơn cả nó nữa.

“*Người anh em.*” – Huy đã từng nói về Nam như thế với San. San hiểu điều đó, nó lo cho Nam một thì chắc chắn Huy lo cho Nam mười.

Ban tổ chức điều động người nhảy xuống hồ mà điều tra cũng như tìm kiếm tung tích Thiên Nam vì giờ, chỉ có mình anh là không nổi lên mặt nước.

Hoàng Thiên Nam... anh không sao chứ ?

Khi cả đội tìm kiếm bắt đầu nhảy xuống nước thì một tiếng la vang lên:

“Nhìn kia !” – Cô gái ấy chỉ ngón tay mảnh khảnh của mình về phía khu vực bơi cuối hồ.

Một bàn tay đầy nước đặt nhẹ lên đất !

Anh ta đưa người lên, vẫn bình an vô sự.

“Thiên Nam !” – Huy và San đồng thanh gọi.

Họ chạy lại, quả thực Nam vẫn bình an vô sự nhưng bên cạnh đó, việc tại sao anh lại xuất hiện ở cuối hồ giờ đây lại là một nghi vấn lớn trong tất cả mọi người.

Làm sao Thiên Nam có thể xuất hiện ở cuối hồ chỉ trong một thời gian ngắn đến thế mà không ai biết ?

Đúng là không ai biết.

Cho đến khi bình tĩnh trở lại, Anh Huy mới nhận thức sự việc một cách rõ ràng.

Dịch Chuyển Tức Thời !

Sau khi phát hiện ra cái bẫy mà thợ săn đã đặt để ám sát mình, Thiên Nam đã nhanh chóng sử dụng phép thuật hòng tránh khỏi cú nổ dưới nước ấy.

Tất nhiên, anh vẫn bình an vô sự. Tuy nhiên, điều Nam và Huy quan tâm giờ đây chính là cách hành động cực kì táo bạo này của bọn thợ săn.

Chiếc máy đó đã hoàn toàn bốc hơi sau khi nổ, không hề để lại chút tàn dư nào. Đó là loại vũ khí mà Nam và Huy chưa từng thấy trước đây.

Thoát chết lần này là sự may mắn, bên cạnh đó cũng khiến Nam và Huy nhận ra vài điểm đặc biệt khiến họ nhận diện hơn về kế hoạch tấn công của chúng.

Qua kiểu thiết kế, bố trí vũ khí và lần cách hành động đều cho thấy rằng kẻ đứng sau kế hoạch này chỉ ít là một thợ săn mà họ chưa bao giờ chạm trán trước đó. Kể cả việc phe thợ săn cho thông qua kế hoạch đầy hấp tấp này cũng cho thấy rằng, hẳn ta có một vị trí rất quan trọng trong nội bộ của tổ chức.

Rõ ràng, đây là một người trẻ tuổi thông minh nhưng có phần hấp tấp. Hẳn ta chính là con bài mà phía thợ săn đã che giấu bấy lâu cho đến thời điểm quan trọng nhất này.

...

“ Anh Huy, cậu có điện thoại nè. ” – San giữ điện thoại của tất cả mọi người trong đội và khi thấy có cuộc gọi đến, nó đưa Huy ngay.

Huy bắt máy...

“ Cuộc gọi của ta và Nam hôm trước đã bị hack. ” – Adam nói, có vẻ đó là lí do vì sao kế hoạch của họ bị thất bại.

Thông tin đã bị rò rỉ.

Trước giờ, những cuộc gọi của thành viên dòng họ Dương đều được giấu kín. Tức, kể cả chính phủ cũng không thể biết đến sự tồn tại của những cuộc gọi ấy.

Thiên Nam là thiên tài hacker, Anh Huy tuy không bằng nhưng cậu vẫn có khả năng vi tính giỏi hơn vô số người khác. Quan trọng hơn, đầu tàu – Adam cũng bị qua mặt.

Kẻ có thể qua mặt được Adam, được Thiên Nam, được Anh Huy rốt cuộc là ai mà lại có khả năng đến thế ?

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 54: Lời Cảnh Báo Từ Oliver

Vì sự cố ngoài ý muốn và không rõ nguyên nhân nên tất cả được chuyển sang một hồ bơi khác để đội quản lí tiện xem xét lại nơi đã xảy ra vụ nổ và trên hết là bảo đảm an toàn cho những người tham gia.

Thiên Nam và tất cả những người cùng tham gia vòng đua khi nãy đều phải thực hiện vào vòng bơi của mình.

San San không biết bơi nên giờ thì nó chỉ đứng trên bờ. Anh Huy và Thiên Nam không trách gì nó hết, họ sẽ cố gắng hết sức để lấp đầy phần khuyết và đem về thứ hạng cao cho đội.

“ Này. ” – San quay sang gọi Huy – “ Hay chúng ta mua gì đó đi, Nam chưa ăn gì mà còn phải bơi nữa. Chúng ta cũng mua cho cậu ăn nữa. ”

Anh Huy nghe xong, gật đầu, phì cười:

“ Nghe mấy câu đầu, tôi cứ tưởng cô chỉ lo cho Nam. May mà có tên tôi ở trong. ”

San San làm mặt quỷ, tưởng là nó chỉ quan tâm Nam thôi sao, San cũng quan tâm Huy nữa chứ. Họ cùng một đội mà.

Anh Huy cùng San rời khỏi để đến với khu vực bán đồ ăn. Đi một khoảng, Huy tự nhiên thấy có gì đó khó chịu.

“ À... tôi đi vệ sinh tí nhé. ” – Cậu dặn dò San kĩ lưỡng là phải đợi cậu và cho cậu cùng chọn món nữa thì mới yên tâm quay lưng chạy đi.

San San gật đầu, nó đứng đợi Huy. Chán quá nên San hát vài giai điệu quen thuộc mà nó đã nghe từ ipod của Huy.

Thế nhưng, bài ca ấy không duy trì được lâu...

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

Anh Huy rời khỏi nhà vệ sinh, cậu chẳng biết San có đợi cậu không nữa hay lại tí tởn đi mua đồ ăn trước rồi cũng nên.

Huy đi đến chỗ hẹn khi nãy nhưng lại chẳng thấy San đâu. Không phải chứ, chẳng lẽ con bé này bỏ rơi cậu thật à, trông San khi nãy có vẻ sẽ đợi Huy mà, chắc con bé không bỏ cậu đâu.

Huy nhìn ngược, nhìn xuôi. Cậu chẳng thấy ai cả.

Khoan đã...

Huy nghe tiếng ai đó...

Là của San San...!

Huy mừng quá, cậu lần theo tiếng nói tuy nhỏ nhưng khoảng cách chắc chắn ở rất gần cậu.

San San chắc chắn đang ở sau bức tường kia !

“S...” – Câu nói của Huy bị ngắt quãng bởi đằng sau bức tường ấy, người cậu thấy không chỉ có San mà bao gồm cả ông ta.

Oliver, ông làm gì đây ?

“Tại sao ông luôn cứ bám theo tôi vậy ?” – San nói, trông tức giận lắm. Tất nhiên là nó phải tức giận rồi vì San cảm thấy bản thân sợ ông ta đủ rồi. Nó biết nó không nên làm thế, việc to tiếng với người đàn ông này có thể sẽ kéo theo vô vàn những hậu quả khôn lường nhưng thực sự là bản thân San không thể chịu đựng thêm bất cứ lần theo đuôi nào của ông ta nữa.

“Đừng làm vương tay đồng đội mình.” – Oliver nói và San không hiểu, cái quái gì mà vương tay ở đây ?

Khoan đã... chẳng lẽ là vụ bôi lợi hay sao ? San không biết bôi và điều đó đã làm ảnh hưởng đến đội. San biết chứ nhưng thực sự là nó không biết bôi.

“Tôi... rất muốn giúp họ.” – San cố nói, giọng rất buồn, tại nó thấy bản thân vô dụng quá – “Nhưng tôi thực sự không biết bôi.”

“Không phải việc đó.” – Oliver lạnh lùng. Câu nói này của ông ta khiến San ngạc nhiên kinh khủng.

Nếu không phải việc đó thì là việc nào chứ ?

“Trong tương lai, hãy tự bảo vệ bản thân mình. Cô bảo vệ cô, tức cô đã bảo vệ họ.”

Nói rồi, Oliver rời đi. San San đứng sững người, câu nói của Oliver bao hàm rất nhiều ý và ngay hiện tại, San không thể hiểu rõ ý của Oliver là gì.

+ _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ +

“Lâu quá rồi tôi mới thấy ông xuất hiện đấy.” – Giọng nói của một chàng trai vang lên – “Oliver.” – Huy mỉm cười.

Oliver quay lại, ông ta nhìn Huy đang đứng tựa lưng vào bức tường, hai tay khoanh lại mà nhìn ông.

Anh Huy sai bước lại gần, trông không có gì là nể cả hay sợ hãi.

“Lí do gì đưa ông đến đây?” – Huy im lặng vài giây, rồi nhìn thẳng vào mắt ông ta – “Thiên Nam? San San? Hay là thành viên mới của tổ chức?”

“Ta không muốn tán gẫu với cậu.”

“Khoan đã.” – Huy dang hai tay ra vội chặn đường Oliver – “Nói cho tôi biết đi, sao ông quen San San được vậy ?” – Nếu Oliver nghĩ Anh Huy sẽ cho ông ta đi khi cậu chưa đạt được ít nhất một mục đích mà cậu đặt vào cuộc nói chuyện này thì ông ta sai rồi.

Nghe Huy nói, Oliver biết ngay cuộc đối thoại khi nãy giữa ông và San San đã bị nghe lén. Vì ông luôn theo San San từng bước nên chắc chắn, chuyện San không hề hé môi nửa lời với Huy hay bất kì ai, Oliver đều biết.

Oliver cũng biết, San có gan trời cũng không dám hé môi nửa lời.

Ông ta trầm ngâm, im lặng, không nói gì. Liếc nhìn Huy rồi đi vài bước thật chậm về phía trước.

“...!!!”

“Phòng vệ quá tệ.” – Oliver khẽ nói.

Khẩu súng ngắn đen huyền có huy hiệu những thanh gươm chắn thành chữ X nằm dưới chiếc khăn và kề vào cổ một con mãnh thú với những chiếc răng nanh sắc nhọn áp sát vào cổ Anh Huy.

“Nên nhớ, đây chỉ là lời cảnh cáo, phe thợ săn giờ đã khác. Lần sau, nếu các người không cảnh giác, chuyện bị giết chỉ bằng khẩu súng của thợ săn là rất dễ xảy ra đây.”

Rút khẩu súng lại, Olive rời đi. Bóng áo choàng đen khuất dần xa.

Không biết bao lần cậu bị Oliver giờ súng ra áp vào người mình mà đe dọa, những lần như thế, Huy đều có thể chống lại được. Nhưng lần này, việc chống lại được hay không lại không hề quan trọng bằng câu nói và biểu hiện hoàn toàn khác so với trước đây của Oliver.

Ông ta chỉ như thế trước những chuyện liên quan đến một người... nhưng giờ, Oliver lại nói những điều đó với thái độ đó với Huy.

Anh Huy nắm chặt tay, cậu có thể cảm thấy không gian xung quanh đang tối sầm lại và một tương lai rất khó khăn đang chờ đợi bọn họ phía trước.

Bọn họ - tức, gia tộc họ Dương hay cụ thể hơn là những ma cà rồng.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 55: Cuộc Đua Trên Núi

Phân thi bởi kết thúc đúng ngay trước 15h30 vài phút. Cứ tưởng sẽ được nghỉ ngơi chút gì nhưng BTC lại quyết định cho những thành viên tham gia vào cuộc leo núi ngay lập tức. Thật sự họ tính giờ siêu đúng và rất chặt chẽ, mọi thứ nằm đúng trong kế hoạch của họ không sai một li hay để ra khoảng thời gian trống nào.

Nam, Huy và Pêu thấy thế cũng chẳng lấy làm lạ. Đó là tác phong làm việc xưa nay của Adam.

Họ leo lên xe và được di chuyển đến một ngọn núi cao. Ai nhìn ngọn núi này cũng đều ngán ngẩm vì chắc hẳn BTC sẽ bắt họ leo lên ngọn núi này với những thử thách không dễ gì vượt qua.

Nhìn qua nhìn lại, những người tham gia Strongest Students đầu đến vòng này đều là những kẻ không hề tầm thường và dễ chơi chút nào. Nếu không khỏe thì cũng phải có tí đầu óc suy luận, hoặc không cả hai thì cũng phải có gì đấy vượt trội hoặc không tồi.

Mỗi đội được những quản trị viên phát duy chỉ một tờ giấy. Nhìn vào tờ giấy, có người há hốc mồm, có người thờ dài... Nhưng không ai không thể công nhận rằng người thiết kế ra các vòng chơi quả thực có sức sáng tạo và ưa mạo hiểm cực kì.

“Như các bạn đã thấy, trên tay các bạn là một tấm bản đồ.” – Quản trị viên đồng dục nói.

Nếu chỉ đơn thuần là một tấm bản đồ chỉ đường thì chẳng ai nói làm gì, quan trọng là ở đây có ghi cả những thử thách mà họ phải vượt qua.

Có vẻ, đây sẽ là một cuộc thi leo núi không bình yên.

“Vì Strongest Students là cuộc thi đồng đội nên mỗi đội chỉ được phát một tấm bản đồ. Trên tấm bản đồ có in rõ chặng đường các bạn phải đi và những nơi có những thử thách các bạn cần phải vượt qua.”

Trên bản đồ, có một số thử thách được nói rõ nhưng một số chỉ ghi nơi chốn. Nếu đúng như những gì quản trị viên đã nói thì có vẻ ở những nơi chốn ấy sẽ có vài thử hay ho cho mỗi đội chơi.

Chặng đường trên tấm bản đồ là thế này:

Xuất phát từ trạm thu vé đi dọc về phía Đông sẽ có thử thách nhảy dây, rồi đi dọc lên phía Bắc một khoảng chừng 400m sẽ có thử thách bắn súng giả. Từ đó, quẹo sang lối mòn bên trái hướng về phía Tây chừng 300m sẽ gặp một nhà tù hoang. Sau đó tiến thẳng về phía Đông, qua cầu treo là một thác nước cao.

Ngay tại thác nước có dấu chấm thang.

“Như các bạn đã thấy, ngay thác nước có dấu chấm thang, tức phạm vi hoạt động của Strongest Students sẽ chỉ đến thác nước và tại đó, các bạn sẽ tìm thấy cây cò có in hình vô cực – biểu tượng của cuộc thi. Đội nào lấy được nó đầu tiên sẽ là đội chiến thắng.” – Quản trị viên nói.

Xung quang bản đồ còn có rất nhiều những con đường và khu vực khác, nhưng tất cả đều tối đi để con đường hoạt động của các thí sinh Strongest Students được in đậm và tô sáng lên.

Đây rõ ràng không chỉ là một cuộc thi leo núi thông thường mà là cả một cuộc cạnh tranh trên núi thì đúng hơn.

“Qua cuộc kiểm tra trên núi này, sẽ có rất nhiều khả năng và tính cách của các bạn được bộc lộ. Hãy cẩn thận và chúc may mắn.”

Dù rất thú vị nhưng bất kì ai cũng có thể nhìn thấy những nguy hiểm tiềm tàng trong ngọn núi này.

Kể từ khi tham gia, những thí sinh đều phải kí vào bản cam kết rằng mọi thiệt hại về tinh thần và thể chất đều không liên can đến ban tổ chức.

Strongest Students thực sự rất biết cách chơi nổi và đặt thí sinh của nó vào những cuộc mạo hiểm tuy thú vị nhưng tiềm tàng nguy hiểm khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Final X* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.